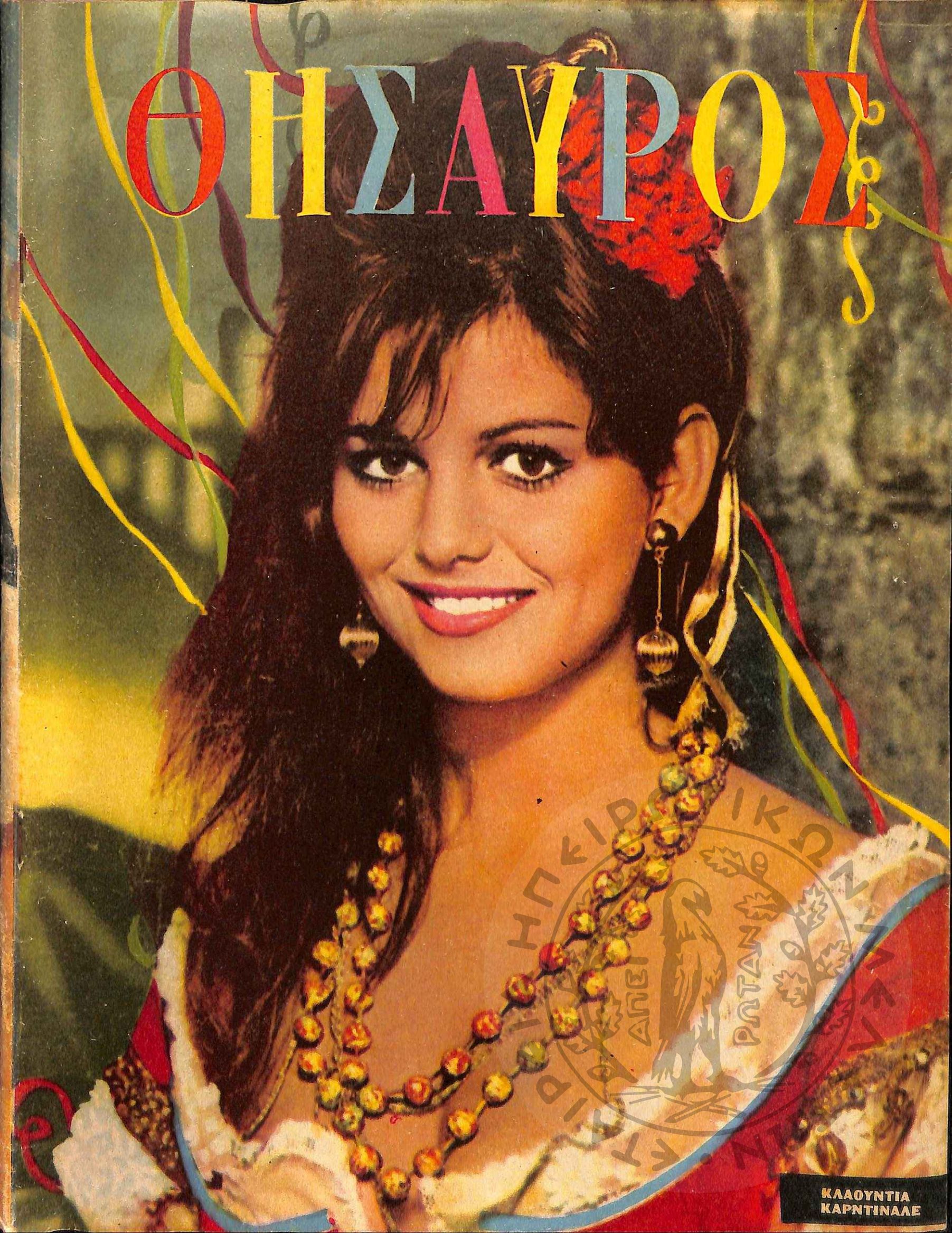
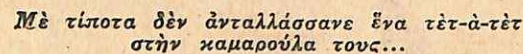

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ
ΚΑΡΤΙΝΑΛΕ

Θηκαν προστριβές με τους γονείς του ενός ή του άλλου, που συχνά γίνονται άφορηη και δημιουργική γηβήση δυσάρεστες καταστάσεις. Καμμία άναγκαία ταραχή στις σχέσεις τους. Θερμός ακόμα ο ή διαίτητος συγγίκοι τους λόγος.

Χωρίς όμως να υπάρχει τίποτα το θετικό, το άπτο, το συγκεκριμένο, ενώθεν πώς κάτι δε πήγαυε καλά. Βαθμιαία άλλαγή της άτμόσφαιρας. Ο άσμεος της άσμειας, της βαριεμάρας της άνορεξιας. Στενωχωρο άρχισε να τους φαίνεται το σπίτι, βαρεία ή μοναξιά. Θεωρούσαν δε ότι βρίσκονται σε μοναξιά, όταν έμεναν μόνο οι δύο τους και τηλεφώνουσαν έδώ κι εκεί για να βγούνε παρέα και να σκοτώσουν τη ώρα τους.

Όπου, ένα βράδυ «μοναξιάς» στὰ καλά και θυμωμένα και σε τόνο γαλήνιας κουβέντας έκει-

νος της έγινε την πρότασι του: «Δεν τὸ οἶ-
λουμες»; Πρότασι τῆς στιγμῆς, χωρίς νὰ ἐ-
πὶ σχεδιασμένη, μελετημένη, προγραμματισμέ-
νη. Ὅπως λές σ' ἐνα φίλο σου: «Δὲν πάμε γι-
ὰ κοινὰ μπύρα;»

Ἄν σὰς φαίνεται περίεργο αὐτό, ἀκόμη πι-
περιέργω θὰ σὰς φανῇ ἡ στάσι τῆς ἀλλῆς. Ὁ-
ρᾷ ἐξασφατῆται. Σὰ νὰ τὸ πείρουμε, σὰν ἡ πρό-
τασι πού τῆς ἔγινε ν' ἀνταποκρινόταν καὶ στι-
δικῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ. Δὲν τὸν ῥώτησε κἀν ἀπὸ πε-
ριέργου: «Πῶς ἔστι; Τί σου ᾄθες; Μήπως
ἐνδοφάερί καμμία ἄλλη; Μήπως ἔχεις κανέ-
να παρτίνο ἐναντίον μου;» Καμμία ἐκδόχασ-
ταρις. Οὐχί ἐπειδὴ ἔκρυψε τὴ σκέψι τῆς, ὡ-
λύει διότι δὲν εἶχε ἀπορία. Τόθρισκε φυσικό. Κά-
τ' αὐτὸν κρυμμένο τὸ ὑποσυνείδητό της, καὶ ὡ-
λὶς ἄκουσε τὸν ἄντρα της νὰ τῇ μιᾷ γιὰ δια-
λύγει, ῥῆγες στὴν ἐπιφάνεια καὶ βρέθηκε σὲ ῥα-
μονία μετ' τὴν εὐχὴ πού ἐξεδήλωσε ὁ σύζυγος. «Νὰ
τὸ διαλύσουμε» πού ἀπάντησε, ἀμέσως. Ἦσυχυ
καὶ καλὰ σὺ δρόμο τὸ διαλύγειν βρισκόμαστε
τώρα. Φίλοι πάντα εἰμαστε μὲ τὸν ἄντρα μου
πὺ ὅστερ' ἀπὸ λίγο θὰ εἶναι ὁ πρῶν μου ἀν-
τρας. Ἰσως νὰ μὴ τὸ πούμε ἀκόμα στοὺς γο-
νεῖς μας. Σὲ ἄλλη γενεὰ καθὼς ἀνήκουσ αὐτοί
θὰ δυσκολευτοῦν νὰ τὸ χαρῶμεν. Σιγὰ - σιγὰ
θὰ τοὺς τὸ σερβίρουμε. Ἐν τῷ μεταδῷ ἐμεί-
ζουμε μαζί, ἀναπνέοντες σὸ ἴδιο σπῆτι, χωρίς
νὰ διακοφόμε τὴς συζυγίης μας σχέσεις...

Μιὰ ἐπιστολή, πού δὲν ζητᾷ τίποτα. Δὲν ὑπάρ-
χει μετὰ στίς σελίδες τῆς πόνος, μελαγχολία,
θλίψι. Μιὰ ἀπλή ἱστορήσι τῆς περιπτώσεως τῆς.
Μόνον σὸ τέλος ἐκράζει τὴν ἐπιθυσίαν νὰ τῇ
ἐξηγήσῃ αὐτὸ πού δὲ μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἡ ἱ-

δια. «Γιατί άραγε; Γιατί μου το είπε τόσο ά-
διαφορα; Γιατί το δέχθηκα κι' εγώ με τόσο ά-
διαφορία;»

Πού να ξέρη κανείς τις συνθήκες που δημι-
ουργούν τις διαφορές καταστάσεων; Το μόνο που
μπορούμε να συμειώσουμε είναι η εύκολια με την
οποία τα σημερινά παιδιά παίρνουν τις αποφά-
σεις τους, όταν πρόκειται να χωρίσουν. Χωρίς
δικαιοσύνη στη σημερινή περίπτωση. Έκδηλως
πείριψη, σχεδόν άρρωστη. Δέ μαρτυρεί ισορρο-
πία όταν δύο άνθρωποι που συνοδεύονται από
δρόμους όμαλούς, σημαίνουν διάλυση.

Εξαιρέση κακή. Πέρα όμως απ' αυτό, πού
βρίσκεται πέρα από κάθε λογική και κάθε κα-
νόνα, το βέβαιο είναι ότι στις ημέρες μας οι
νέοι άνθρωποι βαδίζουν με μεγάλη εύκολια προς
το διάλυτο.

Όταν θυμάται κανείς τα περασμένα... «Α-
πέφευγαν και τη λέξι κόμα. Διαζύγιο! Σά να
έπρεκτο για πανάλη, γιά χολέρα, γιά κάτι π-
ντροπιάζει τον άνθρωπο»

Όχι δέ μόνο στην Ελλάδα. Δέ βλέπετε ότι ά-
κόμα και σήμερα στη Βρετανική Αΰλη δέ γίνον-
ται δεκτοί οι διαζευγμένοι, ή αυτές που έχουν
παντρευτή γυναίκες χωρισμένες από τους άν-
τρες τους;

Οι παλιοί «καλοί» καιροί. Ήραία καλωσύνη...
Νά προτιμάς από το διαζύγιο το μαρτύριο που
παράγεται στη διάρκεια μιας ζωής. Νά σου
έχη γίνει αφόρητος ο άντρας, να μη βρίσκη-
ς ούτε την ελάχιστη ίκανοποίησι καντά του και
να μην έχεις το θάρρος να διακόψεις την κοινή
πορεία μαζί του.

Υπάρχουν περιπτώσεις που δημιουργούνται
σχέσεις εχθρότητας, που μισούν ο ένας τον άλ-
λον, που δέ μιλιούνται, που δέν έχουν καμμία
σωματική επικοινωνία. Έν τούτοις, δέ χωρίζουν
τους δρόμους τους.

Πόσοι πατέρες, που ενώ ξέρουν ότι το κορί-
τι τους δεινοπαθεί στά χέρια ενός πανάθλιου
συζύγου, άφρονούν να συγκατατεθούν στο διαζύ-
γιο και άπειλούν να ή θεωρήσουν δικό τους παι-
δί την κόρη που, παρά την πατρική επιθυμία,
θά θέληση να βαδίση στο διαζύγιο.

Πόσοι μαρσμίσι, πόσοι θάνατοι έν ζωή...
Όλα όμως αυτά που λέμε άνήκουν περισσό-
τερο στο παρελθόν, παρά στο παρόν. Ήταν οι
καιροί που η «Ελληνίδα έξω από κάθε επαγγελ-
ματική άπασχόλησι, δέν είχε δική της όντότη-
τα κι' έδωλε το γάμο σάν άποκατάσσει, όπως
βλέπεις μία όποιαδήποτε θέσι από την όποια
κράζεις το ψωμί σου. Δέν τά παρτάς εύκο-
λα, όσο κακός κι' άν είναι ο προϊστάμενος σου.
Άλλά και οι πλούσιες, οι προικοφόρες δέν κί-
νούνται γιά διαζύγιο. Δέν το σήκωε το κοινο-
τικό κλίμα. Όσο κι' άν ήταν το δικίο με το
μέρος τους, θά ένωσαν μειωμένες. Το παρελθόν
ήθελε τη γυναίκα ίφιγένεια που θυσιάζεται γιά
τους άλλους.

Άλλάξαν σήμερα οι καιροί. Πρώτον έπειδή
ή γυναίκα εργάζεται και δέ βρίσκειται, όσο άλ-
λοτε κάτω από την εξάρτησι του πατέρα και
του συζύγου.

Έπειτα, έχει αλλάξει και ή νοοτροπία. Τά νέα
παιδιά, που παντρεύονται, δέ δέχονται να συνε-
χίσουν την κοινή ζωή, άν δέ βρίσκονται σέ ψυχι-
κή και πνευματική έπαφι, άν λείπει από τίς σχέ-
σεις τους ή συνεννόησι. Δέν πρόχειε σήμερα στο
γάμο ή άποκατάσσει. Πρόχειε ή συντροφία, ή
παρέα, ή άγάπη. Μόλις καταλάβουν ότι μισούν
διαφορετική γλώσσα, ότι είχαν γελωστή πριν από
το γάμο στην εκτίμησι του προσώπου, που παίρ-
νουν, αλλάζουν δρόμο. Είναι δέ πολύ προτιμώτε-
ρο αυτό, παρά να μπλέκουν στη διπλή ζωή, γιά
να καλύψουν το κενό που άφίνει ανοιχτό ο γάμος.

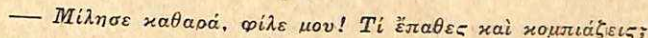
Πολύ περισσότερα τους. «Όταν, μάλιστα υπάρχουν
παιδιά, το διαζύγιο δημιουργεί δύσκολες και γι'
αυτά καταστάσεις». Άλλά και πάλι, προτιμώτε-
ρο ο γαιοισμός παρά να ζούνε τά παιδιά στη
δηλητηριωμένη ατμόσφαιρα ενός σπιτιού, όπου
οι γονείς συμπληκνώναι, βρίζονται, δέρονται, ή
είναι ψυχροί, άδιάφοροι και με έθιρκες διαθέσεις
ο ένας προς τον άλλον.

Πρός νέο καθεστώς βαδίζουμε σήμερα. Άρ-
γούμε να φθάσουμε, αλλά υπάρχει μία άρχη. Ζευ-
γάρια που ζούνε σέ άπόλυτη άρμονία. Στίσιτα,
που άκτινοβολούν από χαρά. Αντρώγνα που εί-
ναι άληθινοί φίλοι. «Αν δούνε ότι ή φίλια τους
γιά τον ένα ή τόν άλλο λόγο κλονίστηκε, και στη
συζυγική στέγη άρχίζει να πλέκει το μαύρο δίχτυ
της ή άράχνη της κακίας, της δυσαρμονίας της
εχθρότητας, τότε δρόμο γιά το διαζύγιο. Όπως
γίνεται στις βόρειες χώρες, όπου όταν γνωρίσε-
τε μία οικογένεια αυτή ή άγαπημένη. Αλλιώς,
θά το είχαν διαλύσει. Πολλά τά διαζύγια έκει,
όσοι οι οικογένεια οι οικογένειες — κόλσις. Ή
άλλά και λίγες οι οικογένειες — κόλσις. Ή
πγαίνουν άρμονικά και συνεχίζουν ή πγαίνουν
άσχημα και χωρίζουν.

Δέν το βρίσκετε πιδό τίμιο αυτό από τους
συμφροασμένους γάμους, που σέ πολλές πε-
πτώσεις δέν είναι παρά καταδική σέ ισόβια
καταναγκαστικά έργα; Άσχετα προς τη συγ-
— Σκέψιτε πού κάνουμε, άσχετα προς τή παιδιών,
κεκρίμενη έκδηλσι άνοησίας των δυο παιδιών,
χωρίς να υπάρχει κανένας σοβαρός λόγος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΘΕΟΜΗΝΙΕΣ	ΣΕΛ. 5
Χιόνια, πλημύρες και ανθρώπινες τραγωδίες	» 6
ΤΙ ΘΕΛΕΙ Η ΓΑΛΛΙΑ;	
Τα παρασκηνία της νέας γαλλικής πολιτικής, που συνταράσσει τον κόσμο	» 8
«ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ...»	» 9
Οι μάρτυρες πρέπει να διαπνέουν την ψυχραιμία τους...	
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΟΥΣ ΙΟΥΣ	» 22
Οι «μπαλίσσες» με την ύπουλη και ολέθρια δράση	
Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ	» 26
Το δεύτερο μέρος του συναρπαστικού — επιστημονικού — φανταστικού μυθιστορήματος «Αγάπη στον Άρη»	
ΑΠΟΣΤΕΙΛΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑΣ	» 32
Ο γενοπόνος, που έγινε... μπουζουκτοής	
ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ	» 33
Οι Έλληνες ακινοβήτες ομιλούν	
Ο ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΟΥΣ	» 36
Ποιές τροφές πρέπει να προτιμώ και ποιές ν' αποφεύγω	
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΟΒΙΖΟΥΝ ΟΙ ΜΟΛΥΣΜΑΤΙΚΕΣ ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ	» 37
Πόσο κρατάει η έπαισα; και για πόσο καιρό είναι μεταδοτικές ή δολιχαία, η Ιλαρά, η έρυθρά και η ανεμοβλογιά;	
ΑΓΑΠΕΤΕ ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ ΑΝΩΤΕΡΟ;	» 44
Κάθε χρόνο χιλιάδες άντρες καταχρίζουν. Γιατί; Από τι εξαρτάται η σεξουαλική ευτυχία;	
ΝΕΑ ΜΕΣΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΦΑΝΙΣΜΟΥ	» 46
Είναι αποτελεσματικότερα από την υπερβολικά των 100 μεγατόνων	
Η ΓΥΝΑΙΚΑ, ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ	» 56
Μια ζωή, που μοιάζει με μυθιστόρημα	
ΠΡΟΣΟΧΗ, ΚΟΡΙΤΣΙΑ!...	» 57
Στά μπικινίκια, στα γλυκά, στα καλλυντικά και σε μερικά άλλα	
«ΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ»	» 60
Εκπληκτικές επιδείξεις των αδελφών Κόουλ στην «εναέρια επιδείξωσή» τους	
ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ	» 67
Το νέο συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Αμερικανού συγγραφέα Τζέιμς Τσέιζ	
ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ;	» 72
Οι Ευρωπαίοι δεν έμαθαν ακόμη να τὰ πετούν	
«ΕΓΩ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ!...»	» 80
Η εφελκυστική τραγωδία και το έγκλημα της 'Ιταλίας '80ς	
ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 83
Η κορσελέ γραμμή, — Η έδαζε γραμμή στα ντε — πίες, — Τα σκέρτσας στα επανωφόρια, — Νωμίες στα φορεμάτα, — Η μόδα των πανά, — Η δαντέλα σε αμηνίες τουαλέτες, — Ο μπλουζες, — Τα παιδικά κοστούμια κλπ.	

★

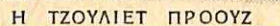
Τὰ μάτια της, ὅμως, ἦταν σ

★

αὐτό; Γιατί νὰ φύγῃ ξαφνί-
χωρίς νὰ ζητήσῃ νὰ μὲ ξανα-

★

τοπο και πολυ εξυπηρετικο νεω
ρισμο: Οι πελατες καθονται α
τα σ' ενα μικρο θαλαμο, κλεινο
την πορτα, για να μη τους εν
αλληση κανεις, και ελευθω σ'
να μηχανημα τηλεορασεις το
καρτελες του λογαριασμου του
η οποιοδηποτε αλλο στοιχειο το
ενδιαφειρη, απ' οσα βρισκοντα
στο λογασιστηο η στ αρχαια τη
πρατησις. Το μηχανημα λειτου
γει μονον οταν ειναι κλειστη
πορτα.

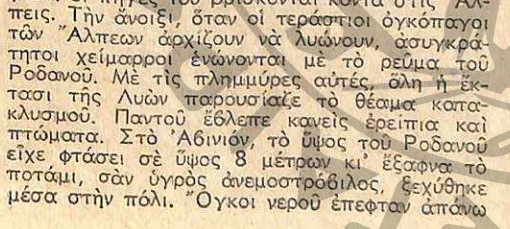
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΧΩΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

«Αὐτὸ τοῦ Κολόμβου» χαρακτηρίστηκε ἡ ἰδέα ἐνὸς Συσθεθὸς ἐπιταλοποιοῦ, ὁ ὁποῖος πρότερον ἦα κατασκευάζωνται τριγωνικοὶ δέκτες τηλεορώσεως, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τοποθετοῦνται, ὅπως χεῖρι νη φωτογρὰφία μας εἰς τὴ γωνιά, πού σχηματίζουσι τοῖχοι ἐνὸς δωματίου, ἐπιτρέποντας εἰς σημαντικὴν ἐξοικονόμησιν πολυτίμου χώρου.

★

Ἡ Εὐρώπη πάλι ἔχει πάθει κι' αὐτὴ πολλὰ ἀπὸ τὰ ποταμιά της. Ὁ Δούναβις, στὰ 1876, κατάρσθηκε ἐν ἑστίᾳ τῆς χαμηλῆς συνισκίας τῆς Πέστης. Ὁ Ῥῆνος, στὰ 1851, πλημμύρισε ἐντελῶς 15 γὰρ κίλις, χωρὶς καὶ λιγώτερον ἄλλα 18. Ἐνα ἀπὸ τὰ νοσοδικὰ φαίνονμενα εἶναι ἐκεῖνον, ποὺ συμβαίνει μετ' τὴν Τίβερι. Τὴν ἐποχὴν, ποὺ λυώνουν τὰ χιόνια, ὁ νοτιάς σπρώχνει τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν πηγὴν τους καὶ τὰ ἐμπροσθεῖται ἔτσι νὰ ξεχωθοῦν στὴ θάλασσαν.

“Ένα χωριό σκεπασμένο από χιόνια, που όταν θ’ αρχίσουν να λιώνουν, θα προκαλέσουν πλημμύρες...

大

Κατά τα μέσα του 'Ιουνίου 1876, ο Γκάρντνερ πλημμύρισε άξαφνα και κατέκλυσε τη συνοικία του Άγιου Κυπριανού της Τουλούς. Στα πλημμυρισμένα νερά κυλούσε ένας σωρός πτωμάτων και τα μικρά πλοία που προσπαθούσαν

Ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Κέννεντυ στο γραφείο του: Σκεπτικώς μελετάει τις ειδήσεις από τη Γαλλία...

ΚΑΤΩ από τους φωτισμένους πολυέλαιους των Ηλυσίων πεντακόσιοι δημοσιογράφοι απ' όλο τον κόσμο, άκουγαν τον πρόεδρο της γαλλικής Δημοκρατίας στρατηγό Ντε Γκωλ... Δεξιά από τον Πρόεδρο δόξαλοχο το ύπνου-γικό συμβούλιο... Ο πρωθυπουργός Ποντιντόν, άπαθής και αινιγματικός. Ο Άντοε Μαλοφ, γεμάτος συγκρατημένο πάθος. Ο Κούβ ντε Μυρβίλ, ύπνου-γικός των Εξωτερικών, ψύχραιμος κι ευγενής...

Το πρόβλημα —το δραματικό πρόβλημα της νέας γαλλικής πολιτικής— άρχισε με τις δηλώσεις του Γάλλου Προέδρου στα μέσα 'Ιανουαρίου...

Και συνεχίστηκε κάτω από το γχοίτο οφθαλμό των Βρυξελλών με τη διάσκεψη, για την είσοδο της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή Ευρωπαϊκή Άγορά, αφού φωτίστηκε από μία ιστορική παρόνθεση, την καινούργια γαλλο-γερμανική συμφωνία και το ταξίδι του Αντενάουερ στο Παρίσι.

ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

Στά διπλωματικά και πολιτικά παρασκήνια, ένα παιχνίδι άρχισε να παίζεται με δραματικές φάσεις, ενώ στην επιφάνεια της διεθνούς ζωής, η πραγματικότητα έφτανε, όπως πάντα, παραμορφωμένη...

Στόν καθρέφτη της ιστορίας —της ιστορίας, που γράφεται σήμερα— έγινε η προσπάθεια να παρουσιαστεί το πρόσωπο μιας Γαλλίας, που προσδίδει τους σιμάχους της και ετοιμάζει την τυραννία της, για τους φίλους της... Το φάντασμα του Μακαρθισμού άναστήθηκε στο Λονδίνο, με μία καινούργια αποστολή: Νά διαφωτίσει τον κόσμο για τον γαλλικό κίνδυνο... Και είναι γνωστό —θλιβερά γνωστό— με ποιο τρόπο «διαφωτίζει» ο Μακαρθισμός...

Πίσω από την πολεμική και τὰ

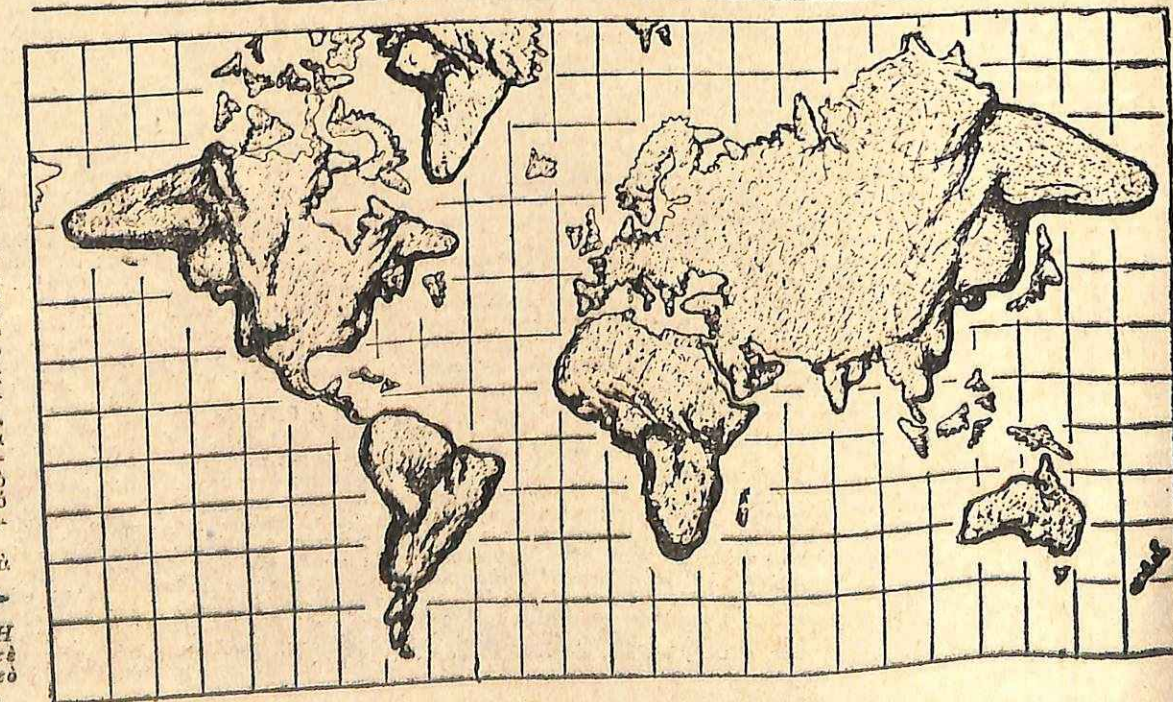
προπαγανδιστικά συνθήματα, άρχίζει ν' αγγουσιάζεται η αλήθεια, που, όπως όλες οι αλήθειες, έχει την ευχάριστη, αλλά και τις δυσάρεστες πλευρές της.

Αναμφίβολα και για πρώτη φορά από το τέλος του πολέμου έσπασε μία σοβαρή κρίση ανάμεσα στη Γαλλία και στη Μεγάλη Βρετανία, κατά κύριο λόγο, αλλά κι ανάμεσα στη Γαλλία και στις Ηνωμένες Πολιτείες.

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ

Η κρίση, άρχισε με δυο άρνήσεις του Ντε Γκωλ: 'Αονησι νά λάβη μέρος στην κοινή ατλαντική ατομική δύναμη και άρνησι νά δεχτεί τους 'Αγγλους στην Κοινή Ευρωπαϊκή Άγορά...

Πίσω από τις δυο αυτές άρνήσεις υπάσχει μία ολόκληρη πολιτική με σημαντικές —με πολύ σημαντικές— και άμεσες και άπώτερες προεκτάσεις.

Ένα χαρακτηριστικό στίχο: 'Η παγκόσμιος πολιτική του Ντε Γκωλ... Παντού σηματοδοτείται το προφίλ του Γάλλου Προέδρου.

Ο σχεδιασμός της νέας γαλλικής πολιτικής, άλλωστε, προετοιμάζει τις μελλοντικές εξελίξεις της διεθνούς πολιτικής...

Αλλά η νέα γαλλική πολιτική, αν ήρθε στην επιφάνεια τώρα, ξεκίνησε —πάλι με τον Ντε Γκωλ— ενώ διαρκούσε ακόμη ο παγκόσμιος πόλεμος.

Η πτώσι της Γαλλίας το 1940, ώδηγησε το στρατηγό Ντε Γκωλ, στην απόφασι —ενώ όλοι σχεδόν, στρατιωτικοί και πολιτικοί, ζητούσαν την άμεση συνθηκολόγησι με τους Γερμανούς του Χίτλερ— νά συνεχίσει με κάθε θυσία τον αγώνα.

Με μία ομάδα πιστών ο Ντε Γκωλ κατέφυγε στο Λονδίνο και στις 18 'Ιουνίου 1940 μίλησε από το «Μπλ-Μπλ-Σι», τονίζοντας άγναμεσα στ' άλλα: «Η Γαλλία έγρασε μία μάχη, αλλά δεν έχασε τον πόλεμο...»

Η έποποιία των 'Ελευθέρων Γάλλων άρχισε...

ΑΓΩΝΑΣ ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΤΩΠΑ

Παρ' όλο, που τουλάχιστον στην άρχή οι «'Ελευθέροι Γάλλοι» δεν αντιπροσώπευαν σχεδόν τίποτα και η Γαλλία είχε πέσει πολύ χαμηλά, στην παγκόσμια συνείδησι, ο Ντε Γκωλ, άρχισε ένα διμετώπο αγώνα: Πρώτα και κύρια, βέβαια και μ' όλα τα μέσα εναντίον του κοινού εχθρού, της χιτλερικής Γερμανίας, αλλά κι έναν αγώνα —πολιτικό και διπλω-

τών 'Ηνωμένων Πολιτειών Ρουζβελτ, τον έβλεπε με μεγάλη δυσπιστία και ψυχρότητα...

Και όμως ο «εξόριστος» Γάλλος στρατηγός δε δίστασε, ούτε στιγμή, νά προβάλλη την πολιτική της ζωας του.

Οιμωρικές διαφωνίες έσπασαν με τον Τσούρτσιλ, τόσο που έκαναν τον 'Αγγλο πρωθυπουργό νά δηλώσι: «Απ' όλους τους σταυρούς, που έσπερα στη διάσχεσι του πολέμου, ο βαρύτερος ήταν ο σταυρός της Λωρραίνης...» (Ο σταυρός της Λωρραίνης ήταν το σύμβολο των 'Ελευθέρων Γάλλων).

Η Μεγάλη Βρετανία προσπαθούσε νά έπωφεληθι από την πτώσι της Γαλλίας, για ν' αποσπάσει και τις αποικίες της και ν' αξιοητήσει το γαλλικό πόλεμο που αποτελούσε πάντα ένα κίνδυνο, έστω και ως πείσι για την ύπερασπισι των γαλλικών συμφερόντων...

Ο Ντε Γκωλ αντιστατήκε με έπιμονη και πάθος στα βρετανικά σχέδια, προσπαθώντας συγχρόνως —και το έγχειρημα ήταν τότε καθαρά δοναζωτικό— νά επιβάλη και τη Γαλλία σαν μεγάλη δύναμη, σαν ισότιμη δύναμη της 'Αγγλίας και της 'Αμερικής.

Με τον τεματισμό του πολέμου ο άρχηγος των 'Ελευθέρων Γάλλων έγινε πρόεδρος της προσωρινής Κυβερνήσεως στην άπε-

ΤΙ ΘΕΛΕΙ

Τὰ παρασκήνια της νέας γαλλικής

ματιζό— για νά ύπερασπισι και νά προβάλλη τις άποψεις της Γαλλίας, στην άγγλική πολιτική και γενικότερα στους δυτικούς σιμάχους...

Η τύχη του Ντε Γκωλ ήτανε τότε άπολυτα συνδεδεμένη με τους 'Αγγλους ενώ ο Πρόεδρος λευθερωμένη Γαλλία, που ήθιζό και βίλια είχε φτάσει —παρ' ό τις αναλαμπές της άντιστάσεως— πολύ χαμηλά...

Αυτό, βέβαια, δεν έμπόδισε τον Ντε Γκωλ νά δείξη, άλλη μία φορά, τη συνέχεια της πολιτικής του και το όραμα της Γαλ-

λίας, πέρα από τὰ «προσωρινά» άτυχήματα.

Στο προσκήνιο της ιστορίας, είχαν μείνει τρεις δυνάμεις: Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, η Σοβιετική Ένωσι και η Μεγάλη Βρετανία...

Σ' όλες τις διασκέψεις κατά τη διάρκεια του πολέμου και μόλις τέλειωσε, η Γαλλία είχε μείνει απ' έξω... Στη Γαλλία αλλά και στο Πότσδαμ οι δύο κολοσσοί της ιστορίας —'Αμερική και Ρωσία— κανόνιζαν τις τύχες του κόσμου και την 'Αγγλία...

Ο ΝΤΕ ΓΚΩΛ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ

Ο Ντε Γκωλ έπειτα από έπι-ζο αγώνα κατόρθωσε νά επιβάλη την παρουσία της Γαλλίας και στο Βερολίνο και στη Γερμανία, με ιδιαίτερη ζώνη κατοχής, και σιμάχους.

Τάσχει, άλλωστε και ένα δόγμα της γαλλικής πολιτικής: 'Οταν θέλι νά πετύχη κάτι από τους 'Αγγλοσάξωνες, ρίχνει το βέλμα της προς τη Ρωσία...

Ο Ντε Γκωλ, με ύπνου-γικό των 'Εξωτερικών τον Ζωρζ Μαντώ, ταξίδεψε στη Μόσχα και με πολύ μπροί, παρουσίασε στο Στάλιν τις γαλλικές άποψεις...

Με πολύ μπροί αλλά και με σχετική έπιτυχία...

Λίγο άργότερα —στις άρχές του 1946— ο Ντε Γκωλ, κάτω από τις συνεχείς έπιθέσεις της Βουλής και μπροστά στο πολιτικό αδιέξοδο, παραιτήθηκε...

Αλλά η ντεγκωλική πολιτική, η πολιτική δηλαδή της Γαλλίας

ται ιδιαίτερα με τις δυνάμεις της Συνομοσπονδίας της —'Αυστραλία, Καναδά, Νέα Ζηλανδία...— έπουνέως δεν είναι, για την ώρα τουλάχιστον, μία ευρωπαϊκή δύναμη.

Αν θελήσει νά σεβαστή τους όρους της Κοινής Άγοράς, τότε, βέβαια —αλλά μόνον τότε— θα γίνει δεκτή.

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες —μετά την Κούβα— προσπαθούν νά επιτύχουν μία μόνιμη συνεννόησι με τη Σοβιετική Ένωσι...

Σ' αυτό το πόλεμο των δύο ύπερδυνάμεων, η Εύρώπη δε μπορεί νά παίξει το ρόλο ενός άλλου «δοναζωτού».

Το μεγάλο αίνιγμα του αιώνα είναι η Κίνα, που η πείσι της και η διαμάχη της με τη Σοβιετική Ένωσι μπορούν νά οδηγήσουν— σ' ένα άπώτερο μέλλον— τη Μόσχα σε μία ένσωμάτωσι στην Εύρώπη, με την προϋπόθεσι ότι η «Εύρώπη» αυτή θα αποτελεί μία ισχυρή δύναμη.

Αυτές είναι, σε πολύ γενικές γραμμές, οι σχέσεις του Ντε Γκωλ και το ιδεολογικό πλαίσιο της πολιτικής του. Γι' αυτό χρειάζεται μία πυρηνική δύναμη στα γόδια της Γαλλίας και όχι νά βοιάζεται σε άπολυτη εξάρτησι από την 'Ατλαντική συμμαχία, δηλαδή οδισιαστικά από την 'Αμερική.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Η πολιτική σύνδεσι της Εύρώπης και η Κοινή Άγορά πρέπει νά δημιουργήσουν έναν «ευρωπαϊκό πατριωτισμό», μία γενικότερη

Μία έξυπνη γελοιογραφία: 'Ο Ντε Γκωλ σαν ράφτρα μεγάλου ευρωπαϊκού οίκου μύδας, κυττάζει τον 'Αγγλο πρωθυπουργό Μακμίλλαν, που φοράει το μοντέλλο, που του έτοιμάσε και του λέει: «Πολύ σάς πηγαίνει το ευρωπαϊκό μου μοντελλάκι!...»

της— πολιτική βούλησι της Γαλλίας τάραξαν τὰ «αμυνάζοντα» νερά της διεθνούς αναταραχής και μοιραίο ήτανε νά προκαλέσουν αντιδράσεις...

Ο Ντε Γκωλ, άλλωστε, είναι ένα πολιτισμένο πνεύμα, που έπιζητεί τη «δυσκολία», που συγχρονοί κυττάζει λογικά, αλλά και πολύ μακριά και που γι' αυτό, μπορεί νά οδηγηση σε παρερμηνείες και σε παρεξηγήσεις...

Αλλά η γαλλική πολιτική, δρσκειται ακόμη στην πρώτη της

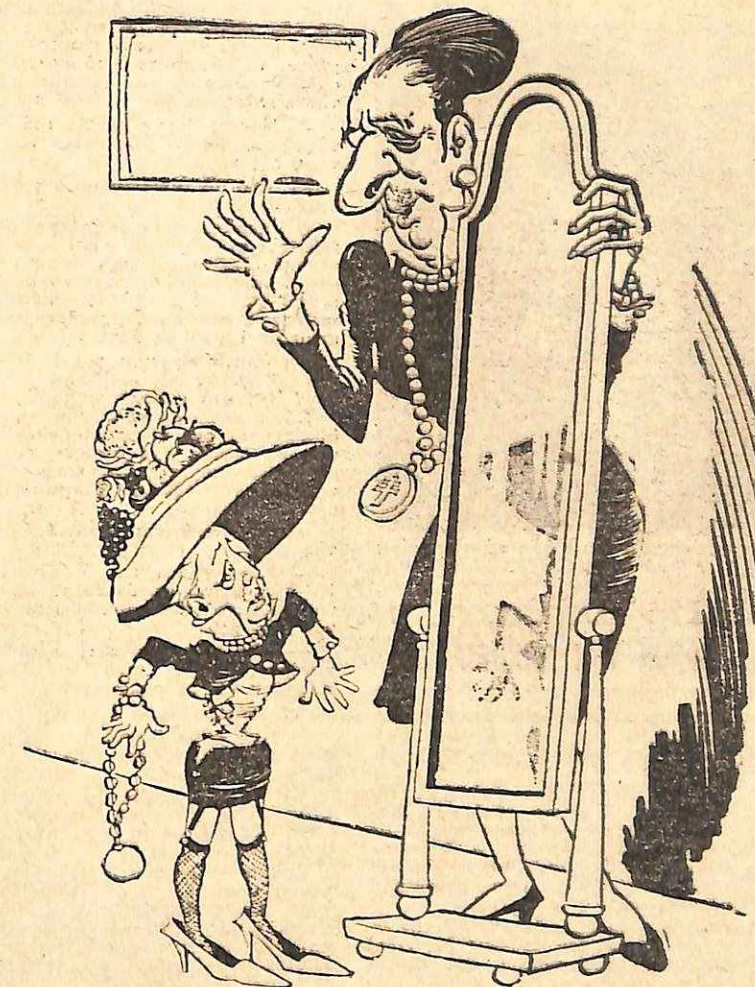
φάσι, όπως στην πρώτη τους φάσι, βοιάζονται και οι αντιδράσεις εναντίον της...

Η Σοβιετική Ένωσι, έπειτα από χαμπασιές διαταγούς, χτύπησε τη γαλλογερμανική συνεννόησι. Η 'Αγγλία εξασέλισε ένα σκληρό πόλεμο εναντίον της Γαλλίας.

Η 'Αμερική είναι στενοχρημέλι και έπιφλοακή...

Αλλά η «Εύρώπη» συνεχίζει το δρόμο της...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Η ΓΑΛΛΙΑ;

πολιτικής, που συνταράσσει τον κόσμο.

σε φοιτισμένες ιστορικές στιγμές, είχε απλώσει τις πρώτες της ρίζες, που βλέπουμε σήμερα νά συνεχίζονται, νά διοζληρώνονται...

ΙΣΟΤΙΜΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Η Γαλλία θέλει μία άπολυτη ισότητα και με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και με τη Μεγάλη Βρετανία, πιστεύοντας ότι αυτό είναι και το συμφέρον, το βαθύτερο συμφέρον όλης της ήπειρωτικής Εύρώπης.

Αφού κατόρθωσε νά ξεπεράσει την «αποικιακή κρίσι», έστρεψε όλη της την προσοχή στην Εύρώπη.

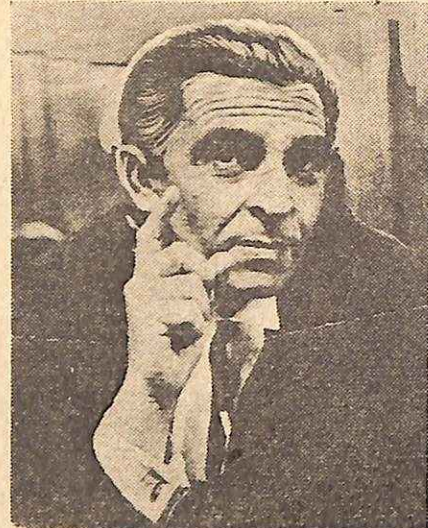
Στην Εύρώπη, κυρίως, αλλά και σε άλλες ήπειρους, γιατί το ιστορικό βέλμα του Ντε Γκωλ απλώνεται παντού και μακριά. 'Αλλ' ο Ντε Γκωλ, πιστεύει, ότι η Εύρώπη θ' αποσπείρη για το μέλλον τον κόσμο. Με την Κοινή Ευρωπαϊκή Άγορά, ένοθησαν 200 εκατομμύρια Ευρωπαίον, ύψηλης πολιτιστικής στάθμης.

Η Γαλλογερμανική διαμάχη, που τόσο κόπασε σ' όλη την Εύρώπη, άνηκε στο παρελθόν.

Η Μεγάλη Βρετανία, συνδέει

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στρατηγός Ντε Γκωλ, ο πρωθυπουργός Ποντιντόν και ο ύπνου-γός των 'Εξωτερικών Κούβ ντε Μυρβίλ κατέ την ύπαρξή του Γαλλογερμανικού Συμφώνου: Βάσι της Εύρώπης

Ο δικηγόρος θα επιδιώξει να σας πείσει να νευρώσετε.

«Την αλήθειαν και μονον την αληθειαν...»

Οι μάρτυρες πρέπει να διατηρούν την ψυχραιμία τους, να είναι σύντομοι και να μην υπερβάλλουν

ΕΙΝΑΙ εύκολο να βρεθίτε στο δικαστήριο. Μπορεί να συμβεί αυτό στον καθένα. Ας πούμε πως είσατε παρών σε μια σύγκρουση αυτοκινήτων ή σε ένα καυγά μεθυσμένων. Ο αστυφύλακας παίρνει τα στοιχεία σας κι' έτσι σας καλούν στη δική για μάρτυρα.

Ορκίζεστε τότε να πείτε «όλην την αλήθειαν και μόνον την αλήθειαν». Αλλά αυτό δεν είναι τόσο εύκολο, όσο φαίνεται...

Ο δικαστής σας κυττάζει. Όλα τα μάτια είναι καρφωμένα πάνω σας. Κι' έχετε να κάνετε με δυο έμπειρους και τετραπέρατους δικηγόρους, που ο καθένας τους είναι αποφασισμένος να σας κάνει να πείτε «όλην την αλήθειαν» όπως συμφέρει στον πελάτη του!

Μπορείτε ωστόσο να τους αντιμετωπίσετε μ' επιτυχία, αν διατηρήσετε την ηρεμία, την ψυχραιμία και την πνευματική σας διαύγεια. Στο κάτω - κάτω, δε δικάζετε σε σας, αλλά ο κατηγορούμενος. Αυτό πρέπει να πείτε με το νου σας. Και να μη σας φοβιστεί η ιδέα του δικαστηρίου, ούτε οι περιττές υπερβολές των δικηγόρων.

Την ώρα που εξετάζεστε ως μάρτυρας, είσατε το σπουδαιότερο πρόσωπο στην αίθουσα του δικαστηρίου. Πρέπει να το νοιώσετε, αυτό, και να κανονίσετε ανάλογα τη στάση σας.

Μη δίνετε βιαστικές απαντήσεις, χωρίς να τις σκεφτήτε καλά. Αν δεν καταλάβετε μία ερώτηση, δεν είναι ντροπή να ζητήσετε να σας την εξηγήσουν καλλίτερα.

Μερικοί δικηγόροι — είτε επίτηδες είτε από επαγγελματική συνήθεια — μεταχειρίζονται ποιμπάδες φράσεις, με δυσνόητους νομικούς όρους. Μη διατάσετε να τους πείτε πως δεν τους καταλαβαίνετε. Δε θα γελοιοποιηθεί έσείς έτσι, αλλά αυτοί, που δεν ξέρουν να γίνουν κατανοητοί.

Πρέπει λοιπόν να διατηρήσετε τη φυσικότητά σας, στο δικαστήριο. Μην το παρακάνετε όμως! Δε βρίσκεστε σε κανένα καφενείο... Η συμπεριφορά σας πρέπει να είναι απλή και αξιοπρεπής, αλλά χωρίς να μεταχειρίζεστε χυδαίες εκφράσεις ή να βάζετε τα χέρια στις τσέπες. Μία τέτοια στάση θ' αποτελούσε περιφρόνηση προς το δικαστήριο, θα σας κακοχαρμάκιζε και θα προκαλούσε τις δικαιολογημένες επιπλήξεις του προέδρου.

Αποφύγετε τον πειρασμό να κάνετε το σπουδαίο. Μπορεί να σας καταντροπιάσει τότε ένα ξυπόλυτος δικηγόρος, με μία επιβίβια ερώτησή του ή με μία ειρωνική φράση του.

Σε μία δίκη για αυτοκινητικό ατύχημα...

μα ένας φαντασμένος νέος ήθελε να φωνή πως τα ήξερε όλα. Ανάφερε στο συνηγόρο της πολιτικής άγωγής με ακρίβεια πόσο έτρεχε τ' αυτοκίνητο του κατηγορουμένου, το χρώμα του, το μοντέλο του, το σχήμα του καπό, τον ήχο της κόρνας του, την κατάσταση των φτερών του...

— Μήπως τυχόν είδατε και την ταχύτητα που έδειχνε το κοντέρ του; τον ρώτησε ο δικηγόρος.

Κι' όλο το δικαστήριο έσκασε στα γέλια...

Οι περισσότεροι μάρτυρες είναι εύσυνετοι κι' ειλικρινείς και θέλουν να πουν την αλήθεια. Έχουν όμως μία φυσική και δικαιολογημένη τάση να βοηθήσουν εκείνον που τους κάλεσε. Έτσι, φτάνουν πολλές φορές σε υπερβολές, που κάνουν κακό αντί να ωφελήσουν.

Το ίδιο παθαίνουν συχνά κι' οι μνηνταί, θέλοντας να κερδίσουν την υπόθεσή τους. Νά μία χαρακτηριστική περίπτωση: Κάποια νέα κοπέλλα είχε τραβήξει στο δικαστήριο μία εταιρεία αστικών συγκοινωνιών, γιατί είχε σπασεί το χέρι της κατεβαίνοντας από ένα λεωφορείο. Ο συνηγόρος της έδειξε εξαιρετική ευγένεια και συμπάθεια.

— Θα πονέσατε φοβερά, δεσποινίς! της είπε.

— Καί βέβαια!... απάντησε εκείνη. Κι' έχει μείνει σακάτικο το χέρι μου. Είναι αδύνατο να το σηκώσω χωλότερα απ' τον ώμο μου.

— Πως σας λυπάμαι! πρόσθεσε ο δικηγόρος. Δείχτε στο δικαστή ως που μπορείτε να το σηκώσετε.

Η κοπέλλα έκανε ό,τι της έλεγε.

— Και τώρα δείχτε του πόσο μπορούσατε να το σηκώσετε πριν απ' το ατύχημά σας.

Κι' η νέα, χωρίς να το πολυσκεφτεί σήκωσε το χέρι της ως απάνω! Όταν κατάλαβε τη γκάφα της, ήταν πια πολύ αργά!...

Πρώτα θα σας κάνει ερωτήσεις ο δικηγόρος εκείνου που σας κάλεσε για μάρτυρα. Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχήσετε, γι' αυτό είναι με το μέρος σας. Θα επιδιώξει μόνον να σας βάλει να επαναλάβετε στο δικαστήριο την ίδια ιστορία που του έχετε πη ήδη, πριν έρθετε στη δική.

Η πραγματική δοκιμασία για σας θα αρχίσει, όταν βάρη ή σειρά του άλλου δικηγόρου να σας κάνει ερωτήσεις. Ίσως ερωτήσεις του αυτές σας φανούν αβυσσές στην αρχή. Έχει όμως το σκοπό τους: να δείξει με κάθε τρόπο πως δεν ξέρετε καλά την υπόθεση. Με επιτηδεύα διαλεγμένα ερωτήσεις, θα προσπαθήσει να απομείνει ερωτήσεις, η δειξί πως η μνήμη σας είναι αδύνατη, ή πως είσατε προκατειλημμένος, ή πως δε βλέπετε καλά, ώστε να πείσει το δικαστήριο ότι δεν πρέπει να βασιστεί στην κατάθεσή σας.

Ο μόνος τρόπος να τον αντιμετωπίσετε νικηφόρα, είναι αυτός που είπαμε στην αρχή: να διατηρήσετε τα νύχρα σας ήρεμα και το μυαλό σας ξεκάθαρο. Να σκέπτεστε προτού μιλήσετε. Ν' απαντάτε απλά στις ερωτήσεις, χωρίς να προσπαθήτε να μαντέψετε που αποβλέπουν.

Ο δικηγόρος θα επιδιώξει να σας κάνει να νευρώσετε, να χάσετε την ψυχραιμία σας. Μην πέσετε όμως στην παγίδα του!

Όταν έρχεται ο θυμός, η λογική πάει περίπατο. Χωρίς λογική δε, κινδυνεύετε να τα κάνετε βάλασκα.

Ο χειρότερος μάρτυρας είναι εκείνος που δε μπορεί να δώσει μία σύντομη και «τετράγωνη» απάντηση, αλλά τη συνοδεύει με φραστικές «γαρντιούρες».

Σε μία δίκη, για άδικο επίθεσι, ο εισαγγελέας υποστήριξε πως ο κατηγορούμενος ήταν μεθυσμένος. Εκείνος, το αρνήθηκε κατηγορηματικά και δήλωσε πως ήταν μονάχα νευρικός κι' οξύθυμος και πως το θυμά τον είχε προκαλέσει. Παρουσίασε δε για μάρτυρα ένα φίλο του, που είχε δη το επεισόδιο.

Εκείνος επιβεβαίωσε ότι ο κατηγορούμενος ήταν ευερέθιστος τύπος.

— Τον είδατε λοιπόν θυμωμένο και σε άλλες περιπτώσεις; τον ρώτησε ο εισαγγελέας.

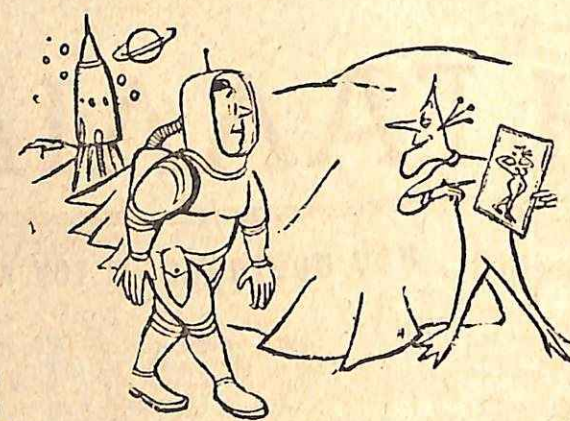
— Ό, ναί! απάντησε ο μάρτυρας. Πολλές φορές. Άκόμα κι' όταν δεν ήταν πωμένος!...

Αυτή η τελευταία φράση ήταν αρκετή, για να αποδείξει τη θεωρία του εισαγγελέως και να προκαλέσει την αίστηρή καταδίκη του κατηγορουμένου!

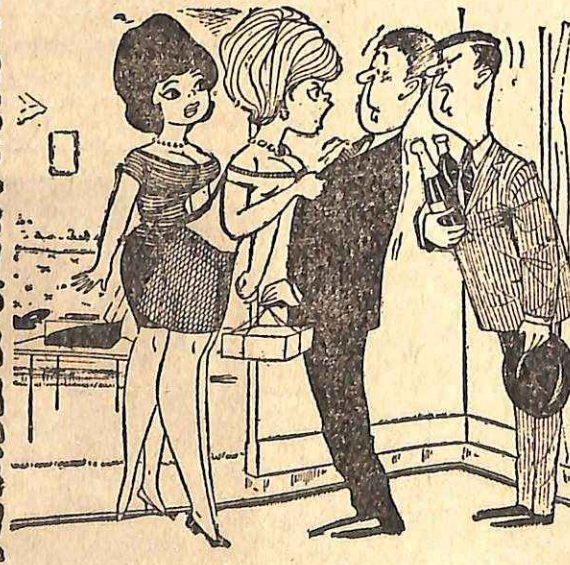
Το χιούμορ δέ εικόνες

Μία και δεν ανάβουν τα καλοριφέρ πρέπει να βρω κι' εγώ κανένα απολαυστικό!...

— Ψιτ!...

— Αθλίε!... Σου είπα να φέρεις ένα φίλο σου, για τη φίλη μου, κι' εσύ έφερες τον απολαυστικό μου!...

ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ

ΣΤ'.

ΑΙΜΑΤΗΡΟΣ ήταν ο απολογισμός των φοιτητικών ταραχών της 8ης Νοεμβρίου 1901, που τις προκάλεσε η μετάφρασι του Ευαγγελίου: 'Οχτώ σκοτωμένοι και ογδόντα τραυματίες! 'Επί πλέον, επικρατούσε, τη νύχτα των ταραχών, επαναστατική κατάσταση στην Αθήνα. Οι φοιτητές είχαν οχυρωθεί στο Πανεπιστήμιο, η πόλις εστρατοκρατείτο και η λαϊκή έξωφι είχε φτάσει στο κατακράυφο. Η κυβέρνηση, του Γ. Θεοτόκη απέδιδε μεγάλο μέρος της ευθύνης στην αντιπολίτευσι. Την κατηγορούσε, ότι είχε φανατίσει με το φιλικό της Τύπο και με τους ανθρώπους της, τους φοιτητάς και τις λαϊκές μάζες, ζητώντας να εκμεταλλευθεί για πολιτικούς σκοπούς τη μετάφρασι του Ευαγγελίου. Η αντιπολίτευσι αποκαλούσε την κυβέρνηση Θεοτόκη «υπουργείο δολοφόνων» και έννοουσε να ξέσνη ακόμη περισσότερο τα πνεύματα, «έχι πλέον εν όνοματι του Ευαγγελίου, αλλά του χυδέντος αίματος». Η όργη του λαού είχε στραφή κυρίως εναντίον των αστυνομικών, που τους θεωρούσε υπεύθυνους του αιματοκυλίσματος. Οι χωροφυλάκες είχαν εξαφανισθί και παρά λίγο να λυντσάρουν ένα ένωμοτήριον, που είχε καταφύγει σ' ένα ξενοδοχείο. Το περικύκλωσαν πλήρη κοσμου και ο ένωμοτήριος μέλις κατάβησε να φύγη από την πίσω πόρτα, με πολιτικά ρούχα.

Το ίδιο βράδυ των αιματηρών γεγονότων, για να κατευνασθούν τα πνεύματα, ανακοινώθηκε η παραίτησι του μητροπολίτη Αθηνών Προκοπίου. Στις 10 τη νύχτα, ο πρωθυπουργός Θεοτόκης πήγε στο βασιλιά, κι' όταν γύρισε, άναγγελε την παραίτησι του μητροπολίτη. Και τότε ήταν η βία, ώστε το διάταγμα της αποδοχής της παραίτησεως στάλθηκε στο βασιλιά Γεώργιο μετά τα μεσάνυχτα και υπεγράφη άμέσως. Συγχρόνως άναγγέθηκε η παραίτησι του αρχηγού της χωροφυλακής κι' η αντικατάστασι του διευθυντού της αστυνομίας Στάικου, από το μέραρχο Τιμοθέοντα Βάσσο.

Παρ' όλες όμως τις παραίτησεις, η κατάσταση παρέμεινε έκρυθμη και την επομένη, 'Επείκειτο, άλλωστε, το πρωί της 9ης Νοεμβρίου να γίνη ένωρσι των εργασιών της νέας συνέδου της Βουλής και έκλογη του προέδρου. Οι βουλευτές μαζεύτηκαν στη Βουλή, αλλά η κυβέρνηση δεν παρουσιάστηκε. Είδοποίησε, ότι θα άναβαλλόταν η έκλογη του προέδρου για την άλλη μέρα, γιατί η κυβέρνηση ήταν «εξ ολοκλήρου απροσχημένη» με την επιβολή της τάξεως. Η αντιπολίτευσι, με το Δηληγιάννη, διαμαρτυρήθηκε για την άναβολή της συνεδριάσεως, ενώ μερικοί πατέρες του έθνους και τα έωρεία αποδοκίμαζαν σφουρίζοντας και φωνάζοντας: «Κάτω οι δολοφόννοι!».

Ο κόσμος, που είχε μαζευτεί έξω από τη Βουλή, σχημάτισε διαδήλωσι και τράβηξε για το σπίτι του Δηληγιάννη. Ο μέγας «Κορδονάρχης» βγήκε στο μπαλκόνι και ευχαρίστησε το λαό για τα αισθήματά του. Ουδέποτε πράξεις τόσο συνηγας, είτε ο Δηληγιάννης, έλαδον χωράν εν Αθήναις, οίαι αι χδές διαδραματιζόμειςαι. Ουδέποτε μέλη της κυβερνήσεως έζηλδον συνοδευόμενα υπό δημοσίας δυνάμεις, πυροβολούσης έμναν υπό λαού. Και συνέχισε το λόγο του, εξάπτοντας ακόμη περισσότερο τα πνεύματα. Τον άπνευμα της ίδιας ημέρας, έγινε η κηδεία των σκοτωμένων στις ταραχές. Μεταξύ αυτών ήταν και ο γυνός του ταγματάρχη Παπαναστασιού, φοιτητής. Όλοι οι φονευθέντες ήταν πολίτες. Είχαν σκοταδθ από σφαίρες περιστράφου, κανένας δε από σφαίρες γκρά, που μεταχειρίζονταν τότε ο στρατός. Αυτό ήταν και το χειρίστη της κυβερνήσεως, για ν' αποδείξει, ότι ο στρατός δε χρησιμοποιείσε τα όπλα του εναντίον του λαού. Όλοι οι πυροβολισμοί από το στρατό ρίχονταν στον άέρα. Όπως φάνηκε κι' από τις άνακρίσεις, που έγιναν, χωροφυλάκες και όπλασμένοι πολίτες είχαν προκαλέσει τα θύματα. Χιλιάδες λαοί άκολουθήσαν την κηδεία των θυμάτων, ενώ οι φοιτητές στο Πανεπιστήμιο είχαν ύψώσει μαύρη σημαία, σε ένδειξι πένθους.

Στη συνεδριάσι της Βουλής, που έπρεπε να γίνη 10 Νοεμβρίου, η κυβέρνηση Θεοτόκη πήρε πλειοψηφία στην έκλογη του προέδρου της Βουλής. Έκτος από τους υπουργούς, που δεν ψηφίζουν τότε σε ζητήματα έμπιστοσύνης, ο κυβερνητικός ύποψηφος πρόεδρος πήρε 109 ψήφους και της αντιπολιτεσεως 87.

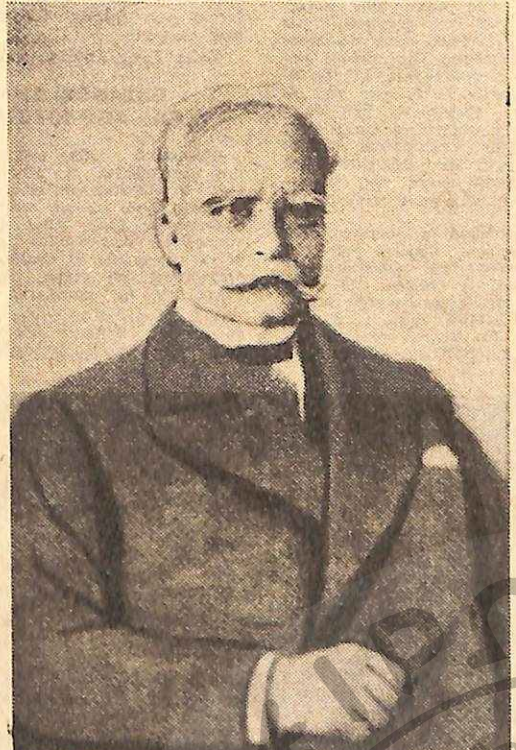
Ο Θεοτόκης, άπολογούμενος για τα γεγονότα, έόπισσε σε λυγμούς και σε δάκρυα. Ήπείρησε, ότι όλες οι όδηγες και οι έντολές ήταν να μη χρησιμοποιήσουν όπλα. Στο Θεοτόκη απάντησαν ο Δηληγιάννης και άλλοι της αντιπολιτεσεως, και η συνεδριάσι λήθηκε χωρίς σοβαρά επεισόδια. Σ' αυτό συνε-

Φοιτητικοί άγώνες και ταραχές

τέλεσε κι' η άτμόσφαιρα, που δημιουργήθηκε από τους λυγμούς του πρωθυπουργού.

Το άλλο πρωί (11 Νοεμβρίου), ο Θεοτόκης, μολοντί είχε την πλειοψηφία της Βουλής, έκδηλωσεν μάλιστα την προηγούμενη μέρα, άνέθηκε στα άνακτορα και υπέβαλε την παραίτησι της κυβερνήσεως. Όπως άνεκίνωσε ο ίδιος, «έδω-ρησε επίβλημένον καθήκον, μετά τα γενόμενα, να υποβάλη παραίτηρι, χάριν της σωτηρίας ήσυχίας». Ύπρχε τότε στην Ελλάδα πολιτική ευθιξία, που έέλιπε στον τόπο μας...

Ο βασιλιάς άνέθεσε την κυβερνήσι στον Αλέξανδρο Ζαΐμη. Η λύσι δεν άρσε στους Δηληγιαννικούς και ώργανώθηκαν νέες διαδηλώσεις

Ο Αλέξανδρος Ζαΐμης, που διαδέχθηκε στην κυβέρνηση τον Θεοτόκη.

το άπόγευμα από μπράβους του κόμματος. Οι διαδηλωτά έφθασαν στην πλατεία του Συντάγματος, όπου άναφθηκαν ρήτορες έόγαλιν λόγους και ζήτησαν ν' άναστή η κυβέρνηση στο Δηληγιάννη. Σημειώθηκαν και συμπλοκές μεταξύ Δηληγιαννικών και Θεοτοκικών, με πυροβολισμούς, αλλά εύτυχώς χωρίς θύματα. Ένώ οι διαδηλωτές του Δηληγιάννη φωνασκούσαν στην πόλι, στο Πανεπιστήμιο γινόταν ασκήσι των φοιτητών με τις συντηχίες, για την αντιμετώπισι της καταστάσεως.

Ο Τύπος εξακολουθούσε βιαιότατη άεθρογραφία, ατιγνίζοντας τα γεγονότα. Κάι τούτος ήταν ο φανατισμός, ώστε κι' αυτός ο Σουρής έγραφε στο «Ρωμιό» πύρινους στιχούς, εναντίον του στρατού και των όργανων της τάξεως: «Τι μετάφρασεις θέλετε των Ιερών βιβλίων (1), το τυπώσε και το κυκλοφόρησε».

Οι άγώνες της βασιλικής εννοίας, δεν είχε το θάρρος να πη στο βασιλιά, ότι καλό θα ήταν να πάψη η βασιλιάσα ν' άνακατεύεται σε θέματα, που άνήκουν σε άλλους. Και έγινε έτσι. Η βασιλιάσα Όλγα έσέπρεψε τότε την καταφορά του κόσμου και τα άσυνήθους βιαιότητες και γλώσσας άδρα του Τύπου. «Κάτω η Σλαβία!», ήταν το σύνθημα για καιρό.

Τα «Ευαγγελικά» είναι ένα μάθημα ιστορίας, που θα πρέπει πάντα να το μελετούν οι άνδρες παναλήμεις.

λέσει και τις ταραχές της 8ης Νοεμβρίου — για τον άφορισμό εκείνων, που είχαν μεταφράσει το Ευαγγέλιο. Μεταξύ αυτών ήταν, φυσικά, και η βασιλιάσα Όλγα, που είχε πρωτοστατήσει στη μετάφρασι.

Η θεολογική σχολή του Πανεπιστημίου ζήτησε να δώση τέλος στην ύπόθεσι του άφορισμού, με τους καθηγητά της θεολογίας Ζολώτα και Μεσολωρά. Ο πρώτος άνεκίνωσε «διά του Τύπου», ότι, κατά τη γνώμη του, δε χωρούσε άφορισμός, γιατί «οίόδηποτε και όποιοδηποτε και άν είναι η μετάφρασις, είναι πάντοτε μετάφρασις του Ευαγγελίου και άφορίζομένης της μεταφράσεως, άφορίζεται και αυτό το Ευαγγέλιον». Και ο καθηγητής Μεσολωράς συμφώνησε, ότι δε χωρούσε στην προκείμενη περίπτωση άφορισμός. Μόνο άν αλλοιώναν το κείμενο του Ευαγγελίου, που έχει παραδεχθί η Ορθόδοξος έκκλησία, θα μπορούσε να γίνη άφορισμός.

Τέτοιες περιπτώσεις, είτε ο καθηγητής, παρουσιάστηκαν στο παρελθόν, από προπαγάνδες ξένων δογμάτων, που κυκλοφόρησαν στην ελληνική σκοπία διαστραμμένο το κείμενο του Ευαγγελίου. Ούτε όμως η μετάφρασι της βασιλιάσας Όλγας, ούτε του Παλλή, παρουσίασε καμμία διαφορά από το καθιερωμένο κείμενο.

Οι γνωματεύσεις των δύο καθηγητών, στις άποιες προστέθηκαν και δηλώσεις του πρυτάνεως του Πανεπιστημίου Σακελλαροπούλου, με το αυτό πνεύμα, άνάγκασαν τους φοιτητάς να έγκυαταλείψουν το αίτημα του άφορισμού των μεταφραστών του Ευαγγελίου. Συγχρόνως, η νέα κυβέρνηση Ζαΐμη τους καλούσε, με το μέραρχο Βάσσο, που άναπήλωναν το διευθυντή της Αστυνομίας, να άδεύαδουν το Πανεπιστήμιο, ώστε να έγκατασταθί η πρυτανεία και ν' άρχίσουν κανονικά τα μαθήματα. Τους προειδοποιούσε, μάλιστα, πως, άν δεν έγκατέλειπαν το Πανεπιστήμιο οικειοθελώς, ο στρατός «θα το κατελάμβανε δια της βίας», την άλλη ημέρα. Έπιτροπή φοιτητών παρουσιάστηκε τότε στα άνακτορα και άνακίνωσε στον ύποστηριχτή Παπαδισμαντόπουλο, ότι οι φοιτητές θεωρούσαν πια το αίτημα της μεταφράσεως του Ευαγγελίου λήξαν και ότι θα ξαναγυρίζαν στα μαθήματά τους.

Η ήσυχία άποκαταστάθηκε και στην πόλι και μαζί με το Πανεπιστήμιο ξαναγύρισε και η Αθήνα στον κανονικό ρυθμό της ζωής, ύστερ' από τα «Ευαγγελικά», που την είχαν συνταράξει, κι' άφου είχε θηρηθεί τόσα θύματα. Κι' είχε δικιο ο Σουρής, όταν έπαιθωνε στο «Ρωμιό» τις συνέπειες, που μπορούσε να έχη η μετάφρασι των Ευαγγελίων:

«Τόν κόρσο ματοκύλησαν άγάδες φρε- (νισσόμενοι και να πατίσουν ήθελαν άπάτητα τε- (μην και αν να μην τους έφθαναν πεζοί και (καβαλλάρδες, μουστακαλήδες των κορών και της μα- (ζουρκας Άρπδες, έφεραν και ναυτόπουλα μέρ' από τις (αράδες να χύσουν αίμ' άδελφικό και να γένουν (φονιάδες...»)

Τα «Ευαγγελικά» ήταν η σοβαρότερη από τις ταραχές, που γνώρισε η πρατεύουσα, την εποχή, που το «Φλογερο Καμίνι», όπως έλεγαν τότε το Πανεπιστήμιο, την άναστατώνε με τις φοιτητικές έξορμήσεις. Μία καλή πρόθεσι, μεταξύ άλλων, ήταν να δώση το Ευαγγέλιο στο λαό, σε γλώσσα καταληπτή, δημιουργήσε τάσεις άπρόσπτες συνέπειες και τόσα όθματα. Το σφάλμα της ήταν, ότι θέλησε ν' άναλάβη πρωτοβουλίες εκτός των βασιλικών της καθηκόντων. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να καλέση την Ιερά Σύνοδο να συνεδριάσει στα άνακτορα, για το ζήτημα της μεταφράσεως του Ευαγγελίου!

Η Ιερά Σύνοδος, όπως ήταν φυσικό, άρνήθηκε να πει. Κατέδικασε μάλιστα τη μετάφρασι του Ευαγγελίου. Παρ' όλα αυτά, η βασιλιάσα Όλγα άνέθεσε στη γραμματέα της να το μεταφράση (1), το τυπώσε και το κυκλοφόρησε.

Ο πρωθυπουργός Θεοτόκης, άνδραπότος της Αύλης και της βασιλικής εννοίας, δεν είχε το θάρρος να πη στο βασιλιά, ότι καλό θα ήταν να πάψη η βασιλιάσα ν' άνακατεύεται σε θέματα, που άνήκουν σε άλλους. Και έγινε έτσι. Η βασιλιάσα Όλγα έσέπρεψε τότε την καταφορά του κόσμου και τα άσυνήθους βιαιότητες και γλώσσας άδρα του Τύπου. «Κάτω η Σλαβία!», ήταν το σύνθημα για καιρό.

Τα «Ευαγγελικά» είναι ένα μάθημα ιστορίας, που θα πρέπει πάντα να το μελετούν οι άνδρες παναλήμεις.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

είναι κανείς από τους τεχνικούς εκεί... Άκου, άκου... Μή με διακόπτης, έπειδή θα τ'α ξεχάσω! Οί τεχνικοί πηγαίνουν το βραδάκι, μετά τις έξη. Έσύ θα πηγαίνεις τρείς ώρες το πρωί, δέκα με μία, κι' έπειτα πάλι στις πέντε ως το βράδυ στις όκτώ, ίσως και λίγο αργότερα... Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό; Ότι, αν πετύχης από χρόνου στο Πολυτεχνείο, θα μπορείς ν' ακολουθήσεις και μαθήματα εκεί. Άφνω πώς θα βρίσκεσαι μέσα σε αρχιτέκτονες και μηχανικούς, που θα σε βοηθούν και θα μαθαίνεις, έτσι από τον άέρα κιόλας, πολλά πράγματα.

Ο Τέλης έμεινε ακίνητος, λές κι' ή χαρα τον είχε παραλύσει. Άκουγε τα λόγια της σά νάρχονταν από μακριά. Ένα γλυκό, ολόγλυκο τραγουδί, που τον μεθούσε. Ένα γλυκό τραγουδί μέσα στη σιγαλιά της άνοιτιάτικης βραδιάς.

Παραξενεμένη από τη σιωπή του, γύρισε και τον κύτταξε ή Ρίτσα:

— Δέ μιλάς; Τί έπαθες; Δέ σ' άρεσε ή θέσι που σου βρήκα;

— Ρίτσα... της άποκρίθηκε, με φωνή βραχνή... Είναι πολύ ώρατο... είναι ένα όνειρο τόσο ώρατο, που δέ μπορώ να τό πιστώσω... Σέ βεβαίω πώς δέ μπορώ να τό πιστώσω...

— Υπάρχει ένας τρόπος να τό πιστώσεις... Έλα να πάμε τώρα άμέσως μαζί... Προσθαίνω άκόμα... Νά τους δής, να τ'α συμφωνήσετε...

— Μισός; ή ρώτησε.

— Μην περιμένεις και πολλά πράγματα... Πάντως καλύτερα απ' αυτά που παίρνεις στο μαγαζί. Βέβαια, κάτι λιγότερο από τους δυό μισθούς σου μαζί. Άλλα δέν πειράζει... Έκει θα είσαι κύριος... Έλα γρήγορα, μή κλείσουν τά γραφεία.

Τήν έπιασε μπράτσο και πήραν τρέχοντας, άστραπη, τό δρόμο ως ή στάσι που λεωφορείου γιά την Όμόνοια. Τά γραφεία βρίσκονταν στην όδο Έμμανουήλ Μπενάκη.

— Πειράζει νάρθω κι' εγώ μαζί σου; ρώτησε ή Ρίτσα παιχνιδιάρικα.

Κι' άνέβηκαν με χαρά, χειροπιασμένοι, δυό-δυό τίς μαρμαρίνες σκάλες.

ΕΥΚΟΛΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Τά γραφεία ήταν καινούργια, άξιοπρεπή, καλά φωτισμένα. Δυό δωμάτια. Γρήγοτα ένα μικρό δωμάτιο ύποδοχής, έπειτα ένα μεγάλο, όπου εργάζονταν οί τεχνικοί. Βρίσκονταν άριστοί άνθρωποι εκεί μέσα, όλοι άπτησχημέν-

Παρακολουθήστε από αυτό τό τεύχος του «Θησαυρού» (σελίς 67) τό συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Άμερικανού συγγραφέως

ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ

Τό φακελλάκι με τ'α κόκκινα σπέρτα

Μιά από τίς πλουσιώτερες πόλεις της Καλιφορνίας βρίσκεται στα χέρια μίας πανίσχυρης και σατανικής σπείρας, που τη βοηθούν στη δράσι της οί διεφθαρμένες τοπικές άρχές και ή άστυνομία. Έτσι, ό ιδιωτικός ντέτεκτιβ Μπράντον συναντάει μπροστά του τεράστια εμπόδια, όταν άποφασίζει να διαλευκάνη τη μυστηριώδη δολοφονία του συνεταίρου του. Οί άρχηγοί της σπείρας προσπαθούν να τον ξεκάνουν κι' ή άστυνομία να τον κλείση στη φυλακή, γιά να σταματήσει τίς έρευνές του. Αύτός όμως έπιμένει με πείσμα και, δγαίνοντας απ' την άγκαλιά της γητευτικής κόρης ενός εκατομμυριούχου, βρίσκει επιτέλους τό κλεδί του μυστηρίου...

νοι. Ήταν και δυό-τρείς πελάτες.

— Ό κύριος Νάμπας; ρώτησε ό Τέλης.

Ένας άδύνατος, χλωμός άντρας κομμάι σαρανταριά έτών, άποκρίθηκε:

— Έγώ!

Καθόταν μπροστά σ' ένα ψηλό τραπέζι κι' έφτιαχνε κάτι σχεδιά.

Μέ λίγα λόγια του παρουσιάστηκε ό Τέλης και σύστησε και τη Ρίτσα:

— Ή άνεψιά του κυρίου Δανήλου.

Τους έδωσε τό χέρι ό μηχανικός, μ' ένα άνεπαίσθητο χαμόγελο. Ή φυσιογνωμία του ήταν μελαγχολική. Φαινόταν ένας άνθρωπος δυστυχισμένος ή άρρωστος. Οί κινήσεις του είχαν κάτι τό άργό, τό προσεκτικό.

— Καθήστε! τους είπε. Ναί, μου τηλεφώνησε ό θεϊός μου... Έν τάξει, έν τάξει, κύριε Ραγκλή. Σας είπε ό θεϊός μου τους όρους;

— Δηλαδή...

— Θα σας τους πώ εγώ... Θα εργάζεσθε περί τίς έξη ώρες την ήμέρα. Ένδέχεται νάχετε καιμιά φορά λίγη γραφική εργασία γιά τό σπίτι σας... όχι σπουδαία πράγματα. Έκείνο που έχει σημασία γιά μένα, είναι νάχω έναν άνθρωπο έμπιστοσύνης τίς ώρες, που λέπω, να δέχεται κανένα πελάτη με ευγένεια και με προθυμία και να δίνει πληροφορίες. Θα σας ενημερώσω σε όλα, ώστε να φαίνεσθε σχεδόν ειδικός και σείς.

Έμεις, οί συνάδελφοί μου κι' εγώ, γυρίζουμε όλη μέρα στις οικοδομές... Τό καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι μάς είναι δύσκολο να βρισκόμαστε κι' εκεί κι' εδώ...

— Τό καταλαβαίνω. Ένοιασας, θα κάνω τό π'αν γιά να μή φύγη ούτε ένας πελάτης δυσареστημένος.

— Αν έχετε την τέχνη να τραβήξετε τους πελάτες, είσθε αυτό που ζητώ!

— Θα τ'α καταφέρω! φώναξε ή Ρίτσα, μπαίνοντας στη μέση αούδρημα.

Γύρισε ό άντρας, την κύτταξε με τό σοβαρό, θλιμμένο του σχεδόν ύφος:

— Είμαστε συγγενείς κατά κάποιον τρόπο, της είπε ευγενικά, σιγανά. Άφου είσαστε και σείς άνεψιά του θεϊού μου του Δανήλου.

Άρχισαν να συζητούν γιά τη συγγένεια. Ή Ρίτσα φαινόταν ευτυχημένη. Ό Στέλιος Νάμπας έδινε πάντα την εντύπωση πώς ύπέφερε γιά κάτι, έστω κι' όταν έλεγε τά πιο χαρούμενα πράγματα.

Κάποτε γύρισε πάλι στον Τέλη:

— Γιά τό μισθό σας είπε ό θεϊός μου;

— Όχι.

— Τους πρώτους τρείς μήνες χίλιες διακόσιες δραχμές. Έπειτα χίλιες πεντακόσιες.

Δέ μίλησε ό Τέλης. Βέβαια, ήταν μικρό τό ποσό. Οί δυό μισθοί στο εργοστάσιο και στο μα-

γαζί του άπέφεραν περισσότερα. Άλλά ούτε διανοήθηκε να τό συζητήσει. Έξ άλλου, κι' ή Ρίτσα τούκανε νόημα να δεχθή.

— Συμφωνοί; τον ρώτησε ό Στέλιος Νάμπας.

— Συμφωνοί.

— Πότε μπορείτε να πιάσετε δουλειά; Αύριο;

Τούκανε πάλι νόημα ή Ρίτσα να π'η ναί. Ό Τέλης όμως άρνήθηκε:

— Από Δευτέρα, είπε. Μοϋ είναι άδύνατον ν' άφίσω έτσι ξαφνικά την άλλη μου τη δουλειά.

— Εργάζεσθε άλλου; ρώτησε ό Νάμπας, κάπως παραξενεμένος (Θά ήταν σίγουρος πώς δέν είχε άλλη εργασία ό προστατευόμενος του θεϊού Δανήλου).

Γρήγορα, ζωηρά, μπήκε στη μέση ή Ρίτσα:

— Δηλαδή... δέν έχει πραγματική εργασία... Άλλά, έρετε, είναι υπερβολικά ευσευειδής... Κρατεί κάτι βιβλία... προσωρινά. Μόλις άπολύθηκε από τό στρατό...

Μπήκε στο νόημα ό Τέλης.

— Πάντως, πρόφερε σταθερά, δέ μπορώ να τους άφίσω στη μέση.

— Καλά, άποκρίθηκε, κάπως στενοχωρημένος ό μηχανικός. Τη Δευτέρα, λοιπόν, στις δέκα τό πρωί. Θα σας περιμένω εδώ, να σας κατατοπίσω πριν φύγω γιά τη δουλειά μου.

Τους έδωσε τό χέρι φιλικά και τους ξεπροβόδισε, με όλη την ευγένεια.

Όταν βρέθηκαν έξω, ή Ρίτσα παρά λίγο ν' άρχισα τό χορό στη μέση του δρόμου.

— Τέλη... Μούστριψε... μούστριψε... Όθλω να φωνάξω... θέλω να γελάσω...

— Κι' έμένα μου φαίνεται σαν ψέμματα! ψιθύρισε, ταραγμένος άκόμα από την άναπάντεχη ευτυχία ό νέος.

— Πάει! Αυτό ήταν! Σωθήκαμε! Σωθήκαμε, άγαπημένε μου...

— Γιατί του είπες πώς δέν έχω εργασία;

— Μή ρωτάς κουτά! του άποκρίθηκε ζωηρά. Δέν τό κατάλαδες; Τί ήθες να τό πούμε;

Ότι είσαι έμπορούπόλλυλος ή νυχτοφύλακας; Τέλη... Τέλη... Τώρα πάνε αυτά! Από σήμερα γίνεσαι άλλος άνθρωπος. Είσαι υπέφερε γιά κάτι, έστω κι' όταν έλεγε τά πιο χαρούμενα πράγματα.

Κάποτε γύρισε πάλι στον Τέλη:

— Γιά τό μισθό σας είπε ό θεϊός μου;

— Όχι.

— Τους πρώτους τρείς μήνες χίλιες διακόσιες δραχμές. Έπειτα χίλιες πεντακόσιες.

Δέ μίλησε ό Τέλης. Βέβαια, ήταν μικρό τό ποσό. Οί δυό μισθοί στο εργοστάσιο και στο μα-

— Άσε πρώτα να πάρω ένα μισθό της προκοπής... Άλήθεια, νομίζεις πώς μπορώ νάρθω τώρα να σε ζητήσω απ' τον πατέρα σου;

Γέλασε ή κοπέλλα.

— Έ, μην είσαι δα και τόσο βιαστικός! Άσε πρώτα ν' άρχισης τη δουλειά σου...

Τήν κύτταξε άήσυχος.

— Μά δέν είναι σίγουρη δουλειά;

— Χίλια τά εκατό, άποκρίθηκε ή Ρίτσα. Αυτό δα έλειπε... Άλλά, αυτή την εβδομάδα, δέ μπορείς να π'ης άκόμα, ότι εργάζεσαι στο γραφείο. Είσαι άκόμα στις άλλες δουλειές, δέν είναι έτσι;

— Έχεις δίκιο.

— Άσε, λοιπόν, ν' άρχισης αυτή την εργασία, να καταλάβης, ότι π'ας καλά... Ίσως να πάρης και τον πρώτο μισθό...

Κατούφιασε ό Τέλης.

— Νά περιμένουμε δηλαδή κάπου έναμυισ μήνα άκόμα;

— Καλύτερα να περιμένουμε έναμυισ μήνα, παρά να ρισκιν-δυνεύσουμε να φ'ας τη χυλόπιττα από τον πατέρα μου...

Έξ άλλου, τώρα που είμαι σίγουρη, δέ με νοιάζει, άγαπημένε μου. Τώρα, που έχω την ευτυχία μας σίγουρη, μπορώ να πειριμένω.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΚΑΠΩΣ ΑΟΡΙΣΤΗ

Περπατούσαν χειροπιασμένοι στην όδο Σταδίου. Τά πόδια τους θαρρείς και δέν άκουμπούσαν στη γη...

— Θα θέλα να πάμε να διασκεδάσουμε άπόψε! είτε κάποια στιγμή ή κοπέλλα. Θα θέλα ναχαμε πολλά λεφτά... και νάμαστε οί ραδωνιασμένοι... να μην είχα τό φόβο τί θα πούμε σπιτι, και να πηγαίναμε να διασκεδάσουμε ίσαμε τό πρωί.

Της έσφιξε τό χέρι με λαχάρια.

— Πότε θα τό κάνουμε αυτό, άγαπούλα;

— Είναι δύσκολο! Τι θα πώ στους δικούς μου;

— Τήν Κυριακή; Θέλεις να πάμε μιά έκδρομούλα την Κυριακή, όλη μέρα, έ; Και τό άπόγευμα να πάμε στον κινηματογράφο, να τό κάψουμε! Όθλω πάρε εγώ τους μισθούς μου... ό,τι μου δώσουν... Δέ με νοιάζει... Θα χαλάσουμε κάτι παραπάνω...

Τόν κύτταξε με μάτια άστραφτερά.

— Θα τό ήθελα... Θα τό ή-ελα πολύ...

— Γιατί διατάξεις, λοιπόν;

— Δέ διατάζω... Νά, θα πώ στους γονείς μου, ότι πάω με τη Λούλα. Πρέπει να βάλω τη Λούλα ψευδομάρτυρα...

— Τι να γίνη; γέλασε ό Τέλης. Θα είναι ή τελευταία φορά. Έπειτα θ' άρραβωνιαστούμε και θα τελειώσουν τά μυστικά. Λοιπόν, την Κυριακή να φύγουμε στις έννιά;

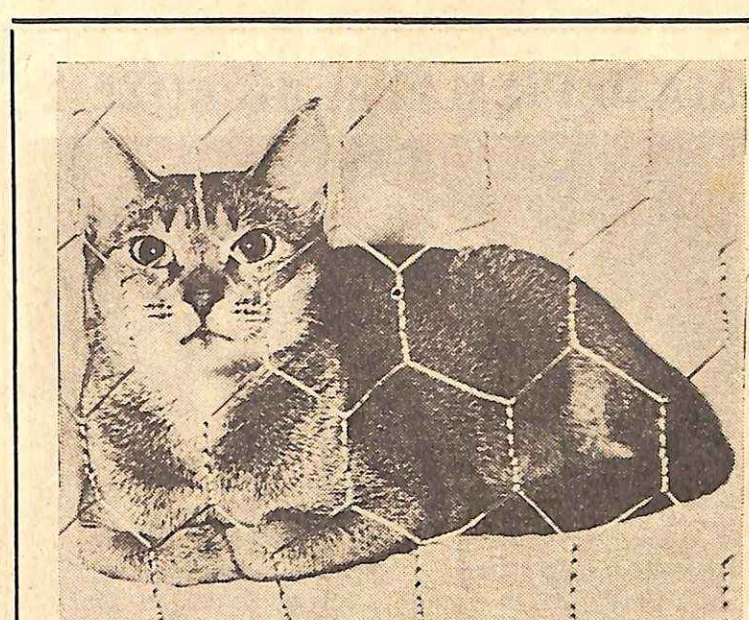
— Άρχισαν τά σχέδια γιά την έκδρομή, που τους φαινόταν σπουδαία διασκεδάσι.

— Άχ, άναστέναξε κάποια στιγμή ή κοπέλλα. Νάχαμε την κούρσα μας, έ;... Τί όμορφα που θα ήταν!...

Τά λόγια αυτά της ήρθαν άυθόρμητα στό χέλι, έκαναν όμως την καρδιά του Τέλη να σφίχτη.

— Λυπάσαι, που δέν έχωμε κούρσα; ή ρώτησε.

— Έ, όσο και να π'ης... Ή συζητήσι αυτή του θύμισε τό Μίμη Γεωργόπουλο. Ξαφνικά, αισθανήθηκε μιά άκατανίκητη έπιθυμία να ή ρωτήσει. "Αν και ή-ερε, λοιπόν, ότι δα χολούσε κάπως τη χαρούμενη διάθεσί τους, δέ βάσταζε.

Η ΜΙΣ... ΓΑΤΑ ΤΟΥ 1963

Ή Παριζιάνα αυτή γάτα, που άκούει στο όνομα Ζοζέτ έξελέγη σ' ένα διαγωνισμό που διεξήχθη πρό ήμερών στη γαλλική πρωτεύουσα, «Μίς γάτα του 1963». Έξυπνη, μεγαλόσωμη, πραγματικά ωραία γάτα, ή Ζοζέτ έχει ένα δέμα με παραξένο τρίχωμα και χρώμα, που θυμίζει λαγό. Ή Ζοζέτ, της οποίας ή έμπορική αξία ξετιμήθη σε 300.000 δραχμές, θεωρείται όχι μόνο ή πιο ωραία, άλλα και ή πιο ακριβή γάτα που υπάρχει σήμερα στον κόσμο. Είναι ή πρώτη φορά που τό πρόνιο αυτό περιέρχεται σε μιά γάτα, που δέν προέρχεται ούτε από την Περσία, ούτε από τό Σιάμ.

— Άλήθεια, πέταξε, άνάλαφρα τάχα, είχε έρθει κι' ό Γεωργόπουλος στο γάμο;

Καθώς την κύτταξε με την άκρη του ματιού, είδε μιά σύσπασι στο πρόσωπό της, ένα ξάφιασμα. Ή άπάντησι της όμως άργησε νάρθ.

Γύρισε ό Τέλης, την κύτταξε ερωτηματικά κι' επανέλαβε την ερώτησί του.

— Σήκωσε ή Ρίτσα τώρα τους ώμους της.

— Έ... και σαν ήρθε...

— Μά πώς ήρθε; Άπρόσκλητος...

— Πάλι ένα σήκωμα τών ώμων. Κι' ή φωνή της άκούστηκε άόριστη:

— Ξέρω εγώ τί κάνει αυτός...

Ποιός τον λογαριάζει...

— Αν τό άποκρινόταν θετικά, άν του όμολογούσε έστω πώς τον είχε καλέσει ή ίδια στο γάμο, δέ θανούσε αυτή την άνησυχία ό Τέλης. Τό ύφος της, που προσπαθούσε να φανή άδιάφορο κι' έδειχνε μιά άφύσικη ψυχρότητα, ό τόνος της φωνής της, τό σήκωμα τών ώμων της, όλα τού φάνηκαν ύποπτα.

— Ένοιασε με μιάς τό θυμό ν' άνεβαίνει σαν κύμα φλογισμένο στην καρδιά του. Καταλάβαινε πώς με κόπο βαστιόταν να μή ξεσπάσει, να μην την άρχισα τίς άπώτομες ερωτήσεις. Τήν άνέκραξε, που μπορούσε να οδηγήσει πάλι σε κομμιά δραματική σκηνή.

Τάχα να τό διαισθωνόταν αυτό κι' ή Ρίτσα; Τα βλέφαρά της τρεμόπαιζαν νευρικά, τό βήμα της έγινε πιο γρήγορο. Κι' άσφαινα ένα γέλιο άφύσικα δυνατό τον έγφιασε:

— Είμαι τόσο ευτυχισμένη γιά την Κυριακή, Τέλη! Μοϋ φαίνεται πώς δέ θα κοιμηθώ όλες αυτές τίς νύχτες, ώπου νάρθ ή Κυριακή. Είμαι σ' άλληλα ευτυχημένη!

— Αν δέν της είχαν έρθει άυθόρμητα αυτά τά λόγια, όπωσδήποτε πέτυχαν τό σκοπό τους. Δέ βάσταζε ή καρδιά του να της χα-

λάση τη χαρά. Δέ βάσταζε ή καρδιά του να σβύση τη λάμψη της ευτυχίας από τά μάτια της. Και δέν έκανε πιά άλλη ερώτησι. Δέν πρόφερε τίς χίλιες ερωτήσεις, που άνεβαιναν από την καρδιά του στό χέλι του.

Ο ΤΕΛΗΣ ΑΦΙΝΕΙ ΤΙΣ ΔΥΟ ΤΟΥ ΘΕΣΕΙΣ

Όταν άκουσε τά νέα ή Μάνια, πήδησε από τη χαρά της.

— Βλέπεις; Βλέπεις; Που εί-χες χάσει τό θάρρος σου! Νά που έρχεται ή ευτυχία από εκεί που δέν την περιμένει κανείς...

Ή γιαγιά δάκρυσε από τη χαρά της.

— Ό Θεός δέν άφίνει κανένα.

Μπορεί να περάση δυσκόλης ό άνθρωπος, μπορεί, άλλα κάποτε θ' άνταμείλη και γι' αυτόν ό ήλιος της χαράς!

— Ναί, γιαγιά, είπε ό Τέλης, ευτυχισμένος. Ό σκοπός είναι ό-μως ν' άνταμείλη όσο είναι και-ρως άκόμα...

— Πάντα είναι καιρός. Ποτέ δέν είναι άργά.

Πέρασε ό Τέλης τά χέρια του προστατευτικά, τρυφερά, στους ώμους της γερόντισσας. Ή φωνή του άκούστηκε συγκινημένη:

— Δέν είναι άργά γιά σένα, γιαγιά; Πέρασεσ όλόκληρη τη ζωή σου με άγωνίες. Γιατί να μή χα-ρής κι' εσύ, όσο ήσουν πιο νέα...

— Και τώρα δέν είναι άργά, έκανε ζωηρά ή Λεμονιά. Ό άνθρωπος ξεχνάει τό τί πέρασε. Τό σήμερα λογαριάζεται πιο πολύ από τό χθές στην ευτυχία. "Αν σας δώ ευτυχισμένα και τά δυό μου εγγόνια, τί άλλο θέλω; Θα ξεχάσω όσα τράδησα...

— Θα μάς δής ευτυχισμένους και θάσαι κι' εσύ ευτυχισμένη μαζί μας! είπε ό Τέλης με συγκίνηση. Αύριο πρέπει να είδοποιήσω και τον Πανουσόπουλο και τό Δελέκα, ότι τους άφνω.

— Δέν πιστεύω να έλθουσι-σθούν, έ γέλασε ή Μάνια.

— Θα τους άφινω και τους δυό; ρώτησε, με κάποια άνησυ-

χία, ή Λεμονιά.

— Όπωσδήποτε! άποκρίθηκε ό νέος. Δέ γίνεται! Στο κατάστημα άποκλείεται να πηγαίω, άφου πρέπει να βρίσκωμαι στο γραφείο πρωί και άπόγευμα. Και στο εργοστάσιο θα μου είναι ά-δύνατο να πηγαίω. Τί ώρα; Θα καθώμαι ίσαμε τίς όκτώ και πολ-λές φορές κι' ίσαμε τίς έννιά στο γραφείο... Άλλά και να τ'α κα-τάφερα... και ν' άποφασίζα να σκοτωθώ πάλι στην κούρσι, δέν είναι σωστό... Ή θέσι αυτή είναι καλή, άξιοπρεπής... Δέ συμβιδό-ζεται με την άλλη... "Αν τό μά-θουν, ίσως να τους κακοφανή...

Ή Λεμονιά φαινόταν συλλογι-σμένη...

— Φυσικά, ούτε συζήτησι να εργάζεσαι όλη μέρα κι' όλη νύ-χτα... Άλλά δέν έρω... μήπως θάπρεπε να κρατήσης κάποια έ-πιφύλαξι;

Γέλασε ό Τέλης.

— Τί επιφύλαξι, γιαγιά; Ή θά παραιτηθώ από τίς δυό μου θέσεις ή όχι. Δέ χωρεί επιφύ-λαξι. Και γιατί; Τα είπαμε, τά συμφωνήσαμε, π'αει, τελειώσε... Δέν υπάρχει περίπτωση να μή μου τί δάσουν τη θέσι.

Γέλασε κι' ή Λεμονιά:

— Τί να πώ κι' εγώ, ή έρη-μη;... Καίχαμε τόσο, με τη δυ-σκολία να βρής δουλειά, που θά-θελα να τίς κρατήσης όλες τίς θέσεις...

— Έσκασε στό γέλιο ή Μάνια:

— Γιαγιά, έγινες φαπαούλας...

— Έτσι, με γέλια και με χαρού-μενη διάθεσι, έφυγε ό Τέλης τό άλλο πρωί γιά τό Φάληρο. Ό Δε-λέκας άκούσε γιά την παραιτήσι του χωρίς μεγάλη συγκίνηση:

— Νά π'ας στο καλό, τού εί-πε. Άφού βρήκες τό καλύτερο, γιατί όχι;

Κι' έδωσε άμέσως μιά χαρτο-νένια πινακίδα πάλι στη θιρήνα του, ότι ζητεί υπάλληλο. Δέν ποό-φθαζε να τίς βάλη και παρουσιάζ-στηκε ένας νεαρός. Σέ λίγα λε-πτά της ώρας, συμφώνησε ό Δε-λέκας μαζί του.

— Από Δευτέρα! Νά βρίσκε-σαι στις όκτώ τό πρωί εδώ. "Αν δέν έρθης, δίνω σε άλλον τη θέσι.

Ο νέος έφυγε ευτυχισμένος κι' ό Τέλης ένοιασε τη χαρά αυτού του άγνωστου ανθρώπου, σά δική του...

Τό βράδυ με τον Πανουσόπου-λο, τά πράγματα ήταν πιο ζο-ρικά:

— Όποτε δέν είσαι ευχαριστη-μένος σ' αυτή τη δουλειά; Κα-λά! Θα δομε όμως αν θάσαι ευ-χαριστημένος, που δα δουλεύεις όλη μέρα... Έδώ είχες όλη την ήμέρα δική σου...

— Δέ μπορούσα να δουλεύω σ' όλη μου τη ζωή τη νύχτα, είπε ό Τέλης ευγενικά. Ήταν ά-δύνατο...

— Έπρεπε όμως να με είδο-ποιήσης ένα μήνα πριν. Όχι που έρχεται και με είδοποιείς δυό μέ-ρες πρωτότερα...

— Πέντε μέρες, διάρθεσε ό Τέλης.

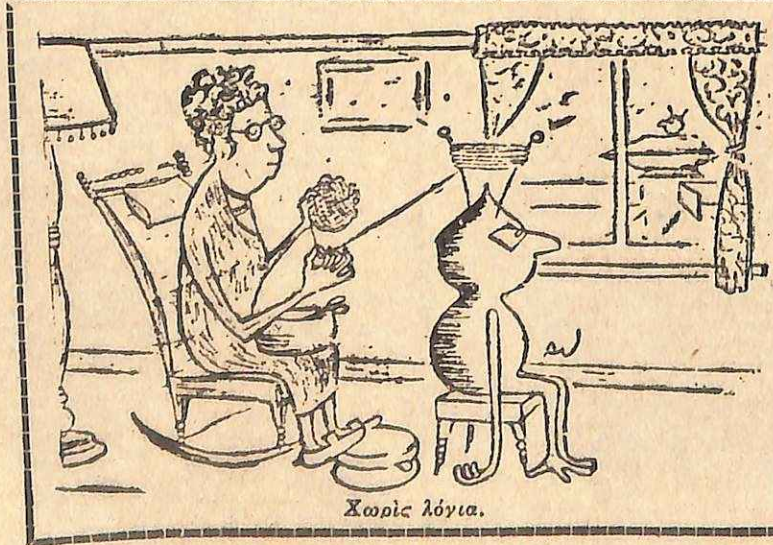
— Και τί είναι πέντε μέρες; Που θα βρώ εγώ σε πέντε μέ-ρες έναν άνθρωπο έμπιστοσύνης;

— Κι' έμένα δέ με ξερατε...

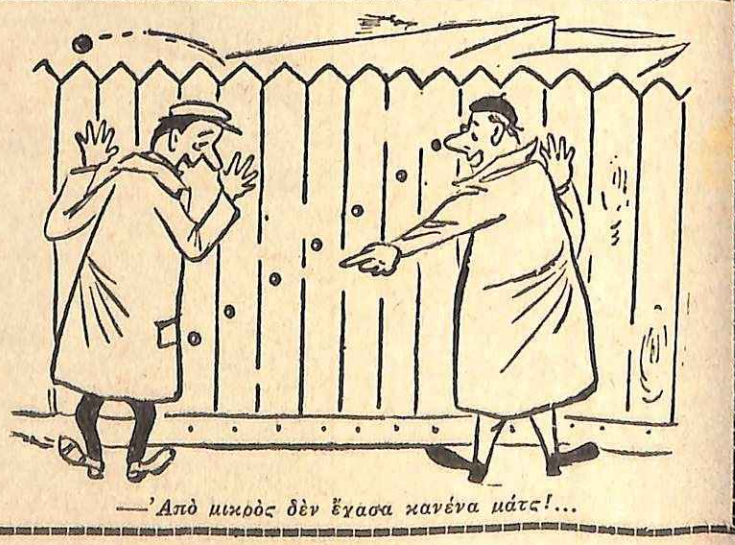
— Έσύ μου έπαινεσες έμπι-στοσύνη με τό πρώτο... Πάντως, δα φροντίσω να βρώ τον αντί-καταστάτη σου. "Αν όμως δέν τον βρώ ίσαμε τη Δευτέρα...πρέ-πει να κάνω ύπομνη.

— Άποκλείεται! είπε ό Τέ-λης κοφτά. Όπωσδήποτε πρέπει να πιάσω την άλλη δουλειά τη Δευτέρα, άλλωστε τη χάνω.

— Καλά! έκανε δόσθημη ό έρ-γοστάσιάρχης. Δέ μπορώ να σε κρατήσω με τό στανιό. Πάντως

Χωρίς λόγια.

— Από μικρός δέν έχασα κανένα μάτς!...

δμως, δεν είναι σωστό όπως το κάνουν...

Η συζήτηση αυτή στενοχώρησε τον Τέλη. Κάμψη ώρα ένοιασε κάποια δυσθυμία. Λίγο-λίγο, όμως, η έντονη αυτή διαλύθηκε. Και το Σάββατο, όταν πήρε τους δυο μισθούς, κι' από το Δελέκα κι' από τον Πανουσό-πουλο και τους άποχαιρέτησε, άνασσε βοήθια.

— Τώρα αρχίζει για μένα η ζωή! συλλογίστηκε. Τώρα έχω κι' εγώ μια δουλειά σαν όλο τον κόσμο. Μία δουλειά σύμφωνη με τα προσόντα μου.

Κι' άνασσε με όλη του τη δύναμη τον καθαρών άνοιξιατικό άερα.

ΜΕΘΥΣΙ

Έτρεχε η Ρίτσα μέσα στα στάχια, ξεφάνιζε σά μικρά κοριτσάκι.

Ποτέ δεν την είχε δη έτσι εύθυμη. Διαισθανόταν πάντα ο Τέλης πως τα γαλανά μπριμπιλώ-τά μάτια της ζοπέλας, ήταν πλάσμενα για το γέλιο και για το παιχνίδι... Κι' όμως δε φανταζόταν ποτέ πως θα την έβλεπε τόσο χαρούμενη, πως θ' άκουγε το γέλιο της τόσο ευτυχισμένο.

Με δυο προθήματα την έφθασε, την άρπαξε στην άγκυλιά του, την άγκασε από το δώση τα χείλη της. Έπειτα του έφυγε πόλι και το κυνηγητό συνεχίστηκε στην πλαγιά του βουνού.

Είχαν πάει στ' Μπογιότι. Έτσι τους είχε έρθει η ιδέα να πάνε κάπου μακριά, να άνασσουν άέρα πραγματικά της έσχατης, να δούνε τη φύση μακριά από την πολιτεία. Είχαν πάρει κάτι μονοπάτια στ' όβρυ... Τώρα ρυθ-καν από τα στάχια κι' άρχισαν να σκαρφαλώνουν ένα άπότομο μονοπάτι, μέσα στα θυμώρια και στα σχίνα. 'Ο άέρας μοσχοβολούσε, μία εύωδιά άψία, βουνίσια, που έκανε το αίμα τους να σπιθίξη, θάρρεις, μέσα στις φλέβες τους.

Έτρεχε η Ρίτσα, σκαρφάλωνε σαν το κατσίκι. Θάλεγε κανείς πως είχε περάσει όλη της τη ζωή στην έσχα. Κι' όμως, έλαχιστες φορές είχε πάει σ' έκδρομη. Όσο για έγκαλοκαριό, ούτε για συζή-τησι. Ήταν από τα άνειρα που δεν τολμούσε ούτε να τα άνειρευ-τεί. Μόλις τα κατάφερον πάν-τα στην οικογένειά της να ένώ-σουν τις δυο άκρες, με τα συνη-θισμένα έξοδα. Το ίδιο κι' ο Τέ-λης. Κι' αυτός δεν ήξερε τί θα πη παραθερισμός. Τη φύση την είχε γνωρίσει στο στρατό, με τα γυμνάσια.

Την κυνηγούσε τώρα στο άπό-τομο μονοπάτι και δεν άργησε να την πιάσει.

Κρεμάστηκε τότε εκείνη στο μπράτσο του, χαδιάρα, άρωτευ-μένη:

— Δεν κάνω καλά κι' ήρ-θαμε εδώ;

— Είναι άνειρο, είπε ο νέος. Είχε λοχιάσει η Ρίτσα. Κι' όμως ήθελε να φθάσουν ως άπά-νω στην κορυφή.

Προχωρούσαν τώρα μέσα στην πλαγιά. Είχαν άίσει το μονοπά-τι. Τους άρεσε καλύτερα να πη-γαίνουν έτσι στην τύχη. Ένα φωνιτωτό δασάκι, θάλεγε κανείς πως τους καλούσε στη βαθυπό-σση σκιά του.

Είχαν ιδρώσει και τα μάγουλά τους ήταν έναυμένα, όταν χό-θηκαν στο δάσος.

Η Ρίτσα έσκυψε, μάζεψε ένα κουκουάρι, κι' άπάνω στην τρέ-λα της, το πέταξε στο κεφάλι του Τέλη. Πόνεσε αυτός λιγάκι κι' έτρεξε να την πιάσει. Έδα-λε ένα χαρούμενο ξεφωνητό η κο-πέλα κι' άρχισε να τρέχει, απύ-

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Έπί των όδων ΚΟΤΖΗ και ΣΑΜΑΡΑ (στάσις "Άγιος Λουκάς —ΠΑΤΗΣΙΑ), του 1, των 2, 3, 4, και 5 δοματίων, καλοριφέρ, άυαυαο κλπ.

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΑΠΠΑΤΟΣ — ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — ΚΑΨΗΣ

Σοφοκλέους 5 — Τηλέφωνον 236.294.

νω στις βελόνες των πεύκων, που σχημάτιζαν κάτω ένα παχύ στρώ-μα. Κόντευε να τη φτάσει, ό-αν την είδε να γλιστρή, να πέφτει. Το πέσιμό της ήταν κομικό, ά-νοπάντεχο. Έτρεξε κοντά της ο Τέλης, την άρταξε, γονατίζοντας έπιλα της, την έπιασε τάχα από το λαιμό:

— Πες ήμαρτον! Πες άμαρ-τον!

— Όχι...

— Δε θα σ' άφίσω να σπκο-θής αν δεν πής ήμαρτον!

«Πικρό ποτήρι»

Τα έργα και τα κτίρια κι' έμάς μάς συγγιούν και θέλουμε, στον τόπο μας, τα έργα ν' άφθονού- αλλά συχνά, συχνάτα, μάς λούει ιδρώτας κρύος, γιατί πολλοί άρμόδιοι κι' άργανισμοί κυρίως, μέ... κτίρια κι' ιδρύματα τη χώρα μας γεμίζουν, που τα δικά μας άνειρα τελείως τά... γκρεμίζουν!

Ταράζεται η τάξι μας και νοιώθει άνατριχίλα, γιατί σ' όλα τα «αχέδια», που λέγονται ποικίλα, συχνά περιλαμβάνονται ύδάτων συντριβάνια και κάτι πολυδάπανες δεσμενές για μπάνια που περιττές τις βρίσκουμε και για το θεαθίνα και λέμε, τέτοια πράματα... άχρεάστα να είναι!

Άκούμε και διαβάουμε με λύπη μας βαθεία, ότι σ' αυτά τα χρόνια μας, που φούντωσε η νοθεία, οι σεβαστοί άρμόδιοι θα φτάσουν στο σημείον, να φτιάσουν κι' ένα σύγχρονο κι' άπέραστο... χημείον, που θα μάς κάνει, επ' άπειρον, συνάδελφοι: καλέ μου, να είμαστε τα θύματα του... χημικού πολέμου!

Άκούμε, τέλος όλοι μας, πως θα δο- (θού) και χρήματα, (ιδρύματα, έφ' ό και το παράπονο το δικαιο μάς (παίρνει και νοιώθουμε κατάκαρδα τον πόνο να (μάς δέρνει, διότι δεν λαμβάνονται και μέτρα αχε- (τικά, για νάχουμε κι' ιδρύματα... οίνο- (πνευματικά! ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ριού... Το γέλιο έσβυσε σιγά-σι-γά από τα χείλη τους, καθώς το φιλί τους γινόταν πιο σκληρό, πιο άγριο.

Έκανε η κοπέλα ν' άνασκηκω-θή. Τα μπράτσα του όμως την κρατούσαν σφιχτά. Τα μάτια του τη ρωτούσαν... Ένα φρικιασμέ-περσσε σ' όλο της το κορμί.

Έπειτα ένα χαμόγελο παράξε-νο στά χείλη της... Το κορμί της δεν τον άπωθούσε πιά. Τα μάτια της βυθίστηκαν στα δικά του...

Κι' εκεί, στην πλαγιά του βου-νιού, μέσα στις μοσχοβολίες του θυμαριού και του σχίνου, γνώ-ρισε η Ρίτσα την άγάπη...

ΑΦΟΥ ΘΑ ΓΙΝΩ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΟΥ:

Λίγα δάκρυα στα ώραια, μπρι-μπιλωτά της μάτια. Της τα σκού-πισε με τα φιλιά του.

— Άγάπη μου... μεθύσαμε-μού φαίνεται... μεθύσαμε κι' οί δυο...

Του χαμογέλασε ευτυχισμένη:

— Δε με νοιάζει, αφού θα γί-νω γυναίκα σου...

— Θέλεις νάρθω αύριο κιόλας να σε ζητήσω;

— Δε γίνεται, του είπε γελα-στή. Δεν τα είπαμε; Άσε να μπής στη δουλειά καλά-καλά και θάρ-θης. Φυσικά, θάρθης...

— Την άλλη έβδομάδα, λοι-πόν, είπε ο Τέλης βετικά. Άς έργασθω μία έβδομάδα σ' αυτή τη θέσι, ώστε νάχω περισσότερη αυτοπεποίθησι, όταν θάρθω στον πατέρα σου. Τι λές;

— Συμφωνώ άπόλυτα. Νάρθης με όλο σου το θάρρος.

— Τώρα είσαι γυναίκα μου! της είπε με λατρεία.

— Μου φαίνεται πως μεθύσα-με! Μας μεθύσαν οι μοσχοβο-λιές...

Έπαναλόυθνε τα λόγια του, με κάποια θλίψη τώρα η κοπέλα.

— Δε θα το μετανιώσεις; τη ρώτησε άνησυχος.

— Αυτό, μάλιστα...

Της πήρε το κεφάλι μέσα στα δυο του χέρια, της το άναστήκω-σε. Τα χείλη τους ένώθηκαν.

Οί βελόνες των πεύκων έτρι-ζαν κάτω από το βάρος των κορ-μιών τους, έτριζαν και μοσχοβο-λούσαν. Ένα άναύαφο αεράκι έφεανε επ' όλα τα βουνά γύρω μοσχοβολίες σχίνου και θυμα-

— Γιατί να το μετανιώσω, αφού το έρω πως θάρθης μόλις σου πώ, να με ζητήσεις, και πως θα με παντρευτής, όταν το άπο-φασίσουμε;

— Βαίεις στο νου σου, πως δε θα γίνουν όλα έτσι, όπως πρέ-πει να γίνουν; της φώναξε με πάθος, έπειδή σ' α διασηθήθη-κε κάποια άνεπαίσθητη άμφιδο-λία στη φωνή της.

Έγειρε πάνω του, χαδιάρα:

— Όχι, άγαπημένε μου. Το ξέρω... το ξέρω... Είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Σ' άγατώ... το ξέρεις πως σ' ά-γατώ...

— Όύτε στιγμή να μη περά-ση η δυσπιστία από την ψυχή σου, της είπε θερμά. Έγώ θάρ-χόμουν αύριο να κάνω την προ-τάσι.

— Όχι, όχι, του είπε συλλο-γισμένη. Δε χαλάει ο κόσμος από λίγες ήμέρες... Δε σημαίνει κα-ταστροφή... Ένώ, αν πη ο πατέ-ρας μου το άχι μία φορά, μπο-ρεί να γίνει καταστροφή. Είναι πεισματάρης ο πατέρας μου, ξε-ρείς... Νά μη πη κάτι μία φορά. Δύσκολα αλλάζει γνώμη...

— Έγώ δεν τον ξέρω τον πα-τέρα σου, γλυκεριά μου άγάπη...

Έσθ κανόνισέ τα... Για μένα, δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία, από το νάρθω να σε ζητήσω και ν' άναγγείλωμε τους άρραβόνες μας!

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Τις τρεις πρώτες ήμέρες, του ήταν άδύνατο, να το πιστέψη. Ή άλλαγή της ζωής του ήταν τόσο άπότομη, τόσο ριζική, που άρε-άρες έπρεπε να κυτάξει καλά γύ-ρω του, ν' άντιληφθή, ότι το γρα-φείο ήταν αληθινό, ότι τα έπι-πλά υπήρχαν στην πραγματικό-τητα, για να πιστέψη πως δεν τον γελούσε κάποιο άνειρο...

Η έργασία του ήταν ευχάρι-στη. Άκριβώς όπως του είχαν πη. Οί πελάτες πάντως ήταν λίγοι-στοί, έλάχιστοι. Τούλάχιστον αυ-τές τις ήμέρες, που και που να χτυπήση η πόρτα για να παρου-σιασθή κανείς πελάτης. Μερικοί είχαν άναθέσει κιόλας έργασίες στο τεχνικό γραφείο. Άλλοι έρ-χονταν για πληροφορίες. Ένωι-θε τώρα ο Τέλης πως είχε γίνει από τη μία μέρα στην άλλη «κύ-ριος». Του μιλούσαν με ευγένεια, κι' αυτός άπάντοσε πρόθυμα, όσο μπορούσε καλύτερα, κρατού-σε σημειώσεις, όνόματα, τηλέφω-να.

Έπειτα, όταν έφευγε ο πε-λάτης, ριχνόταν στη μελέτη των βιβλίων του. Άλλο τίποτε δεν εί-χε να κάνει.

Ήξερε, ότι, άργότερα, θα εί-χε περισσότερη έργασία και χαί-ροταν γι' αυτό. Όσο θα περνού-σε ο καιρός, όσο θα πινούσε καλ-τερα στο νόημα της έργασίας του, θα του άναθεταν πράγματα πολ-λύ πιο ενδιαφέροντα. Το ιδανί-κό του ήταν ν' άποκτήση τεχνί-κες γνώσεις, ώστε να μπορεί να μιλή με τους πελάτες για όλα όσα τους ενδιαφέροναν. Με τις με-λέτες, που είχε κάνει μόνος του, με την άγάπη, που είχε σ' αυτή τη δουλειά, δε θ' άργούσε να τα μάθη όλα. Προς το παρόν, χρη-σιμοποίησε τις έλευθερες ώρες του όσο μπορούσε καλύτερα.

Έτσι, πέρασε η πρώτη έβδο-μάδα σαν άνειρο. Με τη Ρίτσα βλέπονταν τώρα κάθε μέρα νωρίς το άπόγευμα, πριν πάη στο γρα-φείο. Της διηγείτο όλες τις λε-πτομέρειες της έργασίας του, κι' εκείνη τον άκούε προσεκτικά...

— Νάρθω να σε ζητήσω αύ-ριο; της ρωτούσε κάθε μέρα σχε-δόν, την ώρα που άποχαιρειόνα-ταν.

— Περμένε! Πάλι θα τα έρ-ναλέμε; Άσε να πάρής ένα μι-σθό... Μάλιστα, το σωστό θα ή-ταν να περιμένουμε να πάρής τις χίλιες πεντακόσιες...

Αυτό δεν το παραδεχόταν ο Τέλης:

— Άποκλείεται, Ρίτσα... Έχω ευθύνη άπάναντί σου, δεν το κα-ταλαβαίνεις...

Γελούσε η κοπέλα με την καρ-διά της:

— Παρά νάχω εγώ άγωνία, την έχεις εσύ...

— Πρέπει να τακτοποιηθή η θέσι σου, άγαπημένη μου, της έ-λεγε πρφερα. Δεν το καταλαβαί-νεις πως έχω άγωνία, ώσου να τακτοποιηθούν όλα;

— Το ξέρω πως μ' άγαπάς και δεν έχω καμιά άγωνία! του άποκρινόταν ευτυχισμένη.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Χαρούμενος, βιαστικός, άνέδη-κε τις σκάλες στην άλλη Δευτέ-ρα ο Τέλης. Κάθε μέρα, στις δε-κα ακριβώς, τον περιμένε ο Στέ-λιος Νάμπας, ο έργοδότης του. Πήγαινε αυτός λίγο πιο νωρίς, ά-νοιγε το γραφείο, κι' έπειτα έδι-νε τις οδηγίες του στο «γραμ-ματέα» του κι' έφευγε. Ή ημέρα ήταν ήλιολουσμένη, χλιαρή, όλο-φωτη, κι' η καρδιά του Τέλη ά-νάλαφρη σαν το πουλί!

Όταν έφθασε άπάνω, στο διά-δρομο, όπου βρίσκονταν οί δυο πόρτες των γραφείων, παραξενύ-τηκε πως τις πήρε κλειστές. Χτύ-πησε το κουδούνι, τίποτα...

— Άργησε το άφεντικό! συλ-λογίστηκε γελώντας και πήγε στο παράθυρο, άπ' όπου φαινόταν κά-τω ο δρόμος, να χαζέψη.

Επίμαχοι βίχλοι

ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΦΟΥΣ

Με βαθύτατη τους λύπη οί συνέλληνες μαθαίνουν, ότι βράχοι, κάθε τόσο και χωριά κατολισθαίνουν κι' έχει άρχισει, τελευταίως, η φτωχή μας έπαρχία να αίσθάνεται μεγάλη κι' ευφανή άνησυχία.

Καθίζησεις σημειούνται βράχων, λόφων και βουνών και πικριάν, επί πλέον, δοκιμάζει το κοινόν, γιατί παίρνουνε τα πάντα τον κατήφορον, εν γένει κι' ο τιμάριθμος μονάχα τον... άνήφορο πηγαίνει!

ΣΑΦΗΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ...

Ο πολύπαθος ο Δήμος, έπειδή στερεάται πόσων και τό δρμα παρατείνει των άστων των ταλαιπόρων, άπεφάσισε ν' άφήση τις μονομούρες για την ώρα κι' άπ' τον κόσμο να συνάψη «δάνεια λαγειοφόρα»!

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΗΘΗ...

Δηλαδή, με λόγους άλλους, η φτωχή μας Διμαρχία προσπαθεί να άσολοπήσει με λαχνούς και με λαγεία κι' ως εκ τούτου, συμπολίτα, συμπεριανείς, ασφαλώς, ότι άφέθηκε η Άθνη «εις την... τύχη» εντελώς!

Είς το «κέντρον» του Μουσείον ιπική η άστυνομία και συνέλαβε άπάνω σε άπιθανή ευθυμία, νεαρούς των Γυμνασίων και προ πάντων νεαρές, που έχόρευαν φιογούρες ύπεραυτον τομηνές!

Σε άναστάτσει, επομένως, είναι η τάξι των γονέων κι' έξεπλάγη, άρριμένος, η πλειάς των Άθηναίων, γιατί έβριθε το κέντρον νεαρών και κορασίων και ως λένε ότι πηγαίνουν υγρόν νερόν στο... Μουσείον!

«ΠΕΙΡΑ ΠΙΚΡΑ»

Διαδίδεται, προσφάτως και καθίσταται γνωστόν, ότι θάγουμε άπεργίαν και των ζαχαροπλαστών, γιατί βρίσκονται κι' εκείνοι, προ πολλού, άδικημένοι κι' από την κατάσταση μας είναι λιαν... πικροάμενοι!

Είς άγώνα, όπως λένε, συνεχώς θ' άποδυθούν, γιατί δεν ύπόχει κάποιος να τους πη τα «σύντα - σύντα» κι' όταν έργεται η ώρα οί μισθοί τους ν' αυξηθούν, οί φτωχοί ζαχαροπλάσται μένουν μόνο «με τη... γλύκα»!

«ΟΥΔΕΝ ΚΕΝΟΝ»

Άπεργίαν έτοιμάζουν και πολλοί μηχανονογοί, γιατί η λύσι των δικαίων αλημάτων τους άογει κι' αν νικήν κι' αυτή τη δόσι δεν ικανοποιηθούν, για κανούργιες άπεργίες πάλι «άπικο» θα βρεθούν...

Όμως οί... μηχανονογοί μας τον άγώνα κι' αν έντεινουν, οί δικίς τους άπεργίες αισθητές δε θα μάς γίνουν, γιατί στες σημειονής μας της ζωής το άγανές, όλοι κάνουνε κουβίνες κι' όλοι «στήνουν... υμάνες»!

ΓΕΡΕΣ ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ

Στη σειρά των έγγυρίων και ποικίλων εκθεμάτων, προστέθη αυτές τις μέρες και μία εκθεσι δερμάτων, που κατέβαλε άγώνες και προσπάθεια μεγάλη, τα δερμάτινά μας είδη διεθνώς για να ποιάλη!

Κι' ασφαλώς μ' επιτυχία θα στεφθή εν κατακλείδι, αν κι' οί πλείστοι των Έλλήνων, που για μάσα δίνουν μάχη, παραλείπον όλα τ' άλλα τα δερμάτινα τα είδη κι' αγοράζουν υγρόν ζώνες για να σφίγγουν το... στομάχι!

ΚΙ' ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Τον καιρό τον τελευταίο, με τις ψύγες τις πολλές, αδηθήκαν άποτόμως της καρδιάς οί ποσοδολές και συχνά - πικνά ο κόσμος με λαγάρια του μαθαίνει, ότι κάποιος συμπολίτης συνηκότη καρδιάς παθαίνει...

Μά παρ' όλο, που τα καυά ξεθυμαίνουν όσο πίνε, συγκοπές καρδιάς θ' άρνίσουν πάρα πάνω να έσπανε, γιατί των «δηλώσεων» μας λήγει, πιά, η προθεσμία και άρχίζουν να εισπράττουν των... έφόρων τα ταεία!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Κόσμος πήγαινε-έρχόταν, στον κεντρικό δρόμο. Αύτακίνητα γραμ-μή, άνθρωποι βιαστικοί, γυναι-κές φορτωμένες ψώνια... 'Ο ρυθ-μός της μεγαλουπόλεως σε όλη του την ένταση.

Φαντάσου, συλλογίστηκε, «Ι-σαμε προχθές, ήμουν ένα άχυρο μέσα στο φορδ αυτό ποτάμι της ζωής. Ένα άχυρο, που τούσπρω-χνε το ρεύμα, τότε εδώ, τότε εκεί... Τώρα όμως έξω που τρα-βώ... Τώρα τρέχω κι' εγώ σαν όλους αυτούς τους ανθρώπους. Κι' αν έχω λίγα, κι' αν μ' αυτά τα λεφτά δε θα μπορούμε να ζήσου-με, πάλι δεν έχει σημασία. 'Ο μισθός μου θ' αυδήση με τον καιρό... Κι' έπειτα, μία μέρα, θα γίνω άρχιτέκτων! Και τότε όλα θ' αλλάξουν!».

Η σκέψι του έτρεχε με το ρυθμό της ζωής, της ζωής που κυλούσε κάτω στο δρόμο, χιλιο-πρωσπη, παρξενή πάντα και συγχρόνως τόσο οικεία...

Δέκα και δέκα... και τέταρτο, και μισή...

«Α», το παρόκανε ο κύριος προπτάμενός μου, συλλογίστηκε ο Τέλης, κάπως κοκκωτισμένος. Ποιος ξέρει τί τούτυχε... Έχει γούστο να έρχασθι νάρθη ν' άνοι-ξη το γραφείο με περιμένω έτσι ίσαμε το μεσημέρι;».

— Ένδεκα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Χιούμορ

ΚΑΜΜΙΑ ΑΛΛΑΓΗ!

Νιόπαντρη είναι η Λιλή. Άνύ-παντρη η Κική. Φίλες όμως. Κι' εύ-λογη η περιέργεια της Κικής:

— Πες μου... Πώς ήταν η πρώτη νύχτα του γάμου;

Κι' η Λιλή, «μπλαξέ»:

— Πφ!... Σαν όλες τις άλλες!...

Στο γραφείο εύρεσε έργασίας: — Σας παρακαλώ, βοηθήστε με να βρω μία δουλειά. Έχω γυναίκα και δώδεκα παιδιά!

— Άλλήεις; ρωτάει ο υπάλληλος. Κι' εκτός αυτού, τί άλλο ξέρετε να κάνετε;...

— Η ζωή μου είναι άνυπόφορη, κύριε πρόεδρε! Δεκαπέντε χρόνια γάμου μ' αυτή τη γυναίκα, και σχε-δόν κάθε μέρα μουρίχνη στο κεφα-λί τουλάχιστον δυο πιάτα!...

— Για ν' άνεχθής όμως τόσα χρό-νια αυτή την κατάσταση — παρα-τηρεί ο δικαστής — σημαίνει ότι δε σε πολυενοχλούσε...

— Ναι, κύριε πρόεδρε... Άλλά τελευταίως φόρεσε γυναίκα και ση-μαδεύει καλύτερα.

— Η μικρή Λιλή, που είχε μάθει από τη γραμματική τη διακρίσι με-ταξύ ένικού και πληθυντικού άρθό-μο, είπε μία μέρα στη μητέρα της, παρουσία του πατέρα:

— Γιατί, μαμά, όταν είναι έδω ο μπαμπάς λές στον κύριο Γιάννη «τί κανετε»; κι' όταν λείπει ο μπα-μπάς του λές «τί κανείς»;

— Ό γι' α τ ο ς: Λοιπόν, χτυ-πήστε στα σφυρά!

— Η ν ε ο ς λ ο υ τ η: Όχι! Στην πλατεία Συγγάματος!

— Έγώ προτείνω, φίλοι μου, να παντρευτούμε κι' οί τρεις μας τρεις αδερφές.

— Γιατί;

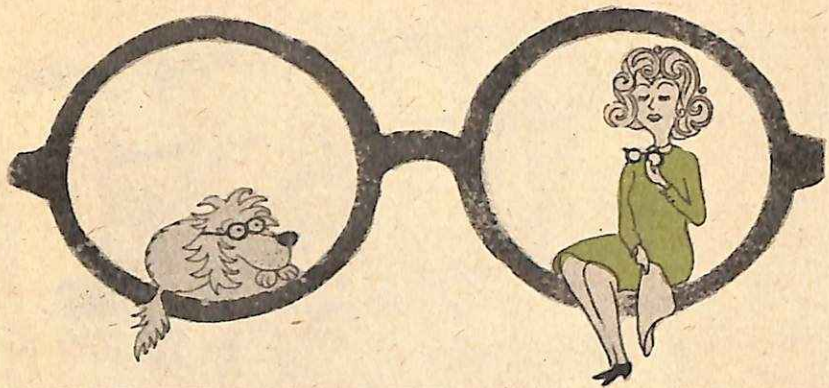
— Γιατί έτσι θα μπορούσαμε κι' οί τρεις μας ένωμένοι ν' άμυνόυμε κατά της πεδερς μας!

— Η σ υ ζ υ γ ο ς: Άν πεθάνε, σε, πειράζει να παρ' άλλον άντρα;

— Η σ υ ζ υ γ ο ς: Διόλου.

— Η σ υ ζ υ γ ο ς: Γιατί;

— Η σ υ ζ υ γ ο ς: Τι με μέλει έμένα για τα βάσανα, που θα τρα-βήξω ένας άνθρωπος που δεν τον ξέρω!...

Η "ΓΥΑΛΙΝΗ ΜΑΣΚΑ"

Πώς θα διαλέξετε τα γυαλιά που σας ταιριάζουν

ΟΙ γυναίκες που δε βλέπουν καλά χωρίζονται σε δύο κατηγορίες. Σ' εκείνες, που φορούν με κέφι τα γυαλιά και εκείνες, που προτιμούν να κυκλοφορούν με δυσκολία, μισοκλείνοντας τα μάτια τους και νοιώθοντας ντροπή για τη μυωπία τους, σαν να επρόκειτο για κανένα σφάλμα τους.

Αφίγοντας αυτές τις τελευταίες στην τύχη τους (αν δε μπορούν να διαλέξουν ανάμεσα στα μοντέλα, που τους παρουσιάζουμε εδώ, αυτό σημαίνει ότι είναι πραγματικά αδιόρθωτες), θα αναφερόμαστε μόνο στην πρώτη ομάδα. Κι' αυτές οι γυναίκες χωρίζονται σε δύο κατηγορίες. Στις «πιστές», σ' εκείνες δηλαδή, που φορούν τα γυαλιά τους από το πρωί ως το βράδυ και σ' εκείνες, που τα φορούν μόνο σε ώρισμένες περιπτώσεις, π.χ. όταν διαβάζουν, όταν γράφουν, όταν πληγάζουν στον κινηματογράφο. Μά είτε τα φορούν όλη την ημέρα, είτε για μερικές ώρες, οι γυναίκες που έχουν γυαλιά πρέπει να μακιγιάρουν προσεκτικά τα μάτια με ρίμελ, με σκιά, με αλλάνερ και να βάζουν—γιατί όχι;—ψεύτικες βλεφαρίδες. Πίσω από την «γυάλινη μάσκα», το βλέμμα γίνεται ζωηρότερο και με λίγο μακιγιάζ μπορείτε να το κάνετε πιο φωτεινό.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Αλλά πώς πρέπει να μακιγιάρωνται τα μάτια; Για να πετύχετε το κατάλληλο μακιγιάζ, δεν πρέπει να ακολουθήσετε τη φυσική γραμμή των ματιών, αλλά μάλλον το σχήμα των γυαλιών. Αν, π.χ. ο σκελετός των γυαλιών σας έχει έντονη κλίση προς τα πάνω, το μακιγιάζ πρέπει να ακολουθήσει αυτή την κλίση με μία μακροεστια γραμμή από αλλάνερ ή σκούρο μολύβι, που θα προχωρήσει προς τους κροτάφους, και με τριγωνική

σκιά, που θα απλώνεται επίσης προς τους κροτάφους. Αν, αντίθετα, τα γυαλιά έχουν σκελετό τετραγωνισμένου τύπου «καλή υπάλληλος» ή αν είναι στρογγυλά, σαν ρόδες ποδηλάτου, το καλλίτερο μακιγιάζ είναι το υπερμοιρασμένο «διεθνές», που δίνει στο μάτι ένα σχήμα ελαφρά γεωμετρικό, με πολύ ρίμελ και αλλάνερ στο κέντρο.

Αν, τέλος, ο σκελετός είναι οβάλ, μάλλον λεπτός και μακρός, θα πρέπει και το μάτι να μακιγιάρουν με πολύ στυλ ανατολίτικο με μία λεπτή γραμμή αλλάνερ, που ξεκινά από την εξωτερική γωνία

του ματιού και συνεχίζεται ίσια, χωρίς να γίνεται πιο παχιά.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΓΥΑΛΙΩΝ

Καιρός τώρα να ρίξουμε μια ματιά στη φετινή μόδα των γυαλιών. Γιατί τα γυαλιά, τα περίφημα «ματογυαλιά» που μέχρι πριν από λίγα χρόνια άχρηστα ήταν ίκανά να δώσουν μια όψη στρυφνή και στο πιο χαριτωμένο γυναικείο πρόσωπο, τώρα, έχουν γίνει της μόδας και συνεπώς, έχουν αποκτήσει μία δική τους μόδα.

Τώρα, λοιπόν, κοντά στους σχεδιαστές, που επινοούν τα νέα φορέματα ή τα νέα παπούτσια υπάρχουν και οι σχεδιαστές, που επινοούν τα «μοντέρνα γυαλιά». Ξεπνιχα, κομψά, χαριτωμένα, «πνευματώδη»! Πίσω απ' αυτές τις «γυάλινες μάσκες», η γυναίκα δεν είναι πια η αντιπαθητική «διοπτροφόρος» του παλιού καιρού. Αντίθετα μάλιστα, η μοντέρνα γυναίκα, που ξέρει να διαλέξει τα γυαλιά της και να τα φορέσει όπως πρέπει, (χωρίς να παραλείψει να μακιγιάρει τα μάτια της) αποκτά μία μυστηριώδη γοητεία.

Γι' αυτό ακριβώς, τον τελευταίο καιρό, έχουν αρχίσει να κυκλοφορούν όλο και περισσότερες... ψευτο-μύθους, που φορούν ψεύτικα γυαλιά, θέλοντας να αποκτήσουν,

έστω και για λίγες ώρες, το μοντέρνο ύφος της «διανοούμενης».

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥΣ

Ας σταματήσουμε, όμως, να πλέκουμε το έγκωμο των μοντέρνων γυαλιών, για να ξαναγυρίσουμε στην εφετινή τους μόδα.

Αυτό το χρόνο, ύστερα από τις τρελλές εποχές των γυαλιών «πεταλούδας» και «Μεφιστό», με τους πελώριους σκελετούς, που έκρυβαν όλο σχεδόν το πρόσωπο της «μοιραίας», τα γυαλιά παρουσιάζονται έντυπωσιακά, λαμπρά, με στράς ή με σκληρές πέτρες, που τους χαρίζουν τέτοια ακτινοβολία, ώστε να μη μπορέσει να τα κυττάξει κανείς χωρίς να θαμπωθεί!

Όσον αφορά το σχήμα τους τα γυαλιά φαίνονται ότι σημειώνουν αυτό το χρόνο μία επιστροφή σε γραμμές πιο σοβαρές και γεωμετρικές, αν και συχνά πιο πικάντικες. Εμπνέονται από τα γυαλιά της γαϊγιάς ή της γεροντοκόρης θείας του 1890, σε στυλ όμως μοντέρνο.

Φαίνεται, ότι κάποια από τις παλιές και διασκεδαστικές ταινίες του Χάρολντ Λούντ, έφεραν στους βιομηχανικούς σκελετών γυαλιών, την ιδέα να ξαναλάνθαρουν τους δυο τέλειους κύκλους, που ο ήθοποιός αυτός «ορούσε, για να τονίσει το

κομικό του πρόσωπο.

Έτσι, από την περασμένη άνοιξη τα «κομικά» στρογγυλά γυαλιά έχαναν την είσοδό τους στον κόσμο της υψηλής μόδας. Παρουσιάστηκαν στη συλλογή της Νίνα Ρίτσι και τώρα πολλές γυναίκες (που αρκετές από αυτές βλέπουν πολύ καλά) έχουν υιοθετήσει αυτό τον κινηματογραφικό σκελετό, που δεν είναι όμως κατάλληλος για όλα τα πρόσωπα.

Ποιός τώρα είναι ο ιδεώδης τύπος γι' αυτά; Ο τύπος της Κατερίν Σπάκ ή της Ίντρεν Χέμπορν (που τα φόρεσε κιόλας στο φιλμ «Μπρέκφαστ στο Τίφφιν»). Ποιός είναι ο έντελως αντίθετος τύπος, που σ' αυτόν δεν ταιριάζουν; Η παχεία γυναίκα του σπιτιού, η «βάρβα», που δεν διαθέτει ίχνος εξυπνάδας, η κυρία, που δεν ντύνεται με μετάξι από το πρωί ως το βράδυ και δεν κυκλοφορεί με αυτοκίνητο και με σωφείο.

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ «ΛΟΛΙΤΑ»

Ένα άλλο «κινηματογραφικό» μοντέλο γυαλιών—που έχει λανσαριστή για λόγους διαφημιστικούς, λέγεται «Λολίτα». Το φοράει στο όμώνυμο φιλμ η Σίου Λαίον, το τελευταίο «φρούτο» του Χόλλυγουντ. Έχει σχήμα καρδιάς, με σκελετό κοκκινο σαν αίμα. Κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ της Βενετίας, οι διαφημιστές του φιλμ μοίρασαν αρκετές εκατοντάδες τέτοιων γυαλιών.

Τώρα, τα «αισθηματικά» αυτά γυαλιά έχουν εμφανισθεί στις βιτρίνες όλων των μοντέρνων ειδικών καταστημάτων, μα οι γυναίκες «καί» λένε ότι θυμίζουν πολύ μισοκλειστά και τ' αφήνουν στις υποθήκες στάρκετ, που προσπαθούν να ακολουθήσουν τα βήματα της Σίου Λαίον.

Στο μεταξύ, στο Παρίσι, οι ειδικευμένοι σχεδιαστές, συνεργάζονται στενά με τους ράφτες, με τους δημιουργούς των κοσμημάτων και των «άσεξουαρ». Έξ αιτίας της μεγάλης μόδας των πτερωτών σε όλες τις χειμωνιάτικες συλλογές, οι ειδικοί αυτοί απέφασαν να βάλουν πτερά-πτερά κνήκων ή στρουθοκαμήλων ή παραδείσων πουλιού—και στα γυαλιά, για τις επίσημες δεξιώσεις.

Αυτά, δε θα τα φορέσουν, φυσικά, οι μεγάλες κυρίες της παλιάς γαλλικής αριστοκρατίας, ούτε οι κοπελλίτσες, που κάνουν την πρώτη τους είσοδο στην κοινωνική ζωή, αλλά μερικές διάσημες γυναίκες με μυωπικά μάτια, όπως η Μαρία Κάλλας, η Γκρέϊς Κέλλυ, η Ελεονόρα Ρόσσι Ντράγκο.

Αυτή η μεγάλη μόδα των γυαλιών έχει αναστατώσει και τους αρχαιοπώλες, που αρχίζουν να ζουν με αυτοί μια χαυστή περίοδο. Τα γυαλιά με λαβή—που φορούσε η θεία Πραξίθεα και που έμεις τα έχουμε δημόσια στα παλιά οικογενειακά άλμπουμ—τα γυαλιά δηλαδή που έχουν ένα λεπτό ατσάλινο πλαίσιο, τα γυαλιά σε στυλ «παλιά Αμερική», τα εξάγωνα, πάντα με λαβή και με ένα ψεύτικο δάχτυλο, που φαίνεται να κυλάει στις άκρες, γίνονται άναρχα! Γαλλίδες είχε την τύχη να βρή στη σοφία ένα «μοντέλο» πλαστικό, που από σκαλιστό άσημι και με μία ασήμενη αλυσίδα, τον έδωσε να τον γυαλίσουν και τον έπειναν τώρα στα θέατρα και στις συναυλίες...

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΕΚΛΟΓΗ

Και τώρα, αφού είπαμε, όσα είχαμε να πούμε, για τη μόδα των γυαλιών, θα αντιμετωπίσουμε ένα άλλο ενδιαφέρον θέμα: το σχήμα των γυαλιών, που ταιριάζει σ' εσάς.

Πολλές φορές, διαλέγουμε τα γυαλιά από «συμπάθεια», με το ίδιο δηλαδή κριτήριο, που θα διάλεγε κανείς ένα φουλάρι ή ένα ζευγάρι γάντια. Λάθος, μεγάλο λάθος! Θέλετε να μάθετε πώς θα διαλέξετε τα γυαλιά;

Πριν απ' όλα, να προσπαθήσετε να ταιριάξετε το χρώμα του σκελετού, με το χρώμα των μαλλιών σας: μαύρο με τα μαύρα μαλλιά, καφέ-χρυσά με τα καστανά, «ταρταρούχα» με τα ξανθά και χρώμα τρυγονιού με τα γκριζα. Έπειτα, να προτιμήσετε μία γραμμή, που να μη μοιάζει με τη γραμμή του προσώπου σας, έτσι που να διορθώνει τα πιο άτελη σημεία του. Το τετράγωνο πρόσωπο π.χ. θα το ωφελήσει ένας σκελετός με γραμμή, που θα ανεβαίνει προς τους κροτάφους. Σ' ένα τριγωνικό πρόσωπο, θα ταιριάζει θαυμάσια ένα ζευγάρι γυαλιά με τετράγωνο σκελετό.

Ένα παχουλό πρόσωπο θα φανεί πιο ραφινάτο μ' έναν ελαφρό σκελετό οβάλ.

Σ' ένα μακρύ πρόσωπο χρειάζεται ένας ορθογώνιος σκελετός, που να διακόπτει τη γραμμή του, ενώ για ένα πρόσωπο οβάλ, επιτρέπονται όλες οι μικρές παραξενιές.

Οι πολύ νέες, τέλος, μπορούν να συνδυάσουν το χρώμα των σκελετών με τα φορέματά τους: κόκκινο, πράσινο, μπλε, κίτρινο.

★

ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Αυτές οι «δέκα εντολές» προορίζονται για τις νοικοκυρές, που πρόκειται να κάνουν τραπέζι σε συγγενείς ή φίλους:

1) Αφίστε καλά το διαμέρισμα, πριν φτάσουν οι φιλοξενούμενοι σας, για να μη μείνουν στα δαιμόνια μυρωδιές της κουζίνας.

2) Φροντίστε να νάναι αδεισέν το πορτομαντώ του χώλι, για να κρεμάσουν τα παλτά τους οι καλεσμένοι σας.

3) Κλείστε τις πόρτες των δωματίων, όπου δεν υπάρχουν λόγος να μπουν οι ξένοι σας.

4) Μοιράστε πολλά σταχτοδοχεία σε διάφορα μέρη, για να μην αναγκάζονται οι καπνιστές να τινάζουν στο χαλί τη στάχτη.

5) Φροντίστε να ικανοποιηθούν απ' τα φαγητά τα γούστα όλων των καλεσμένων σας. Αν δεν τα έχετε αρκετά, αποφύγετε τα ειδικά φαγητά, που άρεσαν σε λίγους μόνο.

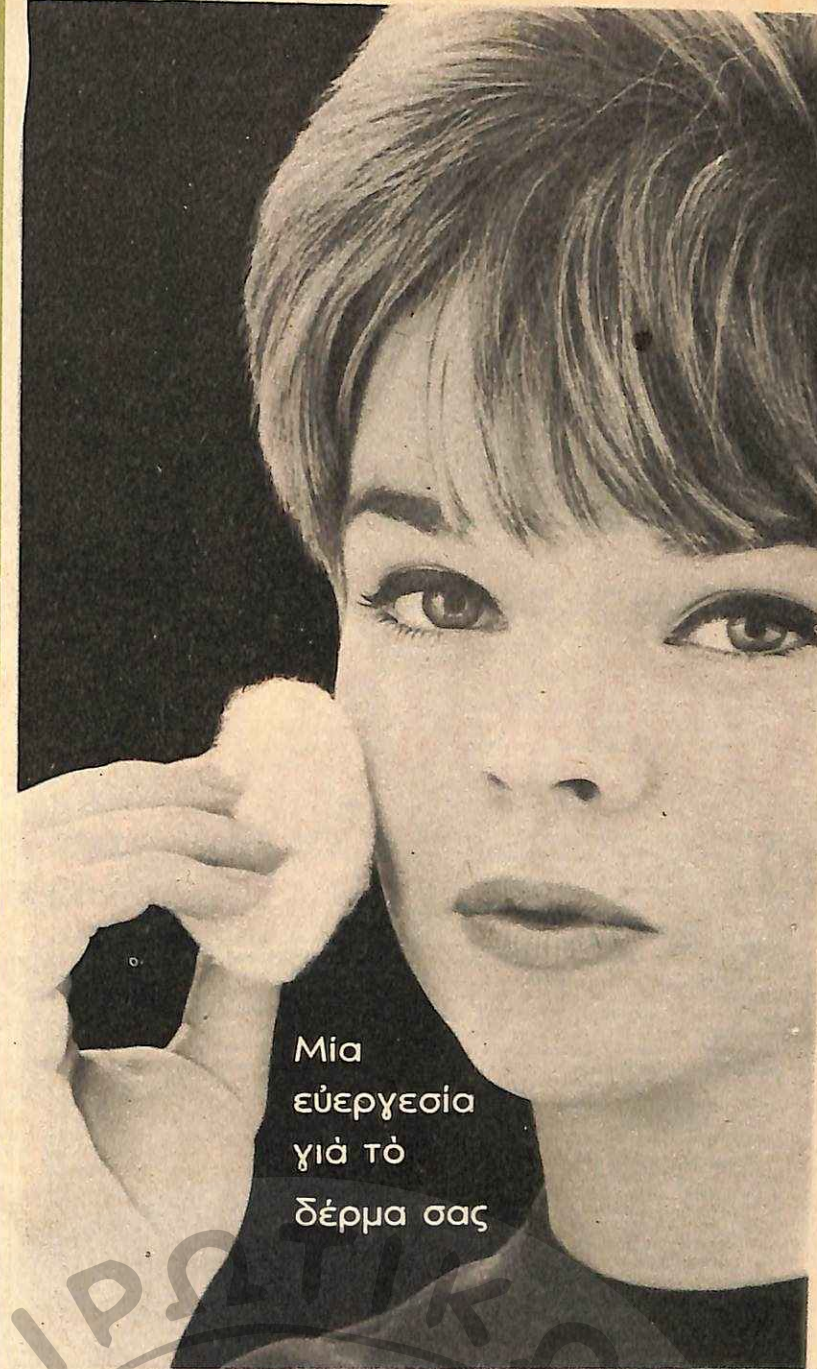
6) Καλό είναι να σερβίρετε τα φαγητά μέσα σε ζεστές πιατέλες, ιδίως αν έχουν σάλτσα.

7) Φροντίστε να υπάρχει στη φωτιά νερό ζεστό, πάνω απ' το οποίο θα βάλετε τις πιατέλες με τα φαγητά, για να διατηρηθούν ζεστά.

8) Επιμεληθήτε ιδιαίτερα την εμφάνιση των φαγητών.

9) Μη κυττάτε τον άντρα σας με απόγνωση, όταν φοβόσαστε πως κάτι δεν είναι εν τάξει, ή όταν έχετε πως παρουσιάστηκε ξαφνικά κάποια άπρόοπτη δυσκολία. Προσπαθήστε να διορθώσετε τα πράγματα με απλότητα και φυσικότητα.

10) Παρουσιάστε τις στους καλεσμένους σας με το φορέμα σας εν τάξει και με το πρόσωπό σας δροσερό και περιποιημένο, χωρίς να φαίνεται καθόλου κουρασμένη ή φυσιογνωμία σας απ' τη δουλειά της ετοιμασίας του φαγητού.

Μια
εύεργεσία
για το
δέρμα σας

Το δέρμα του προσώπου σας, με τη χρησιμοποίηση της Λοσιόν ΣΕΡΚ, γίνεται αμέσως καθαρό, δροσερό, τρυφερό και σας δίδει τη λαμπερή όψη της νεότητας. Η Λοσιόν ΣΕΡΚ ζωογονεί την επιδερμίδα με την απελευθέρωση των κλεισμένων πόρων από τη σκόνη και τα υπολείμματα του μακιγιάζ. Δυναμώνει τα κύτταρα του δέρματος και του δίδει εξαιρετική χάρη. Το αποτέλεσμα της καθημερινής περιποίησης του δέρματος με την Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ, αποδεικνύει το Τέστ-ΣΕΡΚ μ' ένα απλό θαμβάκι.

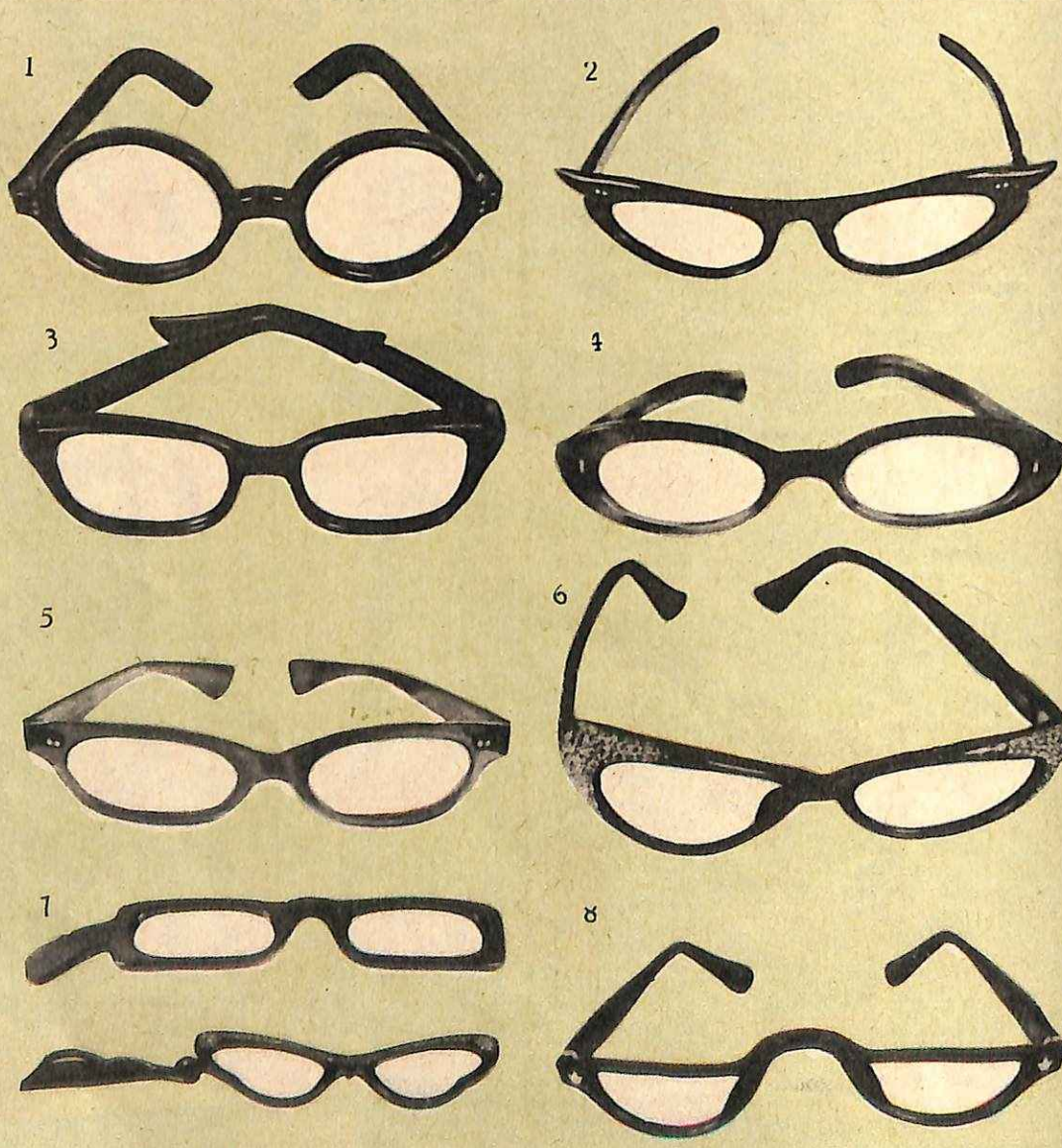
* Στην αρχή πλένουμε το πρόσωπο για να καθαριστεί τελείως.
* Κατόπιν βρέχουμε ένα κομμάτι θαμβάκι με Λοσιόν ΣΕΡΚ και κάνουμε μασάζ στο δέρμα.
* Το θαμβάκι θα μαυρίσει και το δέρμα θα μείνει ολοκάθαρο και δροσερό. Είναι μία πραγματική ευχαρίστηση.

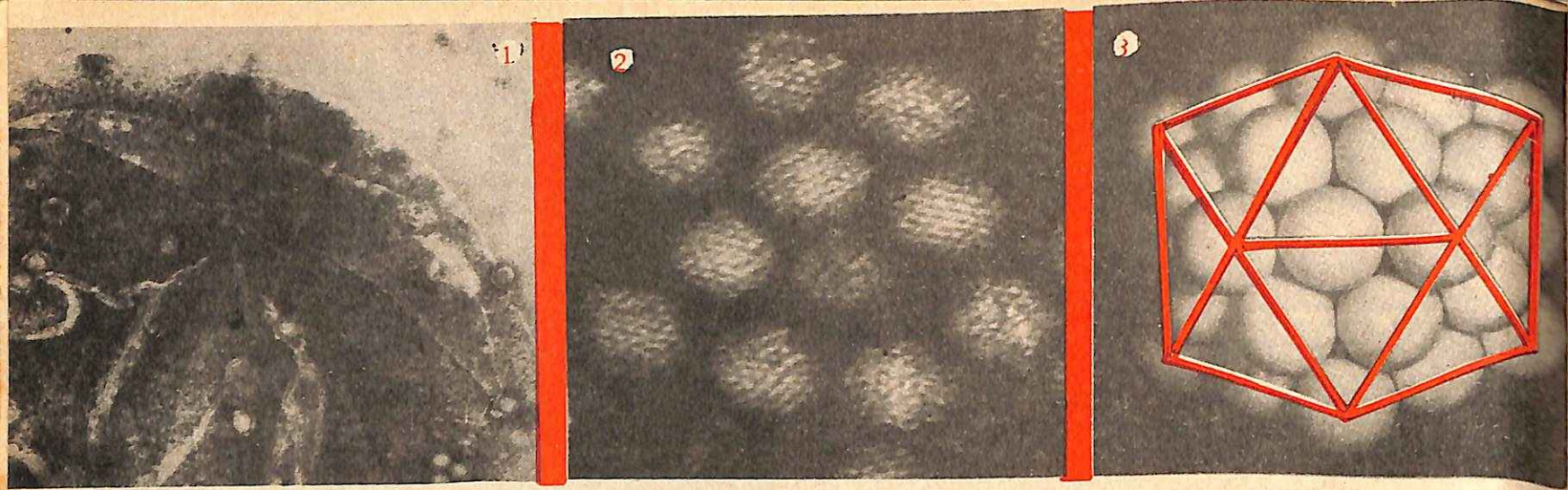
SCHERK

Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΓΥΑΛΙΑ

1) Κατάλληλα μόνο για τις πολύ νέες και για τα τέλεια οβάλ πρόσωπα είναι τα γυαλιά «ρόδες ποδηλάτου». 2) Κατάλληλα για γυναίκες με στρογγυλό πρόσωπο είναι τα γυαλιά με το στενόμακρο σκελετό. 3) Κατάλληλα κυρίως για τις γυναίκες που εργάζονται, είναι τα γυαλιά αυτά με τον πιο κλασικό και σοβαρό σκελετό. 4) Διασκεδαστικά είναι τα γυαλιά με τους χρωματιστούς σκελετούς και κατάλληλα για τις κοπελλίτσες, που αγαπούν την πρωτοτυπία. 5) Ταίριαζουν πολύ στις ξανθές γυναίκες τα γυαλιά με οβάλ σκελετό από ανοιχτόχρωμη ταρταρούχα. 6) Σκελετός κατάλληλος για το βράδυ είναι μαύρος και στολισμένος με στράς. 7) Πολύ πρακτικά για τις γυναίκες, που δε θέλουν να φορούν συνεχώς γυαλιά είναι οι νέοι αυτοί σκελετοί με λαβή. 8) Τα γυαλιά του «μακιγιάζ» με στενόμακρο σκελετό, που επιτρέπει στις γυναίκες που τα φορούν, να μακιγιάρουν τέλεια τα μάτια, χωρίς να βγάζουν αυτά τα γυαλιά.

1) Οι αδελφοί (οι μικρές μπαλίτσες) κολλάνε στην επιφάνεια του κατάρου, προσπαθώντας να εισχωρήσουν στο εσωτερικό του και να το καταστρέψουν. 2) Έτσι φαίνονται οι αδελφοί στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο. 3) Αποκαλύπτονται από πολλά μικρά σφαιρίδια πρωτεΐνης, διευθετημένα με τη μορφή ενός εικ. σκελετού κρυστάλλου.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΟΡΑΤΟΥΣ ΙΟΥΣ

ΚΑΘΕ φορά που συναγωνιάστε, πέφτουμε θύμα ενός διαφορετικού ιού. Το ίδιο συμβαίνει και με τη γρίπη: Μπορούμε να ξαναπαθούμε γρίπη, μερικές μέρες αφού θεραπευθήκαμε από την προηγούμενη, γιατί δεν υπάρχει μόνο ένας τύπος γρίπης, αλλά πολλοί — καθένας με άλλο ιό.

Επίσης, μπορεί να πάθουμε μία ασθένεια, με πυρετό και πόνους, που μοιάζει με γρίπη ή με βαρύ συνάχι, αλλά δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. Είναι μία μόλυνση από «αδελφούς». Η άρρώστια αυτή προσβάλλει ιδίως τα παιδιά, παρουσιάζει όμως κάποτε επιδημικό χαρακτήρα στους στρατιώτες — θα δούμε πιο κάτω το γιατί.

Σήμερα, μετά τη νίκη των αντιβιοτικών έναντι των μικροβίων, ο χειρότερος και πιο ύπουλος εχθρός του ανθρώπου είναι ο υπερμικροσκοπικός ιός. Υπάρχουν δε εκατοντάδες απ' αυτούς, και ολόκληρα δημιουργούνται καινούργιοι, από μικρές μεταβολές των προηγούμενων.

Για να πάρете μία ιδέα τι είναι ο ιός, φαντασθήτε μία μπαλίτσα, τόσο μικρή, ώστε 50 δισεκατομμύρια τέτοιες θα χωρούσαν πάνω σ' ένα γραμματόσημο. Η μπαλίτσα αυτή δεν είναι στην πραγματικότητα σφαιρική. Έχει ωλόγυρα 20 τριγωνικές πλευρές — όπως ένα διαμάντι. Και κάθε τέτοιο τρίγωνο αποτελείται από ακόμα μικρότερα σφαιρίδια, ενώ μενά μεταξύ τους. Έτσι φαίνεται ένας αδελφός στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο.

Τα σφαιρίδια είναι μόρια πρωτεΐ-

Οί «μπαλίτσες» με την ύπουλη και δολέθρια δράση

νης, που, όλα μαζί, σχηματίζουν το περίβλημα του ιού. Στο κέντρο της μπαλίτσας υπάρχουν, σαν κουδουριά, μόρια κλωστές, μόρια κρυσταλλικού ή εντεροειδονουκλεϊκού οξέος. Όπως πιστεύουν τώρα οι επιστήμονες, τα οξέα αυτά υπάρχουν όταν κινούνται των ζωντανών όντων και ρυθμίζουν τη διαμόρφωσή τους κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Όλοι οι ιοί έχουν τα δύο αυτά κοινά χαρακτηριστικά: ένα περίβλημα από πρωτεΐνες κι' ένα πυρήνα από οξέα. Αλλά, με τους διάφορους συνδυασμούς τους, δημιουργούνται εκατοντάδες είδη ιών, με διαφορετικά σχήματα και μεγέθη, ικανοί να προκαλέσουν ασθένειες στον άνθρωπο, στα ζώα, στα φυτά, ακόμα και στα μικρόβια!

Αλλότε πιστεύουν οι επιστήμονες ότι οι ιοί ήταν αδρανείς χημικές ουσίες, που ενεργούσαν μόνον όταν έρρισκονταν μέσα σ' ένα ζωντανό κύτταρο.

Σήμερα όμως, οι περισσότεροι ειδικοί παραδέχονται ότι οι ιοί είναι ζωντανοί — κατά πάσαν πιθανότητα, εκφυλισμένες μορφές μικροβίων, που έχουν διατηρήσει μόνο το ένα απ' αυτά βασικά οξέα. Έτσι εξηγείται γιατί δε μπορούν να πολλαπλασιασθούν μόνοι τους, αλλά χρειάζονται τη βοήθεια ενός ζωντανού κυττάρου.

ρου, για να το καταστρέψουν και να πάρουν απ' αυτό το δεύτερο δώ που τους λείπει.

Εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν υπάρχουν ακόμη φάρμακα, που να σκοτώνουν τους ιούς μέσα στον οργανισμό του άρρωστου, χωρίς να θάλλουν αυτόν τον ίδιο. Το σώμα όμως τους καταπολεμάει, σχηματίζοντας αντίσωματα, δηλαδή πολύτιμα μόρια πρωτεΐνης, που εφαρμόζονται κατά κάποιον τρόπο πάνω στην επιφάνεια του κάθε ιού και τον κάνουν άβιοτο να εισχωρήσει στο κύτταρο.

Το κάθε είδος αντισώματος επιδρά μονάχα στον αντίστοιχο ιό — που προκαλεί τη δημιουργία του. Έτσι, ο οργανισμός προστατεύεται για αρκετούς μήνες από τον ιό αυτόν. Έτσι, όπως λέμε, προσωρινή ανοσία — όχι όμως από τους άλλους ιούς. Γι' αυτό, μπορούμε πολύ καλά να ξαναπαθούμε γρίπη, σύντομα μετά την πρώτη προσβολή, έρπον, τη δεύτερη φορά, ή ίσως είναι διαφορετικός απ' τον πρώτο.

Στον σχηματισμό αντισωμάτων στηρίζεται η προληπτική ενέργεια των εμβολίων, που μας προστατεύουν από τις μολύνσεις των ιών. Τα εμβόλια περιέχουν ιούς, είτε σκοτωμένους (με φορμαλδεΐδη), είτε ζωντανούς αλλά εξασθενημένους, με την καλλιέργειά τους σε ζώα όχι πολύ επιδεκτικά σ' αυτή τη μόλυνση. Δεν έχουν λοιπόν τη δύναμη να προκαλέσουν ασθένεια, αλλά, με την παρουσία τους μέσα στον οργανισμό, δημιουργούν τα αντίστοιχα αντισώματα, τα οποία είναι πια έτοιμα να μας προστατέψουν από μια πιθανή μόλυνση απ' το ίδιο είδος ιού.

Κάθε εμβόλιο λοιπόν προορίζεται για ένα ώριμο τύπο ασθένειας. Είναι δυνατόν ωστόσο να περιέχει το ίδιο εμβόλιο διάφορους τύπους ιών, ώστε να παρέχει προστασία απ' όλους αυτούς τους ιούς μαζί. Τέτοιου είδους θα είναι το εμβόλιο κατά τον συγχυό — όταν μπορούν να το παρασκευάσουν οι γιατροί. Και πάλι δε, δεν θα είναι απόλυτα αποτελεσματικό, γιατί έχει εξακριβωθεί ότι οι ιοί που προκαλούν συνάχι και πονόλαιμο είναι πάνω από 150 ειδών, είναι δε πρακτικά αδύνατο — και ίσως επικίνδυνο για την υγεία — να περιέχονται τόσο πολλά είδη ιών στον ίδιο εμβόλιο.

Μία νέα μορφή χρησιμοποίησε

των εμβολίων, διαφορετική από την ένεση, είναι με αεροσκόλο, δηλαδή με τη μορφή ενός σύννεφου από λεπτοτάτα σταγονίδια, που μπαίνουν με την αναπνοή στους πνεύμονες και απορροφώνται από την εσωτερική τους επιφάνεια.

Ωστόσο, τα εμβόλια δε λύνουν δραστικά τα προβλήματα των ιών. Κι' αυτό, για δύο λόγους. Πρώτος, γιατί, όπως είπαμε, οι ιοί δαλλίζουν συνεχώς μορφή. Δεύτερος, γιατί ο άνθρωπος, με τις μετακινήσεις του, διμυρχει τεχνητές συνθήκες για επιδημίες ιών.

Στον τελευταίο αυτό λόγο όφειλονται και οι μικρές επιδημίες αδελφών στους στρατιώτες των νεοσυλλέκτων. Πρόκειται δηλαδή για μία εκδήλωση του γνωστού φαινομένου των «ξένων ιών».

Οι άνθρωποι που ζουν διαρκώς μαζί, αποτελώντας μία κοινότητα, είναι έκθετοι σε έναν ιό, που τους λείπει, κι' έτσι δημιουργείται μία κατάσταση ισορροπίας. Αν όμως προστεθούν νέα πρόσωπα στην ομάδα, η ισορροπία διαταράσσεται και εκδηλώνονται καινούργιες ασθένειες. Αυτό ακριβώς συμβαίνει στους στρατιώτες, όπου φτάνουν κάθε τόσο καινούργιοι νεοσυλλέκτοι από διάφορα μέρη.

Όσο για τις πραγματικές επιδημίες, π.χ. της γρίπης, είναι απίστευτο να λείψουν, έρπον οι ιοί μεταβάλλονται συνεχώς, κι' επομένως παύουν να τους απειράζουν πια τα ίδια αντισώματα.

Κάποτε, οι ιοί παρουσιάζουν τις πιο άρρωστες εκδηλώσεις. Ο Αμερικανός δόκτωρ Χόιμπερ εισηγάγει σε ηλικία χοιρίδια δύο καλλιέργειες και δύο αδελφών. Και τα δύο αυτά ζώα πάθανε καρκίνο!

Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι ένας ιός του συγχυό μπορεί να προκαλέσει καρκίνο; Αυτό δεν αποκλείεται. Έχουν έρεψη ήδη οι ιοί σε καρκίνο ζώων. Κι' έχει επίσης διαπιστωθεί ότι όρμωμένοι ιοί δημιουργούν καρκινώδεις αλλοιώσεις σε έργοστηρίκτες καλλιέργειες ανθρώπινων κυττάρων.

Υπάρχει λοιπόν πιθανότητα να οφείλονται οι καρκίνοι σ' ένα είδος «ανθόντος» ιού (ή ονομασία αυτή έχει δοθεί σε ιούς, που μένουν για πολλόν καιρό μέσα στον οργανισμό, χωρίς να προκαλούν κανένα σύμπτωμα).

Βέβαια, δεν έχει ακόμα απομονωθεί κανείς ιός από ανθρώπινο καρκίνωμα. Ίσως όμως η νίκη στον πόλεμο κατά των ιών να οδηγήσει και στην καταστροφή του καρκίνου.

Οι επιστήμονες πιστεύουν ότι ο ιός του συγχυό μολύνει τα κύτταρα κατά τον εξής τρόπο: 1) Οι ιοί (οι μικρές κουκίδες) τριγυρίζουν το κύτταρο (τη μεγάλη σφαίρα) και έρχονται σε επαφή με διάφορα σημεία του περιβλήματός του. 2) Μερικοί αρχίζουν να εισχωρούν στο εσωτερικό του. 3) Σχηματίζουν κηλίδες. 4) Προχωρούν προς τον κεντρικό πυρήνα του κυττάρου. 5) Εισχωρούν στον πυρήνα και παύουν πια να διακρίνονται. 6) Ύστερα εμφανίζονται νέοι ιοί, στο εσωτερικό του πυρήνα, τον πλημμυρίζουν σιγά-σιγά, τον κατασφύρουν και διασκορπίζονται έξω. Το κύτταρο πεθαίνει.

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΗΜΟΥΝ ένας κομψός, χαριτωμένος κι' άξιαγάπητος κύριος. Σ' όλες τις συντροφίες είχε γίνει περιζήτητος. Μ' αγαπούσαν για την έξυπνάδα του, για την ευγένειά του και προ πάντος για την κομψότητά του. Και ξαφνικά έμφανίστηκε στη ζωή του η Λουίζα κι' εξαφανίστηκε όλη η γοητεία του. Τα μαγαλάκια του έγιναν τριπλάσια, ο σέρκος του σχημάτισε διπλές και σκέπασε το κολλάρο του και από εβδομηνταπέντε κιλά, έγινε εκατό.

Το κακό, άρχισε κάποιον βράδυ, που βγήκα στη βεράντα με τη Λουίζα. Ήμασταν καλεσμένοι στο σπίτι του φίλου μου, του Πάτροκλου, που είναι και εξάδελφός της κι' αφού χορέψαμε κάμποσο, ζεσταθήκαμε και βγήκαμε να πάρουμε λίγο αέρα.

— Τι ώραία βραδιά, είπε η Λουίζα. Γεμάτος ο ουρανός από αστέρια!

— Ό,τι πρέπει για περίπατο, είπα κι' εγώ. Θέλετε να κάνουμε μία βόλτα;

— Και βέβαια θέλω! είπε η Λουίζα.

— Αφίσαμε τους άλλους, που χόρευαν, κατεβήκαμε στο δρόμο και πιαστήκαμε απ' τα χέρια. Ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Κι' από εκείνο το βράδυ, συναντιόμαστε κάθε μέρα.

Θα είχαν περάσει τέσσερις μήνες περίπου κι' ένα πρωί μπήκε στο γραφείο μου ο Πάτροκλος αναστατωμένος. Πήγε άμέσως μία καρέκλα, την έβαλε πλάι στη δική μου και με κύτταξε παραγμένος. Το μυαλό μου πήγε άμέσως στο κακό, γιατί δεν τον είχα δη ποτέ σ' αυτή την κατάστασι.

— Τι σου συμβαίνει; τον ρώτησα.

— Ξεροκατάπιε και κατάλαβα ότι δεν ήξερε πώς ν' άρχισω.

— Βρε Κωστάκη, είπε στο τέλος. Είναι αλήθεια ότι σκοπεύεις να παντρευτείς τη Λουίζα;

— Ναι, γιατί; είπα.

— Γιατί θα σε τρελλάνη, αδερφέ μου, είπε ο Πάτροκλος. Έμένα, βέβαια, με συμφέρει να την πάρω, γιατί είναι εξαδέλφη μου κι' όσο νάναι θα κάνω τζιρο στο σόι μου. Απ' την άλλη μεριά όμως, είσαι κι' εσύ φίλος και δε θέλω να κακοποιήσω.

— Δηλαδή, είναι τρελή; ρώτησα τρομαγμένος.

— Όχι. Άλλα τι τα θέλεις; Είναι κάτι χειρότερο. Ζηλεύει! Έγώ, Κωστάκη μου, μπορώ να μην είμαι καλός εξαδέλφος μία και κάθουμαι και στα λώ αυτά, αλλά πρέπει να ξέρω ότι είμαι το σπάνιο φίλος. Λοιπόν βάλα καλά στο μυαλό σου. Ζηλεύει τόσο πολύ, που θα σε τρελλάνη. Κι' όπως είσαι και μοναχονιός και θα μείνεις στο σπίτι σου με τη μάνα σου, θα σε τρελλάνη στα σίγουρα!

Ο Πάτροκλος ήταν φίλος μου από χρόνια και τον αγαπούσα, αλλά τώρα όπως μου μιλούσε έτσι για τη Λουίζα, αγανάκτησα.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, είπα. Θα την παντρευτώ και, σε παρακαλώ, να μείνεις με περισσό σεβασμό, για τη Λουίζα.

— Μα θα χτυπήσει το κεφάλι σου, έπεμεινε ο Πάτροκλος.

— Ας το χτυπήσω...

— Ε, τότε χτύπα το! είπε κι' ο Πάτροκλος.

Μπήκα στο δωμάτιο και τη σήκωσα με χίλια παρακαλία. «Άντε, είπα από μέσα μου. Δώσε τόπο στην όρνη, Κωστάκη...»

— Τι με θές, έμένα, στο τραπέζι; είπε η Λουίζα. Για να σε βλέπω, που θα τρώς τα μακαρόνια, που θα σου σερβίρη η μαμάκα σου; Δεν πάω πουθενά.

— Και τί σοφ φαίνε τα μακαρόνια; ακούστηκε η φωνή της μητέρας μου απ' την κουζίνα. Ας μαγειρέψω κι' εσύ άραϊα, νάτραγε το παιδί μου.

— Μαρέ, σπουδαία μακαρόνια φτιάχνεις! φώναξε και η Λουίζα.

Λόγο στο λόγο, άρχισαν τέτοιο καυγά, που κόντεψα να τρελλαθώ. Είπα να κάτσω να τα φάω όλα, όσα φτιάξανε, αλλά δεν πρόλαβα, γιατί ζαλιστήκα τόσο πολύ απ' τις φωνές τους, που με πήρε ο ύπνος.

Θα είχαν περάσει δύο - τρεις ώρες, όταν ένοιασα ξαφνικά να με σκουτάω αγρυπ. Περίχτηκα όρθιος, άναψα το φως και είδα τη Λουίζα. Στο ένα της χέρι κρατούσε πηρούνι και στο άλλο μια πιστολά. Λαχτάρασα. Άμέσως έκανα τη σκέψη ότι ήθελε να με πηρουιάσει.

— Τι συμβαίνει, Λουίζα; φώναξα.

— Μπρός, σήκα! είπε.

— Γιατί;

— Να φας ντολμάδες!

Κύτταξα το ρολόι μου. Ή ώρα ήτανε τρεις μετά τα μεσάνυχτα.

— Τέτοια ώρα, Λουίζα; Υπερτροφία θα μου κάνεις;

— Μάλιστα, υπερτροφία. Κι' αν δε φας ντολμάδες, θα σηκωθείς να φύγω αυτή τη στιγμή, όπως είμαι με το νυχτικό. Μπρός, άνοιξε το στόμα σου!

Είπα να μην τ' άνοιξω το στόμα μου, ώλλ' έπειδή είμαι υπομονετικός άνθρωπος, τ' άνοιξα

τζα, το ξηλώνει στα γρήγορα και το ξαναράβει πάλι με γκρι κλωστή. Να μη στα πολυλογά, Κωστάκη μου, ή μία έρραβε, ή άλλη ξηλώνει, μέχρι που τούρβε τρέλλα του Τέλη. Δίνει μία, ξηλώνει όλα τα κουμπιά κι' από δώ πάν κι' άλλοι! Μαύρο, δρόμο πήρε...

— Άναψε τσιγάρο και με κύτταξε έρευνητικά.

— Λοιπόν; είπα. Τι έχεις να πής τώρα;

— Τίποτα. Όταν πάρης την προσκλησί σου, νάρθης κι' εσύ στο γάμο μου, όπως θάρθουν κι' όλοι οι φίλοι.

Έφυγε και τον ξαναείδα την ήμερα των γάμων στην εκκλησία. Είχε πιάσει μία γωνιά και με κυτούσε με τόσο περίλυπο ύφος, που με πιάσανε τα γέλια. Ο παπας θυμωσε.

— Μη γελάς, τέκνον μου, είπα.

Το κακό άρχισε ένα μεσημέρι, που γύρισα στο σπίτι και βρήκα δυό φαγητά. Μου φάνηκε μάλιστα πως ήτανε μπουρλωμένες, πεθερά και νύφη.

— Συμβαίνει τίποτα; ρώτησα τη Λουίζα.

— Όχι, τί θές να συμβαίνει; είπα.

— Απολύτως τίποτα! συμπλήρωσε και ή μητέρα μου.

— Και γιατί φτιάξατε δυό φαγητά;

— Νά, εγώ σου έφτιαξα ντολμάδες κι' ή μητέρα σου, σου έφτιαξε μακαρόνια με κιμα, είπε η Λουίζα. Για να δούμε ποιά θα σ' άρεση περισσότερο.

Συγκινήθηκα με τον κόπο, που κάνανε, για να μ' εύχαριστήσουν.

— Και τα δυό θάνα νόστιμα, είπα.

— Δέ μπορεί και τα δυό, είπε ή μητέρα μου.

Έκείνο το πρώτο μεσημέρι, έφαγα ένα πιάτο μακαρόνια και τέσσερις ντολμάδες κι' όταν σηκώθηκα απ' το τραπέζι, πήγα και ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου, όπως το είχα συνηθισμένο κάθε μεσημέρι. Σε λίγο μπήκε στην κρεβατοκάμαρα και ή Λουίζα με κάτι μούτρα μέχρι εκεί κάτω.

— Άρπαξε δυό παξιλάρια, έστρωσε δυό κουβέρτες κάτω στο πάτωμα και ξάπλωσε. Δέ μπορούσα να καταλάβω τί είχε γίνει κι' άπορησα.

— Τι συμβαίνει, Λουίζα; ρώτησα. Γιατί κοιμάσαι κάτω;

— Άναγκάσθηκε και με κύτταξε άγριεμένη.

— Άντε πήγαινε να φας κανένα πιάτο μακαρόνια ακόμη κι' άσε με στην ησυχία μου! έμένα! φώναξε.

— Μα έφαγα και ντολμάδες...

— Έμένα μου λές; Έφαγες ντολμάδες και κάτι έγινε! Βέβαια, τα μακαρόνια, που σοφτιάσε ή μαμάκα σου ήτανε πιο άραϊα!

Εκείνη την ώρα χτύπησε το τηλέφωνο. Όταν σήκωσα τ' ακουστικό, άκουσα τη φωνή του Πάτροκλου, που ρατούσε γεμάτος ενδιαφέρον.

— Λοιπόν, Κωστάκη μου, πώς πάς; ή καινούργια ζωή με την εξαδέλφη;

— Μία χαρά, είπα και τήκλεισα.

Είχα έκευριστή τόσο πολύ, που δε μπορούσα να κοιμηθώ πια. Σηκώθηκα, ντύθηκα και βγήκα στο δρόμο. Γύρισα το βράδυ άραϊα, άποφασισμένος να μη φάω καθόλου. Η μητέρα μου ήτανε στην κουζίνα και ζέσταινε τα μακαρόνια.

— Η Λουίζα δε βγήκε καθόλου απ' το δωμάτιό της, είπα. Για πήγαινε να δής, τί έχει και κλαίει;

— Κλαίει, γιατί δεν έφαγα πολλούς ντολμάδες...

— Έμ' δεν τους πέτυχε, είπα ή μητέρα, έμ' κλαίει κι' άλλος.

— Καλή είσαι και του λόγου σου, είπα.

Μπήκα στο δωμάτιο και τη σήκωσα με χίλια παρακαλία. «Άντε, είπα από μέσα μου. Δώσε τόπο στην όρνη, Κωστάκη...»

— Τι με θές, έμένα, στο τραπέζι; είπε η Λουίζα. Για να σε βλέπω, που θα τρώς τα μακαρόνια, που θα σου σερβίρη ή μαμάκα σου; Δεν πάω πουθενά.

— Και τί σοφ φαίνε τα μακαρόνια; ακούστηκε η φωνή της μητέρας μου απ' την κουζίνα. Ας μαγειρέψω κι' εσύ άραϊα, νάτραγε το παιδί μου.

— Μαρέ, σπουδαία μακαρόνια φτιάχνεις! φώναξε και ή Λουίζα.

Λόγο στο λόγο, άρχισαν τέτοιο καυγά, που κόντεψα να τρελλαθώ. Είπα να κάτσω να τα φάω όλα, όσα φτιάξανε, αλλά δεν πρόλαβα, γιατί ζαλιστήκα τόσο πολύ απ' τις φωνές τους, που με πήρε ο ύπνος.

Θα είχαν περάσει δύο - τρεις ώρες, όταν ένοιασα ξαφνικά να με σκουτάω αγρυπ. Περίχτηκα όρθιος, άναψα το φως και είδα τη Λουίζα. Στο ένα της χέρι κρατούσε πηρούνι και στο άλλο μια πιστολά. Λαχτάρασα. Άμέσως έκανα τη σκέψη ότι ήθελε να με πηρουιάσει.

— Τι συμβαίνει, Λουίζα; φώναξα.

— Μπρός, σήκα! είπε.

— Γιατί;

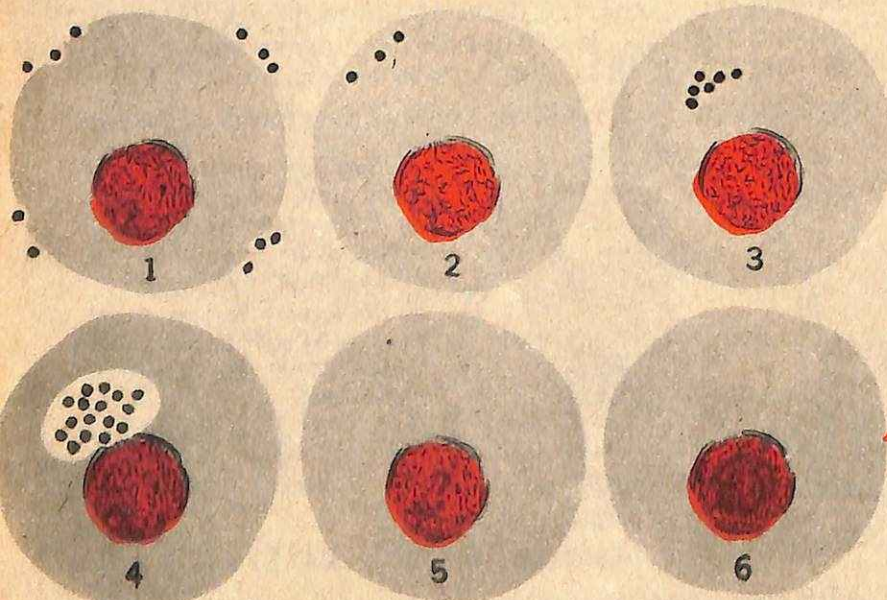
— Να φας ντολμάδες!

Κύτταξα το ρολόι μου. Ή ώρα ήτανε τρεις μετά τα μεσάνυχτα.

— Τέτοια ώρα, Λουίζα; Υπερτροφία θα μου κάνεις;

— Μάλιστα, υπερτροφία. Κι' αν δε φας ντολμάδες, θα σηκωθείς να φύγω αυτή τη στιγμή, όπως είμαι με το νυχτικό. Μπρός, άνοιξε το στόμα σου!

Είπα να μην τ' άνοιξω το στόμα μου, ώλλ' έπειδή είμαι υπομονετικός άνθρωπος, τ' άνοιξα

και τους εφ'αγα δλους τους ντολμάδες. Μόλις εφ'αγα και τον τελευταίο ντολμά, η Λουίζα καταχάρηκε. Ξαπλώθηκε πάλι και νόμισε ότι το στομάχι μου θα έσπαζε.

— Μπαρά, αγάπη μου, είπε η Λουίζα.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι αυτή τη φορά και κοιμήθηκε σαν άγγελουδι. Εγώ, όμως, είχα τέτοιο βάρος στο στομάχι, που τρόμαζε να με πάρει ο ύπνος. Σηκώθηκα το πρωί, ξυρίστηκα κι' έτοιμάστηκα να πω τον καφέ, που μου έτοιμασε η μητέρα, όπως το συνήθιζε κάθε πρωί. Μόλις με είδε κατσούφιασε.

— Τι βλέπω, Κωστάκη; είπε. Σηκώθηκες τη νύχτα κι' έφαγες;

Τί να της έλεγα; Ότι με τάισε νυχτιάτικα η Λουίζα με το ζόρι!

— Πείνασα, είπα και εφ'αγα λίγους ντολμάδες.

— Καλέ, τί λίγους; Έβαλε τις φωνές η μητέρα. Έου δεν άφισες ούτε ένα. Σε καλό σου, παιδάκι μου. Τόσα χρόνια, που σε μεγαλώνω, δε θυμήθηκα να σ' άρεσαν τόσο πολύ οι ντολμάδες.

— Άναστένανε.

— Εμ' έτσι είναι τα παιδιά, συνένεση. Όταν παντρεύονται, τις παραπέτνε τις μανάδες.

Κι' όπως μιλούσε, την πιάσανε τα κλάματα. Είχε πάρει στα χέρια της το πιάτο, που είχε τους ντολμάδες κι' όσο τόδλεπε, τόσο έκλαιγε.

— Γιατί δε σ' άρεσουν τα μακαρόνια, παιδάκι μου; Ξέρεις πόσες πιπιλιές μακαρόνια σου μαγειρέψα, ώπου να μεγαλώσεις;

Κι' άρχισα πρωί - πρωί να λή και να κλαίω τόσο πολύ, που με πήρανε κι' έμένα τα κλάματα και κατάλαβα ότι στα χέρια μου ένα πηρούνι.

— Φάε λίγα μακαρόνια, παιδάκι μου, είπε.

Κι' άρχισα πρωί - πρωί τη μακαρονάδα και κάνω να την πιπιέλλα. Όταν βγήκα στο δρόμο, δε μπορούσα να πάρω τα πόδια μου.

Πέρασαν έξη μήνες. Στο διάστημα αυτό προσπάθησα να τους έξηγισω ότι πρέπει να μαγειρεύουν τότε ή μια και τότε ή άλλη, αλλά δεν τα κατάφερα. Πείσμα τόχανε βάλει, θάρρος. Κι' από το πείσμα τους, μου στενέψανε τα κοστούμια και τα πουκάμισα. Στο γραφείο άρχισαν να με κυττάζουν ειρωνικά. Και μάλιστα η Άλίκη, η λογίστρια, που τα είχαμε συσσυκρίσει κάποτε, μου είπε:

— Κύριε Κωστάκη, αν ένας άνθρωπος γίνεται μέσα σ' έξη μήνες στο χάλι, που γίνηκατε εσείς, πως θα γίνη αυτός ο άνθρωπος μέσα σ' έξη χρόνια;

— Αυτό να το βρή έσύ, που ξέρεις λογιστικά, είπα. Κι' άλλη φορά σου άπαγορεύω να μου μιλάς.

— Καλά, κύριε Κωστάκη, είπε η Λουίζα. Δε φταίτε εσείς, αν σας τρέφει τόσο πολύ ο γάμος.

— Με τρέφει δε με τρέφει, δική μου δουλειά!

Έφυγα μπουρινισμένος απ' το γραφείο. Κι' έγω δεν ξέρω τί θα κάνα, αν είχα μπροστά μου τη μητέρα μου και τη Λουίζα. Αυτές το φταίγανε όλα. Την περασμένη νύχτα, μάλιστα, η Λουίζα με ύπνυσε και με μπούκωσε με άγγινάρες. Το πρωί, με μπούκωσε η μητέρα με τυροπιτάκια. Τράβηξα γιά το σπύτι με τα πόδια κι' όπως ήμουν ζαλισμένος, πέρασα μια διάβαση με κόκκινο φός. «Δε βλέπεις, χυντρέ;» άκουσα μια φωνή. Και τότε έγω, ο ήρεμος κι' ευγενικός άνθρωπος, γύρισα και μούτζωσα κατά τη φωνή με τα δυο μου τα χέρια. Μάλιστα, εκεί καπάντησα έγω, ο Κωστάκης, που ήμουν ή προσωποποίηση της κομψότητας. Να με φωνάζουν «χυντρέ», στη μέση του δρόμου. Εφ'αγα καμμία φορά στο σπύτι μου αιώλητος και καταστυνωρημένος. Είχαν έτοιμάσει το τραπέζι και με περίμεναν. Η Λουίζα έκανε πολλές χαρές. υόλις με είδε.

— Πήραμε δυομυο κιλά κρέας, είπε, το κόψαμε στη μέση και έφτιαξα το μισό κοκκινιστό.

— Κι' έγω, το άλλο μισό, ψητο κατασάρλας, συμπλήρωσε κι' η μητέρα.

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΙ έμειναν οι κύκλοι του τραγουδιού και της μουσικής από το τελευταίο έπεισόδιο μεταξυ της Μελίνας Μερκούρη και της Νάνας Μούσχουρη στο Παρίσι ή μάλλον από τη δημοσία προσβολή, που έκαμε ή πρώτη στη δεύτερη.

Το έπεισόδιο είναι γνωστό. Η Μελίνα είχε πάει με παρέα στο «Ολύμπια», όπου τραγουδάει ή Μούσχουρη γιά να διασκεδάση. Η τελευταία, όταν την είδε, έσπυσε χαρούμενη να τη χαιρετήσει, αλλά ή Μελίνα κυττώντας την ψυχρά και αδιάφορα τη ρώτησε:

— Ποιά είσαι έσύ; Έλληνίδα;

Το αποτέλεσμα ήταν να ξεσπάσει ή Μούσχουρη σε λυγμούς, γιά την προσβολή, μπροστά στους έμβρόντητους ξένους.

— Δε θέλω να πιστεύω πως τα πράγματα έγιναν έτσι, δήλωσε ή Μαίρη Λίντα, σχετικά. Είναι κάτι το φοβερό και το αντικαλλιτεχνικό. Προτιμώ να πιστεύω ότι αυτά είναι διαδόσεις.

Δριμύτερος, ο μαέστρος Γιώργος Κατσαρός, καυτηρίασε το έπεισόδιο.

— Όχι έπειδι ή Νάνα είναι ξαδέλφη μου, είπε, αλλά τέτοια φερσίματα δεν ταιριάζουν σε καλλιτέχνες. Η Μούσχουρη δεν έχει ανάγκη να την παραδεχτή μια συγκεκριμένη ήθοποιός, άφου την παραδεχεται όλος ο κόσμος.

Άλλοι έπίσης καλλιτέχνες του τραγουδιού μίλησαν περί «βεντετισμού»...

Κρίμα αλήθεια, αν τα πράγματα έγιναν έτσι. Έγιναν όμως!

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

★ Δυο καινούργια τραγουδάκια έγραψε ο Τάκης Μωράκης, που θα λανσαριστούν εντός της εβδομάδος στο νέο έργο του «Ακροπόλ» «Ο κτώ άνδρες κατηγορούνται». Τα τραγούδια αυτά φέρουν τους τίτλους «Έρωτας» και «Τραγούδι της ειρήνης», θα έρμηνευθούν δε και θα γυρισθούν σε δίσκους από τη Νάντια Κωνσταντοπούλου.

★ Το «Ναυορίσμα» και ή «Προδομένη αγάπη» του Μίκη Θεοδωράκη από τον κύκλο του Νεκρού άδελφου, γυρίστηκαν σε νέα κώπια δίσκου από τη Γιόβανα. Διευθυντής όρχήστρας ο Γιώργος Κατσαρός.

★ Τα πέντε τραγουδάκια του Μίμη Πλέσσα, που πλαισίωσαν το χειμωνιάτικο έργο του θεάτρου «Ρέξ» «Χτυποκάρδια στο θρανίο», έρμηνευόμενα από την Άλίκη Βουγιουκλάκη, γράφθηκαν τελευταία σε δίσκους από την ίδια. Τα τραγούδια αυτά φέρουν τους τίτλους: «Τίκ — τίκ», «Το τούστ της μπλε ποδιάς», «Τα νιάτα», «Το τούστ της Αλίκης» και «Όταν είμαι κοντά σου».

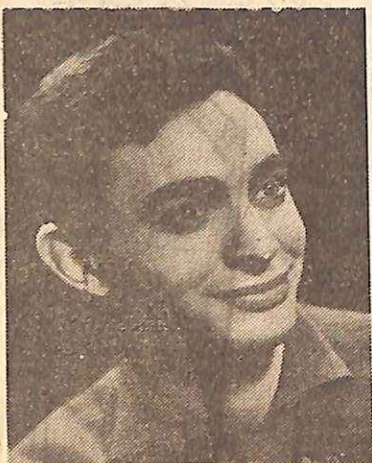
★ Κυκλοφόρησαν σε δίσκους οι δυο τελευταίες επιτυχίες του Μάνου Χατζηδάκι «Ξέρω κάποιο στενό» και «Συνέβη στην Αθήνα». Τραγουδάει ή Νάνα Μούσχουρη.

★ Ένα «μπαγιό» κι' ένα «μπαγιό» του Κώστα Πρέντα με τίτλους «Η γοργόνα» και «Μου γελά ή χαρά», κυκλοφόρησαν σε δίσκους με έκτέλεσι του Ίω. Μάνου.

★ «Ξαστέρωσα ο θρνανός» τίτλο φερείται το νέο τραγουδάκι του Θ. Σοφού, που τραγουδάει σε δίσκο ο Τόλης Βοσκόπουλος.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

★ Με τον τίτλο «Όπως νομίζεις» γυρίστηκε ο νέος δίσκος ή παλιά επιτυχία του Μαν. Χιώτη, σε έρμηνεία Μαίρης Λίντα. Έπίσης σε καινούργιο δίσκο γυρίστηκε, πάλι με

Ο Έλληνας τραγουδιστής Τέρον Χουός, που διαπρέπει στην έρμηνεία των ξένων σουξέ, ιδίως των λατινοαμερικανικών ρυθμών.

τη Μαίρη Λίντα και το γνωστό σουξέ «Πολλές φορές».

★ Ένα χασάπικο κι' ένα ζεμπέκικο του Γιώργου Μητσάκη, με τους τίτλους «Μ' άρνήθηκε ή αγάπη μου» και «Τα σκαλοπάτια της ζωής», σημειώνουν επιτυχία σε δίσκους. Και τα δυο τα έρμηνεύει ή Ντόρα Γιαννακοπούλου.

★ Δυο τσιφτετέλια του νέου λαϊκού συνθέτη Γιάννη Καραμπασίνη, το «Ελα αγάπη μου» και «Ας πεθάνω», σημειώνουν επιτυχία σε δίσκο. Τραγουδούν στο πρώτο ή Καίτη Γκρέυ και στο δεύτερο ο Σπύρος Δημητρίου.

★ Δυο χασάπικα, που απ' αυτά το ένα είναι χασασοέρβικο, του Μανώλη Καναρίδη, γράφθηκαν αυτές τις μέρες σε δίσκους με τους τίτλους «Κυρ' Αλέκο» και «Ξενιτειά». Τραγουδάει και στα δυο ή Μπέμπα Μπλάνς, τη δε λαϊκή όρχηστρα διευθύνει ο Γ. Ζαμπέτας.

★ «Μεγκρής κι' αν είμαι, τί μ' αυτό» ονομάζεται το νέο ζεμπέκικο του Θ. Κανακάρη, που γυρίστηκε σε δίσκο με διευθυνή όρχήστρας του Θ. Πολυκαναριώτη. Στον ίδιο πάλι συνθέτη άνήκει και το «Μ' αγαπάς δεν μ' αγαπάς», που έρμηνεύει σε δίσκο ή τραγουδίστρια Κατερίνα Τζοβάρα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

★ Από τους καινούργιους δίσκους δημοτικών τραγουδιών, που κυκλοφόρησαν ξεχωρίζουμε τους εξής:

«Μωρέ καλή μου λεμονιά» και «Άνοιξε χελί μου, άνοιξε», το πρώτο συρτό και το δεύτερο καθιστό Θράκης. Τραγουδάει ο Χρόνης Άρβωνίδης, συνοδεία δημοτικών οργάνων.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Νότε ντ' άμόρε» (=Νύχτα έρωτας). Τραγουδάει ο Σαλβατόρε Ίντα και παίζει ή όρχηστρα του.

2) «Ούνα νότε ά Βαλέντσια» (= Μία νύχτα στη Βαλέντσια), με τον ίδιο έρμηνευτή.

3) «Άμπα οόκ». Τραγουδά ο Χούμπι Τέσκερ.

4) «Δή τούστ». Τραγουδάει ο Ι. Δίας.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Τους το δήλωσα άμέσως:

— Δεν πρόκειται να φάω, είπα. Έχω δουλειά στο γραφείο και θα φυγα άμέσως.

— Χωρίς να φας; ρώτησε ή Λουίζα.

— Χωρίς!...

— Νηστικός, παιδάκι μου; είπε ή μητέρα.

— Μάλιστα, νηστικός! επέμεινα έγω.

Και χωρίς να χάσω καιρό, άνοιξα την πόρτα γιά να φυγω.

— Τούλαχιστον ν' άλλαςής πουκάμισο, είπε ή Λουίζα.

Εφερε το πουκάμισο ή Λουίζα και μεχρι να κοιμπασώ, ή μία καθύσε άριστερά κι' ή άλλη δεξιά μου, μου με τα πιάτα στα χέρια κι' άρχισαν να με μιουκουνούν. Κοκκινιστό ή Λουίζα, ψητό κατασάρλας ή άλλη. Ούτε γαλοπούλα να ήμουν δε θα με τάϊαν έτσι. Και τότε μου ήρθε σαν τρέλλα. Δεν ξέρω ακριβώς πώς έγινε, αλλά κάτι έκανε «έλικ» μέσα στο κεφάλι μου και τους αρπάξω τα πιάτα, άνοιγμα το παραθυρο και τα πετάω στο δρόμο. Και δεν πέταξα μόνο τα πιάτα, αλλά κι' ό,τι ήρκα μπροστά μου και στο τραπέζι άπάνω. Πηρούνια, μαχάια, πιπιλιές, πιάτα, πετσέτες. Με τα πρώτα δυο πιάτα, που σπάζανε στο πεζοδρόμιο, άρχισε να μαζεύεται ο κόσμος. «Ούα, τρελλάρα!» άκουσα μια φωνή. Κάτι γυναικές από άπέναντι, βάλανε τις φωνές:

— Βοήθεια! Ο κύριος Κωστάκης τρελλάθηκε! Τηλεφώνησε ναρθούν να τον πάρουν. Να φέρουν και ένα ζουρλομανδύ!

Μόλις άκουσα γιά ζουρλομανδύα, συνήλθα κάπως. «Έχει γούστο να με κλεισουν και μέσα, σκέφτηκα. Άντε να τους άποδείξεις ότι δεν είσαι τρελλός!»

Κάνω έτσι, άνοιγμα την πόρτα και το βάζω στα πόδια.

— Πιάστε τον! Είναι τρελλός! άκουσα, που φωνάζανε.

Μπήκα σ' ένα ταξί και πήγα στο σπύτι του Πατρκλου.

— Τί συμβαίνει; με ρώτησε τρομαγμένος.

Του τα έξηγασα όλα και χαμογέλασε Ικανοποιημένος.

— Τί να σου κάνω, φίλε μου; είπα. Σε είχα προειδοποιήσει. Δε θυμάσαι την Ιστορία του κουμπιού; Χτύπα το κεφάλι σου τώρα...

★

«Έχει περάσει ένας μήνας από εκείνο το μεσημέρι. Στο σπύτι, βέβαια, δεν ξαναγύρισα, γιάτί έγινα ρεζίλι στη γειτονία. Έγκαταστάθηκα στο Πατρκλου κι' ή Λουίζα ψάχνει γιά άλλο σπύτι. Κατά τα φαινόμενα, αυτές τις μέρες θα μετακομίσουμε. Μου υποσχέθηκαν, μάλιστα, ότι δεν πρόκειται να ξαναμαγειρέψουν διπλό φαγητό. Έγω, όμως, γιά σιγουριά, πέταξα όλες τις κατασάρλας και κράτησα μόνο μία.

Γιά να δούμε, θα βάλουν μυαλό; Πάντως, αν συμβή τίποτα καινούργιο, θα σας το γράψω...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

— *

ΣΕ 16 ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ 18 ΠΑΙΔΙΑ!

Το ρεκόρ της πολυτεκνίας κατατέχεται σίγουρα από τον Καναδό Πώλ Έμιλ Τραμπλάι, ηλικίας 38 χρόνων και το σύζυγό του Ρόζα, ηλικίας 39 χρόνων. Παντρεύτηκαν πριν από 16 χρόνια και, στο διάστημα αυτό, άπόκτησαν 18 παιδιά—12 άγόρια και 6 κορίτσια! Άνάμεσα σ' αυτά βρίσκονται τέτατα ζευγάρια διδύμων. Μόνο τέσσερα από τα παιδιά τους ήθσαν χωρίς συντροφο στον κόσμο, ο Ραυμόν, είναι 15 χρόνων και το μικρότερο, ή Γκυσλέν, μόλις 13 μηνών. Οι δυο σύζυγοι κατάγονται από παλιούς Γάλλους άπόικους. Η οικογένεια ζή στο Κεμπέκ.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪΝ

(Τελευταίον) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

«Όταν έφτασε αρκετά κοντά στην εξέδρα, ο Τζέρρυ άνακάλυψε πώς τα χέρια και τα πόδια της πριγκίπισσας ήσαν σφιχτοδεμένα. Ο Σάρκις τον ύποδεχθηκε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο, που άντηχησε σαν γρύλλισμα πίσω απ' την άπαισία μάσκα του.

— Τώρα σ' έχω και τους δυο έδω και μπορώ να σας σκοτώσω, είπε. Θα πεθάνω εύχαριστημένος.

— Τί έννοεις; ρώτησε ο νέος. Μήπως φαντάζεσαι πώς, αν κάνης τέτοιο πράγμα, θα μπορέσης ποτέ να βγής ζωντανός από το παλάτι;

— Άφου νικήθηκα, δεν έχω κανένα λόγο να ζήσω, άπάντησε ο Βασανιστής. Σε παρέσυρα μέχρι εδώ, μόνο και μόνο γιά να γευτώ την Ικανοποίησι της εκδίκησης. Πρώτα θα δής να πεθάνη ή αγαπημένη σου κι' ύστερα θα έχης την ίδια τύχη κι' έσύ.

Σήκωσε το έγχειρίδιό του, άρπάχοντας τη Ζούνια απ' τα πυκνά, μαύρα της μαλλιά, καθώς προσπαθούσε να του ξεφυγή. Την ίδια στιγμή, ο Τζέρρυ σήκωσε το χέρι του προς το πρόσωπό του, αν να ήθελε να σκεπασή τα μάτια του κάνοντας ένα σύνθημα που το κατάλαβαν μόνο οι άντρες του. Κι' ύστερα, μ' ένα τεραστίο πήδημα, βρέθηκε πάνω στον τρίτο δίσκο.

Οι μύικες Ικανότητες του άνδρου της Γης ήσαν κάτι που το είχε παραβλέψει ο Σάρκις. Γύρισε, τρομαγμένος, γιά να υπερασπιστή τον έαυτό του, αλλά ο Τζέρρυ, μόλις πάτησε στο δίσκο, το άρπασε με το άριστερό χέρι τον όπλισμένο καρπό, ενώ με το δεξί του κατάφερε να τόσο δυνατό χτύπημα στο κεφάλι, που τον ζάλισε.

Ο Βασανιστής άρισε έντελώς τη Ζούνια και συγκέντρωσε όλη του την προσοχή στο νέο. Πάλιν γιά λίγο οι δυο τους και, φθάνοντας στην ακρη του δίσκου, έσασαν την Ισορροπία τους και κύλησαν μέχρι το πάτωμα.

Συγχρόνως, ένα σωστό πανδαμίο έξασπασε στη μεγάλη αίθουσα. Οι πολεμιστές του Τζέρρυ άρχισαν τις έγθροπραξίες, πετώντας χειροβομβίδες στους συγκεντρωμένους αντίπαλους τους. Ύστερα, έπετέθησαν. Άμέσως, μερικά από τους άντρες του Βασανιστή γύρισαν κι' έτρεξαν προς το θρόνο.

Άλλά, γιά μεγάλη τους έκπληξι, είδαν πως ένα κυκλικό κομμάτι του πατώματος είχε ύποχωρήσει, και τώρα ξαναέβαινε στην επιφάνεια, κουνάλωντας μια ομάδα πολεμιστών του «Κοινού», που άνάμεσα τους ξεχωρίζαν δυο γίγαντες, ένας άσπρος κι' ένας μαύρος. Πίσω τους, ακολουθούσε ένα δεύτερο κύμα στρατιωτών, που ξεσθθηκαν στην αίθουσα.

Καταλαβαίνοντας πως δεν είχαν καμμία έλπιδα, οι άντρες του Βασανιστή πέταξαν τα όπλα τους και παραδόθηκαν.

Μα ο άρχηγός τους δε σκόπευε να κάνει το ίδιο. Είχε καταφέρει να σταθί πάλι στα πόδια του, μετά από το πέσιμο, και τώρα κατέβασε όρμητικά το έγχειρίδιό του προς την καρδιά του νέου. Άλλά ο Τζέρρυ, έσπλημένος ακόμα στο πάτωμα, του κλόπησε δυνατό το όπλισμένο χέρι, πετώντας του μακριά το έγχειρίδιό, και πήδησε κι' αυτός όρθιος.

— Δώσε μου ένα σπαθί, φώναξε στον Κόχα, κι' ύστερα λύσε την πριγκίπισσα και στάσαν φρουρές, πλάι της. Κανείς να μην άγγίξη το

Βασανιστή. Είναι δικός μου!

Ο Σάρκις τράβηξε το σπαθί του κι' έπιτέθηκε στο νέο.

Ο Τζέρρυ άπέφυγε μ' εύκολία το χτύπημα και, πριν προλάβει ο αντίπαλός του να ξαναβρή την Ισορροπία του, ή αίχμη του σπαθιού του άνθρώπου της Γης του έσκιζε το χρυσό χιτόνα στο στήθος, άποκαλύπτοντας από κάτω έναν άτσάλινο θώρακα.

— Μπα! Ένας θώρακας! παρατήρησε με κοροϊευτική έκληξι ο νέος. Πρέπει να τον βγάλουμε.

Όρμησαν πάλι ο ένας πάνω στον άλλο κι' ένα δεύτερο, άπέδιδε χτύπημα του Τζέρρυ, έσκισε και την άλλη πλευρά του χιτόνα, που έπεσε προς τα κάτω και κρεμάστηκε από φούστα από τη μέση του Βασανιστή, έμποδίζοντας τις κινήσεις του.

Μα αυτό δεν ήταν παρά ή άρχή. Συστηματικά, ο Τζέρρυ, άρχισε να γδύνη τον αντίπαλό του με την αίχμη του σπαθιού του. Ένα τέταρο χτύπημα κουρέλιασε έντελώς το χιτόνα, άποδείχνοντας πως ο Βασανιστής ήταν μίγας. Χωρίς τη χρυσή του μεταμφίση, το στήθος του άπόμεινε γυμνό, εκτός από τον άτσάλινο θώρακα που το προφύλαγε. Ύστερα, ο άνθρωπος της Γης έκοψε τις πέτινες λουριδες, που συγκρατούσαν το θώρακα, άφίνοντας τον να πέσι κι' αυτός στο πάτωμα.

Την ίδια στιγμή, ένα δυνατό γέλιο άντηχησε πλάι στον Τζέρρυ και, ρίχνοντας μια λοξή ματιά, ο νέος είδε τον πρίγκηπα Μάνιθ, που μόλις είχε μπη στην αίθουσα με το Βιλ Νούμιν και που παρακολουθούσε τη σκηνή, διασκεδάζοντας φανερά. Ο Βιλ κρατούσε απ' το περιλαίμιο ένα μεγαλόσωμο, μαύρο ντάφ, που μούγκριζε άπειλητικά και προσπαθούσε να πηδήση μπροστά, γιά να βοηθήση τον Τζέρρυ.

— Ησυχά, Νήμ, διάταξε ο νέος. Άν και ο Βασανιστής άγανίζεταν άπειλησιμένα, είχε άρχισεί πιά να κουράζεται. Κι' άλλωστε ήσαν άναγκασιένος να συγκρατή συνεχώς με το άριστερό χέρι τον κουρελιασμένο χιτόνα, που μπερδευόταν άνάμεσα στα πόδια του. Ξαφνικά, άποφειλνοντας μια έπιθεσι, ο νέος γύρισε λοξά το σπαθί του, έτσι που ή λεπίδα χτύπησε με δύναμη την άπαισία μάσκα, κάτω από τη γαμψη μύτη.

Η μάσκα τινάχτηκε στον άέρα... άποκαλύπτοντας το πρόσωπο του

ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪΝ

Παρακολουθήστε από αυτό το τεύχος του «ΟΗΣΑΤΡΟΤ» (σελ. 26) το δεύτερο μέρος του συναρπαστικού επιστημονικού—φανταστικού μυθιστορήματος «Αγάπη στον Άρη» του διασημου Άμερικανού συγγραφέως

ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪΝ

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ο ποίγκηπας Κάρολις, γινός του Τζέρου Μόργκαν και της Ζούνια, ο νέος άπόγονος του άνθρώπου της Γης, τοξέλλα έστυευμένος με την πριγκίπισσα Θούβια, παρουσιέται σε άπίστευτες έφιαλτικές περιπέτειες και σε τραγικές συγκρούσεις με τους έχθρους του, από τις όποιες πρέπει να βγη νικήτης ή να πεθάνη...

Τα νέα αυτά συγκλονιστικά έπεισόδια θα συναρπάσουν και θα γοητεύσουν κυριολεκτικά τους άναγνώστες μας.

Θούρ! Πριν προλάβει ο έχθρός του να συνέλθη, ο Τζέρρυ του κατάφερε ένα δεύτερο χτύπημα πάνω στη λαβή του σπαθιού, που του ξεφυγε απ' το χέρι κι' έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα.

Κραυγές έκπληξως άκολουθούσαν την άπρόσδοκτη άποκάλυψι της ταυτότητας του ψευτο—θεού.

— Σκοτώστε τον άποστάτη! Τρυπήστε την καταραμένη του καρδιά! φώναζαν οι άγανακτισμένοι θεατές.

— Παραδόσου ή πέθανε, είπε ο Τζέρρυ, άγγίζοντας με την αίχμη του σπαθιού το στήθος του μιγάδα.

— Παραδίνομαι! άπάντησε βραχνά ο Θούρ.

— Συλλαβετέ τον, διάταξε ο Τζέρρυ, βάζοντας το σπαθί του στη θέση.

Δυο πολεμιστές προχώρησαν γιά να εκτελέσουν τη διαταγή του. Ο νέος γύρισε, γιά να χαιρετήσει τους βασιλικούς έπισκέπτες.

Η Ζούνια βρισκόταν κοντά στον πατέρα της και ο Βιλ Νούμιν την κρατούσε αγκαλιασμένη απ' τους ώμους, ενώ εκείνη χείδευε το κεφάλι του πιστού της ντάφ.

Ο πρίγκηπας Μάνιθ χαμογέλασε πλατειά, καθώς άναπέδιδε το χαιρετισμό του Τζέρρυ.

— Μας παρουσιάζεις ένα πραγματικά ένδιαφέρον θέαμα, φίλε μου, δήλωσε. Χαίρουμε που μας κάλεσες να το παρακολουθήσουμε.

— Έλπιζα πως θα είχα τελειώσει μέχρι την ώρα που θα φτάνατε, άπάντησε ο Τζέρρυ, αλλά ο Βασανιστής φορούσε πολλά ρούχα.

— Άς είναι δοξασμένος ο Ντέζα, είπε γελώντας ο νέος πρίγκηπας. Θα ήμουν πρόθυμος να δώσω ένα εκατομμύριο πλάτινένια νομίσματα, γιά να μη χάσω αυτό το θέαμα.

Άλλά ο Βιλ Νούμιν δε φανόταν νάχη τόσο φιλική διαθέσις, άπέναντι στον άνθρώπο της Γης.

— Τώρα που κατάλαβε την πρωτευσία μου, τί σκοπεύεις να την κάνης; τον ρώτησε ξερά.

— Νομίζω πως προσφέρατε το χέρι της κόρης σας σ' έκείνον που θα σας βοηθούσε να καταλάβετε το Ράλιαντ.

— Αυτή την προσφορά, την έκανα στο φίλο μου, τον πρίγκηπα Μάνιθ, κι' όχι στο δολοφόνο του γιου μου, έέπαρε ο Βιλ.

— Μια στιγμή. Μεγαλειότατε, έπενέβη ο Μάνιθ. Φαίνεται πως κά

νουμε κι' οι δυο μια μεγάλη άδικία στο φίλο μου, τον Τζέρρυ Μόργκαν. Δε σκότωσε αυτός το γινό σας.

— Τότε ποιος τον σκότωσε; ρώτησε ο Βιλ.

— Έγώ, σε νόμιμη άμυνα, δήλωσε ο πρίγκηπας. Τον συνάντησα στο διάδρομο, κοντά στο διαμέρισμα του Τζέρρυ Μόργκαν, και μου έπετέθη με γυμνό σπαθί, χωρίς να με προειδοποιήση καν κι' ενώ το σπαθί μου ήταν στη θέση του. Πήδησα πίσω και έτσι δε μπόρεσε παρά να με πληγώσει στο στήθος. Ύστερα τράβηξα το σπαθί μου και μονομαχήσαμε... Ξέρετε ποιο ήταν το αποτέλεσμα.

Το πρόσωπο του Βιλ Νούμιν δεν έδειξε κανένα από τα συναισθήματα που πρέπει να τον συντάραζαν, αλλά ή πάντα σταθερή φωνή του έτρεψε, καθώς είπε:

— Δε μπορώ να καταλάβω γιάτί σας έπιτέθηκε έτσι ο γινός μου. — Μπορώ να σας το εξήγησω, άπάντησε ο Μάν. Ο Θούρ τον δηλητηρίασε συνεχώς έναντιόν μου. Ηθελε να παντρευτή έκείνος τη Ζούνια, να βγάλη απ' τη μέση τη Μεγαλειότητά σας και το διάδογό και να γίνη Βιλ του Κάλσιδαρ. Όπως βλέπετε, οι περιστάσεις τον άνάγκασαν να τροποποιήση τα σχέδιά του, αλλά ο κύριος σκοπός του ήταν πάντα ο ίδιος.

Ο Βιλ γύρισε και κάρφωσε το βλέμμα του πάνω στον αχμάλωτο.

— Φαίνεται, είπε, πως ο άνηψιός μου είναι ύπευθινος, όχι μόνο γιά το θάνατο του γιου μου, αλλά και γιά όλες τις παρεξηγήσεις και τις άδικίες που έγιναν. Άν ήταν δικός μου αχμάλωτος...

— Είναι δικός σας, Μεγαλειότατε, έπενέβη ο Τζέρρυ. Σας τον παραδίνω, μαζί με την πρωτευσία σας και το βασίλειό σας, που όμολογώ πως δεν τα θέλω. Το μόνο που ζητώ, είναι να θεοορμιστή στο έθνος έλευθερο όσοι απ' τους συντροφούς μου ήταν σκλάβοι, να συγκρατούν όσοι είχαν παραλάβει τους νόμους σας και να έπιτρέψετε σ' όλους να φύγουν άνευθινοί.

— Δε φιλοδοξώ να κυβερνήση το Κάλσιδαρ; άπάντησε ο Βιλ.

— Κάθε άλλο, τον βεβαίωσε ο νέος.

θήσει τη σκηνή από την πρώτη στιγμή, κινήθηκε σαν αστραπή. Τό σπαθί του άστραψε και κατέβηκε, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο. Τη μία στιγμή, οι θεατές έδωσαν το μισό δα πρίγκιπα, θρόνο, με ύψωμένο το έγχειρίδιο, και την άλλη στιγμή είδαν το όπλισμένο του χέρι και το κεφάλι του, που μόρφασε άπαιστα, να τινάζονται στον αέρα, κομμένα και τα δυο απ' το ίδιο, φοβερό χτύπημα.

Ο Τζέρρυ άκουσε πίσω του γυναικείες στριγγιλιές και κατάρτες. Γύρισε και είδε τη Νίσσα, να προσπαθεί να ξεφύγει απ' τα χέρια δυο φρουρών.

— Τι συμβαίνει; φώναξε ο Βίλ. 'Από πότε έγινε σκλάβος ή ανήψια μου;

— Αυτή έδωσε το έγχειρίδιο στο Μόβιλ, Μεγαλειότατε, απάντησαν οι φρουροί.

— Τότε, θα της επιβάλω την ποινή που είχα αποφασίσει για τον ασελφόν της, δήλωσε ο Βίλ Ντούιν. Νόβιλ Νίσσα, η περιούσια σου και οι γαίες σου κατάρχονται και οι γαίες της βασιλικής σου σειράς. Διάλεξε μόνον σου τα ρούχα της σκλάβας. Αυτά είναι που θα φοράς στο μέλλον. Άφρισέ τα πουληθείς στο σκλαβοπάζαρο.

— Ύστερα, ο Βίλ γύρισε στον άνωπο της Γης.

— Τζέρρυ Μόργκαν, είπε, έσωσες, όχι μόνο την κόρη μου και το βασίλειό μου, αλλά ακόμα και την ίδια μου τη ζωή. Οι άνταμοιδές, που σου υποσχέθηκαν στην κοιλιάδα του Λάβ, είναι δικές σου: Ένα έκατομμύριο πλατινένια νομίσματα και ο τίτλος του άρχοντα του Ντόρ. Αυτά τα λόγια γέμισαν με πίκρο τη ψυχή του Τζέρρυ.

— Δε μ' ενδιαφέρουν ούτε τα πλούτη σας ούτε οι τίτλοι σας, δήλωσε κάπως απότομα. Προτίμηω να ζήσω ελεύθερος στην έρημο και στους βάλτους, παρά στις πυκνοκατοικημένες πολιτείες σας. Θα γυρίσω πίσω, στους άγριους νομάδες μου, θα ζήσω μαζί τους και...

— Και θ' αγαπήσεις; ρώτησε η Ζούνια, πηγαίνοντας κοντά του και κοιτάζοντάς τον με τα λαμπερά της μάτια, που έλεγαν περισσότερα απ' όλες τις λέξεις του κόσμου.

— Και ο Τζέρρυ κατάλαβε την έννοια αυτού του βλέμματος.

— Και θ' αγαπήσω, απάντησε πείρνοντας την στην άγκυλιά του και φιλώντας τα κόκκινα, μισάνοιχτα χείλη της.

— Τότε πάρε με μαζί σου, μου είπες, ή κοπέλλα μετά τα φίλ τους.

Ο Τζέρρυ κύτταξε τον πατέρα της. Το πρόσωπο του Βίλ ήταν ανέκφραστο, όπως, πάντα, αλλά μπροστά στο θέμα των δυο άγκυλιωμένων νέων, κάτι σ' αμαύρωσε το φως για μια στιγμή τα μάτια του.

— Δε φανταζόμουν, είπε, πως η κόρη μου θα παίρνε έναν κοινό θνητό και, ακόμα χειρότερα, έναν πτωχό. Είναι κάτι που δε μπορώ να το επιτρέψω ποτέ.

Ο Τζέρρυ έσφιξε δυνατώτερα τη Ζούνια στο στήθος του, αποφασισμένος να μην επιτρέψει σε κανένα να του την πάρει, κι' έτοιμάστηκε ν' απαντήσει κάτι, άλλ' ο Βίλ τον εμπόδισε, με μία επιδητική χειρονομία.

— Η μόνη περίπτωση για να επιτρέψω αυτό το γάμο, συνέχισε ασηπρά, είναι να δεχτής, Τζέρρυ Μόργκαν, να γίνης διάδοχός μου, όποτε θ' ανέβης άμέσως στη σειρά της κόρης μου και δε θα την προσβάλω ή ένωσι της μαζί σου.

Ο Τζέρρυ απόμεινε σαστισμένος απ' την αναπάντεχη πρόταση. Δεν ήξερε κι' ο ίδιος τι να αποφασίσει. Μα ένοιωσε το ζεστό χεράκι της Ζούνια να του σφίγγει το μπράτσο κι' είδε το χαμογελαστό της πρόσωπο τόσο κοντά στο δικό του, που οι τελευταίες αντιρρήσεις του διαλύθηκαν.

— Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε, είπε με φωνή πνιγμένη από συγκίνηση. Και γύρισε πάλι το γλυκό στόμα της άρραβωνιστικής του.

ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪΝ

Α'.

Μία κοπέλλα καθόταν στον όλοχονο λόγχο, κάτω από τ' ανθισμένα γλαδία του εκατόχρονου δέντρου. Το άμοινο πόδι της, με το λεπτοκαμωμένο σαντάλι, χτυπούσε νευρικά τις διαφανείς πλακές του μονοπατιού, που διέσχισε τον χώρο, μέχρι τη μεγαλόπρεπη είσοδο του παλατιού του Βίλ Θούβαν.

Ο νέος, με τα μαύρα μαλλιά και το κόκκινο δέμα, που έσκυβε από πάνω της, δεν έκανε να της ψιθυρίσει στ' αυτί φλογερά λόγια: — Άχ, όμορφη Θούβια, μένεις ψηφική ακόμη και μπροστά στη φωτιά του παρόρου έρωτά μου! Οι πέτρες δεν είναι ούτε που σκληρές ούτε πιο ψυχρές απ' την καρδιά σου. Πές μου, όμορφη Θούβια, πως μισώ να ελπίζω ακόμη, ότι, αν και δε μ' αγαπάς τώρα, θα γίνης κάποια μέρα πριγκίπισσά μου...

Η κοπέλλα πετάχτηκε όρθια. Τα λευκορόδια μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα από θυμό και ντροπή. Σήκωσε περήφανα το κεφάλι της και τα μαύρα της μάτια χωρόφθηκαν, όργισμένα, στο πρόσωπο του νέου.

— Σεχνάς την ευγενική σου καταγωγή και τις συνήθειες του Πατρός; Άστον, είπε. Δε σοι έδωσα ποτέ το δικαίωμα να μιλάς έτσι στην κόρη του Βίλ Θούβαν και δεν ξέρω πως υπόσχες να το πάρεις μόνος σου.

Ο νέος, όμως, αντί να της ζητήσει συγγνώμη, τέντωσε απότομα το χέρι του και την άρπαξε απ' το μπράτσο.

— Θα γίνης πριγκίπισσά μου! φώναξε. Ορκίζομαι στο μεγάλο Ντέσα πως κανείς δε θα μη ανάμεσά στον Άστον, το διάδοχο του Ντούζα, και τη γυναίκα των όνειρών του. Πές μου πως αγαπάς κάποιον άλλο και θα το ξερωίσω με τα ίδια μου τα χέρια την καρδιά, για να την πετάξω στα θηρία του πεθαμένου δαεγαού!

Μόλις την άγγιξε το χέρι του Άστον, η κοπέλλα έγινε κατάλοιμη. Σάν κόρη του Βίλ, που ήταν, είχε συνηθίσει να τη βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο και να της σέβονται μ' αβρόντο σεβάσμο. Η πούλη του Άστον ήταν σπαστή ίεροσυλία.

— Άστον, η κοπέλλα έγινε κατάλοιμη. Σάν κόρη του Βίλ, που ήταν, είχε συνηθίσει να τη βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο και να της σέβονται μ' αβρόντο σεβάσμο. Η πούλη του Άστον ήταν σπαστή ίεροσυλία.

— Άστον, η κοπέλλα έγινε κατάλοιμη. Σάν κόρη του Βίλ, που ήταν, είχε συνηθίσει να τη βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο και να της σέβονται μ' αβρόντο σεβάσμο. Η πούλη του Άστον ήταν σπαστή ίεροσυλία.

— Άστον, η κοπέλλα έγινε κατάλοιμη. Σάν κόρη του Βίλ, που ήταν, είχε συνηθίσει να τη βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο και να της σέβονται μ' αβρόντο σεβάσμο. Η πούλη του Άστον ήταν σπαστή ίεροσυλία.

— Άστον, η κοπέλλα έγινε κατάλοιμη. Σάν κόρη του Βίλ, που ήταν, είχε συνηθίσει να τη βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο και να της σέβονται μ' αβρόντο σεβάσμο. Η πούλη του Άστον ήταν σπαστή ίεροσυλία.

— Άστον, η κοπέλλα έγινε κατάλοιμη. Σάν κόρη του Βίλ, που ήταν, είχε συνηθίσει να τη βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο και να της σέβονται μ' αβρόντο σεβάσμο. Η πούλη του Άστον ήταν σπαστή ίεροσυλία.

— Άστον, η κοπέλλα έγινε κατάλοιμη. Σάν κόρη του Βίλ, που ήταν, είχε συνηθίσει να τη βλέπουν σαν ιερό πρόσωπο και να της σέβονται μ' αβρόντο σεβάσμο. Η πούλη του Άστον ήταν σπαστή ίεροσυλία.

Θούβια τον χτύπησε στο στόμα με τα βαρέα θραχίδια που στόλιζαν το μπράτσο της.

— Άθλιε! πρόφερε μανιασμένα. Και μαζεύοντας όλη της τη δύναμη, φώναξε:

— Φρουροί! Φρουροί! Προστατέψτε την πριγκίπισσα του Πατρός!

Άμέσως, καμιά δεκαριά φρουροί ξεπρόβαλαν τρέχοντας απ' τη στροφή του μονοπατιού. Τα γυναικεία τους άστραφταν στον ήλιο κι' άγριες κραυγές ξέφυγαν απ' τα στήθη τους, μόλις αντίκρισαν το φοβερό θέαμα.

Μά, πόνι προλάβουν να διασχίσουν τη μικρή απόσταση για να φτάσουν μέχρι εκεί που ο Άστον κοιτούσε πάντα την έσπλη Θούβια, μια άλλη αντριχή σιλουέτα πετάχτηκε πίσω απ' τις πυκνές φυλλοσιές. Ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος νέος, με μαύρα μαλλιά και γκριζογάλα ματιά. Είχε λεπτή μέση και φαρδιές πλάτες και τα μαχρώνα του πόδια ήταν χαλοφιαγμένα και γεμάτα μύς, όπως και τα μπράτσα του. Τάηχε πάνω του και το άκαθόριστο, που τον ξεχώριζε άμέσως απ' τους άρωπους του Άση, κι' άς μην παρουσίαζε καμιά βασική διαφορά.

Μά το πιο περίεργο ήταν ο τρόπος που προχωρούσε. Τα τεράστια ληθάματα, που τον μετέφεραν με καταπληκτική ταχύτητα, αά να πετούσε, έκαναν να φαίνεται άστειό το τρέξιμό των φρουρών.

Ο Άστον έφαιγγε ακόμη το μπράτσο της Θούβια, όταν ο νέος έφτασε πλάι του. Ο καινονοιοφερμένος τον χτύπησε με μια ματιά γεμάτη θυμό και περιφρόνηση.

— Άζορε! είπε.

Και η σφιγμένη του γραυιά κατέβηκε με δύναμη στο στήθος του Άστον, σηκώνοντάς τον απ' το έδαφος και πετώντας τον σαν κομμάτι πάνω στους θάμνους, κοντά στον λόγχο.

Χωρίς να άσχοιη άλλο μαζί του, ο νέος γύρισε προς την κοπέλλα.

— Άς είναι δοξασμένος ο Ντέσα, είπε. Φαίνεται πως η τύχη θέλησε να φτάσω στο παλάτι του πατέρα σου άκριβος την κατάλληλη στιγμή.

— Σ' ευχαριστώ, Κάροθρις, απάντησε η κοπέλλα, γλυμή ακόμη απ' τη συγκίνηση. Είμαι αντίθετος γιός του πατέρα σου, του παντοδύναμου Βίλ του Κάλσιβα.

Ο νέος χαμογέλασε, ευχαριστημένος για το κομπλιμέντο που έκανε η πριγκίπισσα στον πατέρα του, το Τζέρρυ Μόργκαν. Πήγε να πι' κάτι, αλλά την ίδια στιγμή έφτασαν λαχανιασμένοι οι φρουροί, άκριβος καθώς ο Άστον σηκωνόταν με δυσκολία, σκουπίζοντας το ματωμένο του πρόσωπο, και τραβούσε το σπαθί του.

Προχωρούσε ίππουλα, πίσω απ' τις φυλλοσιές, με το σπαθί να χτυπάει από πάνω των άνωποτων άντικαπών του, αλλά οι φρουροί τον τριγύριζαν, άναγκάζοντάς τον να σταματήσει.

Ο γιός του Τζέρρυ Μόργκαν και της Ζούνια γύρισε και, βλέποντας πως ο Άστον είχε τραβήξει σπαθί, παρακάλεσε τη Θούβια:

— Δώστε μου την άδεια να μοιμαχώμαι μαζί του. Θα χαώ πολύ να τον τιμωρώσω όπως του άξιζει.

— Όχι, Κάροθρις, δεν πρέπει, απάντησε η κοπέλλα. Άν και το φέρομυ τον έγνε αιτία να χάση την εκτήμησή μου, δε μπορώ να ξεχάσω πως είναι φιλοξενούμενος του πατέρα μου και πως μόνο σ' εκείνον πρέπει να δώση λόγο για την άσυγχώρητη πράξη του.

— Άς γίνη όπως επιθυμείς, Θούβια, είπε ο διάδοχος του Κάλσιβα. Ύστερα, όμως, θα δώση λόγο και σε μένα, για την προσβολή που έκανε στο φίλο του πατέρα μου.

Μά ο τρόπος που χύταζε την Θούβια, έδειχνε καθαρά πως, άν ήθελε να χτυπηθί μέχρι θανάτου με τον Άστον, δεν ήταν για τον πατέρα της, αλλά για την ίδια. Τα μάγουλά της πριγκίπισσας ρόδισαν και ο Άστον, που παρακολούθουσε τη σκηνή, δε μπόρεσε να συγκρατήσει ένα μανιασμένο μουγκρητό.

— Έννοια σου και θάρρη στιγμή να λογαριαστούμε! ούλιαξε.

Ευχαριστός, χαμογέλασε ο Κάροθρις. Μόνο που δε φαντάζομαι πως θα έχης το θάρρος να μ' αντιμετώπισης σε τίμιο άγώνα.

Στις αλβές σου τρέχει το αίμα της μητέρας σου, της Νίσσα, που θα ταίριαζε να μείνη σκλάβος, όπως την είχε καταδικάσει ο Βίλ Ντούιν, ο πατέρας μου. Άλλά ο πατέρας σου, ο Βίλ του Ντούζα, που είναι πάντα βλάνης στο Κάλσιβα, φαντάστηκε πως θ' αποτιούσε δικαιώματα στο θρόνο, άν παντοδύνατος την άνηψιά του βασιλιά, έστο και διωγμένη.

Όταν, όμως, μετά το θάνατο του Νούιν προσπάθησε να διεκδικήσει αυτά τα δικαιώματα και να καταλάβη το Κάλσιβα, ο στρατός του πατέρα μου τον έκανε να το μετανοήση λιχρά.

Το γλυκόχρηστο πρόσωπο του Άστον, μαύρισε από θυμό, αλλά δεν έλε τίποτα.

Οι φρουροί τον τριγύριζαν πάντα. Ο άξιωματικός τους βοσκούταν σε πολύ δύσκολη θέση. Ο άγμάλωτός του ήταν γιός ενός άγνωστου Βίλ και φιλοξενούμενος του βασιλιά Θούβαν. Άν τον έπιαναν, θα ξεπύδουσε άποσπιδήματος πόλεμος.

Μά αυτό που είχε κάνει, άξιζε, στα μάτια των πολεμιστών του Πατρός, να τιμηθώ με την ποινή του θανάτου.

Ο άξιωματικός δίστασε. Κότταζε την πριγκίπισσα και διάβαζε στη συλλογισμένη της έκφραση πως σκεφτόταν κι' εκείνη το ίδιο πράγμα. Οι τύγες δυο κρατών κρεμόταν άπ' την απόφασή της. Το Ντούζα και το Πατρός είχαν φιλικές σχέσεις, από πάρα πολλά χρόνια. Τα μεγάλα, επιπορικά τους πλοία πηγαυνοροζόντουσαν ελεύθερα στα κανάλια που έωναν τις δυο χώρες. Άπτη την ίδια στιγμή, ένα τεράστιο φρεγγιό φρόταγε έμπορεύματα στην προκυμαία, έτοιμο να σαλπάρη για το Ντούζα.

Με μιά της λέξη, η Θούβια θα μπορούσε να ρίξη τα δυο κράτη σε μιά αίματηρή σύγκρουση, που θα έξασθενούσε και τους δυο λαούς, άφηνοντάς τους έρμαιο των βάρβαρων πράσινων φυλών.

Μά αυτό που έπρεπασε την απόφασή της δεν ήταν ο φόβος, αλλά η συναίσθησή της ευθυνης της άπέναντί στο λαό της.

Σε κάλεσα, Πάντογουροθ, έπε στον άξιωματικό της φρουράς, για να προστατεύσης το ιερό πρόσωπο της πριγκίπισσας σας και την ειρήνη, που δεν πρέπει να δολοφωνηθί μέσα στους χώρους του ίδιου του βασιλικού παλατιού. Και τώρα, συνόδευσέ με στο άνακτορο. Ο διάδοχος του Κάλσιβα θα έρθη μαζί μου.

Χωρίς να ρίξη ούτε μιά ματιά προς το σημείο που στεκόταν, μανιασμένος και ταπεινωμένος, ο Άστον, η κοπέλλα πήρε το χέρι που της άπλωνε ο Κάροθρις και προχώρησε άργά προς τη μεγαλόπρεπη σκάλα της εισόδου. Δεξιά κι' άριστερά προχωρούσαν οι φρουροί. Μ' αυτόν τον τρόπο, η Θούβια έχε άποφυγή τον κίνδυνο να προσβάλη το φιλοξενούμενο του πατέρα της και συγχρόνως είχε χωρίσει τους δυο πριγκίπτες, που διαφορετικά θα όμοιούσαν ο ένας πάνω στον άλλο, μόλις θα έμεναν μόνοι τους.

Ορθος γάτω απ' τ' ανθισμένα δέντρα, ο Άστον παρακολούθουσε με το βλέμμα τη σιλουέτα της γυναικας, που είχε ξυπνήσει τα άγρια πάθη του, και του άντρα, που την είχε γλυτώσει απ' τα βάνανσα χέρια του. Τα στενόμακρα μάτια του γυάλιζαν από μίσος κι' άνισχυρη μανία.

Όταν οι δυο νέοι και οι φρουροί χάθηκαν στη στροφή του μονοπατιού, ο γιός της Νίσσα πρόφερε μιά κατάρτα ανάμεσα στα σφιγμένα του δόντια και, γυρίζοντας, κατευθύνθηκε προς την άριστερή πτέρυγα του παλατιού, όπου έμενε με την άκολουθία του.

Το ίδιο βράδυ πήγε να άποχαρείση τον Βίλ Θούβαν. Ο πατέρας της πριγκίπισσας δεν του έκανε ούτε καν ύπνιγμό για το πεισάδιο που είχε συμβί στον χώρο, αλλά πίσω απ' την παγωμένη ευγενική έκφρασή του, φαινόταν καθαρά πως μόνο τα έθια της βασιλικής φιλοξενίας τον συγκρατούσαν να μην έκδηλωση την περιφρόνησή του στον πριγκίπτα του Ντούζα.

Ούτε ο Κάροθρις ούτε η Θούβια ήταν μπροστά. Η τελετή του άποχαρείσματος έγινε έντελως τυπικά, όπως άπαιτούσε το πρωτοκόλλο της αυλής. Όταν και ο τελευταίος Ντούζαριανός μπήκε στο πλοίο, που είχε φέρει τον Άστον και την άκολουθία του γι' αυτή τη μοιραία έπισκεψη στο Πατρός, μιά έκφραση άναυγισμού πέρασε απ' το πρόσωπο του Βίλ Θούβαν.

Γύρισε προς τον άνώτερο άξιωματικό που τον συνόδευε, και τον διέταξε:

— Είδοποιήστε τους άρχηγούς του στρατού να έχουν έτοιμους τους άντρες τους, για όποιοδήποτε ένδεχομένο.

Ο Βίλ Θούβαν δεν ήθελε τον πόλεμο, αλλά άν ο πατέρας του Άστον θεοορούσε τον έαυτο του προσβεβλημένο κι' ερχόταν να ζητήσει με τα όπλα αυτό που δεν είχε καταφέρει ν' άποκτήση ο γιός του, οι πολεμιστές του Πατρός θα τον περιέμεναν στα τείχη.

Καθώς το πλοίο που μετέφερε τον Άστον στην πατρίδα του, έμπαινε στο δυτικό κανάλι, η Θούβια, καθισμένη σ' έκεινο τον ίδιο χώρο όπου είχε δεχτή το πριγκίπτα του Ντούζα, χύταζε, με άπομακρύνονται σιγά-σιγά τα φώτα του

στο βάθος του δαίοντα. Πλάι της, λουσμένος στο μελένιο φως του πρώτου φεγγαριού, καθόταν ο Κάροθρις. Άδιαφορώντας για το πλοίο, είχε καρφώσει το βλέμμα του στο γοητευτικό προφίλ της κοπέλλας.

— Θούβια! ψιθύρισε.

Η πριγκίπισσα γύρισε προς το μέρος του. Το χέρι του νέου άπλώθηκε ν' άγγίξη το δικό της, αλλά η Θούβια τραβήχτηκε ήρεμα.

— Δεν πρέπει να με φροβάσει, είπε με πάθος ο νέος. Σ' αγαπώ, Θούβια! Σ' αγαπώ και φροβάμ

μήπως σε προσβάλλω, μιλώντάς σου έτσι.

Η κοπέλλα κούνησε θλιμμένα το κεφάλι της.

— Η άγάπη του Κάροθρις του Κάλσιβα δε μπορεί παρά να είναι τιμή για κάθε γυναίκα, απάντησε άπια. Δεν πρέπει, όμως, να μου μιλάς για κάτι, που ίσως δεν το συμμερίζομαι.

Ο Κάροθρις σγκόθηκε, άργά. Τα μάτια του είχαν άνοιξει διάπλατα από έκπληξη. Δεν του είχε περάσει ποτέ η σκέψη πως η Θού

βια του Πατρός μπορεί να άγαπούσε κάποιον άλλο...

— Μά τι έκανες, μέχρι τώρα, για να μου δείξης πως δεν άνταποκρίνομαι στην άγάπη μου; ρώτησε.

— Και τι έκανα για να πιστέψης πως άνταποκρίνομαι; άπόρησε η Θούβια.

Ο νέος έμεινε για λίγο σκεπτικός κι' ύστερα κούνησε το κεφάλι του.

— Έχεις δίκιο, είπε, δεν έκανες τίποτα τέτοιο. Κι' όμως, θα μπορούσα να δοκιμάσω πως μ' αγαπούσες. Όπωςόποτε, ήξερες από χαρό πως ο έρωτάς μου για σενα ήταν σωστή λατρεία.

— Πως το ήξερα, Κάροθρις; ρώτησε άθωα η πριγκίπισσα. Μηπως μου το είπες ποτέ; Βγήκαν ποτέ άλλοτε απ' τα χείλη σου τρυφερές λέξεις για μένα;

— Μά έπρεπε να το ξερωί! φώναξε ο νέος. Είμαι σαν τον πατέρα μου, ξέρω να πολεμάω, αλλά ο έρωτάς με κάνει άνίσχυρο, σαν παιδί. Κι' όμως, ακόμη κι' οι πέτρες και τα δέντρα και τα λουλούδια αυτού του χώρου, όλα έχουν καταλάβει την άγάπη που άναψες στην καρδιά μου, απ' τη στιγμή που σε πρωταγίζουσα. Πως, λοιπόν, είναι δυνατόν να μην το είχες καταλάβει μόνο εσύ;

— Δεν ήξερα πως στο Κάλσιβα οι κοπέλλες μαντεύουν τα αίσθηματά των νέων, παρατήρησε η πριγκίπισσα.

— Παίξεις μαζί μου, Θούβια του Πατρός, είπε λιχρά ο Κάροθρις. Πές μου πως όλα αυτά τα κάνεις για να με δοκιμάσεις και πως κατά βάθος μ' αγαπάς κι' εσύ!

Η κοπέλλα γύρισε αλλού το γοητευτικό της πρόσωπο.

— Δε μπορώ να σου πω κάτι τέτοιο, γιατί ο πατέρας μου με έχει υποσχεθί σε άλλον, απάντησε σιγά.

Η φωνή της είχε μιά θλιμμένη νότα, που ο Κάροθρις δεν την πρόσεξε, μέσα στην ταραχή του.

— Σε υποσχεθήκα σε άλλον; ρώτησε, σά να μην πιστεύε στ' αυτιά του.

Το ήλιοκαμένο του πρόσωπο χλωμάσε κι' οι γροθιές του σφιχτηκαν άσθονητα. Μά, σχεδόν άμέσως, σήκωσε πάλι περηφανα το κεφάλι του, άποφασισμένος να δαμώσει τον πόνο που τον έσκιζε την καρδιά.

Ο Κάροθρις του Κάλσιβα σου εύχετα κάθε ευτυχία με τον άντρα που διάλεξες, είπε σταθερά. Με τόν...

Και σόλασε, προεμένοντας να συμπληρώση η Θούβια το όνομα του άντικλήρου του.

— Τον Κούζαν, το Βίλ του Κάλσι, έβγαλες έξω; Τό στενό φίλο του πατέρα μου και πιστό σύμμαχο του Πατρός.

Ο νέος την χύταξε για λίγο έπινονα, πριν τη ρωτήσει:

— Τον άγαπάς;

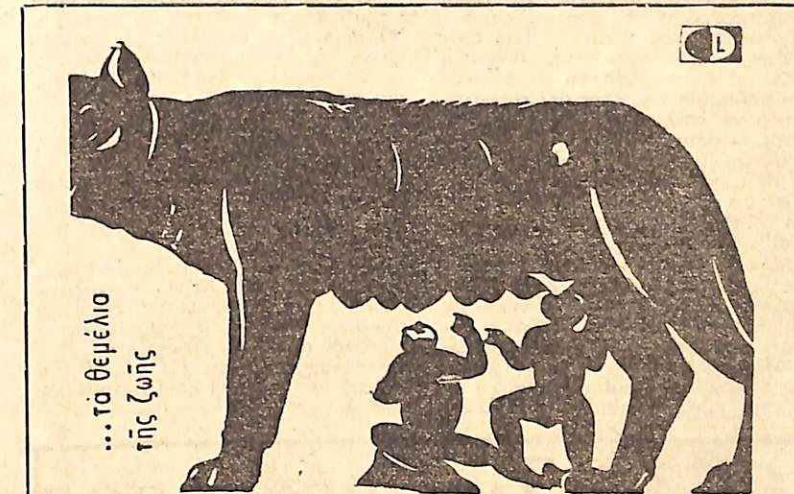
— Με υποσχεθήκαν σ' αυτόν, απάντησε άπια η πριγκίπισσα.

Ο Κάροθρις δεν την πίεσε περισσότερο.

— Είναι γενναίος πολεμιστής και στις φλέβες του τρέχει ευγενικό αίμα, είπε. Κι' είναι φίλος του πατέρα μου και δικός μου. Γιατί να μην είναι κανένας άλλος; φώναξε άγρια, χανόντας για μια στιγμή την αυτοκυριαγιά του.

Μά συγκατατίθηκε άμέσως. Δε μπορούσε να μαγνήτη τις σκέψεις της κοπέλλας. Η έκφρασή της του γράνιξε θλιμμένη, μά σκέπτηκε πως ίσως η δική του δυστυχία να τον έκανε να θέτη κάποιον άλλον και τους άλλους. Έπιασε την άκρη του χορσού γάτου της πριγκίπισσας και, σκεπάζοντας τον φίλησε.

— Εύχομαι κάθε ευτυχία στον Βίλ Κούζαν και στο άνεκμήτο κομμάτι που θα γίνη δικό του, είπε με φωνή βουρκωτή από συγκίνηση.

Παιδιά ρωμαλέα
γερά στη μελέτη
πρώτα στα σπόρ
γρήγορα στο πνεύμα
δυνατά στο σῶμα
πάντα χαρούμενα
γεμάτα σπρίγος
καθημερινῶς με ὄρεξι

Βιταμινούχο γάλα
ΣΙΣΣΥ EXTRA

ρωτήστε
τον ΓΙΑΤΡΟ σας:
θα σας βεβαιώσει ότι
το ΣΙΣΣΥ EXTRA...

σι, αλλά γεμάτη ειλικρίνεια. Θούδια, σου δηλώω ότι τον έχω και, χωρίς να ξέρω πώς άνηκε σε κάποιον άλλο. Ίσως να μη στο ξαναπώ ποτέ, αλλά χαίρομαι που το ξέρεις, γιατί ο έρωτάς μου δεν προσβάλλει ούτε ξέρνα ούτε έμένα ούτε τον Κούλαν. Η αγάπη μου είναι τόσο μεγάλη, που μπορεί ν' αγαλιάσει ακόμη και τον Κούλαν, αν τον αγαπάς εσύ...

Πρόφερε την τελευταία φράση σχεδόν σαν ξωτόνη, αλλά η Θούδια άκουε και ν' επαναλάμβαν:

— Ο πατέρας μου με υποσχέθηκε σ' αυτόν.

Ο Κάρολος άπιστοχώρησε μερικά βήματα κι' ακολουπσε το ένα τον γέρι στην καρδιά του και το άλλο στη λαβή του σπαθιού του.

— Είναι και τα δύο δικά σου, γιά πάντα, δήλωσε.

Και, γυρίζοντας απότομα, γάθηξε ανάμεσα στις αγκές του χιούου.

Μα αν είχε οίξει μια ματιά πίσω του, θα έβλεπε πως η Θούδια είχε πέσει μπροστά στον πάγκο, κοιμόντας το πρόσωπό της στις πλάτες της. Έκλαιγε. Δεν ύπηρεχε κανείς για να τη δει...

Ο Κάρολος είχε φτάσει έντελώς άπροειδοποίητα στην αλήτη του φίλου του πατέρα του, εκείνη την ήμερα. Είχε έρθει μόνος του, με μια μικρή πτητική μηχανή, σίγουρος γιά την καλή ύποδοξη που θα του έκαναν στο Πτάρο, όπως πάντα. Κι' έφ' όσον είχε έρθει χωρίς τυπικότητες, μπορούσε και να φύγει το ίδιο άπλά.

Έξήγησε στον Βίλ Θούβαν πως δοκίμασε μια δική του έφευρα, που την είχε έφαρμάσει στην πτητική του μηχανή. Ήταν μια έντονη τελειοποίηση του συνηθισμένου μηχανισμού των αεροσκαφών του 'Αση. Άρροισε να καθορίση ο καλύτερος τή γραμμή της πορείας του και το σημείο που θα προσγειωνόταν, και να τοποθετήση ανάλογα τη βελόνα ενός καντράν. Το σκάφος πετούσε τότε και' ευθείαν στον προορισμό του και προσγειωνόταν μόνον του, χωρίς να χρειάζεται έστω και η άπλη παρακολούθησή του πιλότου.

— Φυσικά, καταλαβαίνετε τά πληνετέματά αυτής της άνακαλίψης; Έλεγε ο Κάρολος στον Βίλ Θούβαν, που τον είχε συνοδεύσει στην ταράτσα του παλατιού γιά να τον άποχαιρετήση.

Γιαμιά δεκαριά άξιωματικοί και μερικοί ύπηρετες στεκόονταν πίσω απ' τον Βίλ, παρακολουθώντας με μεγάλο ένδιαφέρον τη συήτηση. Κι' ένας από τους ύπηρετες, είδικά, έδειχνε τόσο ένδιαφέρον γιά την κινιούργια έφευρας, που έσπασε κάποιον άξιωματικό προσπαθώντας να πάη πού κοντά στην πτητική μηχανή, με άποτέλεσμα νά φτά μια δυνατή σπρωξιά απ' αυτόν.

— Παραδείγματος χάριν, συνέχισε ο Κάρολος, άπαιξε έχω νά κάνω ένα όλονύχτιο ταξίδι. Άρροζει νά τοποθετήσω αυτή τη βελόνα του δεξιού καντράν, που αντιπροσωπεύει το άνατόλικο ήμισυαίριο του 'Αση, έτσι ώστε η μύτη της νά βείσκειται ακριβώς στο μή της νά πλάτος του Κάλισβαρ.

Γάτορα βάλο μπρος τη μηχανή, τ'άλλοι μισά στη γούνα μου και κοιμάμαι, σίγουρος πως, την ώρα που το αεροσκάφος θα προσγειωθεί μαλακά στην ταράτσα του ίδιου μου του παλατιού.

— Άρροζει νά μη συγχρονιστής με κανένα άλλο σκάφος, παρατήρησε ο Βίλ Θούβαν.

Ο Κάρολος χαμογέλασε.

που βλέπετε, είναι ένας διακόπτης, ο οποίος άναβει και σβήνει τη μηχανή. Όλοζήλος ο μηχανισμός βρίσκεται στο κίτος του σκάφους και ένώνεται και με το καντράν κατευθύνσεως και με την ίδια τη μηχανή. Είναι πολύ άπλο. Πρόκειται γιά μια γεννήτρια ραδιοακτινοβολίας, που σκοπίζει ακτινοβολία προς όλες τις κατευθύνσεις, σε άπόσταση έχαυτο μέτρον, γύρω απ' το σκάφος. Αν αυτή η ακτινοβολία συναντήσει κάτι, σ' άποιδιήπεται κατευθύνση, ύπάσχει ένα πολύ ένδαισθητο όργανο, που συλλαμβάνει άμέσως τον κίνδυνο. Την ίδια στιγμή, μια μαγνητική συσκευή βάσει σε λειτουργία το μηχανισμό του πηδάλιου και έτσι στρίβει ολοζήλο το σκάφος σε άλλη κατεύθυνση, όσπου να πάση η ακτίνα ακτινοβολίας νά συναντήη το αντίκείμενο που της έκοψε το δρόμο.

Τότερα λειτουργούν όλα ήμαλλά και το σκάφος ξαναπαίνει την κανονική του πορεία.

Στην περίπτωση που ο κίνδυνος έσχεται από πίσω, όπως όταν ένα άλλο σκάφος που κινείται με μεγαλύτερη ταχύτητα, έσχεται νά πείση πάνω στο δικό μου, ο μηχανισμός βάσει σε λειτουργία τά όργανα ταχύτητας και το σκάφος τινάζεται προς τά μπρος ή αλάσει

κατευθύνση προς τά πάνω ή προς τά κάτω, όσπου να περάση ο κίνδυνος.

Σε δυσκολότερες περιπτώσεις, δηλαδή αν τά εμπόδια είναι περισσότερα ή τέτοια που ν' αναγκάσουν το σκάφος νά παρεκκλίνη απ' την πορεία του πού πολύ από σαραντατέντε μοίρες, ο μηχανισμός σταματά έντελώς και συγχρόνως γυτπάει ένα σήμα κινδύνου, ένώνοντας τον πιλότο. Όπως βλέπετε, έχω προβλέψει γιά όλα.

Ο Βίλ Θούβαν κούταζε με θαυμασμό την καταπληκτική συσκευή. Ο περίεργος ύπηρετης είχε καθάφρει νά φτάση δίπλα στο σκάφος κι' είχε άνοιξει διάπλάτα τ' αυτιά και τά μάτια του.

— Έχτες από έναν, έλεπε. Οί άξιωματικοί τον κούταξαν, γαστισμένοι γιά το θράσος του, κι' ένας τους τόν άρροισε απ' τον ώμο, έτοιμος νά τον πετύχει πίσω, στη θέση του. Μα ο Κάρολος σήκωσε το χέρι του.

— Σταθήτε, φώναξε. Άρρήστε τον νά μιλήση. Κανέναν μηχανισμός δεν είναι τέλειος. Ίσως νά προσέχει κάποια άδυναμία στην έφευράς μου, που νά πρέπει νά τη διορθώσω άμέσως. Πληρίσσει, άνθρωπέ μου. Ποιός είναι ο κίνδυνος που δεν πρόβλεψα;

Καθώς μιλούσε, ο Κάρολος κούταζε προσεχτικά τον ύπηρετη γιά πρώτη φορά. Είπε πως ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, με στενά, σκληρά χείλια και μια βαθεία ούλη που του χάραζε το πρόσωπο, απ' το μέτωπο μέχρι το σαγόνι.

— Λέγε, λοιπόν, του έλεπε. Ο ύπηρετης διάτασε. Ήταν φανερό πως μετάνιωνε που είχε τραβήξει πάνω του την προσοχή. Βλέποντας, όμως, πως δε μπορούσε νά κάνει διαφωτισμένη, μίλησε.

— Τάσχει ο κίνδυνος νά προσκαλέση κάποια βλάβη στο μηχανισμό κατευθύνσεως ένας έχθρος σας, παρατήρησε.

Ο Κάρολος έβγαλε ένα μικρό κλειδάκι απ' τη θήκη της πέταινης ζώνης του.

Κούταζε αυτό, έλεπε δείχνοντας το στον ύπηρετη. Αν έφερνε από κλειδαριές, θα καταλαβαίνες πως η κλειδαριά που άνοιγει με τουτό το κλειδί, είναι έντελώς άσφαλής. Χωρίς αυτό, ο έχθρος μου θα πρέπει νά καταστρέψη ολοζήλο το περιβλήμα του μηχανισμού, γιά νά φτάση μέχρι τά ένδαισθητά όργανα, άφηνοντας έτσι φανερά σημάδια του περσμάτός του.

Ο παράξενος ύπηρετης πήρε το κλειδί που τον άπλωνε ο Κάρολος, το κούταξε κι' ύστερα, καθώς το επέστρεψε στον ιδιοκτήτη του, το άφησε νά πέση κάτω. Γυρίζοντας γιά νά το βρή, το πάτησε με το στανάλι του και, γιά μια στιγμή, έρριξε όλο το βάρος του κορμού του πάνω σε κείνο το πόδι. Τότερα έκανε ένα βήμα πίσω, έβγαλε μια ευχάριστημένη κραυγή, σαν γιά είχε δη μόλις εκείνη τη στιγμή που ήταν το κλειδί, και το μάζεψε. Άφου το έδωσε στο Κάρολος, γύρισε, άνακατέπηξε με τους άλλους ύπηρετες, κι' όλοι έχασαν το έπεισόδιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Καθώς ο βασιλιάς του Πτάρο έμπαινε σ' ένα από τά τούνελ της ταράτσας, άκούοντο ήμενοι από τους αλλοιούς του, οί ύπηρετες βιάστηκαν νά πάρουν τις θέσεις τους, πίσω απ' τους κυρίους τους. Έκείνος που είχε μιλήσει με τον Κάρολος, έμεινε τελευταίος.

Έρριξε μια ματιά γύρω κι' άφου βεβαίωθηκε πως δεν τόν έβλεπε κανείς, έσκυψε, έβγαλε το στανάλι απ' το δεξί του πόδι, και το έκωσε στη ζώνη του.

Κανείς δεν πρόσεξε πως αυτός που είχε προκαλέσει ποιν από λίγη ώρα τόση προσοχή στο άσημαντό άτομο του, δε βρισκόταν πιά ανάμεσα στους ύπηρετες. Ούτε άναρωτήθηκε κανείς ποιος νά ήταν και σε ποιού αλλοιού την ύπηρεσία άνήκε. Οί ευγενείς άλλάξαν σιγνά νά ύπηρετικό τους προσώπιό και δεν ήταν περίεργο νά παρουσιάζονται κάθε τόσο στο παλάτι καυνούργια πρόσωπα. Άλλοστε και μόνο το γεγονός πως περνούσε κάποιος την πύλη του παλατιού, ήταν άρκετη άπάδειξή πως μπορούσαν νά του έχουν άπόλυτη έμπιστοσύνη, γιάτι δε θα ήταν δυνατό νά βρισκείται στην αλή, αν δεν είχε άποδείξει προηγουμένως τήν πίστη του στον κυρίο του. Μόνο πού, γιά λόγους ευγενείας, αυτός ο κανόνας δεν ίσχυε και γιά τους ύπηρετες των έξων έπισκεπτών.

Άρρά, το άλλο πρωί, ένας γιγαντώσωμος ύπηρετης βγήκε απ' το διαμέρισμα κάποιου αλλοιού, πέρα στην πύλη του ανακτόρου και στάθηκε στους πολυθρόνους δούλων της πόλεως. Διέσχισε μιά μεγάλη λεωφόρο κι' ύστερα μιά άλλη, όσπου έφτασε μπροστά σ' ένα τεράστιο κτίριο, με τοίχους σκεπασμένους από λεπτοκαμωμένα μοσαϊκά, που φαινόταν νά άγγίζει τον ούρανό.

Ήταν το Παλάτι της Ειρήνης, που στέγαζε τους πρεσβευτές των ξένων δυνάμεων. Ο παράξενος ύπηρετης μπήκε μέσα και άνέβηκε γιά πρώτη φορά στο Ντούζαο. Ο άξιωματικός, που στέκονταν στον προθάλαμο, τον ρώτησε τι ήθελε. Άντι γιά άλλη άπάντηση, ο μεγαλόσωμος άντρας γύρισε άνάποδα το μετάλλιο μετάνιόν που κρεμόταν στο στήθος του, έδειξε στον έπισκεπτή ένα αλλόκοτο σχέδιο και του ψιθύρισε μερικές λέξεις. Έκείνος άνοιξε διάπλάτα τά μάτια του και η στάση του φανέρωσε άμέσως σεβασμό και φόβο. Έδειξε στον έπισκεπτή ένα καθίσμα κι' άνοίγοντας την πόρτα του βάθους, γιά νά ξαναφανή σε λίγο και νά άδηγήση τον άγωνιστή στον πρεσβυτήριον.

Όταν ο παράξενος ύπηρετης βγήκε απ' την Πρεσβεία, μια ώρα άργότερα, τά σκληρά χείλια του μισάνοιγαν σ' ένα χαμογέλο. Την ίδια νύχτα, δυο γρήγορες πτητικές μηχανές άπογειωνόντουσαν απ' την ταράτσα του ίδιου κτιρίου. Ή μια κατευθυνόταν προς το Κάλισβαρ. Ή άλλη...

Η Θούδια έκανε τον περιπάτο της, όπως κάθε βράδυ, στον κήπο του παλατιού του πατέρα της. Είχε τυλίξει το άρμονικό, λεπτοκαμωμένο κορμί της με μια γούνα, γιάτι άμέσως μετά τη δύση του ήλιου, η άτμόσφαιρα του 'Αση παγώνει.

Ένα σφοδρό σέψης στριφογύριζαν στο χαοτικό κεφάλαιο της πειγνήπιασας. Συλλογίζονταν το γάμο της με τον Κούλαν, που θα την έκανε βασίλισσα του Κάλ, αλλά δε μπορούσε νά διώξη απ' το νου της το άρρενοπό πρόσωπο το περσμένου βράδυ την καρδιά του μπροστά στά πόδια της.

Μιά βαθεία θλίψη σκίασε τά μάτια της, καθώς κούταζε προς το βάθος του ορίζοντα, εκεί που είχαν χαθή το περσμένο βράδυ τά φωτά του αεροσκάφους του Κάρολου.

Έαφνικά, η καρδιά της άρχισε νά χτυπά ήρελά, γιάτι από κείνο το ίδιο σημείο ξεπροβάλλαν τά φωτά μιας πτητικής μηχανής, που πηλίσαιε γρήγορα προς τους κήπους του παλατιού. Έκπληκτη και ταραγμένη, η Θούδια την κούταζε νά πλησιάση, όσπου έφτασε πάνω απ' το παλάτι κι' άρχισε νά γράφει κύκλους, κατεβαίνοντας όλο και πιο χαμηλά.

Οί δυνατές άχτινες του προδολεία της έφταναν προς τά κάτω, άγγισαν στο πέραςμα τους την ταράτσα των ανακτόρων, σάσαναν το μονοπάτι και σταμάτησαν στο γρηστό πάγκο, που δίπλα του στέκονταν η πειγνήπιασα, με το πρόσωπό της άναστραμένο. Γιά μια στιγμή το φως την έλουσε, σά νά ήταν άκριβώς αυτό που ήτοόσε, αλλά σχεδόν άμέσως ο προδολείας έσβυσε και το αεροσκάφος συνέχισε το δρόμο του, γιά νά χαθή πίσω απ' τά ψηλά δέντρα του κήπου.

Η Θούδια έγειρε το κεφάλι της και βυθίστηκε πάλι σε σκέψεις. Ποιός μπορεί νά ήταν ο πιλότος του σκαφους; Ποιός άλλος απ' τον Κάρολος; Η κοπέλα προσάπλησε νά νούση θυμύ γιά το άρεπο φέρσιμο του νέου, που είχε γυρίσει έτσι άκάλυτος, αλλά άνακάλυψε πως δεν ήταν δυνατό νά θυμώση με τον άμορφο πειγνήπια του Κάλισβαρ...

Ποιό τρελλό καρίτσιον τον είχε σπρώξει νά έσχεται έτσι μέσα στη νύχτα και νά κατασκοπεύη το βασιλικό ανακτορικό; Γιά μικρότερες αιτίες, πανίσχυρα γιάτι είχαν έρθει σε σύγκρουση!

Η πειγνήπιασα έννοιθε προσβεβλημένη, αλλά η γυναίκα μέσα της σκιοτόισε από μια έντιμια, που δεν ήθελε νά την όμολογήση ούτε στον ίδιο τον έαυτό της.

ΑΡΙΘΜΟΣ 941

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Στη ζωή πρέπει νά χρησιμοποιήσεις γιά μάθημα. — Άμελος, ά διάφορος.
- 2 Πολύ ψυχρός. — Έπώνυμο Γάλλου μυθιστοριογράφου του περσμένου αιώνα. — Διπλοσισζόμενο γίνεται χορός.
- 3 Μεταφορικά σημαίνει πρόσχημα. — Πιο γνωστό ως σκα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Πουλί, από τά άραιότερα. — Μαλλιαρός (καθαρ.).
- 2 Χώρα της κεντρικής Άμερικής. — Συνοδεύει ένα σδαρό τραυματισμό (αίτ.).
- 3 Φυτό, που τρώμε τη ρίζα του. — Στο στρατό λέγονται και άμπέχονα. Άρχικά του στρατού μας.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

λωσιά. — Τελικός σύνδεσμος.

- 4 Το κρασί της Άγίας Μεταλήψας. — Χώρα της Ν. Γερμανίας. — Καλύπτουν το ήμισυ του πόντου.
- 5 Κατοικίδιο ζώο. — Άσκαπος, άνώφελος. — Κάτι κοινό στη θάλασσα και στο ραδιόφωνο.
- 6 Άφητα. — Ίνδος Βραχμάνος γυμνοσφιστής, που άκολουθήσε τον Μ. Άλέξανδρο και κήκε έκούσια. — Μιά από τις Κυκλάδες.
- 7 Το χρησιμοποιούμενο δείχνοντας. — Βρίσκεται άκριβώς στο κέντρον. Άπαραίτητη στον άσύρματο.
- 8 Ρωμαίος, δυνατόν. — Πειρίφημος Έλληνες ποιητής.
- 9 Άέλιος. — Μικρό... λάθος.
- 10 Έργάζεται σε νταμάρι. — Άσκατόςτη πόλι, κοντά στο σημερινό Βόλο, που έδωσε το όνομά της σ' ένα κόλπο.
- 11 Έχασε τη λαλιά του. — Μιά τών Δωδεκανήσων. — Αίγυπτιακή θεότητα.
- 12 Ζωοτροφή. — Άνθρωπος, που δύσκολα μπορεί κανείς νά έξάπατη. — Με... καλά γίνεται πατέρι.
- 13 Θεά των άρχαίων Αιγυπτίων. — Θεαίκο, έβέλαιον. — Έπώνυμο Γάλλου κομικού.
- 14 Άναφορική άντωνυμία (δηλ.). — Πρώτες λέξεις γιά... άδυστοαίκοι. — Μεταφορικά μέσο, στα χωρία.
- 15 Κτητική άντωνυμία (πληρ.). — Σχηματίζονται κάτω από πλά γαφύρια (καθ.). — Πρωτεύουσα χώρας της Β. Άφρικής.
- 16 Ειδήσεις. — Άρχικά όργανισμός. — Άπέχει συνήθως πολύ από την πραγματικότητα.
- 17 Έξέγερσις. — Κοπέλλα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΚΑΛΑΡΟΣ
(Καλήθα Πατρών)

Η λύσις του 940
στή σελ. 76

Τις ήμέρες σας γονιμότητας

τίς βλέπετε εδώ !

"Θαυμάσια έπινόησις," λέγει ο Δρ. Όζινό.

Διαβάστε αυτή τη δήλωση του μεγάλου γυναικολόγου γιά το C. D. INDICATOR, τή νέα συσκευή «της τσέπης» που δείχνει αυτόματα τις περιόδους της γονιμότητος σε κάθε γυναίκα.

«Το C. D. INDICATOR μου έπεδείχθη σήμερα και μου έξήγησαν τη χρήση του. Είναι μια θαυμάσια συσκευή που δείχνει με ακρίβεια την περίοδο της γονιμότητος σύμφωνα με τη μέθοδο Όζινό-Κνάους. Άπό όλες τις άνάλογες συσκευές ύπολογισμού που έπενευσθησαν, το C. D. INDICATOR είναι—άπό ό,τι ξέρω—η πιο άρτια έπινόημένη».

Έμπιστευθήτε την συσκευή C. D. INDICATOR

Το C. D. INDICATOR είναι το ασφαλέστερο μέσο γιά νά ξέρετε κάθε μήνα ποιές μέρες μπορείτε νά συλλαβετε παιδί. Άντι νά κάνετε μόνη σας πολύπλοκους ύπολογισμούς, που δά πρέπει νά τους ξαναρχίσετε κάθε μήνα, με κίνδυνο νά κάνετε και άνεπανόρθωτα λάθη, δά κάνη τους ύπολογισμούς άπ' αυτό γιά σάς η συσκευή C. D. INDICATOR, αυτόματα και με άπόλυτη ακρίβεια. Σεις δεν δά έχετε παρά νά κутτάξετε στη συσκευή σας, κάθε μήνα, ποιές είναι οί ήμέρες σας γονιμότητος, δηλαδή οί μόνες ήμέρες του μηνός που, σύμφωνα με τις

πιό πρόσφατες έπιστημονικές διαπιστώσεις, μπορείτε νά μείνετε έγκυος. Ζητήστε μας το ταχύτερο πληροφορίες γιά την συσκευή C. D. INDICATOR, που είναι πραγματικό το πιο ευεργετικό δώρο της σύγχρονης έπιστήμης γιά την εύτυχία του ζεύγους

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητήστε πληροφορίες το ταχύτερο. Ταχυδρομήστε μας το δελτίο αυτό γιά νά λάβετε ένα εξαιρετικό ένδιαφέρον τεύχος, χωρίς έξοτερικές ένδείξεις, με όλες τις λεπτομέρειες γιά τις έπιστημονικές μεθόδους εξακριβώσεως των ήμερών γονιμότητος.

Άντ/νειαν C. D. INDICATOR
Πανεπιστήμιου 6 Άθηνας, Γ. 134
Στείλτε μου χωρίς ύποχρέωση το λεπτομερές τεύχος γιά το C. D. INDICATOR. Έσοικαίω όρχ. 3 σά γραμμάτισμα γιά έξοδα.

ΟΝΟΜΑ _____
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____

Στο μεταξύ, οί φρουροί που είχαν άπορήσει με το φέρσιμο του πιλότου του, είδοποίησαν τον άξιωματικό τους. Μετά από λίγο, η Θούδια είδε νά ξεκινά απ' την ταράτσα μια περιπολική πτητική μηχανή, που άρχισε νά ψάχνη στο σκοτεινό διάστημα.

Μα δεν έψαχνε εκεί που έπρεπε. Το άγνωστο σκάφος βρισκόταν μέσα στον ίδιο τον κήπο του παλατιού, κρυμμένο ανάμεσα στις πυλώνες φυλλωσιές. Το πλήρωμά του, έξη πολεμιστές της κόκκινης φυλής, κούταξαν πίσω απ' τά κρυστάλλινα φινιστρίνια τις κινήσεις του περιπολικού, χαμογελώντας ειρωνικά.

Τά πνεύματα των προγόνων μας είναι άπαισι μετ' εμάς και μάς βοηθάνε, ψιθύρισε ο ένας τους, βλέποντας το αεροσκάφος των φρουρών νά άπομακρύνεται.

Μέχρι εδώ, εκτελέσαμε θαυμάσια το σχέδιο, δήλωσε κάποιος άλλος. Άκολουθήσαμε κατά γράμμα τις οδηγίες του πειγνήπια μας και νά πού όλα έγιναν όπως τά είχε προβλέψει.

Αυτός που είχε μιλήσει πρώτος, γύρισε στον πιλότο.

— Τώρα! διέταξε.

Η πτητική μηχανή ύψώθηκε δυο-τρία μέτρα πάνω απ' το έδαφος και, κρυμμένη πάντα απ' τις φυλλωσιές, άρχισε νά πετάη προς το κέντρο του κήπου.

Η Θούδια, που κούταζε άπορημένη γύρω της, είδε έξαφνικά το σκούρο όγκο που πλησίαζε, σαν τεράστιο πουλί, μέσα στη νύχτα. Κατάλαβε άμέσως πως αυτό που το οδηγούσαν, τόσο κρυφά και παράλογα, δε μπορεί νά είχαν καλό σκοπό. Κι' όμως, δεν έβαλε τις φωνές, καλώντας τους φρουρούς, ούτε προσπάθησε νά τρέξη και νά κρυφθί στο παλάτι. Γιατί; Γιατί ήταν άπόλυτα σίγουρη πως το πηδάλιο το κρατούσε ο Κάρολος, ή έστω οί άνθρωποι του. Και γιάτι, αν τόν καθήκον της σαν κόρης του Βίλ, την άνάγκαιε νά ύπακούση στη θελήση του πατέρα της παίροντας το σύγχο που της είχε διαλέξει, όλο της το είναι όμως λαχταρούσε το άγκάλισμα του άμορφου πειγνήπια!

Το αεροσκάφος άκούμπησε στο έδαφος, λίγα μέτρα μακριότερα απ' τη Θούδια κι' άμέσως τέσσερις άντρες πηδήσαν έξω κι' άρχισαν νά τρέχουν προς το μέρος της. Άκίνητη, σαν ύπνοπνομένη, παλεύοντας ανάμεσα στο χόος της και στη φωνή της καρδιάς της, η κοπέλλα δεν έκανε ούτε μια κίνηση γιά νά τους άποφύγη. Μόνο όταν έφτασαν πλάι της, είδε πως της ήταν όλοι άγνωστοί.

Σά νά είχαν λυθεί τά μάγια που την κρατούσαν κρυφωμένη στο χώμα, γύρισε και προσπάθησε νά τρέξη, αλλά ήταν πολύ άργα πιά. Οί άταίριατοι της την είχαν κι' όλες άπάσει με τά βανάσια χείρια τους. Ή Θούδια πήρε νά φωνάξη, αλλά της τύλιξαν το κεφάλι με ένα βαρύ ύφανσμα κι' έννοισε νά τη σηκώσουν στον αέρα και νά τη μεταφέρουν, τρέχοντας πάντα, στο αεροσκάφος. Άκουσε το βούλια της μηχανής, που γύριζε νά δλη της την ταχύτητα και, από κάτω μακριά, τις κραυγές των φρουρών...

Την ίδια στιγμή, ένα άλλο αεροσκάφος πετούσε βιαστικά προς το Κάλισβαρ. Μέσα στην καταιγίδα, ένας ψηλός, κοκκινός άντρας, έσχυβε πάνω απ' τη μαλακή σόλα ενός άναστρογυρισμένου σανδαλιού και μετρούσε, με λεπτοκαμωμένα όργανα, το άποτύπωμα κάποιου μικρού άντικείμενου, που έσχωριζε καθαρά. Ένα ίκανοποιημένο χαμόγελο πλάιωνταν στα χείλια του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

— Δέ μου λές, κύριε Λουκά, ρώτησε το φαντατικό μας ό μεγαλο-μπακάλης της Κυψέλης Σταμάτης, πώς τα καταφέρνεις κι' απουσιάζεις από το σπίτι σου κάθε Τετάρτη και Κυριακή απόγευμα, χωρίς να σου γκρινιάζει και χωρίς να σε παιδεύει η κυρά Μαριγώ σου;

— Μά πηγαίνω στα μάτια, κύριε Σταμάτη μου. Δεν το ξέρεις πώς είμαι φανταστικός φίλος από τριάντα τόσα χρόνια; 'Η Μαριγώ μου στην αρχή έδριζε κι' ήθελε σαν φαμελίτης να τη δώζω κυριακάτικα σε κανένα σινεμά, σε κανένα θέατρο. Σίγασι-γά όμως το πήρε απόφασι, μ' αφήκε καλύτερο γ' αλωνίζω και τραφάει με την κόρη μου τη Βασούλα σε σινεμά και σε θέατρες.

— Ο Σταμάτης τόνιζε στη συλλογή, στη μελαγχολία:

— Μακάρι να είχε την ίδια κατα- νόνησι κι' η δική μου γυναίκα, η Πολυξένη, κύριε Λουκά. Μά που τέτοια τύχη. Δέ μπορώ, πού λές, να τό κου- νήσω από τό σπίτι Τετάρτη και Κυ- ριακή απόγευμα. «Κάθισε, μου λέει, ν' ακούσεις έργο στο ράδιο ή ντύ- σου να πάμε στο σινεμά ή ετοιμάσου να κάνωμε βίζιτα στην κουινιάδα μου. Κι' έτσι με κρατάει δεμένο...

— Μά έσύ, κύριε Σταμάτη, είσαι φίλοςυχος και νομοταγής πολίτης. Μήτε στ' αλογατάκια του 'Ιπποδρό- μου παγαίνεις, μήτε σε μάτια. Τι την θέλεις, λοιπόν, την έξοδο και τη δια- νυκτερεύσι... μετά δημοσίων θεαμά- των;

— Ο μεγαλομπακάλης αναστάναζε. Τό παχουλό μούτρο του, σούρωσε μελαγ- χολικά.

— Είναι κάποια εαδέρφη που ά- πό την έπαρχια, κύριε Λουκά, που μοθαίνει μοδιστρία κι' από πάλι να της κρατάω συντροφιά. Τό καμμένο πλητ- τει τότο μονάχο του, πού μου ραίζει την καρδιά...

— Και γιατί δεν τό λές στην κυρά Πολυξένη. Σταμάτη μου, να σ' αφή- νη; Πήρεπαι ή τη φροδσαι;

— Μήτε τό ένα, μήτε τό άλλο, μπαρμπα Λουκά. Μά ή εαδέρφη μου είναι τσακωμένη με τη γυναίκα μου. Ικαταλάθειναι; 'Αλλοιούτα, θα ή- τανε πολύ σίγουρη ή δουλειά ή...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, πού μπήκε ά- μέσως στο νόημα, μιά κι' ήξερε τί σόι μουντάρης ήτονε ο Σταμάτης με τό κόκκινο στοργυλό πρόσωπο και τά μικρά πονηρά ματάκια, χα- μογέλασε με σημασία.

— Αύτά έχει ο κόσμος και ή άμά- χη τών γυναικών, Σταμάτη μου. Μα- κάρη να μπορούσα να σε εοθήσω...

— Ο μεγαλομπακάλης άρχισε να συλλογιέται...

— Κι' όμως μπορείς να με εοη- θήσης, μπαρμπα Λουκά μου, ψιθύρισε καπως δειλά.

— Μά σε εοθήσω; Μά τί θέλεις να πής;...

— Σκέφθηκα, λοιπόν, να κάνωμε οι δύο μας μιά μικρή κι' άδωσα συ- ναμοσία. Έσύ θα παγαίνεις τό μάτια, θαόρχεσαι να μου λές με τρόπο τ' ά- ποτέλεσμα και τις λεπτομέρειες, θα τις λέω στο γυρισμό μου στο σπίτι κι' έτσι θα καλωάρουν τά νεύρα της κυρά-Πολυξένης.

— Με τό συμπάθειο, μά δεν μπήκα στο νόημα, Σταμάτη μου.

— Άκούσε, κύριε Λουκά. Έγώ θ' άπουσιάζω από τό σπίτι κάθε Τετάρ- τη και κάθε Κυριακή απόγευμα, με τη δικαιολογία ότι πάμε μαζί τό πο- δοπαίρα. Έσύ, άν σε ρωτήση ή κυρά Πολυξένη, πού θα σε ρωτήση στα σίγουρα, να τό επιβεβαιώσης. Μά επειδή είναι καπάτσα και φιλό- ποιτη, θ' άρχισα να με ρωτά στο γυρισμό μου, τό έρώδη, σε ποιά πό- τηση, ποιά ομάδα νίκησε, ποιά έά- λανε γκολ και τά ρέστα. Έσύ, λοι- πόν, ύστερα από τό μάτια κάθε Τε- τάρτη και κάθε Κυριακή, θαόρχεσαι στο καφενείο του Βούρβαχ, τό έξ- ρεις δώ, γυνίκα Σύρου—Κυψέλης και θά μου λές όλα τά καθέκαστα...

— Και γιατί να μπής σε τέτοια φασαρία, Σταμάτη μου; Δεν άνοι- γεις λέω τό κουμπί του ραδιοφώνου ν' ακούσης δυάτρία μάτια;

— Μ' άν ήτανε ν' ακούω από τό ραδιοφώνο μάτια, μπαρμπα Λουκά μου, άδύναμα και στο σπίτι! Άκρι- βώς, τις ώρες πού λένε τά μάτια ά- πό τό ράδιο, έγώ συνομιλώ με την καμμένη την εαδέρφουλα μου!

— Ο μπαρμπα Λουκάς, παρ' όλο, πού δεν τό άρεσε τό μηχανήμα τό με- γαλομπακάλη, μιά κι' ήτοχε κι' ή-

θελε να είναι ντόμπρος και ίσιος, είπε να κάνει τό καλό μιά-δυό φορές στο Σταμάτη και έλέτομε. Άν του άρνιότανε, θαόρεπε ν' αλλάξη μα- γαζί για τά ψώνια του και δεν τό έδρισκε σωστό...

— Καλά κυρ Σταμάτη μου, μά να τό ξέρης, δεν πρέπει να πάη μα- κρύν ή θάλτση. Στό λέω!

Κι' έτσι στήθηκε ή... μηχανή για την κυρά Πολυξένη.

Την πρώτη κιόλας Κυριακή, ύστε- ρα από τό μεσημεριανό φαγητό, ο Σταμάτης σηκώθηκε κι' είπε:

— Σας άφηνω γειά... Πάω να δώ τό μάτια 'Ολυμπιακού—'Ηρακλή στο φάληρο, συντροφιά με τόν καλό πε- λάτη μου, τόν υδραυλικό μπαρμπα Λουκά. Ρωτήστε τον, άν θέτε...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

— Μά τόν 'Άγιο Χριστόφορο, Πο- λυξένη...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

— Μά τόν 'Άγιο Χριστόφορο, Πο- λυξένη...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

— Μά τόν 'Άγιο Χριστόφορο, Πο- λυξένη...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

— Μά τόν 'Άγιο Χριστόφορο, Πο- λυξένη...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

— Μά τόν 'Άγιο Χριστόφορο, Πο- λυξένη...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

— Μά τόν 'Άγιο Χριστόφορο, Πο- λυξένη...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

— Μά τόν 'Άγιο Χριστόφορο, Πο- λυξένη...

— Η κυρά Πολυξένη, πιστή ελίκνα των φασαριών άγέλων, με πλη- θωρικά εύγκλια, προηόλεια και άσυ- λούωτες περιφέρειες, κύτταξε τό σύ- ζυγο με προηινύματα καταγιάδας.

— Μά τόσο ήθελε να παιξη με φρονι- μάδα και ρέγουλαι τό ρόλο της.

— Θά πάς στο μάτια; Μ' από πότε γίνθηκες φίλοςυχος, Σταμάτη μου; Κάτι μου κρύβεις... κάτι θα κάνης...

Η ΠΟΛΥΞΕΝΗ, Ο ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΙ' Η ΕΞΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΤΟΥ

— Λέω, θά παγαίνη κάθε Κυριακή στο μάτια;

— Μάειδε και έξω, κυρά Πολυξέ- νη μου. Έγώ είμαι τακτικός πελάτης στο γήπεδο τριάντα ολόκληρα χρό- νια. Αυτό είναι τό έταίό μου. 'Η Μαριγώ μου τό ξέρει και την περιού- με καλά. Τώρα, άν κολλήση κι' ο άν- τρας σου τό μικρόδίο, δικός του λο- γορυσμός. 'Εμένα τί με γνιόζει; Πίττα πού δεν τρώς, τί σε γνιόζει; Κι' άν καί...

— Καλά, κύριε Λουκά... Κόρνασε κοράκου δεν θάγεις μάτι, τό όποιον δά έχω τό νού μου...

— Άει στο διάτνο, ψαροκαστέλα, μουντάρησεν ο φανταστικός.

Τό βιοτή τό γηπέδον συνεχίστη- κε δυάτρεις Κυριακές.

— Ο Σταμάτης με τη φιλική έκδοϋ, λειου τό μπαρμπα Λουκά την πε- ριούσε φίλα και ύμορφα, όποτε ένα μεσημεράκι, εκείδα πού ο μπαρμπα Λουκάς φώνιζε μπακαλόρα, παρήμε- ρα κι' ο κόσμος μεπερθεότανε στο μεγάλο μπακάλη άκουσε τό Στα- μάτη να μιλάει μ' ένα άστυνομικό.

— Πρέπει να τούς μπλοκάρει, κύ- ριε 'Ισιδωρε, τούλεγε θυμωμένο. Παίρζουμε μπαλάα στο δρόμο και πού σπάσανε δυάτρία τζαμωτά. Έξ έά- λου, είναι τεμπηιπόδες! Τό ότι τούς άρσει ή μπαλάα κι' όλο μιλάει για τόν 'Ολυμπιακό, τούς ξέρεις δά τούς βαρκαριαίους, είναι άρκετό...

— Μά είναι παιδιά τίμα, Ιαγυρι- ζόνται ο άστυνομικός. Τ' άπομεσημε- ρο κλωτσάμε μιά μπαλλίτσα να ξε- σκάσουν. Κι' άν σου σπάσανε δυό- τρία τζάμια, θα τά πληρώσουν...

— Όχι, επιμένω έλεγε με έπιμο- νη ο μπακάλης. Είναι παλιόπαιδα, τεμπηιπόδες... Άχρειοί...

— Ο μπαρμπα Λουκάς θυώσε. Τό αίμα φούντωσε στο κεφάλι του.

— Ά, έτσι, λοιπόν, μου είσαι, κύριε Σταμάτη μου, διαλογίστηκε. Από τη μπαλάα γλυτώνεις τις παντοφλίες της κυρά Πολυξένης κι' όμως σκυ- λοδρίζεις ή μπαλάα, την όμαδάρια μας, τά παιδιά. Άσε, λοιπόν, να δής δά φουσκοντεντρία στο κεφάλι σου.

Την παράλληλ Κυριακή ο Σταμά- της, ύστερα από την έπισκεψη στην εαδέρφη του, τράβηξε πρds τό γυν.

στο καφενείο:

— Πώς πήγε τό μάτια, σήμερα κύ- ριε Λουκά;

— Ερίσθησε, Σταμάτη μου. 'Ο 'Ολυμπιακός κέρδισε την ΑΕΚ με 6-0. Τ' άκούει; Δυό γκολ κάρφωσε στα κίτρινα δίχτυα ο Ψυχος, 1 ο Σι- δέρης, 1 ο Παπάρογλου, 1 ο... Σα- ρσάκος, 1 ο Δομάζος, 1 ο Δημόγε- ρόντας! Πάρτα ση- μείωσι να θυμάσαι για την Πολυξέ- νη σου.

— Σ' ευχαριστώ, Λουκά μου... και σε άλλα με άγισά!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Κουινιστός και λυγιστός μπήκε στο σπίτι του. 'Η κυρά Πολυξένη τόν πε- ρίμενε, σαν μηχανή Ντήζελ σε δού- λεψι.

— Πώς πήγε τό σημερινό μάτια, Σταμάτη μου;

— Ερίσθησε, Πολυξένη μου! 'Ο 'Ολυμπιακός κέρδισε με έξη μηδέν την ΑΕΚ. Χάλασε ο κόσμος!

— Για φαντάσου, μουντάρησε κα- πιζόντας όργη και άντάρη ή σύζυ- γος. Καί ποιάς έδαλε τά γκολ;

— 'Ο Σιδέρης, ο Παπάρογλου, ο Δομάζος, ο Σαρσάκος, ο Δημόγε- ρόντας. Καί δυό κάρφωσε ο Σιδερά- κος...

— Μωρέ μπράβο! Κι' όλα αυτά γινήκαν στο φάληρο;

— Άμέ πού ήθελες να γίνοναι. Πο- λυξένη μου; Στά Πετράλωνα ή στην πλατεία Άγάμων; Στο φάληρο γί- νηκαν...

— Η κυρά Πολυξένη ξεπετάχτηκε ά- πό την πολυθρόνα της σαν θερίο, σαν φόνισσα τίγρι για να τόν κατα- σπαράξη με νύχι και δόντι. Τά μά- τια της πετούσανε σπίδες.

— Μουντάρη, Καζάνοδα, παλιάν- θρωπε, δόησε. Σ' έπιασα, επί τέ- λους, μαρή άκούδας. Δέ γίνηκε, μο- ρέ, μάτια τ' 'Ολυμπιακού σήμερα! Τό ραδιοφώνο είπε πώς ματαιώθηκε έ- νεκα ή κακοκαιρία. Καί ποιάς Δο- μάζος και ποιάς Σαρσάκος, πα- λιάνθρωπε, πέτυχε γκολ; 'Ο Δομά- ζος, μωρέ, είναι τό Παναθηναϊκό κι' ο Σαρσάκος του Πανιωνίου...

— Η κυρά Πολυξένη άφριζε και λυσ- σόσε. Πήρε μιά σάπια όμπρέλλα και άράσαγε άμειλικτη τό κεφάλι και τά πλευρά του συζύγου. Τόν παιδεψε, τόν τιμωρόσε, τόν ντροπιάσε... Τούδινε τό πιο λογικό και προεπουμένο μάθη- μα.

Την έπομένη ο μπαρμπα Λουκάς μπήκε θαρρετά στο μαγαζί του. 'Ο Σταμάτης στην παχυλή μοήρη του είχε κολλήμενα τσιρότα, τό λαϊμό του γρατσουνιές, τό μαγκουλό του ματάμωστα.

— Μοή την έφερες για καλά, μπαρ- μπα Λουκά, τού παραπονέθηκε. Με γέλασες, με παγίδεψες και γίνηκα καταπόδ έλαέπες ρεντίκο. Νά μην εαυαρήσης στο μαγαζί μου. Είσαι μπαμπελάς και δόλιος, είσαι προδός της τής φίλιας μας!

— Έχει έπρεπε να γίνη... μίλησε σοδάρ ο μπαρμπα Λουκάς. Δέ μπο- ρώ να έγεγλό διαρκώς τη γυ- ναίκα σου. Έξ άλλου καλά σοδκα- νει. Είσαι μουντάρης και έρίσεις τά παιδιά... Μισέις ή μπαλάα, έχτρεύε- σαι την όμαδάρια μας...

Πέρασανε καμπόδες μέρες, όποτε εαρκνικά ο παραγυνός του Σταμάτη, ο Γιάνκος, κάλεσε τόν μπαρμπα Λουκά.

— Σε θέλει τ' άφεντικό μου, τού είπε. Νά περάσής από τό μαγαζί δίχως άλλο. Κάτι πολύ σοδρό...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, περιέρχον- τας στο από τό μπακαλόκο...

— Ο Σταμάτης με τσακισμένα φτε- ρά και κακομοιρίκο όφας, τού είπε:

— 'Η Πολυξένη γυρεσί διαδύδων. Θά σε κολήση για άμυρτα. Θά πάς; Σε ρωτά... 'Η θέσι μου είναι σχεδόν τρογική. Τά γάνυ δα...

— Δεν έξω. Θά δώσω δα... σω και την ίδια... Άφρησε να δώ... — Θά με σώσης, άν άρηθής. Θά σε άνταμώσω... Θά...

— Έγώ δεν δοροδοκοίμαι, κύριε Σταμάτη, γιατί κρατάω ψηλά την τιμή και την οικογενειακή μου υπό- ληψι. Πρόσεχε τά λόγια σου.

— Ο Σταμάτης θαάθηκε να μισο- κλαίη. 'Ητανε άξιολύπητος. Ράκος, χαμένο κορμί, μιά κι' ή πειουσία και τό μεγάλο μπακαλόκο άνήκανε στο θερίο, τη γυναίκα του, την κυ- ρά Πολυξένη.

— Άκούσε δώ, Σταμάτη, τού εί- πε επί τέλους ο φανταστικός. Θά σο κάνω τό χατήρι και δέ θα πάω μαρ- τυρας στο διαόγιο... άλλά...

— Άλλά... επανέλαθε ο άλλος, σαν να πινότανε ναυαγός σε σανάδα.

— Άλλά, θά θάλης όλα τά έξοδα ν' άνοιζώμε έδω πάω, στην Κυψέλη, μιά λέσχη για τούς φίλουςυχοις του 'Ολυμπιακού.

— Και πόσο δά στοιχίση ή λέσχη αυτή;

— Εξήγητα τόσες χιλιάδες! Δέχε- σαι; Πές τό καθάρα!

— Δέχομαι, μουντάρησε ο μπακά- λης. Τι να κάνη; Μπρεστά γκεράς και πούω ρέμμα. Άς όψεται ή μπα- λάα...

— Κι' ή εαδέρφη σου από την έ- παρχία, πού μοθαίνει μοδιστρία! Προσθήσε ο μπαρμπα Λουκάς, μ' όλη σοδρότητα του φαντασμού του!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Ντανό Σαβάλ: «Είμαι μιά μικρή Παριζιάνα».

Μοντέρνοι Πυγμαλiones...

Είναι ένα παριζιάνικο σπουργί- τι... Στυλ μικρομέγλης κοπελί- τας, με μυτίτσα' πού κινάει... τ' αστέρια, με καμπύλες έκει πού πρέπει, μ' ένα εύκλινό προσωπά- κι, ή Ντανό Σαβάλ είναι ή τελευ- ταία... λέξι της κινηματογραφικής παραγωγής.

Εκείνη από χορεύτρια, δεν πή- γε σχεδόν καδόλου σχολείο, έχει πολύ ταλέντο και, εαφνικά, έγινε διάσημη!

Τό παρισινό αυτό σπουργίτι έ- χει τό μυστικό του, ένα μυστικό, πού άποτελεί συνέγεια τών πρώην μυστικών μιάς Τζίνα Λολλουμπρί- τζινας, μιάς Σορίας Λόρεν, μιάς Κλα- Μπριζίτ Μπαρντό και μιάς Κλα- ούντια Καρντινάλε. Τό μυστικό αυ- τό άποτελείται από δυό λέξεις, πού έκφράζουν ώστόσο μιά πολυσύνθε- τη πραγματικότητα: 'Ο έξυπνος άντρας...

— Η Σοφία Λόρεν ήτανε μιά άπρό- σωπη Μίς, μέχρι να την άνακαλύψη ο Κάρολ Πόντι. 'Η Τζίνα Λολλο- μπριζίτνα, χωρίς τό συζύγο της Σκόρπ, θά είχε χαθή πρό πολλού, στον άκεανό του παγκοσμίου κινη- ματογράφου.

— Η Μπριζίτ Μπαρντό, χωρίς τό Βαντίρ, θά ήτανε «Μπριζίτ Μπαρ- τό».

Και ή Κλαούντια Καρντινάλε ά- ποτέλει ένα δωροδρόμιο... έκατό τοίς εκατό δύο κινηματογραφί- κων παραγωγών.

Πίσω από τις δυό λέξεις «έξυ- πνος άντρας», θά έπρεπε να προσ- θέσουμε την παντοδυναμία της δια- φημισέως και τών δημοσίων σχέ- σεων.

Γιατί αυτό είναι τό μυστικό της Ντανό Σαβάλ: Σε ήλικία 16 χρό- νων, παντρεύτηκε έναν είδικό τών δημοσίων σχέσεων, τόν Ροζέ Σαλάν.

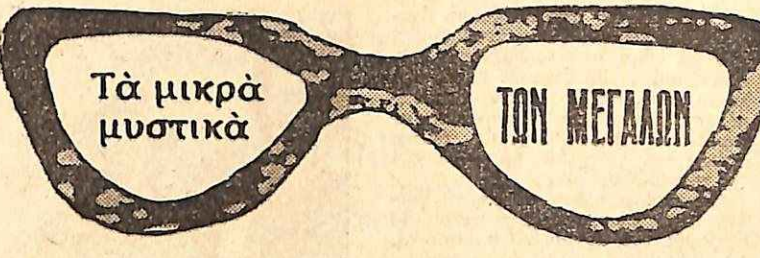
Κι' ο σύζυγός της την κατε- σκέυασε κομμάτι-κομμάτι, σε μιά μηχανή, και τη λανσάρισε σαν...ό- δοντόκρεμα!

Σίγουρα, για να τόν εύχαριστή- ση, ή άσπαιτη Ντανό χωρίς τον ύπερμοντέρνο αυτό Πυγμαλίο- να, πού πήρε τό πράγμα πολύ ει- λαστοφικά...

Μήπως τό ίδιο δεν έγινε και με τη Μπριζίτ Μπαρντό και τό Βαν- τίρ;

— Άλλά, προσοχή, τό μυστικό του λανσάρισματος έχει κι' αυτό τό μυστικό του: 'Ο είδικός τών δη- μοσίων σχέσεων πρέπει να είναι έ- ρωτευμένος...

— Έρωτευμένος, βέβαια, με τό ά- στέρι, πού θά λανσάρη...

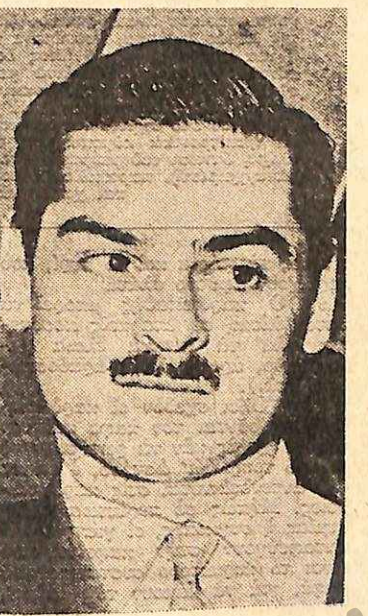

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

Λησμονημένα σκάνδαλα

— Η Ιστορία του Μισρέα Λαμπρι- νού, θυμίζει κιτρινισμένες προπολε- μικές έφημερίδες και περιοδικά, λησμονημένα σκάνδαλα, βασιλικές αϋλές, με κρυφούς γάμους και πε- ριέργους έρωτες...

— Ο Μισρέα Λαμπρινός άναγνω- ρίστηκε έπίσημα γυνίς του πρώην βασιλέως της Ρουμανίας Καρόλου. Καί μόνο τό όνομα του πρώην Ρουμάνου έστεμμένο, φέρνει έναν

Μισρέα Λαμπρινός: «Είμαι γυνίς βασιλιά».

άέρα σκανδάλων και κρυφών έρώ- των.

Πρίγκηπος και διάδοχος άκόμη τό 1917, ο νεαρός Κάρολος, τό έ- σκασε από τό Βουκουρέστι και παν- τρεύτηκε, σε μοργανατικό γάμο, τη Μαρία-Βαλεντία Λαμπρινού, μιά άραιότατη, άλλά φτωχή και άση- μη κοπέλλα...

Δυό χρόνια άργότερα, ή Αϋλή κι' ή ρουμανική κυβέρνησι «έστα- σαν» τό γάμο... Άλλά ύπρχε ο Μισρέα, πού έπειτα από τόσα χρό- νια, άναγνωρίστηκε γυνίς του πρώ- νη βασιλιά. Ένας γυνίς, πού μοιά- ζει, με τόν πατέρα, σε δυό στα- γόνες νερού...

Από τό παιδί θαύμα στο παιδί—έπιχείρησι

Τό «παιδί-θαύμα», ή Μινού Ντρουέ, πού σε ήλικία όχτώ χρό- νων έγραφε ύπερόχα ποιήματα, πού δεν είναι πιά ούτε παιδί, ούτε θαύμα... Είναι άπλούστατα μιά έ- τικέττα, πού ή θετή μητέρα της διαση κλημάει παντού, όπου θά κερ- μισώ χρήματα, για τό καλό της Μινού, όπως δηλώνει με ύγρα μά- τια. (Τί έπικίνδυνον, πού είναι συ- νά εκείνοι πού θέλουν «τό καλό μας»!).

— Όταν τά άλλα παιδάκια έτρω-

γαν φρυγανιές με μέλι, ή Μινού, στα κοκτέιλ, πού την τραβούσε ή «μαμά», για να την κάνει διάση- μη, έτρωγε χαδιάρι.

— Όταν τά άλλα παιδάκια είχαν σχεδόν χαοτάσει τόν ύπνο, ή Μι- νού, πλάϊ στην ύπερήφαν «μαμά», τριγύριζε στίς «πρεμιέρες» τών βε- τρων και στα νυχτερινά κέντρα. 'Η «μαμά», πού «έβλει τό καλό- της», την έβαζε να έγκαινιάζει μα- γαζιά, να άπαγγέλλη στίχους για διαφημιστικούς λόγους, να παρου- σιάση μοντέλα παιδικών φορεμάτων, να κάνει τά πάντα, έκτός από μιά ζώη, πού θά μπορούσε να της έπι- τρέψη να συνεχίση την πώλησι...

— Άλλά ή ποίησι ενός παιδιού δέ φένοει λεφτά, γι' αυτό τό παιδί- θαύμα έγινε τό παιδί-έπιχείρησι.

— Χωρίς έμένα, τί θά ήταν ή Μινού; δηλώνει, με θριαμβευτικό χαμόγελο ή «μαμά».

— Άπλούστατα, θά ήταν ένα θα- μάσιο παιδί, ενώ τώρα είναι ένας κλάσιν, άπροσδιορίστου ήλικίας...

— Γιατί συνέβη καί αυτό... Πριν λίγες μέρες, ή «μαμά» — πάντοτε «για τό καλό της» — έδωλαε τη Μινού στη σκηνή ενός νυχτερινού κέντρου, όπου τραγουδάει και παί- ζει «θιάσα»...

— Τί χρήματα κερδίζει; 'Ιδέα, βέ- βαια, δεν έχει ή Μινού. Όλα τά φρονιτά ή «μαμά». Δέ μπορεί ν' ασχοληται ένα παιδί μ' αυτά τά πράγματα. Ένα παιδί — πιστεύει σίγουρα ή «μαμά» — είναι για να τραγουδά στα νυχτερινά κέντρα...

— Είσαι εύτυχ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Ποιές τροφές πρέπει να προτιμάν και ποιές ν' αποφεύγουν

Ποιές τροφές πρέπει να προτιμάν και ποιές ν' αποφεύγουν

ΥΠΑΡΧΕΙ μία ειδική διαίτα για τους καρδιοπαθείς; Αναμφισβήτητα ναι. Ας προσπαθήσουμε να την δούμε στις γενικές της γραμμές:

1) Κατά κανόνα οι άνθρωποι, που υποφέρουν από την καρδιά τους, πρέπει ν' αποφεύγουν κάθε τι, που μπορεί να βαρύνει το στομάχι τους: ψωμί, ζυμαρικά, σάλτσες, τηγανητά και ιδίως τα αεριογόνα ποτά.

2) Θα αποφεύγουν επίσης τις τροφές, που προκαλούν ζημιώσεις μέσα στον εντερικό σωλήνα ή που ερεθίζουν τον βλεννογόνο του: λάχανο, ξερρά φασόλια, σαλάτες, πλιθές ψωμί.

3) Η παχυσαρκία είναι ο χειρότερος εχθρός της καρδιάς. Γι' αυτό, οι ασφαλιστικές εταιρίες ζητούν αυξημένα ασφαλιστικά ζωής από τους παχύσαρκους. Ο αγώνας κατά της παχυσαρκίας είναι προ πάντων ζήτημα διαίτας. Θα αποφεύγετε, συνεπώς, όλες τις τροφές, που δίνουν πολλές θερμίδες: ψωμί, γλυκίσματα, ζυμαρικά, ξηρούς καρπούς κτλ. Δεν πρέπει να ξεχνάτε ακόμη ότι τα ποτά, όπως η μπύρα ή το κρασί, μας δίνουν επίσης θερμίδες (350—600 θερμίδες σε κάθε λίτρο).

4) Η ζάχαρη αποτελεί την καλύτερη και ταυτόχρονα τη χειρότερη τροφή για την καρδιά. Πραγματικά, ο καρδιακός μυς, όπως και κάθε άλλος μυς, έχει ανάγκη από σακχαρό, που ο οργανισμός του το παρέχει με τη μορφή γλυκόζης, για να έρξασθ. 'Αλλ' η κατάχρηση είναι επικίνδυνη. Γιατί η πλεονάζουσα ποσότητα σακχάρου μετασχηματίζεται σε λίπος. Έτσι, ένας αθλητής, που συνήθισε να τρώει σακχαρούχες τροφές, θα μεταβληθεί σε παχύσαρκο, αν συνεχίσει την ίδια διαίτα και μετά την απομάκρυνση του από τα αθλητικά γήπεδα.

5) Καμιά θεραπεία της καρδιακής ανεπάρκειας δεν είναι δυνατή, αν δεν καταργήσουμε το αλάτι, που, ως γνωστόν, συγκεντρώνει το νερό μέσα στους ιστούς και προκαλεί το σχηματισμό οίδημάτων στα πόδια και το πρόσωπο.

Τιπολογίστηκε ότι ένας υγιής άνθρωπος, που δεν ακολουθεί καμιά διαίτα, καταναλώνει κάθε μέρα 10—15 γραμμάρια αλατιού, που καταναλώνονται ως εξής: τα 2) 5 πωρόχοντα από το ψωμί, άλλα 2) 5 από τα μαγειρικά παρασκευάσματα και το υπόλοιπο 1) 5 από τις μαγειρευμένες τροφές. Άρα, συνεπώς, να περιορίσουμε το ψωμί, τις σάλτσες, τα πολυπλάγια παρασκευάσματα κτλ., για να ελαττώσουμε το αλάτι κατά 50%.

Οι ασθενείς από καρδιακή ανεπάρκεια, λοιπόν, θα τρώνε τροφές, που θα είναι μαγειρευμένες χωρίς αλάτι και δε θα ρίχνουν αλάτι στο πιάτο τους. Θα αντικαταστήσουν επίσης το ψωμί και τα μπισκότα, με ψωμί και μπισκότα χωρίς αλάτι, καθώς και το γάλα, με γάλα χωρίς χλωριούχο νάτριο.

Θα καταργήσουν ακόμη το βούτυρο, τη μαργαρίνη, το τυρί, το ασπράδι του αυγού, τα θαλασσινά, τα θηράματα και τα αλλαντικά.

Από τα χορταρικά θα αποφεύγουν τα σπανάκια, το σέλινο, τα πράσα και τα καρότα. (Τα καρότα περιέχουν περισσότερα από 100 χιλιοστόγραμμα χλωριούχου νατρίου στα 100 γραμμάρια).

Μετάξυ των τροφών που θα αποφεύγουν, συγκαταλέγονται ακόμη οι κονσέρβες, οι σούπες κοντάκια κτλ., που είναι παρφορτωμένες με αλάτι.

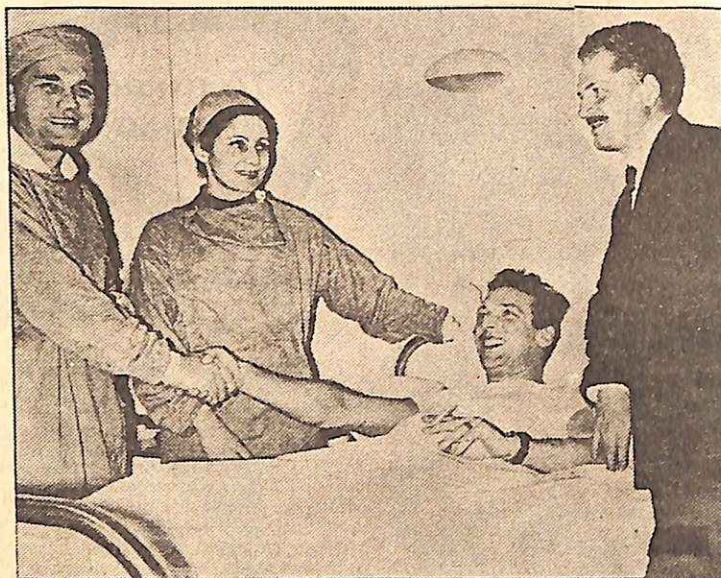
Από τα ποτά θα καταργήσουν όλα τα αλκαλικά νερά, που είναι πλούσια σε διττανθρακικό νάτριο (σόδα), καθώς και τη μπύρα.

6) Αν η κατάχρηση αλατιού είναι βλαβερή στον καρδιοπαθή, η τελεία κατάργησή του, από τ' άλλο μέρος, δεν είναι ακίνδυνη. Η έλλειψη του αλατιού προκαλεί κατάρτιση των δυνάμεων και κόπωση, αποξηραίνει το δέρμα, φέρνει βάρσο στο κεφάλι και κάνει τον άνθρωπο γρινοράκη και δύστροπο.

Σε πολλές περιπτώσεις, έπειτα από την τελεία κατάργηση του αλατιού επί μερικές εβδομάδες, παρατηρούνται ίλιγγος, έμετος και πνευματικές ψυχικές διαταραχές. Γι' αυτό, η πλήρης κατάργηση αλατιού από τους καρδιοπαθείς, έπειτα από την τελεία κατάργηση του αλατιού επί μερικές εβδομάδες, παρατηρούνται ίλιγγος, έμετος και πνευματικές ψυχικές διαταραχές. Γι' αυτό, η πλήρης κατάργηση αλατιού από τους καρδιοπαθείς, έπειτα από την τελεία κατάργηση του αλατιού επί μερικές εβδομάδες, παρατηρούνται ίλιγγος, έμετος και πνευματικές ψυχικές διαταραχές.

7) Ο καρδιοπαθής πρέπει, αντίθετα, να επιζητήσει τις τροφές, που περιέχουν κάλιο. Έτσι, οι τροφές είναι οι πατάτες, οι ζωμοί χόρτων (όχι αλατισμένοι), οι χυμοί από πορτοκάλια, κίτρο, βερούκα και ιδίως μπανάνες. Ένας διατηρητής Γάλλος καρδιολόγος συνιστά στους ασθενείς από σοβαρά νοσήματα της καρδιάς να πίνουν το χυμό από δέκα μπανάνες την ημέρα.

8) Η κατάργηση του καφέ από τον καρδιοπαθή, που κατέχει μόνο αν υπάρχει αύξηση της αναλογίας της ουρίας μέσα στο αίμα. Θα προτιμήσετε το βωδινό και το άγριο κρασί. Ο καρδιοπαθής έχει ανάγκη από πρωτεΐνες, που δεν πρέπει να λείπουν από τη διαίτα του. Θα αποφεύγετε, αν

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΣΚΩΛΗΚΟΕΙΔΙΤΙΔΟΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΑ

Η φωτογραφία αυτή είναι η καλύτερη απόδειξη της επιτυχίας, που σημείωσε η εγχείρηση σκωληκοειδίτιδος επί του Πιέρ Σαζίνω, χωρίς τη χρησιμοποίηση αναισθητικών. Άριστο, διακρίνεται ο Γάλλος καθηγητής Ζεράρ Μπόργκ, που έκανε την εγχείρηση και στον όποιον φέρεται η νέα μέθοδος, που ο ίδιος εφάρμοξε: «Επιστημονική πρόκληση στον πόνο». Όταν ο κ. Σαζίνω μεταφέρθηκε στο χειρουργείο, τοποθετήθηκε ο ένας πικ-άπ μία σειρά δίσκων, ο πρώτος απ' τους οποίους περιείχε οδηγίες στον πάσχοντα, για να συγκεντρωθεί βαθμίδων εξ ολοκλήρου ή σκέψι του στο σημείο του σώματος, που τον έκανε να υποφέρει. Έπειτα, τα ηλεκτρονικά κύματα και οι συνεχιζόμενες οδηγίες επέτρεχαν μία πλήρη ύπνωση του νευρικού συστήματος και ο κ. Σαζίνω μπόρεσε έτσι να εγχειρήσει, παρακολουθώντας τις διάφορες φάσεις της εγχείρησης, και χωρίς να νοιώσει κανένα πόνο.

τίθετα, τα ψάρια και το τυρί, που περιέχουν άφθονο αλάτι.

9) Ο καρδιοπαθής μπορεί να καταναλώσει σε επαρκείς ποσότητες όλα τα φυτικά έλαια (ελαιόλαδο, αραχιδέλαιο, αραβοσιτέλαιο κτλ.).

10) Όλοι σχεδόν οι καρδιοπαθείς φοβούνται τον καφέ και τον κόβουν χωρίς να νιώθουν το γαϊό τους. Κι' ωστόσο, ο καφές δεν αντενδείκνυται στις καρδιοπάθειες. Μήπως σε περίπτωση λιποθυμίας ή συγκοπής, οι γιατροί δεν καταφεύγουν στην καφεΐνη, που είναι το κυριότερο συστατικό του καφέ, για να ξυπνήσουν τον ασθενή να συνέλθ; Κατά τη γνώμη ενός έμπειρου Γάλλου καρδιολόγου, ο καφές ενδείκνυται «σε όλους τους καρδιοπαθείς, που οι συστολές του μυοκαρδίου των είναι εξασθενημέ-

νες ή που παρουσιάζουν ανεπαρκή διόρθωση και κατά γενικό κανόνα σε όλους εκείνους, που η καρδιά και το νευρικό τους σύστημα έχουν ανάγκη ενισχύσεως».

Κάθε φλιτζάνι καφέ περιέχει 0,10—0,12 του γραμμαρίου καφεΐνης, που διαστέλλει τις στεφανιαίες αρτηρίες, δηλαδή τις αρτηρίες, που τροφοδοτούν την καρδιά, ενισχύει το ρυθμό της καρδιάς και διευκολύνει την απόβολή των ούρων.

Ο καφές απαγορεύεται μόνο σε άτομα, που η καρδιά τους ερεθίζεται με το παραμικρό και που παρουσιάζουν τους καλονόμενους παλμούς. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις όχι μόνον δεν αντενδείκνυται, αλλά και επιβάλλεται. Είναι αυτόνοτο, βέβαια, ότι μιλούμε για μετρία χοψή.

Μικρά επιστημονικά νέα

μεί, αλλά δεν κλαίει. Κλαίει, όμως, προκαταβολικά με την ιδέα ότι θα πονέσει. Στην περίπτωση αυτή, η αίσθηση που προκαλεί τα δάκρυα είναι ο φόβος.

Η σκωληκοειδής αντίκλιση τόν εσπρητήρα

Η σκωληκοειδής απόφυση δεν παίζει κανένα ρόλο μέσα στον οργανισμό μας; Πισθάν. Το θέαμα είναι, όμως, ότι μπορεί να χρησιμεύσει σε κάτι. Πράγματι, οι Μεξικανοί χειρουργοί χρησιμοποίησαν τη σκωληκοειδή απόφυση για ν' αντικαταστήσουν ένα μέρος του σπληνός, που έπρεπε ν' αφαιρεθεί λόγω σφοδρωτής θλάξης. Παρόμοιες εγχειρήσεις έγιναν ως σήμερα πέντε και επέτρεψαν όλες από απόλυτη επιτυχία.

Καινούργιο φάρμακο κατά της σχιζοφρενίας

Ένα καινούργιο φάρμακο κατά των φρενικών ασθενειών είναι το R. 1625. Το φάρμακο αυτό αποδείχθηκε αποτελεσματικό στις 43% των περιπτώσεων σχιζοφρενίας, στις οποίες χρησιμοποιήθηκε. Απέδωσε επίσης πολύ καλά αποτελέσματα σε περιπτώσεις χρόνιων παρανεφικών ψυχώσεων, παραληρήματος, διαταραχών

Ο εσκακικός μεταβολισμός στις διάφορες ηλικίες

Πειράματα που έγιναν στη Γερμανία έδειξαν ότι ο εσκακικός μεταβολισμός έχει ως ακολούθως στις διάφορες ηλικίες:

Ηλικία	Θερμίδες
10—13	1100—1300
13—16	1400—1600
16—20	1800—2000
20—30	2200—2400
30—40	2600—2800

Με απόλυτα λόγια, ο εσκακικός μεταβολισμός μειώνεται όσο προχωρούμε σε ηλικία. Αυτό σημαίνει ότι ελαττώνονται συγχρόνως και οι ανάγκες μας σε τροφή.

Ορμόνες άρρενας από το στόμα

Ένα γαλλικό φαρμακευτικό εργοστάσιο παρεσκεύασε αρρενικές ορμόνες που παίρνονται από το στόμα και που έχουν την ίδια επίδραση με εκείνες που εισάγονται στον οργανισμό με ένεσεις.

Δέ πρέπει να φοβίζονται οι μολυσματικές αρρώστιες των παιδιών

Πόσο κρατάει η επώοσι και για πόσο καιρό είναι μεταδοτικές η εστιακή, η ιλαρά, η ερυθρά και η ανεμοβλογιά;

ΠΟΛΛΕΣ φορές οι μητέρες, συζητώντας μεταξύ τους, αναφέρονται σε αυτό το θέμα, αλλά μόνο λίγες απ' αυτές ξέρουν ποιές είναι οι «εξανθηματικές αρρώστιες». Μιλούν, δηλαδή, γενικά για μολυσματικές αρρώστιες της παιδικής ηλικίας, εννοώντας τις εξανθηματικές αρρώστιες, ενώ, στην πραγματικότητα, αυτές αποτελούν μόνο ένα μέρος τους.

Οι εξανθηματικές αρρώστιες, λοιπόν, είναι μολύνσεις από ιούς (εκτός από την ανεμοβλογιά, στην οποία παίζει ενδιαφέροντα ρόλο ένας άλλος μικροοργανισμός, ένας στρεπτοκόκκος) που εκδηλώνονται με διάφορα γενικά συμπτώματα (όπως πυρετός, βήχα, συνάχι, κλπ.) αλλά κυρίως με ένα δερματικό έρεθισμο ή εξάνθημα, με ξεχωριστά χαρακτηριστικά για κάθε αρρώστια.

Πρόκειται για μολυσματικές νόσους, που προσβάλλουν συνήθως την παιδική ηλικία, έπειτα τα παιδιά είναι πολύ επιδεκτικά σε αυτούς τους ιούς, αλλά και που αφήνουν μία άνοσια σταθερή και διαρκή.

Μόνο το νεογέννητο και το βρέφος, στους πρώτους μήνες της ζωής του (2—3) και ιδιαίτερα όταν θηλάζεται από τη μητέρα του, δε θα έπρεπε να προσβάλλεται από αυτές τις αρρώστιες. Κι' αυτό γιατί έχει ακόμη στο σώμα του τις άμυντικές ουσίες, που του χάρισε η μητέρα του (σ' αυτή την περίπτωση όμως είναι απαραίτητη προϋπόθεση να έχει προσβληθεί η μητέρα από τις αρρώστιες αυτές στην παιδική ηλικία της).

Οι εξανθηματικές αρρώστιες, λοιπόν, είναι αρρώστιες τυπικά παιδικές, που προσβάλλουν συνήθως τα παιδιά στα πρώτα χρόνια της ζωής τους ή γύρω στα δέκα τους χρόνια.

Η μετάδοσι γίνεται πάντα με την άμεση επαφή του παιδιού με ένα άρρωστο παιδί. Ο ιός, που ο άρρωστος σπυρτίζει γύρω του με τα μικροσκοπικά σταγονίδια σάλιου, εισχωρεί στο άλλο παιδί από το στόμα ή τη μύτη και προσβάλλει τον οργανισμό του.

Από αυτή τη στιγμή, αρχίζει η περίοδος της επώοσης, εκείνη δηλαδή η περίοδος, που μεσολαβεί ανάμεσα στη μετάδοσι και στις πρώτες κλινικές εκδηλώσεις. Ο ιός, σ' αυτή την περίοδο, κάνει την εγκατάστασή του στα κύτταρα και αρχίζει να πολλαπλασιάζεται. Στο διάστημα αυτό, το παιδί δε μεταδίδει ακόμη την αρρώστια. Άλλωστε, δίνει ακόμη την αρρώστια, ακόμη κι' αυτό το ίδιο, δεν εκδηλώνει ακόμη παρά αόριστα μόνο συμπτώματα, όπως αδιαθεσία, ανορεξία, άκεφια.

Η περίοδος της επώοσης τελειώνει, όταν αρχίζουν να εκδηλώνονται οι κλινικές ενδείξεις μιας γενικευμένης μολυσματικής αρρώστιας. Παρουσιάζεται δηλαδή πυρετός, λιγώτερο ή περισσότερο υψηλός, που συνοδεύεται — ανάλογα με το είδος της αρρώστιας, που έχει προσβάλει το παιδί — από έμετο, από έρεθισμο των βλεννογόνων και του ουρανίσκου, από ρινίτιδα και φαρυγγίτιδα.

Αυτή είναι μία νέα φάση της αρρώστιας, κατά την οποία ο ιός, που έχει πολλαπλασιαστεί στα κύτταρα, διαδίδεται στο αίμα.

Είναι έπομένο, ότι, σ' αυτό το σημείο, η αρρώστια του παιδιού είναι πολύ μεταδοτική. Η προδρομική περίοδος διαρκεί από λίγες ώρες μέχρι λίγες μέρες (3—4), ανάλογα με την αρρώ-

στια, κι' ύστερα η αρρώστια περνά στην τρίτη της φάση, το εξάνθημα. Τότε, τα γενικά συμπτώματα μετριαζονται, ο πυρετός πέφτει και γίνεται η εμφάνιση του δερματικού έρεθισμού με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε αρρώστιας, που απλώνονται σε όλοκληρο το σώμα.

Το εξάνθημα είναι και η τελική εκδήλωση του ιού. Σ' αυτή τη φάση, η αρρώστια είναι πάντα μεταδοτική — ιδιαίτερα με την άμεση επαφή — και μένει τέτοια για αρκετές μέρες, ύστερα από την εξαφάνισή του εξανθήματος.

Θα είναι, βέβαια, πολύ χρήσιμο για τις μητέρες, να γνωρίζουν ποιά είναι η περίοδος της επώοσης του ιού και γ' αυτό πόσο θα πρέπει να απομονώνονται τα παιδιά στις πιο συνηθισμένες εξανθηματικές αρρώστιες.

Αρρώστια	Επώοσι	Απομόνωσι
	ημέρες	ημέρες
Όστρακιά	2—8	28
Ιλαρά	12—14	21
Ερυθρά	14—21	10—12
Ανεμοβλογιά	14—18	21

Τις περισσότερες φορές, οι εξανθηματικές αρρώστιες, ακολουθούν την κανονική διαδρομή, που αναφέραμε πιο πάνω. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, είναι δυνατόν να παρουσιαστούν επιπλοκές και μάλιστα — όχι σπάνια — αρκετά σοβαρές. Έτσι, η όστρακιά μπορεί να φέρει σαν επιπλοκή μία οτίτιδα, μία νεφρίτιδα, μία καρδιοπάθεια. Η ιλαρά, μία οτίτιδα ή μία βροχονευμονία. Η ανεμοβλογιά δίνει κίχες ή φλεγμονές, που οφείλονται σε μολύνσεις, που είναι δυνατόν να ύπαστούν οι φλύκταινες.

Αυτά, ακριβώς, είναι τα επικίνδυνα επάκόλουθα, που πρέπει να καταπολεμούνται.

Στα τελευταία χρόνια, τα αντιβιοτικά έχουν περιορίσει αξιοσημείωτα τη σοβαρότητα αυτών των επιπλοκών και, πολλές φορές, τις επιπλοκές να εκδηλωθούν. Μ' άλλα λόγια, οι μολυσματικές αρρώστιες της παιδικής ηλικίας μπορούν να αντιμετωπιστούν, σήμερα, με θάρρος από τους γονείς.

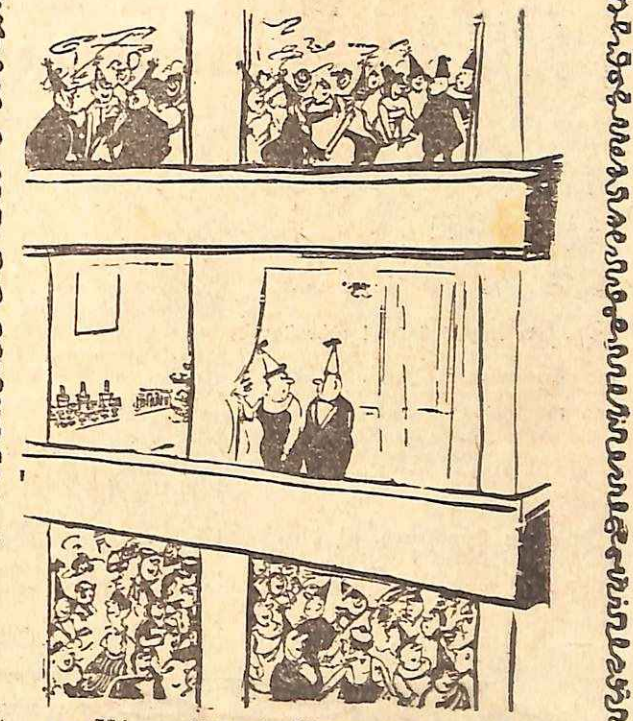
Δυσ είναι τα καθήκοντα, που έχει μία μητέρα, όταν υποψιαστεί, ότι το παιδί της έχει προσβληθεί από μία εξανθηματική αρρώστια: 1) Να καλέσει άμεσα γιατρό, όταν θα παρατηρήσει στην επιδερμίδα του παιδιού υπόπτους λεκέδες, γιατί είναι επικίνδυνο να περάσει απαρατήρητη μία εξανθηματική αρρώστια. 2) Να διευκολύνει την κανονική εξέλιξη της αρρώστιας με τους απαιτούμενους υγιεινούς όρους.

Η μητέρα δεν πρέπει να φοβηθεί τον πυρετό, που εμφανίζεται στην πρώτη περίοδο και που είναι μία κανονική αντίδραση του οργανισμού έναντι του μολυσματικού ιού, αλλά τον πυρετό που παρατείνεται και μετά την εμφάνισή του εξανθήματος. Το πυρετό αυτό θα πρέπει να τον αναστρέψει άμεσα ο γιατρός για να προσπορίσει εκείνος προλάβει μία επιπλοκή.

Μία τελευταία παρατήρηση, που πρέπει να κάνουμε σχετικά με τις εξανθηματικές αρρώστιες, είναι η εξής: Είναι καλό, αυτές οι αρρώστιες να εκδηλώνονται κατά τη διάρκεια της παιδικής ηλικίας, γιατί για τους ενηλίκους είναι συνήθως πιο σοβαρές και πιο επικίνδυνες.

Ιδίως για τις γυναίκες, μία απ' αυτές, η ερυθρά, μπορεί να παρουσιάσει ένα σοβαρό κίνδυνο, αν θα συμπέσει με το πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης το.

Τεχνοθεραπεία

Μήπως δεν τους έδωσες να καταλάβουν σε ποιά πάτωμα μένουμε;

Τι έγινε ο «βασιλιάς των πετροελαίων» που γνώρισε: — Ανακάλυψε ότι εργάζεται σ' ένα προαίτιο βενζίνης!

Έχετε ανάγκη από κανένα θανατοποιοτό;

Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΔΩ και είκοσιτέσσερα μερόνυχτα, ο Γκάντ Χούρ πολιορκούσε με το στρατό του την «ιερή πόλη» Ταμόρ, που την κυβερνούσαν άλλοτε οι πρόγονοί του. Παρ' όλη τις μανιώδεις επιθέσεις, παρ' όλη την πείνα και τη δίψα, οι πολιορκημένοι αντιστάθηκαν άρμα. Μα είχαν άρματα πιά να χάνουν το θάρρος τους.

— Ας παραδοθούμε! φώναζαν στον άρχηγό τους Μπέν Κρίν. Αίχιο θάνα πιά πολύ άρμα. Ο Γκάντ Χούρ θάχη καταστρέψει όλοτα την αγαπημένη πόλη μας...

— Αίχιο, ο Γκάντ Χούρ θά ελ-
vai νεκρός, πρόσφερε εκείνος ήρμα.
Και δε θέλεις να δώση άλλες ε-
ξηγήσεις.

Μία νέα ώραύαση, με ξανθά
μαλλιά και μάτια λαμπερά, πλο-
σια ντυμένη, γονατισμένη μπροστά
στον Μπέν Κρίν, τον κτύπησε με
σεβασμό.

— Η ώρα έφτασε, Αμαρυλλίς,

ρος του μ' άνοιχτή άγκαλιά και
να πλησιάσει τα χείλη της στα δι-
κά του... Το φίλι της εκείνη ταύ-
φευρε ένα μούδιασμα, σαν να του
πρόσφερε το θάνατο μαζί με τον
έρωτα!

Ξαφνικά άνασχύθηκε κι' άνοιξε
τα μάτια του. Οι στρατιώτες του
είχαν φέρει μέσα στη σπηνή του
μία γυναίκα νέα κι' άμορφη... ο-
πως την είχε άνειρεντή.

— Τη βοήθαμε έξω απ' το στρα-
τόπεδο, του εξήγησαν.

— Τότερα είπαν στην Αμαρυλλί-
δα:

— Να ο βασιλιάς των βασιλιά-
δων! Προσκήνισε τον και εξήγη-
σον. Πού πήγανες; Τι θέλεις;

— Η νέα δεν είχε κτύπησε από-
μα το δώμο των δικών της. Φαν-
ταζόταν πως θ' αντίκρυζε μία
μορφή φοιτητή, άποκοσμητική, πως
είχε αναλάβει να γονιεύει ένα τέ-
ρας...

— Τποκλήθηκε ταπεινά και είπε:

«Είμαι σκληρός για όποιον μου
αντιστάται. Είμαι καλός για ό-
ποιον ταπεινώνεται» έλεγε ο ίδιος
συνά.

Βλέποντας τώρα την άμορφη
της Αμαρυλλίδος, οι γυναίκες του
του είπαν, από ζήλεια:

— Τι θέλει αυτή η άδιάντροπη
ξένη; Μη την κρατήσεις κοντά
σου! Φυλάξον από καμιά παγί-
δα!...

Μία ματιά του έβλεπε και μία σύν-
τομη διαταγή του τις έκαμε ν' άπο-
τραβηχτούν όλες, φοβισμένες, και
να βγούν απ' τη σπηνή.

Ο Γκάντ Χούρ έμεινε μόνος με
την Αμαρυλλίδα. Την κτύπησε πολ-
λή ώρα, άμείλητος. Της έπιασε τα
χέρια, τάσφιζε γλυκά.

— Μη μένεις έτσι μπροστά μου,
παγομένη, με τα μάτια χαμηλωμέ-
να! Της είπε. Πές μου, τί σ' έφερε
στη σπηνή μου; Ποιοί είναι οι πό-
θοι σου, τα μυστικά σου;

— Μία λέξη μόνο σου φτάνει:
«Γίνε ο άφέντης μου!»

στράτο σου στη χώρα σου και ν'
άφισες ελεύθερη την Ταμόρ;

Μία τρομερή άλλαγή έγινε ξα-
φνικά στη φυσιογνωμία του Γκάντ
Χούρ. Τα μάτια του πέταξαν ά-
στραπές.

— Ποτέ! φώναξε. Η πολιτεία
αυτή είναι καταδικασμένη! Η έξ-
δίκηση μου είναι προσφιλέστερη απ'
τον έρωτα!

— Προέπει λοιπόν να τον σκοτώ-
σω! σκέφθηκε με θλίψη η Αμα-
ρυλλίς.

Έκρυψε όστόσο το σπαραγμό
της ψυχής της κάτω από ένα χα-
μογελο. Ο Γκάντ Χούρ ένοιωσε
να σβύνει ο θυμός του. Και της ηρ-
θύσας, με φωνή τρεμουλιαστή ά-
πο πάθος:

— Είσαι άμορφη σαν τον ήλιο!
Τα χείλη σου θάνα γλυκά σαν το
μέλι... Κτύπησέ με, χαμογέλασέ
μου!...

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!
— Κι' εγώ σ' αγαπώ, μονορού-
ρισε η νέα γέγοντας το κεφάλι
της στον ώμο του.

Η Αμαρυλλίς κτύπησε το πρό-
σωπο του Γκάντ Χούρ. Τι ήσυχια
που κοιμάται δίπλα της! Με πόση
εμπιστοσύνη!...

Τα λιμένα μαλλιά της διατη-
ρούν άρμα τα ίχνη των χεριών
του. Πώς θάθελε να παραείνη ά-
ζώμα τ' άνοιχο της τόσο σύντομης
εξέτης έρωτικής νύχτας, ν' ανα-
βάλλει τη φοιτητή στιγμή!...

Ανασηκώνει τη βαρέα κουρτί-
να της εισόδου της σπηνης και ζυ-
τάζει έξω. Έχει άρμισε να έμμε-
ρώνη. Το στρατόπεδο θά ζυτήση
σε λίγο...

Η Αμαρυλλίς ξαναγυρίζει κον-
τά στο κρεβάτι. Παιώνει ένα στι-
λέτο, πάνω από ένα τραπέζι.

«Νά ο νικητής μου... και το θη-
μα μου!» σκέπτεται, κωταίνον-
τας το λατρευτό πρόσωπο του
Γκάντ Χούρ.

Σκέβει, άκουμπάει το μάγουλό
της στο μέτωπό του, ανάλαφρα,
χωρίς να τον ζυτήση. Μία τρομερή
πάλη ξεσπάει την ψυχή της...

Αν ζήση ο Γκάντ Χούρ, θά την
καταρραστούν οι ψυχές των δικών
της... και θά χαθούν όλοι οι ήπε-
ρασπιστές της Ταμόρ... Η μελλον-
τική εδνίγία της θά πληρωθή με
φωτιά και αίμα... Της φαίνεται
πως βλέπει τους άμείρητους νε-
κρούς, πως τους άκουει να της φω-
νάζουν:

«Εμπρός!... Χτύπησε!...»

Μία υπεράνθρωπη θέληση χάνει
το χέρι της να σφίξει σταθερά το
μαχαίρι...

Οι πολεμιστές του Γκάντ Χούρ
έχουν ζυτήση. Μα ο άρχηγός
τους δεν έχει φανή άζώμα. Η σκη-
νή του μένει σιωπηλή. Οι σωμα-
τοφύλακες του άρχίζουν ν' άνησι-
χούν. Ένας απ' αυτούς πλησιάζει,
κτύπησε μέσα και βλέπει το Γκάντ
Χούρ να πλέη στο αίμα του!

Ο θάνατος τον κεραυνοβόλησε,
δίχως να προλάβει χάν ν' άνοίξει
τα μάτια του, χωρίς να βγάλει ούτ'
ένα στεναγμό. Φαίνεται σαν να κοι-
μάται άζώμα... Το αίμα του έχει
τρέξει όλο από μία φοιτητή πληγή
του λαμού του...

Μία γυναίκα προσκοιτά σαν τρελ-
λή, προς τα τείχη της Ταμόρ. Τα
χέρια και το ρούχο της είναι ματο-
βμένα. Οι στρατιώτες του Μπέν
Κρίν την άναγνωρίζουν. Τ' όνομά
της πέταει από στόμα σε στόμα:

— Δόξα σε σένα, Αμαρυλλίς!
Ο στρατός του Γκάντ Χούρ δια-
λύεται, πανικόβλητος... Η πατρίδα
σου σώθηκε!...

Μπορώ λοιπόν να πεθάνω!...
φρονάζει η νέα.

Φιλάει, πάνω στα χέρια της, το
αίμα του πολυαγαπημένου της και
βυθίζεται στην καρδιά της το ίδιο
μαχαίρι που έγινε το αίμα αυτό...

Ε. ΝΤΕ ΡΟΤΦΙ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΑΚΗΣ
ΡΕΝΑ
ΕΥΑ
ΜΑΙΡΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΛΕΩΠΑ
ΛΕΛΑ
ΘΟΔΩΡΟΣ
ΑΙΔΩΝ

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΧΑΟΗ ΔΙΑΣΚΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΤΖΩΛΗ ΓΑΡΜΗ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ. Σενάριο - Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΔΗΣ. Διευθυνός Φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΝΙΜΦΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

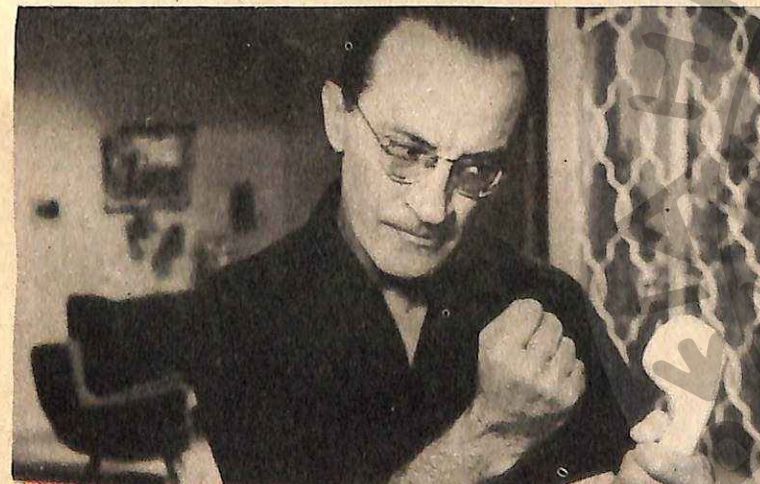
Θov. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Λάκης άγόρασε σε τιμή εύκαιρίας ένα άνοιχτό αυτοκινητάκι,
παλαιού τύπου και πηγαίνει μ' αυτό τους γονείς του και τις τρεις ά-
δελφές του, Ρένα, Εύα και Μαίρη, για να πάρουν το μπάνιο τους σε
μία πλάξ. Εκεί ο Λάκης συναντά τη φίλη του Λέλα, η οποία τον πιέζει
να παντρευτούν, γιατί τ' άδελφία της θέλουν να την παντρεύουν, για
να μπορέσουν κι' αυτά να πάρουν σειρά. Η Ρένα συναντά κι' αυτή το
φίλο της, Θόδωρο, ο οποίος της δίνει να καταλάβη πως του είναι
αδύνατο να συζητήσει για γάμο, αν δεν παντρεύη προηγούμενως την
άδελφή του. Η Εύα και η Μαίρη, που δεν έχουν άκόμα κανένα αίσθη-
ματικό δεσμό, συναντούν η μέρ πρώτη το Γιώργο, που φτάνει στην
πλάξ με μία άρμα κούρσα τελευταίου μοντέλου, η δε Μαίρη τον Κλε-
ώπα, που τους προσέφερε στο δρόμο με το μοτοσάκτο του.

Σε μία στιγμή ο κύρ Παναγιώτης βλέπει το γυιό του να τρέχει πίσω
από τη Λέλα και ζητάει εξηγήσεις. Το μυστικό του Λάκη κινδυνεύει ν'
άποκαλυφθή, έκείνος όμως κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα να γυ-
ρίσει άλλοι τη συζήτηση και να μεταβάλει τον πατέρα του σε συνήγορο,
για την άναβολή του γάμου του με τη Λέλα.

Το ίδιο βράδυ, η Εύα με το Γιώργο και η Μαίρη με τον Κλεώπα
πηγαίνουν σ' ένα νυχτερινό κέντρο, όπου ύστερα από λίγο καταφθάνει
και ο Λάκης με τη Λέλα. Οι δύο άδελφές κατορθώνουν να φύγουν, χωρίς
να τις δει ο Λάκης. Η Λέλα δε χάνει την εύκαιρία να θυμιάσει στο Λά-
κη πως πρέπει να παντρευτούν και του προτείνει να βρη ένα ψεύτικο
πατέρα, για να παντρευτούν κρυφά από τους δικούς του.

Για να επισπεύσει το γάμο της άδελφής του, ο Λάκης άποφασίζει
να την... κυκλοφορήσει. Εκείνος όμως αγαπάει το Θόδωρο και διώχνει
τον Ένα μετά τον άλλο όλους τους γαμπρούς, που της βρίσκει ο Λά-
κης. Ο Γιώργος και ο Κλεώπας, που θέλουν να βγούν με τα κορίτσια,
τους τηλεφωνούν στο σπίτι, μα σπάνει το άκουστικό ο Λάκης. Ο
Κλεώπας προσποιείται τότε πως είναι η... Πίτσα, μα ο Λάκης δεν
άργει ν' άνακαλύψη την... πλαστοπροσωπεία.

Σφίγγει τα δόντια του και ξαναγυρίζει στο λίκινγκ - ρούμ. Σηκώνει
το άκουστικό και φωνάζει θυμωμένος:
— Λέι στο διάολο!... Άκούς; Λέι στο διάολο, Κλεωπιτίτσα!...
— Λάκη... Λάκη... Στην άρχη κι' ύστερα λέει: Έδώ, Λέλα...
— Μπάρ... Λάκη... Σταμάτα επί τέλους!... Έγινες Λέλα!...
— Τρελλάθηκες, Λάκη; Έδώ, Λέλα, σου λέω.
— Ο Λάκης μένει για λίγο σκεπτικός κι' ύστερα τραυλίζει:

Η Εύα και η Μαίρη φεύγουν γελώντας, γιατί ό... αστηρός άδελ-
φός τους, χωρίς να το υποψιάζεται, τις στέλνει ο ίδιος στο Γιώργο
και στον Κλεώπα, που περιμένουν απ' έξω.
Ο φακός κατόπιν μας δείχνει τη Λέλα, να περπατά σ' ένα άθη-
ναϊκό δρόμο. Πλησιάζει ένα περιπτερό, σταματάει και παίρνει το
Λάκη στο τηλέφωνο.

Ο Λάκης, έκεί που πάει να καθήσει, για να συνεχίσει το διάδασμα
της έφημερίδας του, άκουει το κουδούνι του τηλεφώνου.

— Λέλα... Λέλα... Έσύ... Η Λέλα η δικιά μου!... Έ; Μίλα, λοι-
πόν, χριστιανή μου, να ξέρουμε με ποιόν μιλάμε!...
— Μήπως με άφισες καθόλου να φιλησώ!... Λοιπόν, Έλα, είναι έν-
τάξει! Τ' άδελφία μου σε περιμένουν. Τ' έκανες έσύ, κανόνισες για
γυνείς;
— Από μόνον δεν ύπήρχε τίποτα στην άγορά. Από πατέρα κάτω γί-
νεται... Δεν άστεινόμεναι καθόλου! Μόνο πατέρα βρήκα κι' αυτόν με
χιλίαν βάσανα...

— Πές μου καθαρά τί θέλεις από μένα! Σ' άκούει ο δούλος σου, όχι ο κύριός σου!...

της είπε έκείνος, «Όλοι οι δικοί
σου σκοτώθηκαν στη μάχη. Η μη-
τέρα σου πέθανε απ' τον πόνο της.
Η πατρίδα σου κινδυνεύει να χα-
θής... Σε διάλεξα για να τη σώ-
σης... Το θέλεις; Θέλεις να έκδι-
κηθής για τους νεκρούς μας και
να έλευθερώσεις τους ζωντανούς;

— Το θέλω! άπάντησε η νέα ά-
πορροιστικά.

— Θέλεις να θυσιάσης τα νειά-
τα σου, την άμορφη σου, τη ζωή
σου;

— Το θέλω!... Θά πάω στον έχ-
θρό μας... κι' όρκίζομαι να τον
κτυπήσω!

★

Ξαπλωμένος στο χοντροκέντητο
στρώμα του, ο Γκάντ Χούρ φαινό-
ταν θυμωμένος σε άνειροπολήσεις.
«Έβλεπε, με τα μάτια κλειστά, μία
γυναίκα με φωτεινή μορφή, κατά-
χλωμη, να προσκοιτά προς το με-

— Ζητώ απ' τον πανίσχυρο
Γκάντ Χούρ να με φιλοξενήσει στη
σπηνή του, γιατί είμαι μανάχη, μα-
κρινά απ' την Ταμόρ, άπου το σπίτι
μου κήκε... Θέλεις να δεχτής μία
καινούργια σκλάβια σου, νύχτε και
άφέντη μου;

— Έλα κοντά... Μη φοβάσαι...

Η φωνή του Γκάντ Χούρ ήταν
γλυκειά, χαϊδευτική, άρμονική. Η
Αμαρυλλίς άπόρησε και συγκινήθη-
κε. Τόλημισε επιτέλους να τον κτυ-
τάει...

— Ω, τί έκπληξη! Ήταν νέος, ώ-
ραίος, με μάτια βελουδένια και
γλυκά! Το καθαρό μέτωπό του δε
φαινόταν να είχε ξαράσει ποτέ από
θυμό.

Αυτός ήταν ο πολιορκητής της
Ταμόρ, ο άμειλητος νικητής, που
ελεγε γύσει τόσο αίμα, που είχε κό-
ψει άμείρητα κεφάλια... γιατί
δεν κρατούσε κανέναν αιχμάλωτο
ζωντανό.

— Έχεις δικιο. Είσαι άμορφη,
ποητή... Τι ενδιαφέρουν όλα τ'
άλλα; Άξίζει να πληρώση κανείς
τον έρωτά σου με τη ζωή του!

Η Αμαρυλλίς άνασχύθηκε, σ'
αυτά τα λόγια. Η καρδιά της σφί-
χτηκε. Την πάγωσε η φοιτητή για
ό,τι έπρόκειτο να χάνη... Είχε λοι-
πόν κάποιο προαίσθημα ο Γκάντ
Χούρ;...

Έκείνος πλησίασε το πρόσωπό
του στο δικό της και της ψιθύρι-
σε, κτυπάζοντάς την στα μάτια:

— Πές μου καθαρά τί θέλεις ά-
πό μένα! Σ' άκούει ο δούλος σου,
όχι ο κύριός σου!

Μία έλπίδα γέμισε την ψυχή της
κοπέλλας: Πώς θά μπορούσε να
σώσει την Ταμόρ, χωρίς να σκο-
τώση...

— Θά με ίτακούσης λοιπόν;
πρόσφερε άργά. Θά με ίτακούσης,
αν σου ζητήσω να γυρίσης με το

... Θα τον πάρω, λοιπόν, και θα έρθουμε στο σπίτι σας και ο Θεός να βάλει το χέρι του...
 — Ο φακός μας μεταφέρει τώρα σ' ένα ειδυλλιακό τοπίο, όπου βλέπουμε τον Κλεώπα να τρέχει πίσω από τη Μαίρη. Τρέχουν κοντά σε μια λιμνούλα. Ο Κλεώπας τη φτάνει, την πιάνει και κάνει να τη φιλήσει... Η Μαίρη προσπαθεί να του ξεφύγει. Ο Κλεώπας τη συγκρατεί, αλλά σε μια στιγμή χάνουν και οι δυο την ισορροπία τους και πέφτουν στο νερό.

Η πάλη συνεχίζεται μέσα στο νερό και, τελικά, οι δυο έρωτευμένοι, με τα ρούχα μουσκεμένα από το απροσδόκητο μπάνιο, ανταλλάσσουν εκεί το πρώτο τους ερωτικό φιλή.
 Λίγο πιά περά, κάτω από ένα δέντρο, ξαπλωμένοι στο γρασίδι, η Εύα και ο Γιώργος βρίσκονται πολύ κοντά ο ένας στον άλλο, μένουν όμως σιωπηλοί. Η Εύα κρατάει ένα λουλουδάκι στο χέρι της και παίζει μ' αυτό. Ο Γιώργος την κοιτάζει και σκέπτεται... Κάτι θέλει να πη, μα δεν ξέρει πώς ν' αρχίσει...

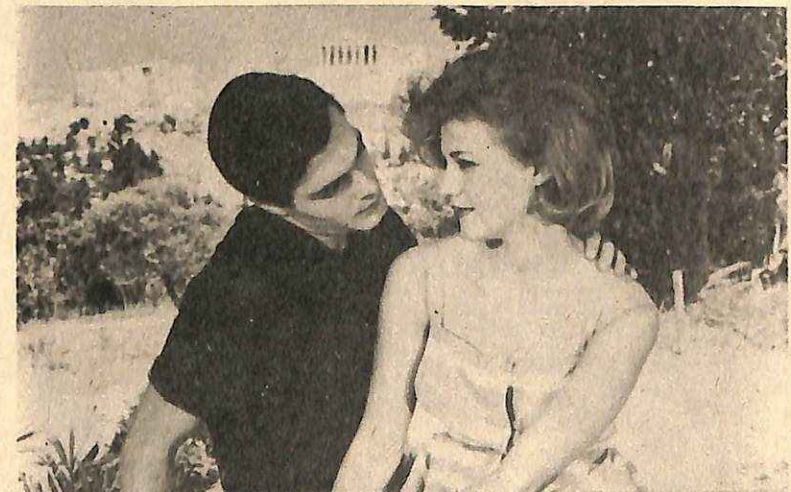
— Εύα, λέει σε μια στιγμή διστακτικά.
 — Ναι, Γιώργο...
 — Ήθελα να σου πω κάτι...
 — Σ' ακούω.
 — Ξέρεις, διστάζω κάπως, γιατί είναι λίγο περίεργο αυτό, που θέλω να σου πω...
 — Καλλίτερα... Μ' άρεσουν τα άσυνήθιστα...
 — Ο Γιώργος πλησιάζει το κεφάλι του στο δικό της και λέει:

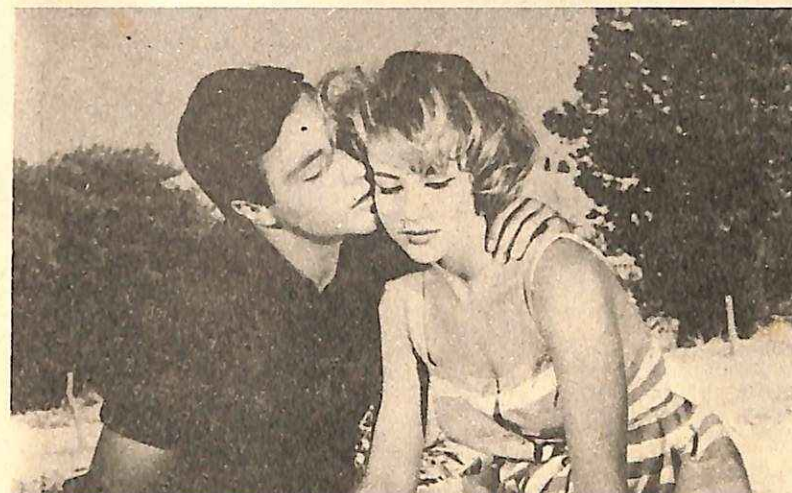
— Εύα, ήθελα... νά... θα ήθελα να μου πής, ελικρινά όμως: Πιστεύεις ότι σ' αγαπώ;
 — Φυσικά, το πιστεύω!... Άν δεν το πίστευα, δε θα ήμουν τώρα εδώ... Πώς σου ρε να μου κάνης αυτή την ερώτηση;
 — Κι' εσύ μ' αγαπάς... Δεν είναι έτσι, Εύα;
 — Φυσικά... Δε μπορώ να καταλάβω τί έπαθες σήμερα.
 — Θέλω να πω... Όταν λες πως μ' αγαπάς, έννοείς ότι... ότι κι' αν δεν ήμουν πλούσιος, θα μ' αγαπούσες πάλι;

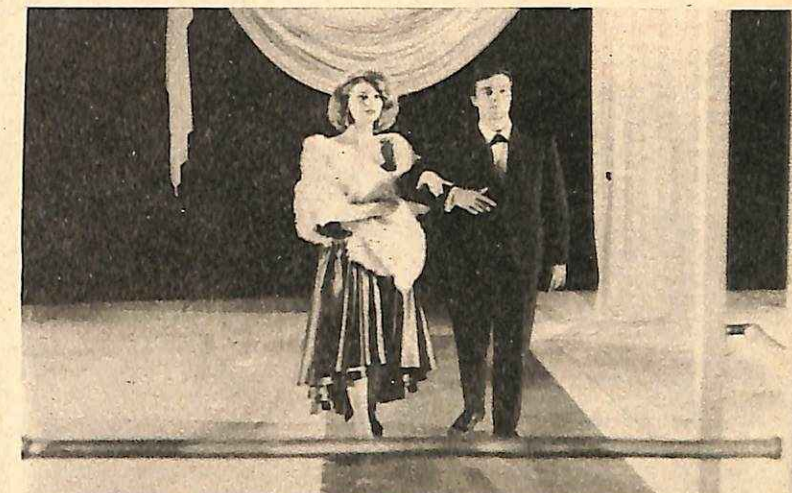
Η ερώτηση του Γιώργου κάνει την Εύα να γελάσει...
 — Γιατί γελάς; ρωτάει εκείνος, πειραγμένος.
 — Μά' έτσι, που τ' ας, έχεις γούστο.
 — Λέγε, λοιπόν, θα μ' αγαπούσες;
 — Επιμένεις να σου πω; Ήρρα!... Αλήθεια, όμως, Ε;
 — Φυσικά...
 — Άκουσε, Γιώργο. Έναν άνθρωπο, τον συμπαθούμε, τον αγαπάμε γι' αυτό, που είναι. Έσύ μου άρεσες...

... Έτσι, όπως σε είδα στο αυτοκίνητο. Μου άρεσε το ντύσιμό σου, ο αέρας σου, όλα μαζί... Τώρα τί να σου πω, αν σ' έβλεπα με παλιόρουχα, άνετασμένο σε κανένα μοτοσκά, μπορεί να μου φαινόσουν άστειος... Με συγχωρής δηλαδή, που μιλά έτσι... Μπορεί, όμως, τότε να μη σε πρόσεχα... Κατάλαβε τί θέλω να πω;
 Γ. Ψ. Ψ. (άπογοητευμένος): Κατάλαβα...
 Γ. Ψ. Ψ.: Σου μίλησα με ελικρινεία, όπως συμφωνήσαμε...
 Η Εύα γέρνει προς το μέρος του και συνεχίζει...

— Μη σ' άπασχολή αυτό... Γιατί θέλεις, αλήθεια, να βασανίζης το μυαλό σου;... Όχι μόνο σ' αγαπώ, αλλά... Όχι προτιμώ να μη στο πω, γιατί μπορεί να σου φανή άστειο...
 — Λέγε, λέγε... επιμένει ο Γιώργος...
 — Νά... "Όχι μόνο σ' αγαπώ, αλλά κάνω κι' ένα σωρό όνειρα για μας τους δυο, για το μέλλον...
 — Και το λες άστειο αυτό;... Κι' εγώ κάνω όνειρα...
 — Ο Γιώργος σκύβει και φιλάει την Εύα...

Εκείνη κλείνει εύτυχισμένη τα μάτια, γέρνει το κεφάλι στο στήθος του και λέει χαμηλόφωνα:
 — Μ' άρεσει έτσι να κλείνω τα μάτια και να όνειρεύομαι...
 Γ. Ψ. Ψ. (ψιθυριστά): Κι' έμένα (κλείνει τα μάτια).
 Ε. Ψ. Ψ.: Τι βλέπεις;...
 Γ. Ψ. Ψ.: Δε μπορώ να σου πω...
 Ο Γιώργος φαντάζεται την Εύα, να βγαίνει από ένα μέγαρο, κρατώντας την από το μπράτσο...

Είναι και οι δυο ντυμένοι βραδυνά.
 Ενώ προχωρούν προς το αυτοκίνητο, η Εύα βλέπει κάτι και τρομάζει. Στο αυτοκίνητο, που τους περιμένει, στέκεται με θόρυβο μπροστά στην ανοιχτή πόρτα και τους περιμένει ο σωφέρ τους, δ... Γιώργος! Η Εύα γυρίζει να δει τον καθαλιέρο της, μα ο Γιώργος δεν είναι πια δίπλα της... Ενώ ο Γιώργος, ο σωφέρ, είναι πάντα εκεί... Η Εύα θυμωμένη, δε μπαίνει στο αυτοκίνητο, αλλά τραβάει το δρόμο της... Ο Γιώργος τρέχει πίσω της...

... Προσπαθεί να τη σταματήσει και να της εξηγήσει. Η Εύα όμως δεν τον ακούει και απομακρύνεται...
 Μια όμορφη ανοιχτή κούρσα, με τρεις νεαρούς, σταματάει μπροστά στην Εύα... Κι' οι τρεις την προσκαλούν ν' ανεβή, μα η Εύα διστάζει... Κυττάζει μια το αυτοκίνητο, μια τους επιβάτες του...
 Οι νέοι κατεβαίνουν, την πλησιάζουν και αρχίζουν να χορεύουν μαζί της... Ύστερα της τραβούν το φόρεμα, δείχνοντας έτσι πως ενδιαφέρονται μόνο για το σώμα της...

Ο Γιώργος, χωρίς να διστάση καθόλου, όρμαει να τους διώξη... Αρχίζει ένας φοβερός καυγάς μεταξύ τους. Ο Γιώργος, που η αγάπη του διπλάσιζε τις δυνάμεις του, αγωνίζεται με θάρρος και οι πρώτες γροθιές που δέχεται δεν τον φοβίζουν... Είναι όμως αδύνατο να τ' αβγάλη πέρα και με τους τρεις αντιπάλους του, που τον αφήνουν ανέπαφο στο πεζοδρόμιο και συνεχίζουν το χορό τους. Περισσότερο όμως από τις γροθιές, που δέχτηκε, πόνεσε ο Γιώργος από το γεγονός ότι η Εύα, άδιαφορώντας γι' αυτόν...

... συνεχίζει το χορό της με τους τρεις νεαρούς και δέχεται στο τέλος ν' ανεβή στο αυτοκίνητό τους.
 Έτσι ο Γιώργος, που συνεχεται σε λίγο, βλέπει την κούρσα ν' απομακρύνεται, ενώ η Εύα συνεχίζει το χορό μέσα στ' αυτοκίνητο... Έτσι, δυσάρεστα για το Γιώργο, τελειώνει η σκηνή που φαντάστηκε. Στο σημείο αυτό ανοίγει τα μάτια και λέει στην Εύα, που έξα-λυνεται να όνειρεύεται:
 — Πάμε... Η Μαίρη και ο Κλεώπας θα μας περιμένουν...

ΤΟ ΣΩΣΤΟ

ΤΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ της σειρήνας σκέπασε για μερικές στιγμές κάθε άλλο θάνατο, καθώς το νοσοκομειακό αυτοκίνητο έτρεχε μ' όλη του την ταχύτητα, από νοσοκομείο. Μερικές στιγμές αργότερα, ο πληγωμένος βρισκόταν στο χειρουργείο.

Στό μεταξύ, σ' όλη την πόλη, είχε διαδοθεί η είδηση: «Η άριστη πτέρυγα μιας οικοδομής είχε γκρεμιστεί κι' ο μηχανικός Βιττόριο Κόρσι, είχε τραυματισθεί σοβαρά. Ο μηχανικός ήταν ένα πρόσωπο πολύ γνωστό. Νέας, συμπαθητικός, αθλητικός, με θαμνάσιο μέλλον. Μά δεν ήταν από εκείνη την πόλη και δεν είχε συγγενείς.

Όταν, δυό ώρες αργότερα, ο χειρουργός Κάρλο Πίνι βγήκε από το χειρουργείο, η αρχινοσοκόμος, η δεσποινίδα Νέλλη, τον πλησίασε και τον ρώτησε χαμηλόφωνα:

— Όλα εν τάξει, γιατρέ;

— Η επέμβαση πέρασε, απάντησε εκείνος, αλλά οι ελπίδες να σωθεί αυτός ο νέος είναι ελάχιστες. Γι' αυτό πρέπει να φροντίσουμε για κάτι άλλο. Πριν από την επέμβαση, συνήλθε, για μερικές στιγμές, και είπε πολλές φορές: «Καλέστε τη μηνηστή μου. Πρέπει να την παντρευτώ άμεσα».

— Και ποιά είναι η κοπέλλα; ρώτησε η νοσοκόμος, με ενδιαφέρον.

— Δεν ξέρω. Προσπαθήστε να πληροφορηθείτε. Κάνετε κάτι. Αυτός ο νέος μπορεί να πεθάνει και πρέπει να ικανοποιηθεί η τελευταία επιθυμία του...

— Καλά, θα φροντίσω, γιατρέ, ψιψιψι. Η Νέλλη.

Μισή ώρα αργότερα, η καινούργια είδηση είχε διαδοθεί σ' όλη την πόλη. Ο μηχανικός δε θα σωζόταν και ήθελε, πριν πεθάνει, να παντρευτεί. Μά ποιά ήταν η μηνηστή του;

— Λοιπόν; Βρέθηκε η μηνηστή του μηχανικού Κόρσι; ρώτησε αργότερα ο γιατρός Πίνι τη δεσποινίδα Νέλλη.

— Ναί... απάντησε εκείνη, με ύφος διστακτικό.

— Τότε θα πρέπει να ειδοποιηθεί άμεσα ένας παπάς.

— Τό άσχημο είναι, γιατρέ, ότι το πράγμα δεν παρουσιάζεται τόσο εύκολο... πρόσθεσε η Νέλλη.

— Δηλαδή, τί συμβαίνει;

— Βλέπετε, γιατρέ, η μηνηστή δεν είναι μία, αλλά τρεις!...

— Πώς; ρώτησε ο γιατρός κατόπληκτος. Τί σημαίνει αυτό;

— Σημαίνει, ότι παρουσιάστηκαν τρεις κοπέλλες, που βεβαιώνουν, ότι είναι άραβωνισμένες με τον κύριο Κόρσι...

— Άσχημη υπόθεση!... μουρμούρισε ο Πίνι. Και τώρα τί θα κάνουμε; Ο πληγωμένος δεν είναι σε θέση να μάς εξηγήσει ποιά από τις τρεις θέλει για γυναίκα του. Πού βρίσκονται αυτές οι κοπέλλες;

— Τις ώδηγησα στο σαλόνι αναμονής.

— Αυτή η ιστορία θα ήταν καμικι, αν δεν ήταν δραματική!... μουρμούρισε ο Πίνι. Πηγαίνω εγώ να τις δω.

Με μεγάλα βήματα προχώρησε προς το σαλόνι, που βρισκόταν οι τρεις κοπέλλες. Δεν ήθελε να το δηλώσει ούτε στον εαυτό του, μά ένοιωσε μία ξεχωριστή συμπάθεια για το νεαρό πληγωμένο. Ίσως επειδή ο Βιττόριο Κόρσι έμοιαζε πολύ με το γιού του, που είχε σκοτωθεί πριν από τρία χρόνια, σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Του φαινόταν, ποιος ξέρει γιατί, ότι ο Φραντσέσκο του πέθαινε για δεύτερη φορά.

Έξω από το σαλόνι αναμονής σπατάλησε για μερικές στιγμές, σκεπτικός. Ύστερα έσπρωξε την πόρτα και άπικρυσε τις τρεις κοπέλλες. Η μία καθόταν ήσυχα σε μία πολυθρόνα, η άλλη στεκόταν κοντά στο παράθυρο και η τρίτη πηγαίνονταν καπνίζοντας νευρικά. Ήταν τρεις τύποι εντελώς διαφορετικοί μεταξύ τους.

Εκείνη που κάπνιζε, όταν είδε το γιατρό να μπαίνει, τον πλησίασε:

— Είμαι η Μάουρα Ρίζι, είπε, η μηνηστή του Βιττόριο.

Ήταν πολύ αδύνατη, με δέρμα σκοτεινό και χαρακτηριστικά πολύ κοινά, μά φορούσε ένα υπέροχο ταγιέρ και μόνο η κορφή, από πλατίνα και διαμάντια, που το στέλιζε, αξίζει μία περιουσία.

«Ρίζι!... σκέφτηκε ο Πίνι. Η κόρη του μεγάλου βιομήχανου... Άσχημη, αλλά βαθύπλουτη...».

— Ο Βιττόριο, συνέχισε η κοπέλλα, επρόκειτο να με ζητήσει σε γάμο αυτές τις μέρες.

— Παραμύθια! φώναξε η κοπέλλα, που καθόταν στο ντιβάνι, ενώ σηκώνονταν και πλησίαζε το γιατρό. Έγώ είμαι η Μαριλένα Τζιράντι. Ο Βιττόριο πρόφερε το δικό μου όνομα, δεν είναι έτσι;

Ο Πίνι την παρατήρησε προσεκτικά. Σαν πύλος, ήταν εντελώς διαφορετική από τη Μάουρα. Ψηλή, λεπτή, αλλά και γεμάτη καμπύλες, με μαλλιά κόκκινα, που θυμίζαν χαλκό. Ήταν όμορφη και επιθυμητή, αλλά κάπως χυδαία.

Ο μηχανικός Κόρσι δεν είπε κανένα όνομα... απάντησε ο γιατρός. Ζήτησε μόνο να παντρευτεί τη μηνηστή του...

Μά δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι ένοιωσε έμένα! επέμεινε η κοπέλλα. Γιατί μπορεί να τον είχαν θαμπώσει τα εκατομμύρια της δεσποινίδος από εδώ, αλλά ένα είναι βέβαιο, ότι αγαπούσε μόνο έμένα! Συναντιόμαστε κάθε Σάββατο βράδυ, στο διαμέρισμά μου, και ο Βιττόριο έμεινε κοντά μου μέχρι το επόμενο πρωί...

Σ' αυτό το σημείο, η τρίτη κοπέλλα άφησε τη θέση της κοντά στο παράθυρο και πλησίασε. Ήταν μελαγχρινή, καλοκαίρι, καλοντυμένη, καλοχτενισμένη, μ' ένα πρόσωπο χαριτωμένο και σοβαρό.

Εγώ λέγομαι Σοφία Ρίτσι, είπε, με φωνή ήρεμη και λίγο ψυχρή. Είμαι απόλυτα βέβαιη, ότι ο Βιττόριο επιθυμεί να παντρευτεί έμένα. Ο έρωτας, ο πραγματικός έρωτας, γεννιέται από την εκτίμηση και το θαυμασμό. Έγώ και ο Βιττόριο γνωριζόμαστε από εδώ και δυό χρόνια. Μά δεν έγινα ποτέ δική του.

Ήταν φυσικό να κάνει κάθε τόσο συντροφιά με άλλες γυναίκες, αλλά, στο τέλος, ξαναγύριζε πάντα κοντά μου. Άλλωστε, ως σκεφτούμε το πράγμα λογικά. Τώρα, που βρίσκεται τόσο κοντά στο θάνατο, ούτε τα εκατομμύρια είναι δυνατόν να τον ενδιαφέρουν, ούτε οι εύκολες χάρες της θαμνής φιλονεικίας του. Το μοναδικό πράγμα, που μπορεί να επιθυμεί είναι να αφήσει πίσω του μία σύζυγο, που θα ξέρη να τιμήσει το όνομά του.

Τα συμπεράσματα της δεσποινίδος θα μπορούσαν να φανούν λογικά, είπε η Μαριλένα. Έγώ όμως νομίζω, ότι ένας άντρας θα προτιμούσε να αφήσει κάτι πιο πραγματικό, ένα παιδί π. χ., το παιδί που ακριβώς χτές το βράδυ του είπα, ότι περιμένω...

Πώς είπατε; Περιμένετε παιδί; ρώτησε ο γιατρός οκυθρωτός.

Μάλιστα, γιατρέ, από εδώ και τρεις μήνες... απάντησε η κοπέλλα.

Θέλετε να έρθετε μία στιγμή μαζί μου; της είπε ο Πίνι, ανοίγοντας μία πόρτα στα δεξιά του μικρού σαλονιού, ενώ συλλογίζονταν με πικρία, ότι κομμάτι από εκείνες τις τρεις κοπέλλες δεν είχε ρωτήσει για την κατάσταση του πληγωμένου...

— Λοιπόν; Πώς πηγαίνει; ρώτησε ο Πίνι την αδελφή.

Είναι αρκετά ήσυχος, απάντησε η Νέλλη. Έχει θαμνοκρασία τριανταοχτώ βαθμούς και σφυγμό κοινό. Έγινε κάποιο θαύμα, γιατρέ! Θέλετε να τον δείτε;

Ασφαλώς, απάντησε εκείνος.

Την ακολουθήσε στο δωμάτιο του πληγωμένου...

Ο Βιττόριο συνερχόταν, κάθε τόσο, για μερικές στιγμές. Καθώς ο Πίνι έσκυβε από πάνω του, άνοιξε τα μάτια.

Πού είναι η Μαριλένα;... ρώτησε με αδύνατη φωνή. Παντρευτήκαμε δεν είν' έτσι!...

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Μά πρέπει να την παντρευτώ! είπε ο πληγωμένος με αγωνία. Περιμένει ένα παιδί δικό μου, κι' αν εγώ πεθάνω...

Δε θα πεθάνετε, που απάντησε ο Πίνι, για να τον ήσυχαση, κι' η Μαριλένα δεν περιμένει κανένα παιδί. Την εξέταση εγώ ο ίδιος, με τη μηνηστή αναγκάστηκε να μου δηλώσει, ότι σάς το είπε, για να σας αναγκάσει να την παντρευτείτε.

Δεν περιμένει παιδί; Μά τότε;... μουρμούρισε αδύνατα ο Βιττόριο, ενώ το μυαλό του βυθιζόταν και πάλι σε μία πυκνή όμι.

— Αδελφή Νέλλη, είπε ο γιατρός στη νο-

σοκόμο, σάς τον εμπιστεύομαι... Η θεραπεία του τώρα εξαρτάται περισσότερο από σάς, παρά από μένα...

★
Έξω από το παράθυρο έλαμπε ένας ανοιξιάτικος ήλιος, χαρούμενος και ζεστός. Ένα ανθισμένο κλαδί απλωνόταν μπροστά στο τζάμι. Η ζωή έξοχολοβόσε, αναμεινόταν και αυτό το συναίσθημα έφερνε στο Βιττόριο μία γλυκεία και μεθυστική συγκίνηση.

Η πόρτα άνοιξε άθροβα και η αδελφή Νέλλη μπήκε στο δωμάτιο, ανάλαφρη και σιωπηλή, σά σκιά. Ο νέος την κύτταζε συλλογισμένος. Στις σαράντα μέρες, που είχε περάσει πάνω σ' εκείνο το κρεβάτι, η Νέλλη είχε γίνει γι' αυτόν σαν ένα... τρίτο χέρι. Αυτό το χέρι του έδινε να φάη ή να πιή, ακουμπούσε πάνω στο μέτωπό του, για να του διώχνη τον πόνο και του διόρθωνε τις κουδέρτες.

Την κύτταζε τώρα, καθώς εκείνη περιφέρονταν στο δωμάτιο. Φορούσε μία μακριά μπλουζα, που δεν έδινε στο σώμα της κανένα σχήμα, ένα λευκό σκούφο, που σκέπαζε εντελώς τα μαλλιά της κι' ένα ζευγάρι χοντρά γυαλιά, που αφαιρούσαν από το βλέμμα της κάθε έκφραση.

«Πόσων χρονών να είναι;», αναρωτήθηκε ο νέος.

Αλλά δε μπόρεσε να βρή μία απάντηση. Η Νέλλη ήταν μία από εκείνες τις γυναίκες χωρίς ηλικία, χωρίς ομορφιά, χωρίς κοκκετταρία.

Όλες οι άλλες νοσοκόμες ήταν χαριτωμένες, μά δεν είχε νοιώσει ποτέ την επιθυμία να τις έχη κοντά του. Ίσως επειδή, όταν ένας άνθρωπος πρόκειται να πεθάνει, επιθυμεί διπλά του κάποια γυναίκα, που να του θυμίζει τη μητέρα του.

Τώρα όμως, που η ζωή ξαναγύριζε, είχε ξαναγυρίσει στην καρδιά του και μία άλλη επιθυμία: Να μπορέσει να βρή τον αληθινό έρωτα κοντά σε μία γυναίκα. Όχι βέβαια σε μία γυναίκα σαν τη Μάουρα, τη Σοφία, ή τη Μαριλένα, αλλά σε μία άλλη, σε μία γυναίκα γλυκεία, τρυφερή, ικανή για ένα βαθύ και αληθινό έρωτα.

— Αδελφή Νέλλη, είπε σε κάποια στιγμή χωρίς να πό καλοσκεφτεί, θα ήθελα να ήξερα αν έρωτευθήκατε ποτέ...

Εκείνη γύρισε και τον κύτταξε εφανασμένη. Ύστερα χαμογέλασε και απάντησε ήρεμα:

— Ναί, μία φορά μονάχα — και φαινόταν σά να μιλούσε για μία εποχή παλιού μακρινού. Ο νέος, που αγαπούσε σάς έμοιαζε λίγο... Τον έλεγαν Φραντσέσκο και σπούδαζε Ιατρική. Σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα...

★
Ο γιατρός κι' ο άρρωστος έσφιξαν τα χέρια, σαν παλιοί φίλοι... Ο Πίνι ήταν συγκινημένος.

Είναι σά να ξαναγεννηθήκατε, δεν είναι έτσι;...
— Πραγματικά, απάντησε ο νέος. Κι' αυτό το όφειλά σε σάς. Δε θα το ξεχάσω ποτέ. Θα ήθελα, όμως, πριν φύγω, να χαιρετήσω την αδελφή Νέλλη... Σε σάς, γιατρέ, χρωστώ τη θεραπεία του σώματός μου. Εκείνη όμως με βοήθησε να γυαλίσω την ψυχή μου... Πού βρίσκεται τώρα; Από πό πρωί έχει εξαφανισθεί...

— Σήμερα είναι η μέρα της εξέδου της, αλλά συνήθως προτιμάει να την περνάει στη βιβλιοθήκη του νοσοκομείου...

Ευχαριστώ, γιατρέ. Πηγαίνω να τη βρώ... Με γρήγορο βήμα, ο Βιττόριο διέσχισε τους λευκούς διαδρόμους του νοσοκομείου. Ήταν θαμνάσιο να νοιώθη νέος και υγιής. Καθώς περνούσε το κατώφλι της βιβλιοθήκης, είδε μία όμορφη ξανθεία κοπέλλα, με κόκκινα χείλη, με ψηλά ακούλια, με κομψό πράσινο φόρεμα, σφιγμένο γύρω στη λεπτή μέση της, να σηκώνεται από μία βαθειά πολυθρόνα.

Με συγχωρήτε... μουρμούρισε ο Βιττόριο, ζηπούσα τη...

Εμένα;... χαμογέλασε εκείνη.

— Έσας; Μά τότε έσείς είσθε... μουρμού-

ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Κυττάχτηκαν στα μάτια και... βρέθηκαν άγκαλιασμένοι.

ρισε ο νέος σαστισμένος. Η Νέλλη... Δε με γνωρίζετε, κύριε Κόρσι;

— Νά σάς γνωρίσω; Μά... έσείς είσθε είκοσι χρονών...

Είμαι είκοσιεπτά... Κάνετε λάθος πέντε χρόνια...

Δεν καταλαβαίνω... είπε ο Βιττόριο. Γιατί μου έχετε πει από εκείνη την απαίσια μπλουζα, από εκείνα τα φριχτά γυαλιά, αφού είσα τόσο... τόσο όμορφη;

— Επαγγελματική άμυνα, απάντησε η Νέλλη, με πονηριά. Οι άρρωστοι έχουν το έλεος να ερωτεύονται τις νοσοκόμες τους.

Εκείνος την κύτταξε, χωρίς να βρίσκει λόγο να της μιλήσει. Ύστερα άρχισε να γελάει. Και γέλασε κι' εκείνη, η Νέλλη, μ' ένα γέλιο κρυκτωλινό, χαρούμενο.

Ξέρετε ένα πράγμα; της είπε ο νέος. Θα σάς καλούσα να φάμε μαζί, αν δε γνωρίζατε τόσο καλά το παρελθόν μου...

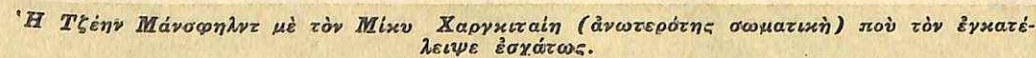
Ξέρετε ένα πράγμα; του απάντησε η Νέλλη. Εμένα το παρελθόν σας δε με ενδιαφέρει διόλου!...

Γέλασαν παλι. Ύστερα σάπασαν, κυττάχτηκαν στα μάτια και... βρέθηκαν άγκαλιασμένοι.

Ετσι τους είδε ο γιατρός Πίνι από τη μισανοιχτή πόρτα και ένοιωσε κι' αυτός μία παράξενη συγκίνηση. Νόμισε, ότι ο γιός του, ο Φραντσέσκο, είχε ξαναγυρίσει εφανακά.

Ύστερα από τρία χρόνια κι' ότι είχε βρή το σωστό μονοπάτι, εκείνο που οδηγεί στην αληθινή ευτυχία!

ΦΡΑΝΚΑ ΑΝΤΟΝΙΝΙ

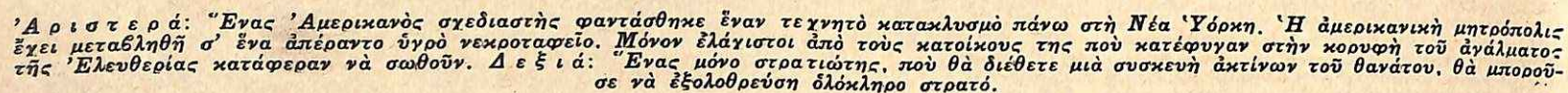

Είναι γεγονός ότι ο άντρας παντρεύεται συχνά με ευχαρίστηση μια γυναίκα κατώτερη ενώ, αντίθετα, η γυναίκα επιθυμεί να βρει ένα σύζυγο καλύτερο από κάθε άποψη και στο μέτρο αμ-

δπως αποδεικνύεται, *ἀλλοτρω*, κι ἀπὸ στοιχεῖα ἱστορικά καὶ σύγχρονα — ὅτι, οἱ γυναῖκες προ-
ϊμουν ἕνα ἄλλο τύπο ἀνθρωπότητας στὸν ἐκτε-
κτὸ τους. Ὅπως π.χ. τὴν διανοητική καὶ πνευ-
ματική ἀνθρωπότητα (ἐξυπνότητα, μορφωσι, ἱκα-
νότητες δημιουργικές, ἐπαγγελματικές, διπλω-
ματικές κλπ.). Δὲ θὰ πρέπει, τέλος, νὰ υποτι-
μίσουμε τὴν ἐλπί πού νιώθει ἡ γυναίκα γιὰ τὸν
ριψοκίνδυνο καὶ ταλαιπωρῶντα, αὐτὲς ἐκείνη, τὴν

Ἄναμεσα στους γάμους, που ἀντίθετα πέτυ-
χαν, μπορούμε ν' ἀναφέρουμε τὸ γάμο τῶν Μό-
σχων, μὲ τὴν ταπεινὴ Κοκκινιάτσα Βέμπερ.
Ἰατὶ ἐκείνη, παρ' ὅλο, ποὺ ἦταν ἀπλήρ καὶ ἀ-
δύναμη, εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν ὑπέρμετρη ἀνωτε-
ρότητα τοῦ συζύγου της καὶ προσπάθησε νὰ τὸν
καταλάβῃ καὶ νὰ βρῇ σκατά κοντὰ τὸν τόσο στις
καρδιές. ὅσο καὶ στὶς θαιιβερὲς στιγμὲς καὶ

Ἡ Γκρέης καὶ ὁ Ραϊνιὲ τοῦ Μονακὸ (ἀνω
τερότης καταγωγῆς).

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ κατέχεται από τη φοβία της άτομικής βόμβας ή της υπερβόμβας, που θα μπορούσε να τονώσει την υπαταγή του. Αλλά είναι πιθανόν ότι τα όπλα αυτά δε θα χρησιμοποιηθούν ποτέ σε μελλοντικό πόλεμο, γιατί άσπελουν ένα δίκαιο μαχαίρι. Ή δύναμη που θα αποφασίσει να τα χρησιμοποιήσει θα υφίστατο αμέσως τα αντίποινα εκ μέρους των αντιπάλων της. Γι' αυτό, οι επιστήμονες άσχοιοι από κάποιο μείζον ή ανάκληση άλλων μέσων, που δε εξαρτάται από την υποκρίση σε μία χώρα, χωρίς τον κίνδυνο αντιποινών εκ μέρους των αντιπάλων της. Και στο κεφάλαιο αυτό έχουν επιτευχθεί αληθινά θαύματα. Νά μερικά απ' αυτά τα καινούργια πολεμικά υφά.

Οι τεχνητοί σφαιρικοί κεραυνοί
μπορούν να καταστρέφουν μια
σύγχρονη μεγαλούπολη μέσα σ' ε-
λάχιστα λεπτά.

ύψηλη θερμοκρασία υπό την οποία βρίσκονται κρατάει σε απόσταση τα άνηκτα ηλεκτρόνια από τα θετικά ιόντα. Όταν, όμως, έλθουν σε επαφή με ένα ξένο σώμα, η μεταφορά της ισορροπίας αναστρέφεται και επικρατούν οι έκρηξη.

Συμφωνα με τις καλύτερες πληροφορίες, οι επιστήμονες είναι σίμερα σε θέα να παράγουν σφαιρικούς κεραυνούς και να τους διευθύνουν σε σπαυνοφύσικες με καταπληκτική ταχύτητα πάνω σ' ένα προκαθορισμένο στόχο.

Γι' αυτούς τους τεχνητούς σφαιρικούς κεραυνούς δεν υπάρχει, αλλοίμονο, κανένα άλεξίκαυμα. Και είναι εύκολο να καταλάβουμε την εξαιρετική σημασία που μπορούν να έχουν σε μέλλοντα πόλεμο.

2) Ο τεχνητός κατακλυσμός
 "Ας υποθέσουμε ότι μιὰ μέρα
 αρχίζει να βρέχει πάνω σ' ένα όλι-
 κρο ποτάμι, π.χ. τῆς Ρωσίας, τῆς
 "Ηλυνες Πολιτείες ἢ τὴν Κίνα. Στὴν
 ἀρχή, κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ προ-
 σέξῃ αὐτὴ τὴ βροχή. Ἄλλ' ἔπειτα
 ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, τὸ πᾶν ἔχει

Θ' ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί ἀνησυχαστική. Γιὰ τὴν βροχὴ δὲ θὰ σταματᾷ. Οἱ μέρες θὰ γίνονται βρομάδες κι' οἱ βρομάδες μῆνες. Καὶ στὸ τέλος, δὲ θὰ πρόκειται πιά γιὰ βροχὴ, ἀλλὰ γιὰ ἀληθινὸ κατεκλυσμό, ὁμοίο μ' ἐκεῖνον ποὺ ἀναφέρουν οἱ μυθολογίες ὅλων τῶν λαῶν. Ἡ ἐνθρῶνι χώρα θὰ μεταβλήθῃ τότε στὴ μιά ἀπέραντη λίμνη.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται ἀπὸ καιρὸ μὲ τὴν παραγωγὴ τεχνητῆς βροχῆς. Οἱ πρῶτοι ποὺ ἐπετεύχθησαν κατὰ τὴν τελευταῖο καιρὸ σ' αὐτὸ τὸ κρῶσαιο εἶναι τρομεροί. Δὲν πρόκειται πιά γιὰ τοπικὲς τεχνητὲς βροχές, ἀλλὰ γιὰ ἀληθινὰ κατεκλύσεις, ποὺ μποροῦν νὰ διαρροῦν ἐπὶ ἀπερίοριστο χρόνο. Γιὰ τὴν προκαλούμεν ἀπὸ μιά ἀλλοίωσι τῆς συστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας, ποὺ ἐπεκτείνεται κατὰ τὴν ἀλλοιότητά.

Οἱ ἐπιστήμονες λένε ὅτι ἀρκεῖ νὰ σχηματισθῇ ἓνα νεφίδιο μὲ ἰσχυρὴν σύστασι πᾶν ὅπου ὀριζόμενο σημεῖο. Ὅλα τὰ ἄλλα γίνονται κατὰ τὴν μόναν του. Μερικὰ παρό-

μοια νεφίδια μπορούν να μεταβάλουν ολόκληρη χώρα σε υγρό νεροταφείο.

3) Το άεριο του ύπνου

Μιά άλλη σατανική εφεύρεση είναι το άεριο που αποκοιμίζει. "Όλες οι μεγάλες Δυνάμεις διαθέτουν, ως γνωστόν, τεράστια ποσά για το χημικό και βιοχημικό γικό πόλεμο. Εκτός από τα δηλητηριώδη αέρια, οι επιστήμονες έχουν ανακαλύψει και μερικά άλλοι περισσότερο «εύχρηστα». Τα αέρια αυτά δε σκοτώνουν, αλλά ρυθίζουν τα ανθρώπινα όντα, καθώς και τα ζώα, σε λήθαργο. Έτσι, μπορούμε να φαντασθούμε έναν ολοκληρωμένο στρατό που ρυθίζεται σε ύπνο, από τους στρατηγούς ως τον τελευταίο φαντάρο. Και το ίδιο συμβαίνει με το λαό. Ο έγχρνος, ο έλεγχιστος «κοιμάντης», εφωδισμένους με μάσκες, θα μπορούσε έτσι να διεκδικήσει στο έσωτερικό της χώρας και να καταλάβει τα επόμενα σημεία της. Υπάρχουν ακόμη τα αέρια που προκαλούν παραισία, που εξαφανίζουν τη θέληση κλπ.

4) Ἡ ἀκτὶς τοῦ θανάτου
Γιὰ τὴν ἀκτὶνα τοῦ θανάτου μί-
λησε τὴν περασμένη ἀνοιξὶ στὸ Πα-
νεπιστήμιο τῆς Μασαχουσέτης
στρατηγὸς Κομιστὲς Λέ Μοί.

**ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Τερεζά δέχεται νὰ πούλησὶ τὸ μαγαζί της καὶ πηγαίνει νὰ βρῇ τὸν ἐνδιαφερόμενον ἀγοραστή. Κατὰ τὴν ἀπουσία της, κάποιοι ἐπίδοποι τὴν Πωλίτ πως ἡ οἰλή της ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα καὶ τὴ μετὰβέρανε σ' ἕνα ἀπομόρνο σπιτί. Ἡ Πωλίτ, ἔστρεφ- λαμένη, τρέχει ἐκεῖ καὶ βρῖσκει νὰ τὴν περιμένῃ ὁ Βάρωνος Ταβερνύ, ποὺ τὴν ἐπιτίθει καὶ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνει δική του. Ἡ Πωλίτ ἀ- μυνεται ὅσο μπορεῖ· κι' ἐπιτέλους ληστούμη. Εἶναι χαμένῃ! Στὸ μετα- ξύ ὁμοῦ, ὁ Ραυμόν, πελυγτώνας ἀπὸ τὸ μᾶθημα τὸν μαζὶ μὲ τὸν Κριστί- αν, εἶδε νὰ περᾷ ἡ μητέρα του μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Τοῦ φάνηκε παραγ- μένη, τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ πο- δηλάτο του καὶ τὴν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ σπιτί τοῦ Ταβερνύ. Ὅταν σὲ λίγο ἀκούσῃ τὴ φωνὴς τῆς, ὁρμαί- μεσα στὸ σπιτί ἀπ' τὸ παράδορο καὶ σῶζει τὴν Πωλίτ, τὴν τελευταία στιγμή. Ὁ Ταβερνύ τὰ χάνει στὴν ἀρχή, ὑπερτα ὁμοῦς ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία του καὶ ἀπαντᾷ μὲ σαρ- κοσμία στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Ραυμόν. γιὰτὶ ἔρεει πως ὁ νέος δὲ θὰ τολ- μήσῃ νὰ τὸν καταλάβῃ.

9ον 'Ο Ραυμόν, έμεινε
για μία στιγμή ασστι-
σμένος από τέτοιο κυ-
νισμό. Δεν καταλάβαι-
νε... Ζάρωσε τὰ φρύδια του.
Μὰ ἡ Πωλὶν ἀνατρίχισε. Φο-
βόταν πὸς μαντεῖνε...
Σάλεψαν τὰ χεῖλη της, σὰν κά-
τι νὰ ψιθύριζε... ἴσως μὴ ἰκεσία
στὸν ἀγῶνα, ποὺ φαίνονταν νὰ τὴν
ἀσπῆ!·
Ὅχι, δὲν ἦταν δυνατό νὰ τολ-
μήσῃ ἕνα τόσο πρὶχτό πράγμα!
'Ο Ταβερνὺν τὴν κτύπησε. Εἶ-
δε τὴν ἀγώνισα τῆς καὶ εἶπε σαρ-
καστικά στὸ Ραυμόν:
— Πιστέψτε με, θὰ κάνετε κα-
λὶ ἔρα νὰ μὴν ἀνακατεῖτε στὴ
μιά ὑπόθεσι ποὺ εἴχαμε νὰ κα-
νονίσουμε ἡ κυρία κί! ἔγω...
— Ὡ, Θεέ μου!... Βοήγησε
ἡ Πωλὶν.
Τὰ βλέφαρά της τρεμόπαιζαν.
Κρύος ἰδρώτας μούσκευε τὸ μέ-
τωπό της.

Ὁ Βαρώνος συνέχισε, ἀμελι-
κτος: — Δὲ θὰ μὲ φέρνατε πάλι στὴ
λυπηρὴ ἀνάγκη να σὰς πῶς τὸς
δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ὀρκίζεται
στὴν τιμὴ τοῦ ὁποῖος εἶχε, ὅπως
ἔοικε, ἓνα πατέρα καταδικασμέ-
νο γιὰ κλοπῇ.

— Ἀθλίε! μούγκρισε ὁ Ραϋ-
μόν.

Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε φύγει
ὅλο τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.
Σήκωσε τὴ γροθιά του, ἔκανε νὰ
ὀρίση, ἀλλὰ τρέκλασε, σὰ νὰ
τοῦ εἶχαν ἐγκαταλείψει ξαφνικὰ
οἱ δυνάμεις του.

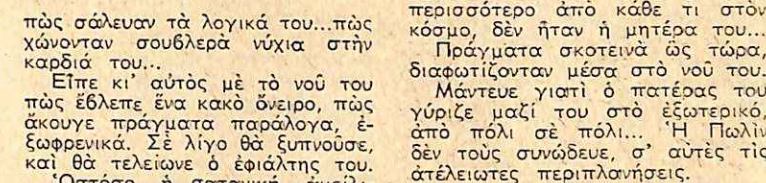
Στράφηκε στὴ μπέτα του, μὲ
μάτια γουρλωμένα.

— Ὁ πατέρας μου, κλέφτης;...
πράσιλε. ὦ, θεέ μου!... Μὰ λέει
ψέμματα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... δὲν
εἶν' ἔτσι, υπέτα;... Πές του πο-
νὸν πὼς λέει ψέμματα!

Ἡ Πωλὶν θύλασε νὰ μιλήσῃ,
ἀλλὰ τὴν πρόλαβε ὁ Βαρώνος:

— Ἡ γυναικὰ αὐτὴ δὲν εἶναι
μπέτα σας, προσέθεσε.

Ὁ Ραϋμόν ἔφερε τὸ χέρι του
στὴ μέση τοῦ τοῦ φαίνοντου

— Δέν είναι μητέρα σας... Τήν προκαλώ νά τῷ διαψησῇ... καθώς ὅ' ἐκεῖνο πού σας εἶπα πρὸ ὀλίγου!

Ἡ Παῦλιν εἶχε κλείσει τὰ μάτια τῆς κι' εἶχε σωριασθῇ σέ μία πολυθρόνα, σάν πεθωμένη.

Ὁ Ραυμόν πήγε κοντά τῆς, ἀπλώνοντάς τῆς τὰ χέρια του ἱκετευτικά καί τρεκλίζοντας σὰ μεθυσμένος. Ἔπεσε γονατιστός καί τραύλισε, μέ λυγμούς:

— Γιά τὸ Θεό, μητέρα, μίλησε!... Ἀποστράμωσε αὐτὸ τὸν ἄθλιο, πού λείι ψέμματα, γιὰ νὰ μέ πληγώσῃ! Πές του πὼς εἶναι ἄτιμοι οἱ ἰσχυρισμοὶ του... Ὑπερσπείσας τὸν πᾶντα μου... καί μὲνα!... Μητέρα!... Μητέρα!...

Τὰ ἄκρωμα χεῖλῃ τῆς Παῦλιν τρεμοβόλισαν σπασμωδικά. Κανεὶς ἤχος ὅμως δὲ βγήκε ἀπ' αὐτά.

Ὁ Ραυμόν ἐβγαλε μιά κραυγὴ, πού δέν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

— Εἶν' ἀλήθεια, λοιπόν;...βόγγησε. Δὲ λείι ψέμματα;...

Ἡ νῆα γυναῖκα ἐξακολούθησε νὰ σπταῖται.

Ἔτσι ἐξηγιότανε τὸ μυστήριον πού ἐνοίωθε πάντα νὰ τὸν τυλίγει...

Εἶχαν σθύσει ἐμεῖς τὰ δεισιδρά του, οἱ ἐλπίδες του, ὅλα... Ὅτι κι' ἂν τὸν ἐπιφύλασσε ὁ μέλλον, ἦταν πάντως ὁ γυῖος ἐνὸς καταδικωμένου, ἐνὸς ἀπόβλητου τῆς κοινωνίας. Ἦταν σημαδεμένος μὲ ἓνα στίγμα πού δὲ μπορούσε νὰ ξεπληθῇ.

Ἡ Παῦλιν συνερχότανε σιγά-σιγά. Συγκεντρώνοντας ὅλο τῆς τὸ βάρος, παρακολούθουσε πάντοτε τὸ πρόσωπον τοῦ νέου τις σκιεφει πρὸ τὸν βασιάνειαν.

Ὁ οἶκος τῆς ἐσθίει τὴν καρδιά, καί μουρμούρισε ταπεινά:

— Συχώρεσε με, Ραυμόν, συχώρεσε με! Ναι, φταχὸ μου πᾶν δι, σοῦκρυψη τὴν ἀλήθεια. Μοῖ πόκανα γιὰ νὰ μὴν υποφέρῃς. Ναι, εἰμαι θεία σου. Ὁ πατέρας σου ἦταν ἀδελφός μου. Τὸ δικαστήριον τὸν καταδίδεσε ἀδίκως. Δραπέτευσε, γιὰ ν' ἀπορρῇ τὴ φυλακή, καί πήγε στο ἐξωτερικόν... Μὰ σοῦ δοκίμαζαι σ' ὅτι ἐλαττωτέρω ἐχῶ στὸν κόσμον, πού δὲν ἐχεις λόγο νὰ κοκκινίης γι' αὐτόν! Ἔπεσε θύμα μιάς δικαιοσύνης...

στικής πλάνης... Πρὸς Θεοῦ, Παύ-
μόν, πίσταφέ με... σὲ ἱκετεύω!
Θάθελε νὰ βρῇ τόνους φε-
ἀκαταμάχτους, γιὰ νὰ πείσῃ τὸ
νέο. Τῆς φαινόταν φριχτὸ νὰ πι-
στεύῃ ὁ γυιὸς ἐνοχο τὸν πατέρα
του, νὰ καταραστῇ ἴσως τὴ μνή-
μη του!...

— 'Ο πατέρας μου... τραύλι-
σε εκείνος. 'Ο πατέρας μου...
— Κύτταξέ με σ'α μάτια,
Ραυμόν! «Α» διαδίσταθ' υέσα του
πάσ σου λέω τήν αλήθεια... 'Η-
ταν άδωός, ο πατέρας σου!

Τόν κύτταζε μέ λαχτήρα καί
τού άπλωνε τ'α χέρια τής ίκετευ-
τικά. 'Εκείνος, είδε τή φλογερή
καί βουδή ίκεσία τής καί τής εί-
πε, μέ φωνή ραχισμένη άπ' τού
πόνο:

— 'Ω, σὲ πιστεύω!... Σὲ πιστεύω!... Εἶπα τὸ μοναδικό μου καταφύγιο στὴ ζωὴ. Καὶ θὰ μείνῃς πάντα ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα, ποὺ θ' ἀκουμπᾶω τὸ κεφάλι μου στὸ στήθος της ὅταν θὰ ὑποφέρω πολύ.

— Παιδί μου... Καλὸ μοῖρο

Τὸν τράβηξε πιὸ κοντὰ τῆς κα-
τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκυλιά της, ἄ-
γρια, ἀπελπισμένα.
Μὰ βιάζονταν τώρα νὰ βγῇ
ἀπὸ κείνην τὴν κάμαρα, ν' ἀπο-
μακρυνθῇ ἀπ' τὸ καταραμένο ἐ-
κεῖνο σπῆτι...

— Ἐλα, Ραῦμόν!... εἶπε ἡ

τεντικά. Πάμε να φύγουμε!

— Ναι, να φύγουμε, έπαινε
λαός ο νους σαν παρασυστημένο.
Μά η ματιά του διασταυρώθη
κε με το θωράκιο, που έπαιζε
μ' αμύλεμα μ' ένα ασχημένο χαρ-
τοκόπη, που βρισκόταν κοντά
του, πάνω σ' ένα σκαμνί.

Και τα μάτια του πλημύρι-
σαν μερίδες αγριο τίγρεις. Έκαν-
ε μια ανήκουστη προσπάθεια για
να υπ' όληση πάνω σε κείνο το
αυθόγχο...

— Μία μέρα, θά μᾶς ξανα-
φέρει ἡ ζωὴ ἀντιμέτωπους, κύριε.
εἶπε. Φιλαχθήτε τότε!
Ὁ βασιλεὺς διατήρησε ὅλη τὴν
ἡμέρα, σὰ νὰ φερούσε μὲς
σκα, κι' ἀπάντησε μὲ παγωμέ-
νη ἀπάθεια:
— Στὴ διάθεσί σας πάντα
κύριε.

Μά ἡ Παῦλιν τραδοῦσε μα-
της τὸ νέο.
— "Ελα, Ραῦμόν!... "Ελα
τὸν παρακαλοῦσε.
Δέ θάβρισκε ἀνάπαισι, παιρ-
μόνο ὅταν θάφευγε ἀπ' τὸν κα-
ταραμένο ἐκεῖνο τόπο.

Διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα
 Ὁ Ραῦμὸν γύρσε τὸ πόμα
 ἀλλ' ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγε. ἦτο
 διπλοκλειδωμένη.
 Ὁ νέος στράφηκε πάλι στὸ
 Ταβερνὸν καὶ τὸν διάταξε:
 — Ἀνοίγε!

Μα τὰ μάτια του άστράφτε-
νε, έτσι πού θα έτρεφε απ' τ
φόβο της η Παλίη, άν του πρ
σεχε. Ήταν άποφασισμένος
κάνει τὸ Ραϋμόν καί τή «μητέ
του νά πληρώσουν μιά μέρα τ
ώρα πού είχε περάσει εκεί, τ
περιφρόνησι καί τίς προσβολ

που είχε δεχτή άδισμορτύρητα...

★ Τώρα ή Πωλίν κι' ό νέος βρίσκονταν στο δρόμο.

Μιά παγωμένη όμίχλη έπεφτε, μέσα στή νύχτα.

Η δύστυχη γυναίκα κρεμότανε στο μπράτσο του συντρόφου της. Τήν έγκατέλειπε όλη ή δύναμι, που είχε έπικαλεσθή πριν από λίγο. Έτρεμε, χτυπούσαν τά δόντια της. "Αν δεν είχε ένα στήριγμα, θάπεφτε κάτω, γονατιστή.

Γύρω τους, δέ φαινόταν, δέν άκουγόταν τίποτα. Καμμία σιλουέττα διαβάτη...

Ο Ραϋμόν άρχισε ν' άνησυχή. Πώς θα γύριζε στή «Μικρή Νοικοκυρά», μαζί με κείνη ή δύστυχη γυναίκα, που κάθε βήμα της άπαιτούσε σπαραχτική προσήλεια;

Ξαφνικά, άκούστηκε ένας θόρυβος άυτόκινητου που πλησίαζε.

Όταν έφτασε κοντά τους, ό νέος φώναζε στο σωφ έρ να σταματήση. Βοήθησε τήν Πωλίν ν' ανεβή, κάθισε κι' αυτός δίπλα της κι' έδωσε τή διεύθυνση του καταστήματος νεωτερισμών.

★

Μιά πονεμένη σιωπή βασίλευε ανάμεσά τους. Κανείς τους δέν τολμούσε νά τή διακόψει.

Η δύστυχη γυναίκα σκεπτόταν τόν Ραϋμόν, τόν άπειρο πόνο που θα ξεχειλίζε άπ' τήν καρδιά του... "Έπιασε τά χέρια του και νύσφιξε με δύναμι.

Θάθελε νά του δώση θάρρος, νά τόν κάνει νά καταλάβη πώς δέν έπρεπε νά υποφέρει έτσι, άφού είχε τή δική της τριφερότητα, άκόμα πιο δυνατή από άλλοτε, τώρα που τή μεγάλωνε ή θλίψη της γιά τόν πόνο του «γυιού» της. Ξαφνικά, ό Ραϋμόν τή ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή:

— "Όστε ήταν άληθινά όσα Ισχυρίστηκε αυτός ό άνθρως, τά καταραμένα λόγια, που πρόφερες;...

— "Αλλοίμονο... ναι!

— "Ο πατέρας μου καταδικάστηκε γιά κλοπή; Στιγματίστηκε ανεξίτηλα τ' όνομά μας;

— Ναι!... μουρμούρισε σβυσμένη ή νέα γυναίκα.

— "Υστερα πρόσθεσε ξαφνικά, με έξεγερση:

— "Ετσι τούλάχιστον άποφάσισε ή ανθρώπινη δικαιοσύνη... "Αν ήξερες πόσο ύπόφερε ό πατέρας σου!... τί μαρτύρια πέρασε!...

Κι' άοχισε νά του διηγηται, με κώδε λεπτομέρεια, τήν παλιά εκείνη ιστορία: Τήν εξαφάνιση των 400 χιλιάδων φράγκων άπ' τόν ταμείο του 'Ανρί Μεγκρέ στήν Τράπεζα Φαβέ. Τή δραπέτευση του στο έξωτερικό, μπροστά στις συντριπτικές ένδείξεις που τόν κατηγορούσαν. Τήν καθδική του έρήμην. Τά χρόνια που είχε ζήσει στήν εξορία...

Τέλος, τή σκηνή τής κάμαρας του ξενοδοχείου, όπου είχε καταφύγει ό 'Ανρί, γιά νά μη τόν ανακαλύψη ή αστυνομία. Καί τήν ύπόσχεση, που τού είχε δώσει, στις τελευταίες του ώρες, ν' άνταρθε τόν γυιό του, τόν Ραϋμόν, σά δικό της παιδί.

— "Ήθελα νά σου διηγηθώ μονάχη μου αυτά τά πράγματα, παιδί μου. Έπρεπε νά τά μάθεις όπωσδήποτε, μιά μέρα... Μά ήταν τόσο όδυνηρό αυτό τόν καθηκον μου, ώστε τόν άνέβαλλα διορκώς γιά τήν άλλη μέρα. Σ' έδλεπα τόσο εύτυχισμένο, ώστε έλεγα με τόν νού μου πώς ήταν έγκλημα νά χαλάσω τήν εύτυχία σου... "Ο άνθρως, λοιπόν, αυτός, ήξερε πόσο δά με χτυπούσε, μιλώντας σου έτσι!

— Μά πώς τόξερε, εκείνος;

— "Ο καύμένος ό πατέρας σου ήταν φίλος του. Η μοίρα τους έβαλε στόν ίδιο δρόμο!...

— "Ω, ναι, ή μοίρα! μουρμούρισε ό νέος.

Ξαφνικά όμως, μιά σκέψη τόν έκανε νά προσθέσει:

— "Αφού ό πατέρας μου ήταν άθώος, τιμωρήθηκε άδικά γιά τόν έγκλημα ενός άλλου. Δέ μπορεί ν' άποκαλυφθή αυτός ό άλλος, μιά μέρα;...

— "Ισως, πρόσφερε ή Πωλίν.

Ο νέος τήν κύτταξε, παραξενεμένος γιά τόν τόνο της. Μιά λάμψη πέρασε άπ' τά μάτια του.

— Τόν ξέρεις λοιπόν; φώναζε.

— Ναι.

— Τ' όνομά του!... Πές μου τ' όνομά του...

Η Πωλίν διάστασε λίγο, μπροστά στήν τόσο έξαψη τού νέου. Μά, ύστερα, πήρε τήν άπόφασή της κι' άπάντησε:

— Είναι εκείνος που είδες πριν από λίγο. Ο βαρώνος ντε Ταβερνύ!

— Αυτός!... "Ω, έπρεπε νά μου τάλεγεσ πρωτύτερα!

— Γιατί;

— Γιατί θα τόν τσάκιζα, τόν άθλιο! Θά τόν έκανα νά πληρώσει τά μαρτύρια του πατέρα μου και τά δικά μου μαζί!...

— Τόξερα! Καί γι' αυτό σά πασα.

Ο νέος έσφιξε τīs γροθίες του. Τά χείλη του τρεμουλιασαν.

— "Εκανες άσχημα! Θά τόν ποδοπατούσα, θα τόν έλυανα σά φαρμακερό έρπετό.

— "Όχι, Ραϋμόν, δέν πρέπει νά τιμωρηθώ έτσι... Γιά ν' άποκατασταθ ή τιμή του πατέρα σου κι' ή δική σου, πρέπει νά μάθουν όλοι τόν έγκλημα αυτό του άθλιου. Πρέπει ν' αποδειχθ πώς ό άληθινός κλέφτης είναι ό βαρώνος ντε Ταβερνύ και νά καταδικασθ γιά τόν έγκλημά του.

Είχε δικιο ή Πωλίν. Ο νέος τόν κατάλαβε και δέν άπάντησε. Άνέθηκε ώστόσο στά χείλη του ένα παράπονο:

— Δέ θάρρη ποτέ αυτή ή μέρα!...

Τώρα σώπασε ή Πωλίν. Πόσες φορές είχε προσφέρει κι' αυτή τήν άπελπισμένη εκείνη φράση!

Άφησε νά περάσουν μερικά δευτερόλεπτα. Τώρα που είχε ξαναβρή τήν πνευματική της διαύγεια, ένα έρώτημα είχε γεννηθ μέσα στο μυαλό της.

Θυμότανε τή στιγμή, που κόντευε πιά νά ύπκοψη, που ένοιωθε πώς ήταν άνεπανόρθωτα χαμένη. Κι' ύστερα είχε παρουσιασθή ξαφνικά ό Ραϋμόν... Πώς είχε βρεθ ή εκεί ό νέος;

Τόν ρώτησε, κι' εκείνος τής έξηγήσε με συντομία:

— "Εφευγα άπ' τόν κολλέγιο.

— "Ημουν μαζί μ' ένα φίλο μου. Πέρασες κι' ένα άυτόκινητο. Σέ είδα... και δέκρινα τόσο αγωνία στο πρόσωπό σου, ώστε προαισθάνθηκα κάποιο δυστύχημα...

— Καί με παρακολούθησες;

— Ναι.

Κι' ό νέος πρόσθεσε:

— "Ήταν κακό ίσως αυτό που έκανα. Μά ύπόκουσα σέ μιά κρυφή παρόρμηση τής καρδιάς μου... Κάτι τι μου φώναζε πώς θα χρειαζόσουν τήν προστασία μου.

— Καλό μου παιδί!...

Ο Ραϋμόν άπάντησε θερμά:

— Άγαπημένη μου μη... Μά δέν άποτελείωσε τή φράση του. "Αλλοίμονο! Δέν είχε πιά δικαίωμα νά τής δινή τόν εύλογημένο αυτό όνομα!

Η καρδιά του σφίχτηκε. Η Πωλίν διάβασε τή σκέψη του. Τόν άγκάλιασε και διαμαρτυρήθηκε:

— Έπαυα, λοιπόν, νάμαι σήμερα μητέρα σου, Ραϋμόν μου; Δέ θα εξακολουθήσεις νά μου δίγης αυτό τόν όνομα; Κι' όμως

πρέπει... γιά τόν κόσμο, γιά τή Ζερμαίν προπάντων, που πρέπει νά εξακολουθήσει ν' άγνοή τήν άλήθεια, ή τούλάχιστον ν' άργήσει όσο τόν δυνατόν νά τή μάθ ή... Κι' αυτή, δέ θα μείνη ή αδελφούλα σου;

Μιά τρυφερή συγκίνηση έκανε νά χτυπήσει δυνατώτερα ή καρδιά τού Ραϋμόν.

— "Ω, μητέρα!... Ναι, κι' οι δύο σας είσαστε και θα μείνετε, ό,τι άγαπητότερο έχω στή ζωή.

Σταμάτησε όμως και πάλι. Κάτι διαμαρτυρούσε μέσα του γιά τά λόγια, που είχε προσφέρει.

Βέβαια, τīs αγαπούσε πάντα, μ' όλη του τήν καρδιά, τήν Πωλίν και τή Ζερμαίν. Μά, ανάμεσα σ' αυτόν και τīs εικόνες τους, είχε προβάλλει μιά άλλη μορφή: μιάς νέας κοπέλλας, πεντάμορφης και άγέροχης... τής 'Ισαβέλλας ντε Ρεβέλ!

Αυτός, ό γυιός ενός κατάδικο, είχε τολμήσει νά σηκώσει τά μάτια του στο ύπεροχο εκείνο πλάσμα, που λαμπροκοπούσε στήν κορυφή τής κοινωνίας...

Ένοιωσε σά μιά μαχαιριά στήν καρδιά. Κι' έπεσε στήν άγκαλιά τής Πωλίν, άναζητώντας καταφύγιο γιά τόν πόνο του και κλαίγοντας σάν παιδί!...

— Μητέρα μου... ό μητέρα! τραύλισε. "Αν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένος!...

Ζ'.

Στή «Μικρή νοικοκυρά» ή ζωή είχε ξαναβρή τόν κανονικό ρυθμό της. Σιγά-σιγά, έσδυσε ή άνταμνηση τού δράματος, που είχε συνδ ή.

Όταν ή Πωλίν διηγήθηκε στήν Τερέζα όλες τīs λεπτομέρειες τής έγκληματικής άπόπειρας έναντίον της και τής άνέλπιστης διασώσως της άπ' τόν Ραϋμόν, εκείνη φώναξε μ' άγανάκτηση:

— "Α, τόν άθλιο!...

Είχε περάσει κι' αυτή ώρες άγωνίας. Στήν όδο Προνύ, όπου είχε πάει, τής είχαν δηλώσει πώς ήταν τελείως άγνωστος σ' όλη τή γειτονία αυτός ό κ. Μορισδλ που ζητούσε. Άνήσχυη τότε, είχε ξαναγυρίσει βιαστικά στο μαγαζί της.

Πολύ άργα όμως!... Η Πωλίν είχε φύγει πιά.

Όταν έμαθε τί είχε συμβή κατά τήν άπουσία της, ή Τερέζα κατάλαβε με αγωνία τή σά-

τανική μηχανορραφία εις βάρος τής φίλης της.

Πού βρισκόταν, άραγε, τώρα, αυτή ή δυστυχισμένη;

Η Τερέζα δέ μπορούσε νά κάνει τίποτα γιά νά τή βοηθήσει. Έμενε άνίσχυρη, άπελπισμένη, γερασμένη κατά πολλά χρόνια, μέσα σέ μερικά δευτερόλεπτα...

Τέλος, είχε γυρίσει ή Πωλίν, μαζί με τόν Ραϋμόν, και τής είχε διηγηθ ή τήν περιπέτειά της.

★

Πέρασαν κάμποσες μέρες.

Τώρα ή Πωλίν συνάδευε κάθε πρωί τή Ζερμαίν στο σχολείο και τήν έπαιρνε τόν βράδυ. Φοβότανε τόν βαρώνο ντε Ταβερνύ, γιά τόν παιδί της... Ποιος ξέρει τί σχέδια μπορούσε νά καταστρώσει!...

Δέν ήταν τέτοιος τύπος, ώστε νά ξεχάσει τή σκηνή, που είχε συμβή στο σπίτι του, και νά μην όνειρεύεται νά έκδικηθ ή μιά μέρα, μ' όποιοδήποτε τρόπο!

Από ένα τέτοιο έχθρό, έπρεπε νά φοβάται τόν κάθε τι.

Όστόσο, δέν έγινε τίποτα, που νά επιβεβαιώσει τούς φόβους της αυτούς. Φαινόταν πώς είχε ξαναγυρίσει ή γαλήνη στο σπίτι των δύο γυναικών. Γιά τόν Ραϋμόν δ-

μως, αυτή ή ήσυχία ήταν φαινομενική μονάχα.

Θάλεγε κανείς πώς δέν είχε αλλάξει τίποτα, στις σχέσεις του με τήν Πωλίν. Τήν έλεγε μητέρα, σάν άλλοτε. Κι' ή Ζερμαίν, που γινόταν άληθινή δεσποινίς από μέρα σέ μέρα, εξακολουθούσε ν' αγαπά τήν αδελφή τόν γυιό του 'Ανρί Μεγκρέ, που τής άνταπόδινε με τόν παραπάνω τήν άδελφική αυτή στοργή.

Μονάχα ή κ. Μπλανταίν είχε παρατηρήσει μιά παράξενη μεταβολή στο Ραϋμόν, που δέν τήν είχε προσέξει κανείς άπ' τούς δικούς του.

Ο έγγονιαστος σπουδαστή-που ζωντάνευε άλλοτε τόν σπίτι με τόν άνεξάντλητο κέφι του, τώρα δέ γελούσε πιά ποτέ. Συχνά, έμενε ώρες δολέκλρες άκίνητος, βουδός, άκουμπισμένος σ' ένα παράθυρο, με τή μοτιά του χαμένη στο κενό...

Η διορατική κι' άφοσιωμένη Τερέζα πρόσχε τή χλωμή μορφή του, τά κομμένα μάτια του, που φωτιζόνταν κάποτε άπό μιά άσυνήθιστη φλόγα πυρετού. Κι' έλεγε με τόν νού της πώς ή μεταβολή του αυτή θα ήταν συνέπεια

των άποκαλύψεων του Ταβερνύ γιά τόν μυστικό τής καταγωγής του.

Κάθε μέρα, άλλαζε πιο πολύ ό γυιός του 'Ανρί Μεγκρέ. Κι' ή Τερέζα άνησυχούσε σοδρά...

Ένα πρωί, που ήταν μόνοι οι δύο τους, καί έπιασε στοργικά τά χέρια και τόν ρώτησε τί τού συνέβαινε. Μά ό νέος διαμαρτυρήθηκε άμέσως, τή βεθαίωσε πώς γελούτανε, πώς δέν είχε τίποτε άπολύτως. Τόν άπασχολούσαν μονάχα τά μαθήματά του, οι έξετάσεις που πλησίαζαν...

Ένώ όμως τά χείλη του πρόσφεραν αυτές τīs διαμαρτυρίες, τά μάτια του τīs διαψεύδαν...

Η Τερέζα κατάλαβε πώς τής έλεγε ψέμματα, κι' αυτό μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ τīs άνησυχίες που ξεσκιζαν τήν καρδιά της.

Αποφάσισε ώστόσο νά κρατήση γιά τόν έαυτό της αυτές τīs παρατηρήσεις της, έρ' όσον ή Πωλίν, εύτυχώς, δέν είχε αντίληψη τίποτα ως τότε.

Άλλωστε, ή τελευταία, χωρίς νά τόν καταλαβαίνει, σχεδόν μηχανικά, άπόφευγε τώρα τīs ιδιαιτερές συζητήσεις με τόν γυιό

του 'Ανρί. Μονάχα μπροστά στόν άλλο κόσμο κουδέντιαζε μαζί του, τόν ρωτούσε γιά τīs σπουδές του και γιά τīs διασκεδάσεις του.

Ποτέ όμως δέν είχε τύχει ν' αναφέρει ό νέος τόν όνομα του Κριστιάν ντε Ρεβέλ. Η μητέρα άγνοούσε άκόμη πώς ό χαμένος της γυιός ήταν ό σπενός φίλος και καθημερινός σύντροφος του άλλου παιδιού, με τόν όποίο είχε προσπαθήσει νά τόν άντικαταστήσει στή ζωή της, άλλ' όχι στήν καρδιά της...

Κάποια φορά, όμως, που ή Πωλίν μιλούσε τυχαία στο νέο γιά τούς συμμαθητές του, εκείνος τής έίπε ζωηρά:

— "Εχω συνδεθ ή πολύ μ' έναν άπ' αυτούς ίδιους. Μας ένώνει μιά άμοιβαία φιλία. Είναι στήν ίδια τάξη με μένα, μολονότι πολύ νεώτερος μου.

Δέ μου είχες μιλήσει ποτέ γι' αυτόν, παρατήρησε ή Πωλίν.

Η κουβέντα τους σταμάτησε σ' αυτό τόν σημείο, γιάτί ή Πωλίν χρειαζόταν ν' άπασχοληθ ή με κάποια ξαφνική κι' επείγουσα δουλειά. Κι' έτσι, δέ σκέφθηκε νά ρωτήσ ή τόν Ραϋμόν πώς λεγόταν ό φίλος του.

ROYSETHOS

OXI 4 ΑΛΛΑ... ΜΙΑ!

Όχι 4 διαφορετικές κρέμες στο πρόσωπο, αλλά ΜΙΑ και μόνον με τīs ιδιότητες των τεσσάρων..

4 PURPOSE CREAM (ΚΡΕΜΑ 4 ΧΡΗΣΕΩΝ)

THE Lady Esther CHICAGO-ILLINOIS, U.S.A.

1. ΩΣ ΚΡΕΜΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ ΑΝΤΙ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑΤΟΣ
2. ΩΣ ΒΑΣΙΣ ΠΟΥΔΡΑΣ
3. ΩΣ ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
4. ΩΣ ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Χ. ΛΑΠΑΣ - Μ. ΡΟΥΝΥΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 529.764

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΟΛΗΤΕΙ: ΤΟΥΤΣΙΑΡΙΑΝΗΣ & ΣΙΑ ΣΙΝΚΡΑΤΟΥΣ 50 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 522.439

ΕΛΛΗΝΑΡΙΟ ΔΡΧ. 19

ΒΑΖΟ ΜΙΚΡΟ ΔΡΧ. 35

ΒΑΖΟ ΜΕΓΑΛΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΔΡΧ. 55

Χωρίς λόγια.

— Μια και δέ σ' άρέσει τόν φαί μου, θα πώ στή μαμά νάοη νά μείνη μαζί μας... Είναι σπουδαία μαγειρίσσια!...

“Όλη εκείνη τη μέρα, ο νέος ήταν ελπιόσιμος και δυστυχισμένος μαζί.”

Γιατί, κάθε φορά, που μιλούσε για τον Κριστιάν, έφερνε στη μνήμη του την αξιολατρευτή κοπέλλα, με την άριστοκρατική φυσιογνωμία, που τότε είχε κλέψει την καρδιά...

Μερικές μέρες αργότερα, κάποιο βράδυ, που χινόζε έξω, ο Ραυμόν μπήκε στη «Μικρή νοικοκυρά». Δεν ήταν μόνος. Τον συνόδευε κι ένας άλλος νέος, με γαλαντά μάτια, με φυσιογνωμία ελαφρά μελαγχολική: ο Κριστιάν ντε Ρεβέλ.

— Μά, αγαπητέ μου, δεν είσαι λογικός! τούλγε. Θα ενοχλήσουμε την κ. Ρενβίλ.

— Όχι, όχι, σε βεβαιώ! διαμαρτυρήθηκε εκείνος. “Απεναντίας, μάστιχα, θα ένθουσιασθή που θα σε γνωρίσει, έπειτα απ’ όσα της έχω πη για σένα.”

“Η Τερέζα καθόταν στο ταμείο. “Η Παλίν, απασχολημένη με την εργασία στο άτελιέ, έριξε μια γρήγορη ματιά από τη μισανοιχτή πόρτα.

Είδε τους δυο νέους, που προχωρούσαν. Έγινε ξαφνικά κατάχλωμη κι άνοιξε τα χείλη της, σά για να βγάλει μια κρουγή...

Όταν τη φώναξε τρυφερά ο Ραυμόν, σηκώθηκε με κόπο και προχώρησε προς τον κοιμώ εκείνο νέο, που στεκόταν δίπλα στο φίλο του. Θύλαγε κανείς πώς την έσπρωχνε κάποια άκατανίκητη δύναμη...

Τα γνώριζε καλά, τα βαθιά εκείνα μάτια με τα μεταξωτά στίβορα, τη λεπτή μυτη, το καλοσχεδιασμένο στόμα, το φαρδύ μέτωπο, τα ξανθά μαλλιά... Τα είχε δη άλλοτε, τόσες φορές, στον άντρα της, που είχε μείνει ολοζώντανη η ανάμνησή του στην καρδιά της. Και τα είχε ξαναβρεί, τελευταίως, στο νέο, που είχε δη στο νεκροταφείο, δίπλα στον κόμητα ντε Ρεβέλ...

Κλονίσθηκε, έτοιμη να πέσει. Μια ύπνοια είχε περάσει σαν αστραπή απ’ το μυαλό της.

“Όχι, όχι, ήταν αδύνατο αυτό που φαντάσθηκε! Ώστόσο... τέτοια ομοιότης!...”

“Η καρδιά της χτυπούσε... χτυπούσε, σά να πήγαινε να σπάσει. Ο Ραυμόν είχε κάνει ένα βήμα προς το μέρος της και της έλεγε, με τη γλυκειά φωνή του: — Μητέρα, σου έχω μιλήσει πολλές φορές για το φίλο μου. Να σου τον συστήσω τώρα... Λέγεται Κριστιάν ντε Ρεβέλ.”

“Η νέα γυναίκα έμεινε για μια στιγμή σαν απολιθωμένη. Έκανε μηχανικά ένα βήμα πίσω και άκουμπησε σε μια βιτρίνα, για να μην πέσει. “Η Τερέζα έτρεξε να τη συγκρατήσει. Μά εκείνη την καθυσόχασε, μ’ ένα θλιμμένο χαμόγελο:

— Δεν είναι τίποτα, Τερέζα... της είπε. Μια ξαφνική ζάλη... Με συγχώρητε, κύριε...”

Είκανε υπεράνθρωπος προσπάθειες, για να νικήση την ταραχή της. “Η φίλη της την κτύπα με συγκίνηση και συμπόνια.

Είχε άκουσει κι’ αυτή το Ραυμόν, είχε καταλάβει κι’ είχε προμείνει.

“Ο Κριστιάν ντε Ρεβέλ... συμπαθητής και φίλος του Ραυμόν! Μια ένστικτη έλξη τους είχε ενώσει! Και τώρα το παιδί του “Ανρι Μεγκρέ, δίχως να το φαντάζεται, είχε φέρει σ’ αντιπαράσταση το γιοι και τη μητέρα, που τους είχε χωρίσει η ζωή με μια τόσο βαθεία άδυσσο!”

“Η Ζερμαίν παρακολουθούσε τη σκηνή εκείνη, αμίλητη. “Η ξαφνική αδιαθεσία της μη-

τέρας της την τάρμαξε. Γρήγορα όμως καθυσόχασε. Γιατί η Παλίν απομάκρυνε μαλακά την Τερέζα, που ήθελε να την πιάσει απ’ τη μέση, κι’ έκανε ένα βήμα προς τον Κριστιάν.

Κατώρθωσε ακόμα και να χαμογελάσουν τα κρύα και άχρωμα χείλη της.

Χώνοντας τα νύχια της στις σφιγμένες γραμμές της, πρόσφερε με φωνή σδυσμένη:

— Μας κάνετε μια ευχάριστη έκπληξη, κύριε... “Ο Ραυμόν μου είχε μιλήσει για σάς... Σας αγαπάει πολύ!”

Αυτό ήταν όλο. Δε θα μπορούσε να προσθέσει άλλη λέξη. “Ο λαϊμός της σφιγγότανε. Δεν ξεκόλλουσε τα μάτια της απ’ το πρόσωπο του νέου.

Τί διαφορετικό πού ήταν!... Πόσο έμοιαζε με τον αγαπό Κριστιάν, το άγοράκι που την αγκάλιαζε χαδιάρικα, ανεβαίνοντας την στους ούρανους!...

“Ο νέος υποκλίθηκε με σεβασμό κι’ απάντησε με κάποια συγκίνηση:

— Εύγνωμονά το Ραυμόν για τη συμπάθεια, που μου έχει, κυρία. Σας παρακαλώ δε να πιστέψετε πώς βρίσκει απόλυτη ανταπόδοσι εκ μέρους μου.

Με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, η Παλίν είχε κατορθώσει να κρύψει απ’ όλα τα μάτια — εκτός απ’ της Τερέζας — τη φοβερή αγωνία της, που την ξετρελάινε...

“Ο Κριστιάν την κτύπαζε, έ-

πηρεασμένος απ’ τη φυσική γοητεία της.

“Όχι, δεν ήταν υπερβολή αυτό, που του είχε πη ο Ραυμόν: πώς, απ’ όλες τις γυναίκες που ήξερε, η πιο όμορφη, η πιο χαριτωμένη, ήταν η μητέρα του.

“Ο Κριστιάν ένιωθε μια άκατανίκητη συμπάθεια γι’ αυτήν — όπως όλοι όσοι την πλησιάζανε. Δε διατηρούσε πια την παραμικρή κακή σκέψη, απ’ τη βραδυά που, μαζί με το φίλο του, την είχαν δη να μπαίνει στο σπίτι του Τεβερνύ. Κι’ άλλωστε, αν υπήρχε στο νου του καμιά τέτοια σκέψη, θα την έδιωχνε η θύμηση της μητέρας του Ραυμόν.

— Με συγχώρητε για την ενοχληση, κυρία... είπε. Φταίει όμως ο Ραυμόν. Αυτός έπεμπε τόσο, ώστε άναγκάστηκε να υποχωρήσω.

— Έκανε πολύ καλά... ο γιοςός μου.

“Η Παλίν δίστασε μια στιγμή, πριν προσφέρει αυτές τις λέξεις: “ο γιοςός μου.”

“Ηταν η πρώτη φορά, που της συνέβαινε αυτό. Και την παραξένεψε. Κανείς άλλος όμως δεν είχε προσέξει το διαταγμα της.

“Η Τερέζα έφερε καθίσματα. “Αλλ’ ο Κριστιάν διαμαρτυρήθηκε:

— Δυστυχώς, κυρία, δε μπορώ να μείνω. Είχα προειδοποιησει το Ραυμόν. Πρέπει να υποδεχθώ, στο σταθμό, κάποιο συγγενή μας, που έρχεται απ’ την επαρχία. Το τραίνο φτάνει στις 7 κι’ είναι τώρα 6½ περασμένες.

“Η Παλίν δέν απάντησε. Τα χείλη της, τα χέρια της τρέμανε. “Η καρδιά της εξακολουθούσε να χτυπά δυνατά και γρήγορα.

“Εκλείσε τα μάτια της... “Ω, γιατί να της στείλη ο Θεός την τελευταία εκείνη δοκιμασία; Γιατί να την ποτίσει με τόσο πόνο;...”

“Θ’ άφηνε, λοιπόν, τον Κριστιάν να φύγει, σαν ξένος. Και θα τελειωναν όλα! “Ετσι έπρεπε να γίνει...”

Μισάνοιξε ωστόσο τα χείλη της, αθέλητα. “Όχι, όχι, η θυσία εκείνη ήταν ανώτερη από τις δυνάμεις της... Δε μπορούσε, δεν ήθελε να τον αφήσει να φύγει έτσι!

Δε θα τούλεγε πώς ήταν η μητέρα του! Μα διψούσε να μάθει περισσότερα πράγματα γι’ αυτόν, να γνωρίσει ό,τι καλό υπήρχε στην ψυχή του παιδιού της...

Τάχα, σκεπτόμενη κάποτε τη δυστυχισμένη, που τον είχε φέρει στον κόσμο; Διατηρούσε σε κάποια γωνία της καρδιάς του μια συγκινημένη ανάμνησή της;...

Μια δύναμη ανώτερη απ’ τη θηλασί της έκανε την Παλίν να τραυλίσαι:

— Δε μου είναι άγνωστο τ’ όνομά σας, κύριε... Είχα γνωρίσει άλλοτε... κάποιο πρόσωπο, που υπηρέτησε τη μητέρα σας.

Μόλις είχε προσφέρει αυτά τα λόγια, κατάλαβε το λάθος της. Μα ήταν πολύ αργά πια.

“Ο Κριστιάν είχε χλωμιάσει έλαφρά.

— Ποιό ήταν αυτό το πρόσωπο, κυρία; ρώτησε με έκπληξη.

— Μια υπηρέτρια... Λέγονταν “Αννι, αν δεν κάνω λάθος.

“Η φωνή της Παλίν έτρεμε, καθώς πρόσφερε το όνομα της γυναίκας, που είχε βοηθήσει τον κόμητα ντε Ρεβέλ να της αρπάξει τα παιδιά της...

— Πραγματικά, απάντησε ο Κριστιάν. Είχε μείνει μερικά χρόνια στο σπίτι του παππού μου. “Επειτα παραιτήθηκε και πήγε να ζήσει στην πατρίδα της.

Σταμάτησε μια στιγμή κι’ ύστερα πρόσθεσε:

— Αφού τη γνωρίζατε προσωπικά, κυρία, μπορείτε μήπως να μου πείτε για ποιο λόγο είχε φύγει απ’ την υπηρεσία της μητέρας μου;

— Δεν το μάθατε λοιπόν απ’ τον παππού σας και τη γιαγιά σας; είπε.

— Όχι.

— Δε σάς μίλησαν ποτέ για τη μητέρα σας;

— Μια φορά μονάχα, για να μου πούνε πώς είχε πεθάνει.

“Η Παλίν έφερε το χέρι της στο στήθος της, με μια μηχανική κίνηση. Της είχε φανη πως ένοιωσε την κρούση ενός μαχαιριού στην καρδιά της...

— Μια φορά μονάχα, για να μου πούνε πώς είχε πεθάνει!...”

Ώστόσο, ο διαταγμας του Κριστιάν, ο τόνος που είχε πρόσφερε αυτή τη φράση, δε δείχνανε όλα πώς δεν πίστευε το ψέμμα εκείνο;...

“Η μελαγχολική έκφραση του προσώπου του δε μιλούσε εύγλωττα για την απέραντη στοργή, που εξακολουθούσε να νοιώθει για τη χαμένη μητέρα του;

Μια φλόγα χαρούμενης ευγνωμοσύνης φώτισε για μια στιγμή τα μάτια της Παλίν.

Νά που ο Θεός της φύλαγε από τη μεγάλη ελπίδα: να μάθει απ’ το στόμα του παιδιού της πώς δεν είχε σβύσει έντελως η εικόνα της απ’ την ψυχή του!...

Μια ερώτησι της έκαψε τα χείλη. Δε μπορούσε να την αποφύγη:

— Δεν είχατε έναν αδελφό... ή μια αδελφή, κύριε; είπε.

— Μάλιστα, κυρία, μια αδελφή. Την “Ισαβέλλα...”

“Η Παλίν είχε χλωμιάσει ακόμα πιο πολύ — αν ήταν αυτό δυνατόν.

— Μεγαλύτερή σας, έ;

— Μάλιστα, κυρία. Συνομήλικη με το γιοιό σας.

— Με το γιοιό μου;

— Μα ναι, κυρία, με το Ραυμόν.

Δε φαινότανε παράξενο στον Κριστιάν πώς ήξερε αυτές τις λεπτομέρειες ή κ. Ρενβίλ, εφ’ όσον είχε γνωρίσει άλλοτε την “Αννι.

Δεν πρόσχε τη χλωμάδα της, την κομμένη ανάσα της, τον ιδρώτα που έβρεχε το μέτωπό της...

Ούτε κι’ ο Ραυμόν τα πρόσχε. Αυτός είχε ανασκίρτησει, ακούγοντας τ’ όνομα της “Ισαβέλλας, κι’ είχε κοκκινίσει ξαφνικά. Γύρισε αλλού το κεφάλι του, μη θέλοντας ν’ αντιληφθούνη την ταραχή του.

Κι’ όμως κάποιοι τον κύτταζε: η Τερέζα.

Δεν υπωψιάσθηκε την αλήθεια, γιατί αγνοούσε πώς ο νέος είχε συναντήσει την “Ισαβέλλα στη φιλανθρωπική αγορά. Πάντως η παρατήρησή της εκείνη χαρακτήριζε στη μνήμη της.

Μια πελατίσσα μπήκε στο κατάστημα. “Η Τερέζα πήγε να την περιποιηθή.

“Η Ζερμαίν, όρθια δίπλα στη μητέρα της, κύτταζε με περιέργεια τον Κριστιάν. Θαύμαζε το παρουσιαστικό του, τις άνετες κινήσεις του, τη γλυκειά και λιγώ μελαγχολική φωνή του. Της φαινότανε πώς ανήκε σε μια υψηλή διαφορετική απ’ τη δική της...

“Αν ήξερε πώς ήταν αδελφός της, ο γοητευτικός αυτός νέος!...

“Αν ήξερε πώς έτρεχε το ίδιο αίμα στις φλέβες τους!...

“Ο Κριστιάν έριξε μια γοργή ματιά στο ρολόι του καταστήματος κι’ ετοιμάστηκε να φύγει.

— Με συγχώρητε, κυρία, που σάς αφήνω τόσο γρήγορα, είπε. Μα μόλις προεταίνω να τρέχω μ’ ένα αυτοκίνητο στο σταθμό. Εύχαριστώ και πάλι για την πρόθυμη υποδοχή σας.

Κτύπαζε την Παλίν. Και θα έλεγε κανείς πώς είχαν τώρα μιαν άλλη έκφραση τα μάτια του, μια κρυφή κι’ αυθόρμητη τρυφερότητα...

“Εκείνη έμεινε ακίνητη. “Ηταν θαύμα πώς κατορθώνε να κρατιέται όρθια, ακουμπώντας στη ράχη μιας κοπέλλας. “Η φυσιογνωμία της ήταν αλλοιωμένη, τα χείλη της τρέμανε σπασμωδικά.

Μια τρομερή πόλη γινότανε μέσα της. Θά τον άφηνε να φύγει έτσι!...

Δεν είχε παρά να προσφέρει μια λέξη, να κάνει μια χειρονομία, να του φωνάξει:

“Κριστιάν, Κριστιάν μου, δε σε γέλασε το ένστικτό σου... “Όχι, δεν έχει πεθάνει η μητέρα σου! Βρίσκεται εδώ, μπροστά σου! “Ελα στην αγκαλιά της... Μ’ όλο που ήταν μακριά σου, η καρδιά της χτυπούσε πάντα μονάχα για σένα και για την “Ισαβέλλα... Κάθε σκέψη της ήταν για σάς... Σας αγαπάει πιο πολύ από κάθε τι στον κόσμο, Κριστιάν!...

Μικρό μου Κριστιάν!...”

Τότε τα βάσανά της, οι πόνοι της, ο γολγοθας που είχε ανεβή, όλα θα σβύνονταν από τη μνήμη της, θα ξεχνιόνταν όλα, μέσα στην τρέλλα της ευτυχίας της.

“Ω, πόσο δυνατός ήταν αυτός ο πειρασμός!...

Μα μια άλλη φωνή, αμείλικτη, είπε μέσα της:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; “Η συνέχεια.

Καθημερινό τέστ όμορφιάς:

«Πώς φαίνομαι; Διατηρείται νεανικό το δέρμα μου; Ο αέρας, ή κακοκαιρία και το καθημερινό μακιγιάζ έχουν αφήσει το ίχνη τους;»

Μια έξυπνη γυναίκα δεν άνησυχεί, γιατί ξέρει πώς η όμορφιά αρχίζει με την περιποίηση του δέρματος και η περιποίηση του δέρματος αρχίζει με NIVEA. Η δαυμάσια αυτή κρέμα, με την άπαλή ευχάριστη εσώδια, περιέχει υδροδερμιουργά και λιπαρά συστατικά και την ουσία Εύσεριτ - ό,τι χρειάζεται το δέρμα για να διατηρηθεί υγιές, δροσερό.

Πάρτε κρέμα NIVEA: κάθε κουτί περικλείει την όμορφιά για το δέρμα σας.

Γαλάκτωμα NIVEA
Για την ώλοκληρωμένη περιποίηση του δέρματος.
Ίδεώδες για ντεμακιγιάζ.

NIVEA
ΓΗΝΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

**“Όχι πιά δουβαί μπροστά στους ξένους
“Όχι πιά σύμπλεγμα κατωτερότητας!**

«Η αξία του ανθρώπου είναι ανάλογη προς τις γλώσσες που γνωρίζει.»
CHARLES - QUINT, 1500 - 1558

ΤΟ LINGUAPHONE

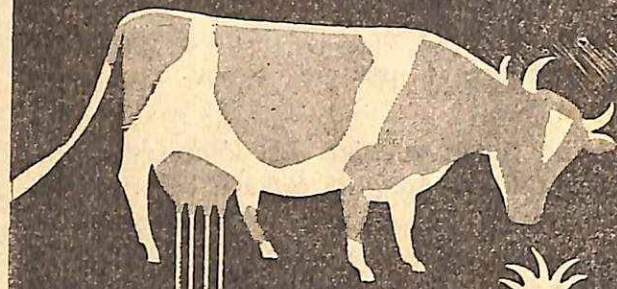
- Διδάσκει 34 γλώσσες με πρωτότυπες και πλήρεις σειρές μαθημάτων, χαρμαμένες σε διακοσμητικούς, που συνοδεύονται και από βιβλία οδηγίων, κειμένων κλπ.
- Είναι Σύστημα πρακτικό και αποδοτικό γιατί επιτρέπει όσες επανοληψεις θέλετε, μερους ή ολοκληρών μαθημάτων, ή ακόμη και μίος φράσεις που θέλετε να ξανακούσετε.
- Με τον ελάχιστο όγκο του, είναι σε κάθε στιγμή προχειρο για σάς, για την οικογένειά σας, τους φίλους σας — και θα χρησιμοποιήσετε για δόσκολος ακόμη και στο εγγόνι σας.
- Εξοικονομεί χρόνο, δεν κουράζει, δεν απογοητεύει, γιατί όρκει άκρως εύρωστο (από ένα τέταρτο κάθε φορά, στις ώρες που σας βολεύουν καλύτερα) για να μιλάτε, να γράφετε και — τό δυσκολότερο — να καταλαβαίνετε όταν άκούτε μια ξένη γλώσσα.

Συμπληρώστε και στείλτε μας το ερωτηματολόγιο αυτό και το δελτίο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ΝΑΙ	ΟΧΙ
Γνωρίζετε ήδη ένες γλώσσες.		
Θα θέλατε να μάθετε μια, μέσα σε 3 μήνες.		
Μπορείτε ν’ αναφέρετε 15 λεπτά την ημέρα για μάθηση.		
Έχετε γλωσσάριο είτε ηλεκτ.		
Αναζητάτε ποτέ να μάθετε ένες γλώσσες με το παλιό σύστημα.		
Έχετε ήδη κάνει τη σκέψη να τη μάθετε με το σύστημα αυτό.		

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστήμιο του Λάνγκεν
Παρακαλώ στείλτε με μια δωρεάν και χωρίς υποχρέωση μου το ερωτηματολόγιο αυτό, καθώς και το βιβλίο που μ’ ενδιαφέρει είτε περνούσατε ποτέ από τις ώρες άσκησης για ένοιαση, είτε όχι. Τη διεύθυνση για το ερωτηματολόγιο, τα βιβλία, τον οδηγό, τη δέσμευση, δέλεση της θέσεώς μου, για να μάθει ένα παλιό.

ΟΝΟΜΑ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

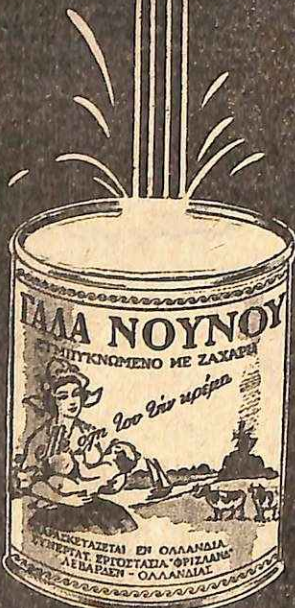
Το φρέσκο γάλα είναι ζωντανό πράγμα

Μόνον η **ΝΟΥΝΟΥ**
τό πρόσεξε. Πήγε κι
έστησε ένα από τα
πιο μοντέρνα εργο-
στάσια μέσα στα πιο
εύφορα και κατα-
πράσινα λειβάδια
της **ΦΡΙΣΛΑΝΔΙΑΣ**.

Για να έχη την βεβαι-
ότητα ότι το γάλα
πηγαίνει από τον μα-
στό της αγελάδας
κατ' ευθείαν στο κου-
τί **ΝΟΥΝΟΥ**.

Το Έργοστάσιο της
ΝΟΥΝΟΥ διαδέτει
ένα επίτελειον ειδι-
κευμένων χημικών,
παιδιάτρων, διαίτο-
λόγων διά την επι-
στημονικήν παρακο-
λούθησιν της παρα-
σκευής του.

Οργάνωσε εβδομα-
διαίας άφίξεις για να
είναι πάντοτε φρέ-
σκο.

Γι' αυτό το **ΣΑΧΑΡΟΥΧΟ** γάλα **ΝΟΥΝΟΥ**
είναι πάντοτε φρέσκο, άγνό, επιστημονικά
παρασκευασμένον.

Ζητείτε Έμφρόνως
το **ΣΑΧΑΡΟΥΧΟ** γάλα **ΝΟΥΝΟΥ**
ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρα-
τήν Όμόνοιαν) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523-708.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μέγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ

ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ

Ειδικοί δι' έρευνας-πληροφορίας έ-
πι πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευ-
τικών υποθέσεων, γάμων, διαζυγίων,
επιτηρήσεως ανηλικών, αναζητήσεως
πραγμάτων υπό κατάσχεσιν κλπ. Διε-
θνές Γραφείον Πληροφοριών «Α-
ΤΗΕΝΕΣ», Πανασσού 2 (πλάτεια
Κλαυδίου), τηλ. 227.709. Την σο-
βαρότητα των εργασιών μας έγγω-
γίται η πολυετής εὐδόκιμος δημοσία
προϋπηρεσία μας.

ΤΑ ΔΥΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο θάνατος του Ουώλτερ Πέγκινς
είχε γίνει υπό συνθήκες πολύ
περίεργες.

Ο Πέγκινς, που ήταν από τους
πλουσιώτερους τραπεζίτες της Νέας
Ώρχης, βρισκόταν στη Βαλτιμό-
ρη κι όπως έκανε κάθε φορά, που
πήγαινε για υποθέσεις του σ' αυτή
την πόλη, είχε μείνει στο διαμέρι-
σμα υπ' αριθμ. 64 του ξενοδοχείου
«Κάρλτον», που το κρατούσε πάν-
τα στη διάθεσή του. Έκεινο το
βράδυ, είχε πη πως ήταν κοιμα-
σμένος και ζήτησε να του πλένε στο
διαμέρισμά του το φαγητό του :
σουπιά από κοτόπουλο, μπριζέτα,
φρούτα κι ένα μπουκαλί κόκα-κό-
λα. Ο μάιτο του σερβίρισε το φα-
γητό του στις 8.30' στο μικρό σα-
λόνι του διαμερίσματος. Έμεινε
πέντε περίπου λεπτά, για να τα-
χυτοποιήση τα πράγματα κι έπειτα
έφυγε. Ξαναγύρισε στις 9.30'.
Βρήκε τότε τον Πέγκινς νεκρό, με
το σαγόνι χωμένο μέσα στο πιάνο
του.

Η πρώτη υπόθεσι ήταν ότι είχε
πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς.
'Αλλ' ο γιατρός Μάννερ, βλέπον-
τας τους άφροδες, που έβγαζαν ά-
πό το στόμα του, έβγαλε άμέσως
το συμπέρασμά του:

— Ο άνθρωπος αυτός πέθανε
δηλητηριασμένος, είπε.

Και το συμπέρασμά του επιβε-
βαιώθηκε από την εξέταση των
σπλάγχχνων του. Μέσα σ' αυτόν
βρέθηκε μία πολύ μεγάλη ποσότης
άσυνεργου. Ο θάνατος είχε επέλ-
θει, κατά τους γιατρούς, 35-40
λεπτά πριν από τη στιγμή που ά-
νακαλύφθηκε το πτώμα, δηλαδή,
μεταξύ των 8.50' και των 8.55'.

Δεν χωρούσε, λοιπόν, αμφιβολία
ότι έπρόκειτο για έγκλημα. 'Αλλά
ποιός είχε ορίξει το δηλητήριο; Και
πότε; Το άξιωμαίωτο είναι ότι
από την ίδια σουπιά είχε φάει μία
πενταμελής οικογένεια από το Σι-
κάγο. 'Αλλ' ούτε οι γονείς, ούτε
τα τρία παιδιά είχαν παρουσιάσει
την παραμικρή άνωμαλία.

Ο έπιθεωρητής Πήτερ Τζόνς,
που είχε αναλάβει την υπόθεσι, έ-
σπασε το κεφάλι του για ν' ανα-
καλύψη κάποιο φωτεινό σημείο.

Ο δολοφόνος πρέπει να είναι
κάποιος που θά έπωφελείτο από το
θάνατό του ή που ήθελε να τον εκ-
δικηθή, είπε στο βοηθό του Τζον
Φλύν.

Είχε βάλλει ως τότε το μαίτο του
ξενοδοχείου να του περιγράψη
πέντε ή έξη φορές τις λεπτομέ-
ρειες του σερβιρίσματος.

— Μου είπατε πως ήταν παντρε-
μένος, του είπε σε κάποια στιγμή.
Είδοποιήθηκε η γυναίκα του;

— Η διεύθυνσι του ξενοδοχείου
φάχνει να τη βοηθ, απάντησε ο
μάιτο. Η κυρία Πέγκινς είναι πολ-
ύ κοσμική.

Ο έπιθεωρητής σκέφθηκε τότε
πως το καλύτερο που είχε να κά-
μη ήταν να ζητήσει γι' αυτήν πλη-
ροφορίες από τους συναδέλφους
του της Νέας Ώρχης. Η απάν-
τησι δεν έβράδυνε, γιατί εκεί κά-
πο η έξεραν πολύ καλά την κυρία
Πέγκινς. Τού την παρουσίασαν,
λοιπόν, σαν ένα έξαλλο πλάσμα,
που έτρεξε μέσα στην πιο άχαλινό-
τη άσολασία. Μόλις 25 χρόνων—
ο Πέγκινς την περνούσε κατά 32
χρόνια — και έξαιρετικά όμορφη,
άλλαζε τους φίλους της όπως και
τα έσώρονα της. Σε μία νυχτε-
ρινή διασκέδασι, στη Νέα Ώρχη,
έχε χορεύει ολόγυμνη μπροστά σ'

έναν κύκλο θαυμαστών της. Ο
άνδρας της δεν άγνοούσε τα όρ-
γιά της, αλλά δειχνόταν πάντα έ-
πικτής, ίσως επειδή λογάριζε τη
μεγάλη διαφορά της ηλικίας, που
τους χώριζε. Ο τελευταίος από
τους φίλους της ήταν ο Ρούντυ
Φαρίνα, ένας παλιός πιλότος της
πολεμικής αεροπορίας. Έκείνοι που
την γνώριζαν έπληθύνονταν γιατί
ο σύνδεσμός τους συνεχιζόταν χω-
ρίς διακοπή πάνω από έξη μήνες.

Η Μάγκι Πέγκινς έφτασε λίγο
έπειτα από τα μεσάνυχτα. Την εί-
χε φέρει από την Ουάσιγκτον ο
Σάμιουελ Ντάρντιτς. Έκεινο το
βράδυ, έδινε μία γιορτή με την εν-
καιρία των άραβίων της αδελ-
φής του κι η κυρία Πέγκινς, που
ήταν ανάμεσα στους καλεσμένους,
πήρε εκεί το μοιραίο τηλεφώνημα.

Η χήρα βρισκόταν σε μεγάλη
συγγίνησι.

— Μου είναι αδύνατο να πιστέ-
ψω πως πέθανε ο Ουώλτερ, έλεγε
ανάμεσα στους λυγμούς της.

Ο έπιθεωρητής Πήτερ Τζόνς
την άφησε κάμποση ώρα να ηρε-
μήσει κι έπειτα έστειλε το βοηθό
του για να την παρακαλέσει να
πάη να τον βοηθ στο διαμέρισμα
του μακαρίτη τραπεζίτη, όπου είχε
έγκτασταθί.

Η Μάγκι πήγε στην πρόσκλησί-
του, συνοδευόμενη από το Ντά-
ρντιτς.

Ο έπιθεωρητής της πρόσφερε
ένα κάθισμα κι έπειτα την ρώτη-
σε άπότομα:

— Μπορώ να μάθω πως διαθέ-
σατε τις ώρες της άποψινής βρα-
διάς;

Η Μάγκι Πέγκινς τον κεραυνο-
δόλησε με το βλέμμα της.

— Είσατε άναίδης, κύριε έπι-
θεωρητά, του απάντησε. Βρισκό-
μουν στο σπίτι του κυρίου Ντά-
ρντιτς, στην Ουάσιγκτον... 'Ημιασε
παρών, όταν έφτασα εδώ και γό-
μιστα πως το είχατε άκουσει... Ο
κύριος Ντάρντιτς, άλλωστε, μπο-
ρεί να σας το βεβαιώσει.

— Και από εκεί τηλεφωνήσατε
στον άντρα σας;

Η Μάγκι ταράχτηκε για μία
στιγμή.

— Πώς έξερετε ότι τηλεφώνη-
σα; ρώτησε.

Το έμαθα από το τηλεφωνικό
κέντρο του ξενοδοχείου. Τηλεφω-
νήσατε στις 8 και 40'. Το τηλε-
φώνημά σας ήταν το μοναδικό, που
πήρε χθές το βράδυ ο σύζυγός
σας...

— Ναι, όμολόγησε η Μάγκι.
'Ημουν άνησυχη τον τελευταίο
καιρό για την υγεία του.

— Το τηλεφώνημά σας κράτη-
σε κάπου δέκα λεπτά...

— Πιθανόν.

— Ο μάιτο σερβίρισε το φαγητό
του στον άντρα σας στο σαλονάκι,
όπου κατόπιν βρέθηκε νεκρός. Η
τηλεφωνική συσκευή, όμως, ήταν
πλάι στον κοιτώνα. Για ν' απαντή-
ση, λοιπόν, στο τηλεφώνημα σας,
ο άντρας σας βγήκε από το σαλο-
νάκι και πέρασε στο διπλανό δω-
μάτιο... Είναι λογικό να υποθέσω-
με ότι στο διάστημα αυτό μπήκε
ο δολοφόνος κι έκοψε το δηλητη-
ριό του μέσα στη σουπιά του συζύ-
γου σας.

— Δεν καταλαβαίνω πού θέλετε
να καταλήξετε...

— Πουθενά, προς τα παρόν. Κά-
ναι άπλως την υπόθεσι ότι ο δολο-
φόνος έπωφελείτο από το τηλε-
φώνημά σας, για να γλυτώρησιν ά-

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

θόρυβα μέσα στο διαμέρισμα και
να εκτελέση την έγκληματική πρά-
ξι του.

— Και γιατί πρέπει να το έκο-
ξε εκείνη την ώρα;

— Γιατί η σουπιά που του σερβί-
ρισε ο μάιτο δεν ήταν δηλητηρια-
σμένη. Έξετάσαμε αυτήν, που είχε
άπομεινει στη σουπιά. Από την
ίδια σουπιά, άλλωστε, έφαγαν κι
άλλοι πελάτες, χωρίς να πάθουν
τίποτα.

Έκεινη τη στιγμή, ένας κοιμη-
τικός ως 35 χρόνων, μ' εγχάριστο
παρουσιαστικό, μπήκε στο σαλο-
νάκι.

— Με συγχωρείτε..., είπε.

Διευθύνθηκε άμέσως στη Μά-
γκι, πήρε τα χέρια της ανάμεσα στα
δικά του και της ψιθύρισε με συγ-
νήνησι:

— Αυτό ήταν τρομερό!

Η Μάγκι κούτιαζε τον έπιθεω-
ρητή.

— Ο κύριος Φαρίνα... οικογε-
νειακός φίλος, του είπε.

— Ά. θαυμάσια, απάντησε ο
Πήτερ Τζόνς. Με γλυτώσατε από
τον κόπο να σας καλέσω, κύριε Φα-
ρίνα. 'Αλλά πως μάθατε το θάνατο
του Πέγκινς;

— Από τη Μάγκι... θέλω να πω
από την κυρία Πέγκινς, απάντησε
ο Φαρίνα.

— Μόλις με ειδοποίησαν από το
ξενοδοχείο, τηλεφώνησα στον κύ-
ριο Φαρίνα, έξηγησε η χήρα.

— Ποι' του τηλεφωνήσατε;

— Στο σπίτι του...

— Μένω σ' ένα άντασο, στο
Κρόσμπι, σ' απόστασι 300 χιλιο-
μέτρων από δω, είπε ο Φαρίνα.

— Ποιός μπορεί να με βεβαιώ-
ση ότι ήσαστε εκεί άπόψε; ρώτη-
σε ο έπιθεωρητής.

— Μένω μόνος μου, χωρίς ίππ-
ρέτες, απάντησε ο Φαρίνα κάτω-
στενοχωρημένος. Προέτι να βας-
στήτε στο λόγο μου.

Η απάντησι αυτή δέ φάνηκε
πως ικανοποίησε τον έπιθεωρητή.
'Αλλά δε σας είπα ότι τηλε-
φώνησα, στον κύριο Φαρίνα από
την Ουάσιγκτον; φώναξε ένειρι-
σμένη η Μάγκι. 'Ηταν παρών και
ο κύριος Ντάρντιτς που άκουσε τη
συνομιλία μας...

— Πώς την άκουσε;

— Άκουσε, δηλαδή, ένα μέρος
της...

Ο έπιθεωρητής γύρισε στο
Ντάρντιτς.

— Είναι αλήθεια, βεβαίως ο
τελευταίος. Η κυρία Πέγκινς, μό-
λις την ειδοποίησαν για το θάνα-
το του συζύγου της, πήρε τον κύ-
ριο Φαρίνα στο τηλεφώνο.

— Και τι του είπα;

— Την άκουσα να του λέη: «Ο
Πέγκινς πέθανε». Έπειτα έξοπα-
σε σε λυγμούς... Ο Φαρίνα της εί-
πε μερικά παρηγορητικά λόγια και
της υποσχέθηκε πως θάρχόταν ά-
μέσως εδώ...

— Η κυρία Πέγκινς σας επανέ-
λαβε τα λόγια του;

— Όχι... Μου έβαλε το άκουστι-
κό στα χέρια μου...

— Και το φέρατε στο αυτί σας;

— Άκριβώς.

Το όρος του έπιθεωρητού έγινε
άυστηρό.

— Κι' αυτό σας φάνηκε κανονι-
κό; ρώτησε.

— Κανονικό; τραύισε σαστισμέ-
νος ο Ντάρντιτς.

— Ναι. Σας φάνηκε κανονικό
το ότι η κυρία Πέγκινς σας έδωσε
το άκουστικό για ν' άκούσετε τί
της έλεγε ο άγαπημένος της;

— Βέβαια, δεν ήταν κανονικό,
συμφώνησε ο Ντάρντιτς. Δεν κα-
ταλαβαίνω...

— Κύριε έπιθεωρητά, νομίζω δ-

τι ξεπεράσατε τα όρια, είπε αγα-
νακτισμένη η κυρία Πέγκινς.

— 'Αλλ' ο έπιθεωρητής δεν έδειξε
καμιά συγκίνηση για τα λόγια της.

— Κύριε Φαρίνα, μου δίνετε τον
αριθμό του τηλεφώνου σας; είπε.

— Ο Φαρίνα είχε γίνει καταχτήρι-
νος σαν νεκρός.

— Τι τον θέλετε; ρώτησε με
φωνή, που έτρεμε.

— Είναι μία ιδέα, που μου πέ-
ρασε από το μυαλό και θέλω να
την επιβεβαιώσω.

— Ο Φαρίνα δίστασε μερικές στι-
γμές.

— Έστω, είπε έπειτα. ΑΕ,
35-39.

Ο έπιθεωρητής σήκωσε το ά-
κουστικό και ζήτησε από το κέντρο
αυτό τον αριθμό... Έπειτα από με-
ρικά λεπτά, ένα ειρωνικό χαμόγε-
λο φάνηκε στα χείλη του.

— Κύριε Ντάρντιτς, είπε, έλά-
τε ν' άκούσετε το Φαρίνα να πα-
ρηγορή την κυρία Πέγκινς...

— Ο Ντάρντιτς πλησίασε κι' έβα-
λε στο αυτί του το άκουστικό.

— 'Αλλ' είναι περίεργο, είπε. Ά-
κούω τη φωνή του Φαρίνα, που
προσπαθεί να παρηγορή την κυ-
ρία Πέγκινς... Είναι τα ίδια λόγια,
που άκουσα και πρωτότερα.

— Και δεν κάνετε λάθος, απάν-
τησε ο έπιθεωρητής. Μόνο ότι ά-
κουτε αυτά τα λόγια από το μα-
γνητόφωνο, με το όποιον ο Φαρίνα
είχε συνδέσει το τηλεφώνο. Είναι
μία παλιά μέθοδος, που την χρησι-
μοποιούν συχνά οι κακοποιοί. Μό-
λις χτυπήση το τηλεφώνο, ένα χε-
ρούλι άνασηκώνει το άκουστικό και
ταυτόχρονα βάζει σε λειτουργία το
μαγνητόφωνο, που βρίσκεται πλάι.

— Πρέπει να όμοιογήσω ότι όλα ή-
ταν σχεδιασμένα στην εντέλεια. Η

κυρία Πέγκινς, που ήξερε τη δια-
κόσμηση του διαμερίσματος, τηλε-
φώνησε στον άνδρα της στις 8 και
40'.

Έτσι, έδωσε τον καιρό στο
Φαρίνα, που ήταν κοιμημένος κά-
που εδώ, να μπη στο σαλονάκι και
να ορίξη το δηλητήριο του μέσα στη
σουπιά του Πέγκινς, που τηλεφω-
νούσε στο διπλανό δωμάτιο. Η κυ-
ρία Πέγκινς είχε ένα άκαταμάχη-
το άλλοθι, αφού διασκέδαζε στην
Ουάσιγκτον. Έπρεπε, όμως, να έ-
ξασφαλίση ένα άλλοθι και στον
Φαρίνα. Αυτό το έκανε με το δεύ-
τερο τηλεφώνημά της και την... ά-
πάντησι του Φαρίνα από το μαγνη-
τόφωνο. Αυτή την απάντησι την
άκουσατε σεις, κύριε Ντάρντιτς.

Κι' αυτό μ' έκανε να ύπαινευθώ
τη σκηνοθεσία. Μία γυναίκα δεν
δίνει ποτέ σ' έναν άλλον το άκου-
στικό, για ν' άκούση τα λόγια του
άγαπημένου της.

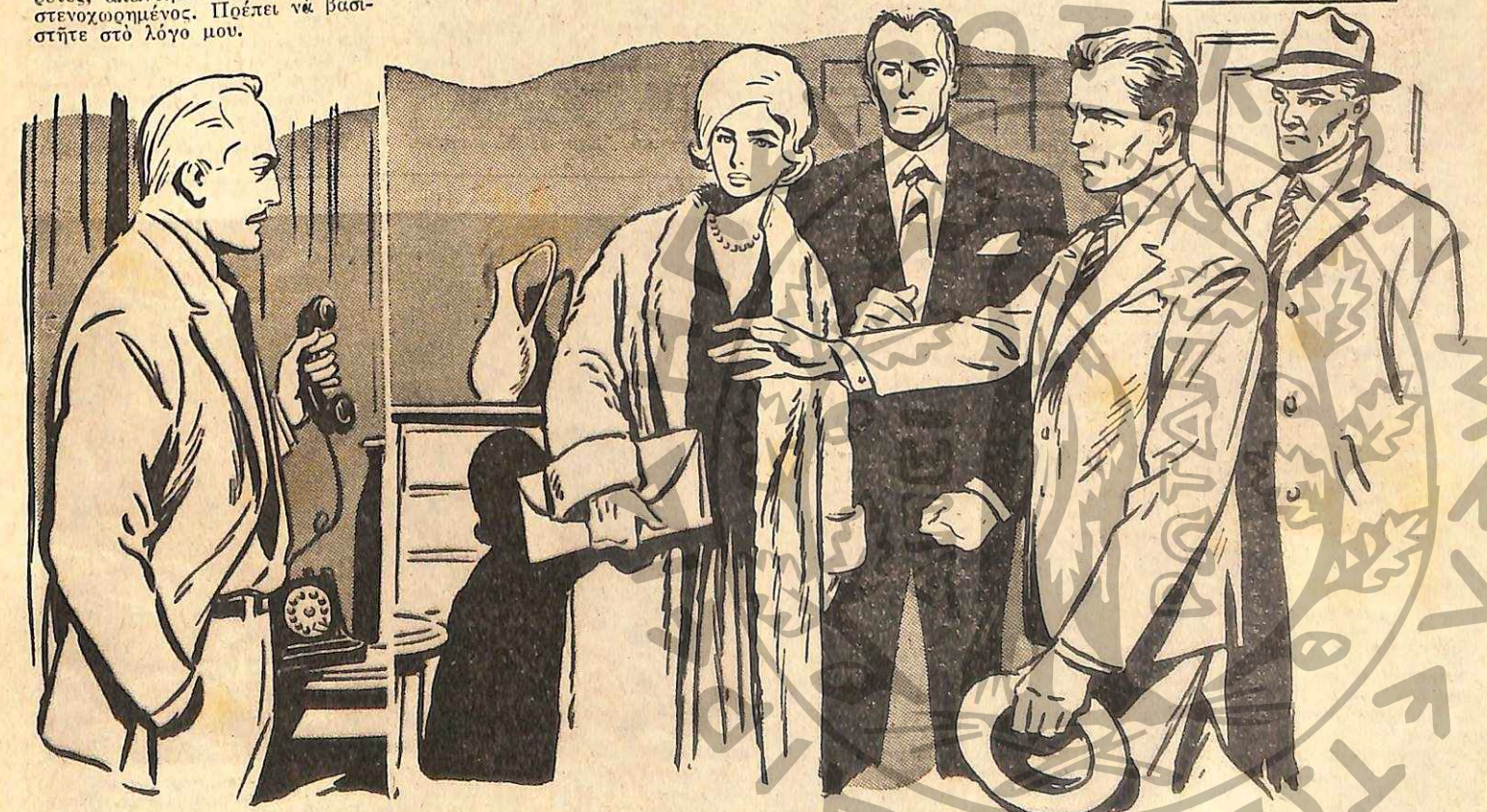
Οι δύο ένοχοι είχαν σκάψει το
κεφάλι. Και δεν έφεραν καμιά
αντίστασι όταν ο Τόνι Φλύν, ο βοη-
θός του έπιθεωρητού, τους πέρασε
τις χειροπέδες.

ΝΤΟΝΑΑΝΤ ΚΡΙΣ

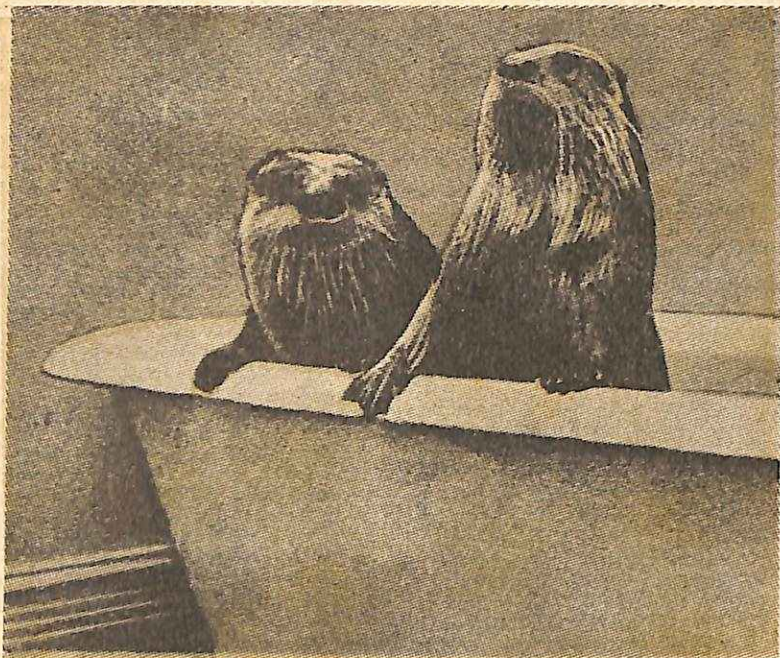
— ★ —

ΤΑ ΜΥΘΩΔΗ ΚΕΡΔΗ
ΤΗΣ ΛΙΣ ΤΑΙΝΙΑΡ

Η Λις Ταινάρ θα εισπράξη
ως άμοιβή για το τελευταίο της
έργο «Αγαπάω τη Λουίζα» ένα
εκατομμύριο δολάρια, εκτός ά-
πό τα ποσοστά της επί των εισ-
πράξεων του έργου. Ο παρα-
γωγός και σκηνοθέτης Λη Τον-
σον έδωλεσε σχετικά: «Το πο-
σόν δεν είναι υπερβολικό, γιατί η
Λις δεν έχει ως σήμερα στο πα-
θητικό της καμιά άποτυχία».

— Κύριε Ντάρντιτς, είπε, έλάτε ν' άκούσετε το Φαρίνα να παρηγορή την κυρία Πέγκινς...

Οι ένυδριδες εξημερώνονται εύκολα, μα το λουτρό τους είναι απαραίτητο.

Όλες οι γυναίκες όνειρευόνταν ως χτες ν' αποκτήσουν ένα παλτό ή ένα μαντώ από λούτρο. Είναι αλήθεια ότι τα λούτρα υποσκελίσθηκαν σήμερα από άλλα πολυτελέστερα γυναικεία. Άλλα δεν έχασαν την αξία τους. Είναι εξαιρετικά στερεά, προζαλούν εντύπωση με τη στιλπνότητά τους και ταιριάζουν σ' όλες τις γυναίκες, μελαγχρονές ή ξανθές, κοντές ή ψηλές, παχιές ή αδύνατες.

Η κοινή ένυδρις, που βρίσκεται και σ' εμάς — στις βαλτώδεις περιοχές του Αιγαίου, στη λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου, στα έλη του Πραδίου, στις λίμνες της Καστοριάς, της Προέσπας και του Μπετιλλί, στην περιοχή του Σουφλίου κ.λπ. — έχει μήκος 70—80 εκατοστά, ή δε σούα της φτάνει τα 40—45 εκατοστά. Ένυδριδες αυτού του είδους υπάρχουν σ' όλη την Εύρωπη και την Αμερική. Άλλα είναι σπάνιες και πουθενά το κυνήγι τους δεν διεξάγεται συστηματικά. Στο όριο Καναδά, όμως, και ιδίως στην περιοχή των Μεγάλων Λιμνών, οι ένυδριδες άφθονοι και πολλοί άνθρωποι απόσπιν από το κυνήγι αυτών των ζώων.

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟ ΚΕΦΑΛΙ

Η καναδική ένυδρις έχει μήκος 1 μ. 20, ή δε σούα της ξεπερνάει τα 60 εκατοστά. Το κεφάλι της είναι πλατύ και τετραπόμορφο. Όταν κινείται κάτω από το νερό, τα αυτιά της φράσσονται με μία μεμβράνη. Έτσι δεν μπαίνει νερό μέσα σ' αυτά. Έχει τρίχωμα κοντό, πυκνό και στιλπνό. Το δέρμα της είναι επιποτισμένο με μία λιπαρή ουσία, σε τρόπο ώστε να μη το διαπερνάει το νερό.

Η ένυδρις ζει μέσα στους ποταμούς και τις λίμνες, όπου περνάει τον περισσότερο καιρό της. Βγαίνει, όμως, στην ξηρά, ιδίως όταν θέλει να περάσει από μία λίμνη σε άλλη. Άλλα φροντίζει τότε να μην απομακρυνθεί από το στοιχείο της, που είναι το νερό, για να μπορεί να ξαναβουτήξει σ' αυτό, σε περίπτωση ανάγκης. Η προφύλαξη αυτή είναι απαραίτητη, γιατί η ένυδρις έχει πολύ κοντά πόδια, που δεν της επιτρέπουν να τρέξει σε περίπτωση κινδύνου.

Το ζώο αυτό φτάνει τη φωλιά

του κοντά στην όχθη της λίμνης ή του ποταμού. Η φωλιά αυτή έχει δύο εξόδους, μία προς το μέρος του ποταμού, σε βάθος 50 περίπου εκατοστών κάτω από την επιφάνεια του νερού και τη δεύτερη κάτω από ένα θάμνο. Έτσι, σε περίπτωση κινδύνου, μπορεί να φύγει προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση. Μέσα στη φωλιά αυτή, η ένυδρις μένει ολοκληρωτή ημέρα και δεν βγαίνει παρά μόνο τη νύχτα, για ν' αναζητήσει την τροφή της, που αποτελείται κυρίως από ψάρια. Κυνηγεί επίσης τα ποτιζικά που ζουν κοντά στις όχθες των ποταμών, καθώς και τα υδρόβια πουλιά. Η δομή της είναι καταπληκτική. Τρώει τριπλάσια ή και τετραπλάσια τροφή από ότι ένα άλλο ζώο με τις ίδιες τις διαστάσεις.

Η ένυδρις έχει επίσης το χάρισμα ότι μπορεί να κολυμπάει κάτω από το νερό επί αρκετά λεπτά. Όταν εξαντλήσει το απόθεμα του οξυγόνου, που έχει μέσα στους πνεύμονές της, βγάζει το κεφάλι της έξω από το νερό και παίρνει μερικώς αέρα. Έπειτα, βυθίζεται και πάλι κάτω από το νερό.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΕΝΥΔΡΙΔΟΣ

Το κυνήγι της ένυδριδος είναι από τα δυσκολότερα, γιατί το ζώο αυτό, όπως είπαμε, σπανίως εμφανίζεται στην ξηρά και δεν βγαίνει από τη φωλιά του παρά μόνο τη νύχτα. Στον Καναδά, ωστόσο, υπάρχουν άνθρωποι, που ασχολούνται αποκλειστικά μ' αυτό. Μερικοί από αυτούς έχουν ανεπτυγμένη την όσφρησή τους σε τέτοιο βαθμό, ώστε αντιλαμβάνονται την παρουσία του ζώου από την όσμη του.

Πραγματικά, η ένυδρις έχει κάτω από το δέρμα της ειδικούς αδένες, που εκπέμπουν μία αρωματική ουσία. Προέρχεται για ένα είδος μύσμου, που έχει πολύ μεγάλη αξία. Οι ιθαγενείς του Καναδά αποδίδουν σ' αυτή την ουσία ιαματικές ιδιότητες και πιστεύουν ότι μπορεί να παρατείνει τη ζωή ενός ετοιμοθανάτου. Το γεγονός είναι ότι έπουνόμει τις πληγές και έχει, σε περίπτωση λιποθυμίας, αναληπτικές ιδιότητες, όπως συμβαίνει με τις περισσότερες αρωματικές ουσίες.

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΕΝΥΔΡΙΔΟΣ ΣΤΙΣ ΛΙΜΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Το κυνήγι της ένυδριδος γίνεται μόνο το χειμώνα, από τον Οκτώβριο ως το Μάρτιο, γιατί, κατά την περίοδο αυτή, το δέρμα της είναι περισσότερο στιλπνό και έχει γι' αυτό μεγαλύτερη αξία. Οι κυνηγοί εσπαιμούν από ποιν τα μέρη στα οποία βρίσκονται ένυδριδες, τις συνήθειές τους, το ωράριο τους κ.λπ. Έτσι, κανονίζουν ανάλογα και το σχέδιο της ενεργειάς τους.

Όταν, τέλος, έρθει η κατάλληλη στιγμή, κρύβονται γύρω στην όχθη και περιμένουν ώσπου να δουν το ζώο να βγαίνει από το νερό. Πυροβολούν τότε εναντίον του.

Το χτύπημα αυτό πρέπει να είναι καιροίο. Γιατί αν η ένυδρις δεν μείνει στον τόπο, ξαναγυρίζει στο νερό και χάνεται έτσι για τον κυνηγό.

Για το λόγο αυτό οι κυνηγοί φροντίζουν να την χτυπήσουν στο κεφάλι. Με τον τρόπο αυτό, αλλιώς, δεν καταστρέφουν το δέρμα της.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΔΟΚΑΝΑ

Το κυνήγι με τουφέκι, όμως, έχει τα μειονεκτήματά του. Ο θόρυβος των πυροβολισμών τρομάζει τα ζώα, που γίνονται εξαιρετικά προσεχτικά. Έτσι δε θα μπορούσε

για πολύν καιρό να ξαναγίνει κυνήγι στην ίδια περιοχή.

Γι' αυτό, οι κυνηγοί προτιμούν το κυνήγι με δοκάνα, που τα στήνουν κοντά στην όχθη. Αυτά τα δοκάνα, όμως, πρέπει να κατασκευαστούν με μεγάλη προσοχή και να είναι πολύ στερεά, γιατί η ένυδρις, στην προσπάθειά της να γλιτώσει, μπορεί να τα παρασύρει μαζί της μέσα στο νερό.

Ποιν από μερικά χρόνια, στην περιοχή των Μεγάλων Λιμνών του Καναδά, ξετυλίχθηκε μία ανατριχιαστική τραγωδία ανάμεσα σε δύο κυνηγούς ένυδριδων.

Ήταν αδελφοί. Ο μεγαλύτερος, ο Άικεν, κόντευε τα τριάντα. Ο μικρότερος, ο Ντάιμ, ήταν μόνο είκοσιπέντε.

Είχαν φτιάξει μία καλύβα στο νοτιοανατολικό μέρος της Λίμνης των Σζλάβων, κοντά στον καταρράκτη που σχηματίζει σ' αυτό το μέρος ο ποταμός Μάκενζι. Σ' αυτή την καλύβα είχαν περάσει όλο το χειμώνα.

Ήθελε, τέλος, η άνοιξη. Θα περίμεναν ακόμη μερικές ημέρες, ώσπου να λιώσουν τελείως τα χιόνια κι' έπειτα θάβιασαν το δρομολόγιό τους. Αθλαστικά, όπου θα πουλούσαν τα δέρματά τους.

Έμεινε τη χρονιά, ή συγκομιδή

ήταν εξαιρετικά πλούσια. Είχαν στην καλύβα τους πάνω από εκατό δέρματα από ένυδριδες και χάμποσα άλλα από μάρτες κι' άλλα ζώα.

Άλλ' έπρεπε να κάνουν τη μοιρασιά. Αφού δούλευαν μαζί, τα μισά δέρματα άνηκαν στον ένα και τ' άλλα μισά στον άλλο. Τα δέρματα, όμως, δεν είναι τα ίδια όλα. Εκτός από τη διαφορά του μεγέθους, διαφέρουν επίσης ως προς το μήκος των τριχών, τη στιλπνότητά κ.λπ.

Αυτές τις διαφορές ένα κοινό μάτι δεν τις καταλαβαίνει. Άλλ' οι γυναικίδες τις ξεφούν και κανονίζουν ανάλογα την τιμή κάθε δέρματος.

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΥΝΟΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Τις προηγούμενες χρονιές, οι δύο αδελφοί έκαναν αξιοδιδάκτα τη διανομή, ανάλογα με την ποιότητα κάθε δέρματος. Τα χωρίζαν συνήθως σε τρεις στίβες, τα κοινά, τα καλά και τα εξαιρετικά. Καθένας έπαιρνε από την κάθε στίβα τα μισά ή εξαγοράζε κ.λπ. Ένα εξαιρετικό δέρμα με δύο κοινά κ.ο.κ.

Έκείνη τη χρονιά, όμως, ο Ντάιμ είχε μία παράξενη ιδέα.

— Θα παίξουμε τη μοιρασιά σ'α χαρτιά, είπε.

Τα βράδια, έπαιζαν χαμιά φορά χαρτιά, για να τους περάσει η ώρα. Άλλα ποτέ δεν είχαν αναμίξει τα χαρτιά στη δοικειά τους.

Ο Άικεν, ωστόσο, δέχτηκε. Το χάτω-χάτω, θα ήταν μία διασκέδαση.

Τα παύματα έγιναν ως εξής:

Ο Ντάιμ ξεχώριζε δύο δέρματα, που ήταν περίπου όμοια. Έπειτα ανακάτευε τα χαρτιά κι' οι δύο αδελφοί έπαιρναν από ένα. Έκείνος που σήκωνε το μικρότερο χαρτί είχε το δικαίωμα να διαλέξει το καλύτερο από τα δέρματα.

Το παράξενο, λοιπόν, ήταν ότι η τύχη ευνοούσε πάντοτε σχεδόν τον Ντάιμ, που σήκωνε το μικρότερο χαρτί κι' είχε έτσι το δικαίωμα να διαλέξει το καλύτερο από τα δέρματα.

Ο Άικεν δεν έδινε στην άοχη προσοχή. Άλλα, σιγά-σιγά, η κατάσταση αυτή είχε αρχίσει να τον περραίνει. Οι διαφορές δεν ήταν, περραίν.

Οι διαφορές δεν ήταν, βέβαια, σημαντικές. Ο αδελφός του το πολύ — πολύ να εισέπραττε χαμιά εκατοστή δολάρια παραπάνω. Αυτό ήταν όλο. Αλλά η ευνοία της τύχης του φαινόταν, όσσο, άσεσηγητη.

Όταν τελείωσε η μοιρασιά, ο Άικεν πήρε την ποάπουλα και προσέσπινε πως ήθελε να ρίξει μία πασέντσα. Ο σκοπός του ήταν, όμως, να βοηθήσει την ευκαιρία να ξετάσει ένα-ένα τα χαρτιά, μήπως ανακαλύψει πάνω σ' αυτά κάποιο σημάδι, που να εξηγούσε τη σκανδαλώδη ευνοία της τύχης, προς τον αδελφό του.

Μάταιος κόπος! Δεν ανακάλυψε τίποτα.

Κι' ωστόσο, η ιδέα ότι ο αδελφός του είχε βγει κερδισμένος από τη μοιρασιά δεν τον αφήνε να ησυχάσει. Για μία στιγμή, το χέρι του έσφιξε μηχανικά τη λαβή του κυνηγετικού μαχαίριου, που κρεμόταν από τη ζώνη του. Άλλα το τράβηξε άμεσως, σάν να είχε δεχθεί στο σώμα μιά ηλεκτρική εκκένωση.

Ο ΚΑΙ-Ν ΚΑΙ Ο ΑΒΕΛ

Έκείνο το βράδυ, ο Άικεν κοιμήθηκε πολύ άησυχος. Έβλεπε διαρκώς έφιαλτες.

Την άλλη μέρα, οι δύο αδελφοί ήγχαν μαζί από την καλύβα, για να πάνε να δουν μερικά δοκάνα, που είχαν στήσει κοντά στην όχθη του ποταμού. Έπαισαν έτσι ως τον καταρράκτη Πρόβιντενς. Το τελευταίο δοκάνο τους βρισκόταν σ' απόσταση δεκαπέντε περίπου μέτρων απ' αυτόν.

Ο Ντάιμ έσπινε πάνω από το δοκάνο και τράβηξε λίγο το σχοινί, για να ιδη αν λειτουργούσε κανονικά. Κι' ο Άικεν έσπινε επίσης...

Τι έγινε εκείνη τη στιγμή; Δεν ήπρηγε κανείς δόλογο για να το δη. Άλλ' ο Ντάιμ κατακλύχθηκε, ξαφνικά, στο νερό. Τα άφροισμένα χιμάτα του καταράκτη τον σέπασαν άμεσως.

Έπειτα από ένα περίπου μήνα, ένα απόσπασμα της περιφημής έφιππης καναδικής αστυνομίας πέρασε από την καλύβα. Μέσα σ' αυτήν βρισκόταν ένας άνθρωπος

δέρματα. Άλλ' οι τύψεις άρχισαν κατόπιν να τον βασανίζουν, ώσπου, στο τέλος, το λογικό του σάλεψε... Ήταν πιά τρελλός και τελείωσε τις ημέρες του σ' ένα άσπλο.

ΕΞΗΜΕΡΩΝΕΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ

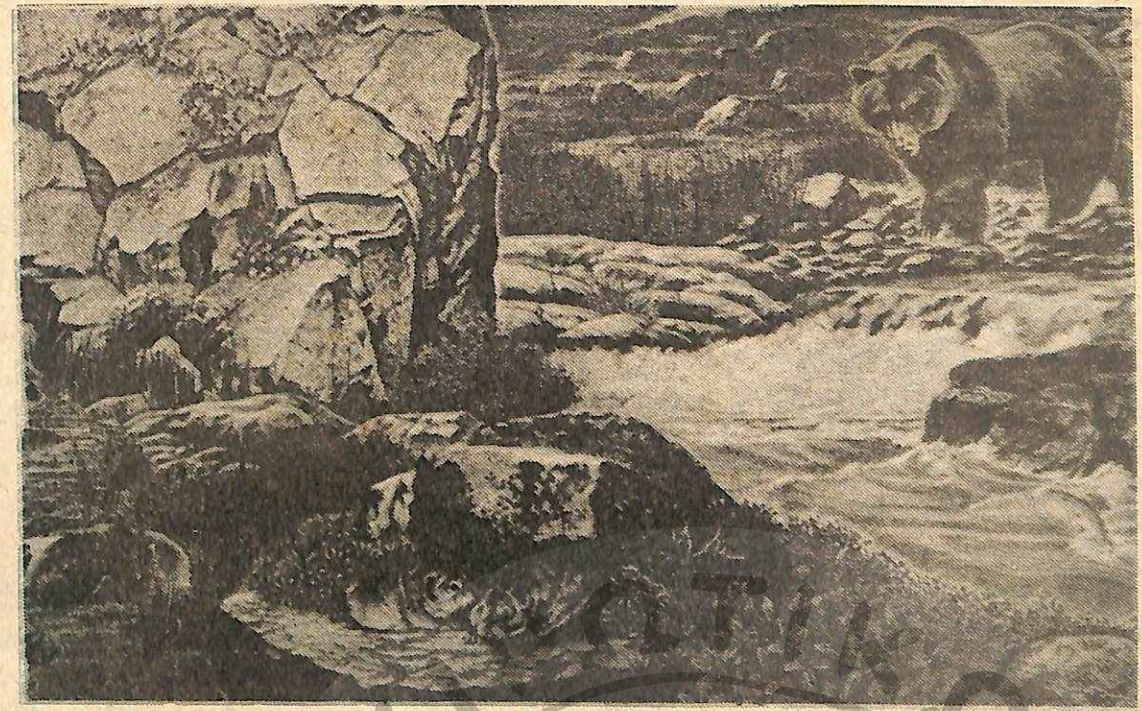
Η ένυδρις εξημερώνεται πολύ εύκολα, όταν την πάρη κανείς από μικρή. Γίνεται τότε ένα πρώτης τάξεως κατοικίδιο ζώο, που αγαπά τον κύριό του και μαθαίνει διάφορα γυναικάσια.

Το ζώο αυτό, όμως, δε μπορεί να ζήσει μακριά από το νερό. Έχει, άλλωστε, εξαιρετικά ανεπτυγμένο το ένστικτο της καθαριότητος.

Γι' αυτό, εκείνοι που έχουν ένυδριδες στα σπίτια τους — και είναι πολλοί στις Ήνωμένες Πολιτείες — φροντίζουν να έχουν στη διάθεσή τους ειδικά λουτρά ή πισίνες.

νγολί αποφεύγουν τα πυροβόλα όπλα, που μπορούν να προκαλέσουν ανεπανόρθωτες βλάβες στο δέρμα αυτών των ζώων. Το δέρμα αυτό δεν έχει αξία, παρά μόνον όταν δεν παρουσιάζει το παραμικρό ψεγάδι.

Άλλα και το κυνήγι με δοκάνο είναι δυσχερές. Τα δοκάνα, που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό πρέπει να λειτουργούν στην εντέλεια, γιατί το «πεκάν» είναι άφροισμένο στην ιδέα της ελευθερίας και φτάνει μέχρις άσροτηρίας για να την εξασφαλίσει. Όταν π.χ. το δοκάνο του πιάσει ένα ποδι, δε διστάζει να το κοπή, για να ξαναβη την ελευθερία του. Χρησιμοποιεί γι' αυτό τα δόντια του, που είναι πολύ κοφτερά. Με τα δόντια του επίσης ροκανίζει το κόκκαλο. Ούτε ο τρομερός πόνος, ούτε το άφθονο αίμα που τρέχει από την πληγή του δεν το αναχαιτίζουν.

Δύο μικρά «πεκάν» μέσα στη φωλιά τους. Στο βάθος, μία πολική άρκτος, που αποτελεί το μεγαλύτερο έχθος αυτών των ζώων.

με κατάσπρα μαλλιά και κατσίγχο πρόσωπο. Ήταν καθισμένος μπροστά σε μία στίβα από δέρματα, που τα χάρεινε με τα χέρια του.

Οι αστυνομικοί αναγνώρισαν με κόπο τον Άικεν. Φαινόταν σάν να είχε γεράσει κατά είκοσι ή τριάντα χρόνια.

— Πού είναι ο αδελφός σου, τον ρώτησαν.

Ο Άικεν τέντωσε τα χέρια του προς το μέρος του ποταμού. — Είναι εκεί, τραβίσε. Δε μπορεί πιά να μου τα πάρη...

Και, λέγοντας αυτά, άγκάλιασε τη στίβα με τα δέρματα. — Έσύ τον έβριξες στο ποτάμι; τον ρώτησαν αυστηρά οι αστυνομικοί.

— Δε μπορεί πιά να μου τα πάρη, απάντησε σφιγγοντας πιο πολύ τα δέρματα με τα χέρια του. Δε μπορεί!

Άρχισε κατόπιν να μιλά άσυννοτητα. Από τα λόγια του, οι αστυνομικοί μάντεψαν την ανατριχιαστική τραγωδία, που είχε ξετυλίξει εκεί, ποιν από κάμποσον καιρό... Ο Άικεν είχε σπρώξει τον αδελφό του στον καταράκτη, για να μείνουν δικά του όλα τα

Η ένυδρις ως κατοικίδιο ζώο ξεχνάει τις συνήθειές της. Κοιμάται τη νύχτα και μένει άρρωτη την ημέρα ενώ στην άγρια κατάσταση κάνει το αντίθετο.

MARTH H PENNANTIOS

Στις βόρειες περιοχές του Καναδά και την Αλάσκα είναι εξαιρετικά διαδεδομένο επίσης ένα άλλο ζώο με πολύτιμο γυναικείο, ή μάρτη ή πεννάντιος, που είναι περισσότερο γνωστή ως «πεκάν».

Το «πεκάν» άνηκε στην κατηγορία των βελιδιών, στην οποία περιλαμβάνονται επίσης η μάρτη ή έβελλινα, η έβελλινα ή έβρινα και το δικό μας κορνάβι. Έχει μήκος 80 εκατοστών μέχρις ενός μέτρου και το σώμα του σκεπάζεται από λεπτό, μαλακό και ποιολόχορμιο τρίχωμα, που είναι μαυροειδές στη ράχη, κοκκινοκαστανο στο λαιμό και στα πλευρά, σπιδ στο κεφάλι και κοκκοειδές στην κοιλιά. Γι' αυτό, το δέρμα του «πεκάν» θεωρείται σάν ένα από τα καλύτερα γυναικεία, που μπορεί να συναγιστεί στη έβελινα.

Το κυνήγι αυτού του ζώου είναι από τα δυσκολότερα. Οι κυνηγοί

Όταν, τέλος, κατορθώσει να ελευθερωθεί, τρέχει σ' ένα γειτονικό ποτάμι ή μία λίμνη και βυθίζει το άσροτηριασμένο ποδι του μέσα στη λάσπη για να απατάσει την αμωροσμία.

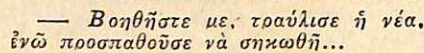
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνηγώντας σκισμούς και καστόρες.

— *

Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΠΕΤΑΞΕ ΟΛΑ ΤΗΣ ΤΑ ΡΟΥΧΑ

Σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Νέας Υόρκης, η νεαρή σύζυγος ενός διοικητικού υπαλλήλου, ξαφνικά, από μαγία «εξυμπίσινου» κι' άρχισε να πετάει τα έντα ύστερα από το άλλο τα ρούχα της.

Στο τέλος, πηδωσε σ' ένα τραπέζι, έβγαλε το «αύλλον της σκηνής», που της είχε απομείνει κι' εμφανίστηκε ολότολα γυμνή μπροστά στους θεατές. Η διαβίωση του κέντρου, για να παραλάβει το σκάνδαλο, έσπινε δια τα φάτα. Ο σύζυγος της κυρίας κατάφερε, τέλος, να την σκεπάσει με ένα μαντώ και την δόνησε έξω από το κέντρο!

Μία ζωή που μοιάζει με μυστήριο

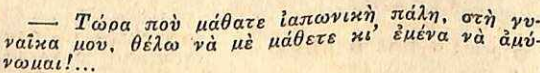
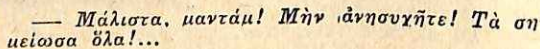
Μία νέα, κι' ένα ελκφόρ φόρεμα κι' ένα
σάλι στους ώμους, ήταν καθισμένη σ' ε-
ναν από τους βύλιους πάγκους, που βρι-
σόνταν κάτω από τα δέντρα. Ήταν α-
χρή, ανάσπαση με κόπο κι' έγερνε στη
πλάι το κεφάλι της, σά να μη μπορούσε
να το κρατήσει βέθιο. Δεν ήταν δύσκολο
να καταλάβει κανείς πως πεινούσε. Ίσως
ήταν άρωστη. Αλλά, ξαφικά, τινάχτη-
κε όρθια κι' άρχισε να τρέχει μ' όση δύ-
ναμι είχαν ακόμη τα πόδια της. Στο βά-
θος του δρόμου είχε εμφανιστή μία αστυ-
νομική περιπόλος...

Εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, περνούσε ἀπὸ κεῖ ἓνα ζευγάρι. Ἡ γυναῖκα ἦταν πολὺ κομψὰ ντυμένη. Ὁ ἄντρας, πού τὴ συνόδευε, φορούσε φράκο, μὲ μιὰ μεγάλη μίτερτα, οἰνυμένη πάνω ἀπ' αὐτό.

— Για να βιαστής να μάς προφτάσης.
Έπεσες κάτω, τῆς ἔλεγε. Ἐλπίζω να μὴ
χτύπησες.

56

τῇ νίκη μου πάνω στην Τύχη!

... μὴν παίροντε
τὸ πρόσωπό σας γιὰ μισαῖμά ὑ-
ποκριτικῆς. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκ-
κλησία τοῦ Ταῖνλορ μαρτυροῦν τὰ μ-
υστηρία μέχρι τοὺς κοσμοπόλους ὅτι ἡ
Σοφία Ἄδων κορομπούσκει πᾶ-
ν ὁ σὸ σὲτ κερί κορομπούσκει πᾶ-
ν ὁ σὸ σὲτ κερί ὅτι καὶ ἐσεῖς ποτε
νὴ κάνετε τέτοια ἀσθητικὰ πρ-
οσωπά. Μὴν δοχιζέστε νὰ ἀλλά-
τε τὸ πρόσωπό σας, μιμοῦντες τὴν
διάσφις στάθ. Ποιῶν ἀπ' ὅλα, πο-
τε νὰ καταλάβετε τὸν τύπο σας
γιατὶ ἐννὰ βέβαιον ὅτι κάθε κορ-
λα ἔχει ἐνα τύπο διωτῆς της.

Μὴ γὰρ οὖτοι.
Σ' αὐτὴ τὴν περὶ τῶσι, δολιοτύ-
τε μὲ θάρσος καὶ νόθευθῆτε τὰ
γυαλιά. Οἱ μοντέρνοι σκελετοὶ εἰ-
ναι ἀνάλαφοι, χαροῦνται, χαρι-
τοῦμενοι καὶ δὲ δημιουργοὺν πιά-
τῃ συμπλεγμένα τῆς κοπέλλας μὲ-
τὰ γυαλιά. Ἡ ἐπιδριμδα γυνοῦ
στὰ μάτια εἶναι πολὺ ἐδαίσθητη.
Ἀποφεύγετε, λοιπόν, ὅλες ἐκείνες
τὶς κινήσεις, ποὺ τὴν κάνουν νὰ
ρυτίθωνται καὶ ἀχρίστε ἀπὸ τῶρα
νὰ τὴν τρέψετε μὲ λίγη θοερτικὴ
χρῆμα, τὴν ἰδίαν, ποὺ χρησιμοποιοῦ-
τε καὶ γιὰ τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπόν.
Καὶ νὰ κατὶ ἄξιον, ποὺ δὲν
πρέπει νὰ κάνετε: Προσπαθεῖτε
νὰ μὴ στέκεστε πάντα σωπαῖτες, ὅ-
χι μόνον ἐπειδὴ εἶναι ἀντισωθῆναι.
μὰ καὶ ἐπειδὴ ἡ στάσι αὐτὴ δὲν ἐ-
πιτρέπει στὸ στήθος ν' ἀναπτυχθῇ
μὲ τρόπο ὁρισμικόν. Μπορεῖ νὰ σὰ-
σανῇ παρόλογο καὶ ὅμως εἶναι ἀ-
ναμειβιθιθὲν ὅτι οἱ γυναικες,
ποὺ περπατοῦν καὶ καθνοῦναι ἰσὰ,
ἔχουν σχεδόν πάντα εἰς τὸ στήθος ἀ-
εῖσιζήσαντο. Αὐτὸ συμβαίνει ἐπει-
δὴ, κατῶντας τὶς πλάτες πάντα
πρὸς τὰ πόδια, κάνουν, εἰς εἶδος
γυναικιστικῆς, ποὺ ἀναπτύσσει τοὺς
μῦς τοῦ στήθους.

Μα σὰς βεβαιῶ, κυρίε, πῶς εἰ

μαί έντιμος άνθρωπος και δε θα παραλείψω αύριο κιάλας...

— Δυστυχώς, δυστυχώς... εί-
πε το γκαρσόνι. Δε μπορούμε να
δευκολύνουμε περισσότερο τον
κύριο. Είναι ο κανονισμός μας...
Είμαι υποχρεωμένος να φωνάξω
την άστυνομία...

— Την άστυνομία; τραύλισε
ο δυστυχος Μπόμπυ. Μά, κύ-
ριε!...

— Δεν πιστεύω να κάνετε και
φασαρία στο κατάστημα... είπε
θρασύτερο το γκαρσόνι. Προσέξτε,
γιατί όλα θα καταλήξουν εις βά-
ρος σας. Έρχεσθε εδώ τω-
ρί, πίνετε σαν άρχοντες, βγά-
ζετε ένα πλαστό χαρτονόμισμα, δεν
έχετε άλλα λεπτά στην τσέπη
σας, ούτε ρολόι, και τώρα μου
κάνετε και φασαρίες. Θα εξηγη-
θήτε στο τμήμα, κύριε!

Ο δυστυχος Μπόμπυ κόντευε
να παλαδώσει. Μετάνοιωσε χίλιες
φορές, που μπήκε σ' αυτό το
βρωμοεστιατόριο. Είχε πάρει κι
αυτός την απόφαση να περάσει
μιά μέρα σαν άρχοντας, και
τώρα συλλογιζόταν με έρική πώς
ούτε στο σπίτι είχε άλλα χρή-
ματα και πώς θα περνούσε στη
φυλακή τόν βράδυ των γενεθλίων
του...

— Άεσφνα, από το διπλανό τρα-
πέζι, ένας καθώς πρέπει κύριος,
πλησίασε στο Μπόμπυ:

— Παρακαλώ, είτε σοβαρά
στο γκαρσόνι, δεν είναι τρόπος
αυτός για να φέρεσθε στους πε-
λάτες. Δε μπορείτε τον κάθε άν-
θρωπο, για δέκα ψωρόφραγκα, να
τον φοβερίζετε με τμήματα και
άστυνομίες. Τα άκουσα όλα... Δεν
είναι τρόπος αυτός!

— Μά, κύριε... είπε το γκαρ-
σόνι, μαλακώτερα, ο κύριος μου
έδωσε ένα πλαστό χαρτονόμισμα
και δεν έχει να πληρώσει...

— Δεν είναι όμως λόγος αυ-
τός να του φέρεσθε σαν σ' έναν
παραχαράκτη! Σήμερα κιάλας,
διαβάσα στην έφημερίδα πως πολ-
λά πλαστά χαρτονόμισματα έχουν
μπή στην κυκλοφορία... Έλα,
φτάνει η συζήτηση. Πληρώνω εγώ
το λογαριασμό του κυρίου!

— Με συγχωρείτε, κύριε. "Αν
είναι έτσι... Με συγχωρείτε...

— Έλα, ξανάει ο καθώς πρέ-
πει κύριος, γράφε γρήγορα... Εγώ
έχω ρομπιό, σαλάτα, φρούτα,
κι' ένα μπουκάλι κρασί... Βέλε
και το χρέος του κυρίου. Πάρε!

Και, πριν ο Μπόμπυ προλάβει
να ευχαριστήσει τον καθώς πρέ-
πει κύριο, εκείνος έδωσε ένα χαρ-
τονόμισμα τών εκατό φράγκων
στο κατασκευασμένο γκαρσόνι.
Κι' αφού πήρε τα ρέστα, τραβή-
ξε έξω το Μπόμπυ και φώναξε
ένα ταξί.

— Νά, που θα σε πάω και
με αυτόκίνητο!... του είπε.

Μονάχα όταν το αυτόκίνητο ξε-
κίνησε, ο Μπόμπυ μπόρεσε να εκ-
στομίσει μερικές λέξεις, για να
ευχαριστήσει το σωτήρα του. Μά
ποιά ήταν η έκπληξή του, όταν
εκείνος άλλαξε, έεσφνα, ύφος και
χτυπώντας τον έλαφρά στον ώμο,
του είπε:

— Άντε, άσε τώρα τα λό-
για! Μεταξύ συναδέλφων... Διά-
βαλε, τί θα γίνει τού συναφι, αν
δε βοηθήσω εγώ εσένα κι' εσύ
μένα, αύριο;

— Τι;... Πάρε... τραύλισε ο
κακόμορος ο Μπόμπυ.

— Άντε και μη μου κάνεις
τάρα το χαλό. Είμαι κι' εγώ τού
συναφιού, δεν το κατάλαβες;...

— Άντε, παρ'ότι τις καταστάσεις...
Και να σου πω, αν δεν τόκονες
έτσι, άνω-κάτω, αυτό το παλιο-
γκαρσόνι, δύσκολα θα μπορούσα
να τού πασάρω τόν εκατόφραγκό
μου! Άντε, γιά σου!

Και είπε τού σωφέρ να στα-
ματήσει, για να κατέβη ο Μπό-
μπυ.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

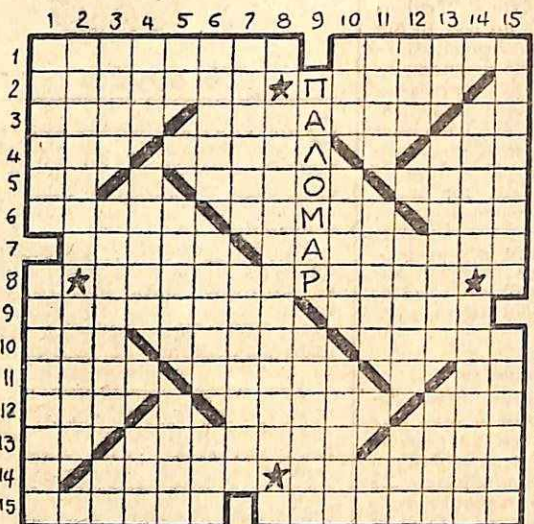
Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥ

"Ανω — κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις έ-
ξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα το συμπληρώ-
σουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι όμως με τη
σειρά εμφάνισής τους μέσα στο σχέδιο, αλλά με
αλφαβητική σειρά.

Η λέξη «ΠΑΛΟΜΑΡ», που τοποθετήσαμε ήδη, θα

σας βοηθήσει σημαντικά στη συμπλήρωση και τού ύ.
πολλού αχέδιου:

ΑΑ — ΑΙΑ — ΑΚΕΛ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ — ΑΝΑΛΑ-
ΤΑ — ΑΝΑΝΑΣ — ΑΝΙΚΑΝΟΣ — ΑΝΝ — ΑΝΟ-
ΜΟΣ — ΑΝΟΣΙΟΝ — ΑΝΤΙΣ — ΑΡ — ΑΡΜΟ-
ΣΙΣ — ΑΡΤΑ — ΑΣΠΡΑΔΙ — ΑΣ ΣΑΜ — ΑΤΙ-
— ΑΩΤΩΝ.

ΒΑ. *

ΕΙΡ — ΕΙΡΑ. *

ΙΕΡΩΝ — ΙΛΗ. *

ΚΑΝΑΡΙΝΙ — ΚΑΡΣΙ — ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ —

ΚΕΜΑΛ — ΚΙΜΑΣ — ΚΩΝΙΚΟΝ. *

ΛΕΚ — ΛΕΜΕΣΟΣ — ΛΕΝΑ. *

ΜΑΝ — ΜΑΤΕΝ — ΜΕΝΑΡ — ΜΙ — ΜΙΣ — ΜΟ.

ΡΕΑ — ΜΠΡΙΣΤΟΛ. *

ΝΑ — ΝΑΜΑΤΕΡΟ —

ΝΙΣΟΣ — ΝΟ — ΝΟ.

ΜΑΣ — ΝΟΜΗ — ΝΟΜΙ.

ΚΑ — ΝΟΣΟΣ — ΝΤΑ.

Υ.Κ.

ΟΑ — ΟΙ. *

ΠΑΚΑΡ — ΠΑΝ — ΠΑ.

ΡΑΤΑ — ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΙΣ —

ΠΙΟΤΟ. *

ΡΑΜΙ — ΡΑΣ — ΡΟ.

ΔΑ — ΡΟΚΑΝΕΣ. *

ΣΑΜΟΣ — ΣΑΞΩΝ —

ΣΑΞΩΝ — ΣΑΧ — ΣΑ.

ΧΑΝΙ — ΣΙΚΙ — ΣΟ.

ΒΑΡΟΝ — ΣΩΤΟΣ. *

ΤΙΤΟΣ — ΤΣΙ.

ΦΑΝΤΟΜΑΣ — ΦΑΡΙ.

ΟΝ — ΦΥΣΑΙ. *

ΧΟΡΙΚΟΣ. *

Δ.

Φίλμ και άριθμοί

Σε πολλούς τίτλους κι-
νηματογραφικών έργων της
περασμένης και της τρε-
χούσης κινηματογραφικής
περιόδου, που εξακολου-
θούν ακόμη να προβάλλουν,
ται στους κινηματογράφους
δευτέρας προβολής, συμπε-
ριλαμβάνονται διάφοροι ά-
ριθμοί.

Σας δίνουμε πιά κάτω
μερικούς από τούς πιο συ-
νηθισμένους και σας ζητούμε
να τοποθετήσετε στη θέση
των στιγμών, τόν αριθμό
που λείπει:

Οι λύσεις στη σελίδα 76

- 1) «Τό εγκλημα τού έξπρεσ...».
- 2) «Ο άμαρτωλός κύκλος τών...».
- 3) «Ο Τζέρρυ Λιούτς και τά...».
- 4) «... άχώριστοι έχθροι».
- 5) «Οι...».
- 6) «Οι...».
- 7) «Οι...».
- 8) «Τό σπίτι τών...».
- 9) «Γκαρσονιέρα...».
- 10) «... έξδουάδες ζωής».
- 11) «Τά...».
- 12) «Ο έρκος τών...».
- 13) «... γίγαντες συγκρούονται».
- 14) «Ο Ιππότης με τά...».
- 15) «Ο...».

Άριθμητικά προβλήματα

1) Προσθέτοντας 22 στο τριπλάσιο ενός αριθμού
βρίσκουμε γιά αποτέλεσμα 103. Ποιάς είναι ο ζητού-
μενος αριθμός;

Έχετε είκοσι δευτερόλεπτα, για να βρήτε τη σω-
στή απάντηση, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύδι και
χαρτί.

*

2) Στη θέση των στιγμών τοποθετήστε κατωτέρω
τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9), έτσι ώστε κά-
νοντας τις πράξεις, που σας επιτάλουν τα άρχον-
τα αριθμητικά σημεία, να έρσκονε στην κάθε σειρά
τό αποτέλεσμα, που σας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} \dots X \dots + \dots = 11 \\ \dots X \dots + \dots = 22 \\ \dots X \dots - \dots = 33 \end{array}$$

Θά χρησιμοποιήσετε όλους τούς αριθμούς, μιά μόνο
φορά τόν καζάνα.

Έπαναφέρετε την τάξη

Στην πρώτη στήλη (άριστερά), σας δίνουμε πιά
κάτω τά ονόματα πολλών φυτών, ζώων κλπ. και στη
δεύτερη (δεξιά) τί άκριβώς αντιπροσωπεύουν οι όνο-
μασίες αυτές. Η σειρά όμως των χαρακτηρισμών στη
δεύτερη στήλη δεν είναι κανονική. Βάσει των όνο-
μάτων της πρώτης στήλης, προσπαθήστε να έπανα-
φέρετε την τάξη στη δεύτερη, βρίσκοντας σε ποιά ά-
κριβώς όνομα αντιστοιχεί ο χαρακτηρισμός της δευτέ-
ρης στήλης:

1) Σερapiάς	=	Άστερισμός.
2) Έκλεκτός	=	Άραχνη.
3) Κέλης	=	Όρνιθό.
4) Θρίσσα	=	Φυτό.
5) Έμος	=	Πέλεκας.
6) Γελάδας	=	Έντομο.
7) Λύρα	=	Ποιάνιο.
8) Έπείρα	=	Θαλασσία χελώνη.
9) Κήφος	=	Ψάρι.
10) Κορούδιον	=	Πτηνό.

Ισάριθμα σχέδια σε δύο διασταυρούμενες σειρές

Απ' όλα αυτά τά σχέδια της εικόνας μας, υπάρχει μόνο ένα, που θα ήθε-
λε έπαναλαμβάνεται ισάριθμες φορές στις δύο σειρές (οριζόντια και κάθετη),
που διασταυρώνονται στο σημείο ακριβώς, όπου βρίσκεται το σχέδιο αυτό.
Π.χ.: Το βάζο, που έβλεπε στο σημείο, όπου διασταυρώνονται οι σειρές 5-γ,
υπάρχει τέσσερες φορές στην κάθετη σειρά γ, ενώ επαναλαμβάνεται μόνο τρεις
φορές στην οριζόντια σειρά 5. Το ψάρι, που βρίσκεται στη διασταύρωση τών
σειρών 3-ε, επαναλαμβάνεται 3 φορές οριζόντια και 4 κάθετως. Ποιά εί-
ναι, λοιπόν, το μοναδικό σχέδιο, που επαναλαμβάνεται ισάριθμες φορές, ορι-
ζοντίως και κάθετως στις δύο σειρές, που διασταυρώνονται στο σημείο, όπου
βρίσκεται, μέσα στην εικόνα μας;

Οι λύσεις στη σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΑΤΟ

Ο Πετράκης είναι έξη χρόνων.
Είναι ένα παιδάκι συμπαθητικό,
μά δεν έχει καθόλου καλούς τρό-
πους. Οι συγγενείς και οι φί-
λοι τόν θεωρούν κακοαναθρεμένο.
"Ας δούμε γιατί.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Είναι «ένα παιδί», άλλ' ένα
παιδί κακοαναθρεμένο. Και, φυ-
σικά, τόν φταίξιμο δεν είναι δι-
κό του.

1) "Αν ο Πετράκης είχε συ-
νηθίσει από τά πρώτα χρόνια της
ζωής του, να χαιρετά τις κυρίες,
τώρα θα τόν έκανε αυθόρμητα.

2) "Αν ή μαμά, όταν αγόρα-
σε τόν δώρο για τόν φίλο τού Πε-
τράκη, δεν έλεγε μπροστά του,
ότι είχε στοιχίσει ακριβά, ο Πε-
τράκης δε θα τόν έπαναλάμβανε
στό φίλο του. Κι' αν είχε συνη-
θίσει στο σπίτι του να λέει «εύ-
χαριστώ» και «παρακαλώ», θα τόν
έλεγε άσφαλώς και στο σπίτι τού
Γιωργάκη, χωρίς παρακάλια.

3) "Αν στο σπίτι τού ο Πε-
τράκης έχη συνηθίσει να καθεται
στό τραπέζι σά «μάου-μάου», εί-
ναι φυσικό να φερθή όμοια και
στό σπίτι τών άλλων, και είναι
άνώφελο να τού δίνει ή μητέρα
του συμβουλές την τελευταία
στιγμή.

4) "Αν τέλος οι μεγάλοι, που
ζούν γύρω του, δε μάθωναν μπρο-
στά του, αν δεν ανταλλάσσανε
λόγια άσχημα σε στιγμές θυμού,
αν δεν έλεγαν μπροστά του, ότι
ή γιαγιά είναι ηλικτική, ότι ή
υπηρετρία είναι ήλιθια και ή δα-
σκάλα σχολαστική, αν φέρνονταν
ο ένας στον άλλο με ευγένεια κι'
αν διατηρούσαν μεταξύ τους μιά
ατμόσφαιρα άμοιβαίου σεβασμού,
τότε ο Πέτρος θα μάθαινε ένε-
λώς φυσικά και αυθόρμητα, να εί-
ναι ευγενικός.

Μη ζητάτε ποτέ από τόν παιδί
κάτι, που δεν τού μάθατε έσείς,
με τόν δικό σας παράδειγμα. Για-
τί ακριβώς αυτό είναι τόν μυστι-
κό της καλής ανατροφής τών παι-
διών: Η συνηθία και τόν παρά-
δειγμα και όχι οι συμβουλές της
τελευταίας στιγμής και οι καθυ-
στερημένες έπιτηλξεις.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγνωστών μας

— Πότε γιορτάζει ή Έκκλησία
τη Σύναξη τών 12 Αποστόλων.
— Κάθε 30η Ιουνίου.

— Πότε πέρασε ο Άλφ. Πασσάς;
— Στις 17 Ιανουαρίου τού
1822.

— Πού ζουν οι Λάπωνες;
— Στο Βόρειο Πόλο.

— Πότε ο Μέγας Κωνσταντίνος,
με σύμβολο τόν σταυρό και τόν «Εν
τούτω νίκας» έξολόθρεψε τόν Μαξέν-
τιο, κοντά στη Ρώμη;
— Στις 28 Οκτωβρίου τού 312
μ. Χ.

— Τι ήταν τόν διάταγμα τών Με-
δολάνων;
— Διάταγμα άνεξίθρησκείας.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ο Πετράκης και ή μαμά του συναντούν σ' ένα κα-
τάστημα την κυρία Παπαδοπούλου, σύζυγο τού προέ-
σταμένου τού μαματά. Η μαμά τού λέει: «Πετρά-
κη, δώσε τόν χέρι σου στην κυρία». Μιλιά ο Πετρά-
κης. «Πετράκη, πές χαιρέτα στην κυρία». Μιλιά ο
Πετράκης. «Πετράκη, θά σε δείρω». Βάσει τά κλά-
ματα ο Πετράκης. «Αφίστε τόν λέει ή κυρία Παπα-
δοπούλου, «έτσι είναι τά παιδιά». Μόλις χωρίζουν, ή
μαμά κάνει σσηνη στον Πετράκη: «Ωραία έντύπω-
σι έκανες! Ντροπή σου, παλιόπαιδο!»

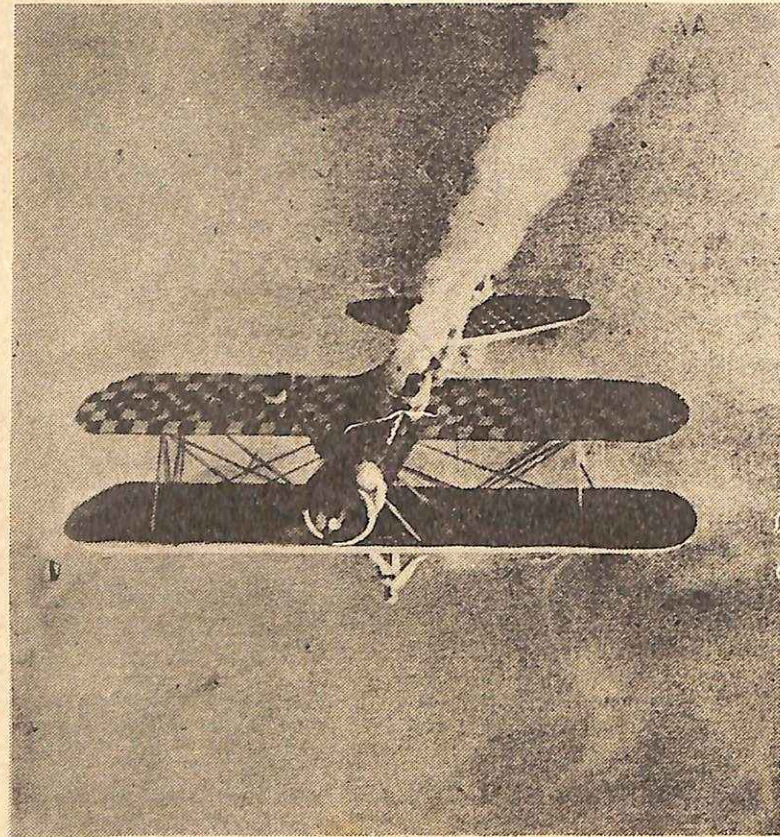
Ο Πετράκης είναι καλεσμένος στά γενέθλια ενός
αίλου του. Τόν δίνει τόν πακέτο με τόν δώρο και τού
λέει: «Πάρε τόν δώρο σου, στοιχίσε ένα σωρό λε-
φτά». Όλοι γελούν, εκτός από ή μαμά τού Πε-
τράκη. Άργότερα, όταν έρχονται τά γλυκά και οι
τούρτες, ο Πετράκης καταβοσχύβει ό,τι τού άρέσει.
«Πετράκη, πές ευχαριστώ!» φωνάζει ή μαμά του
ντροπιασμένη. «Πετράκη πούν πάρες κάτι, πρέπει
να τόν ζητάς!» Άλλ' ο Πετράκης δεν της δίνει ση-
μασία.

Τώρα πούβεται για μιά πρόσκληση σε γένμα. Η
μαμά τού έδωσε ένα σωρό συμβουλές πριν να φύ-
γουν από τόν σπίτι. Ο Πετράκης όμως δε φαίνεται
να τις κατάλαβε καλά. «Πετράκη, κατέβασε τούς
αγγώνες από τόν τραπέζι!» «Πετράκη, μη μιλάς με
στόμα γεμάτο!» «Πετράκη, μην κοινάς τά πόδια
σου κάτω από τόν τραπέζι!» Σε όλη τή διάοικια τού
γενιματος ή μαμά δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να έ-
παναλαμβάνει αυτές τις άνώφελες συμβουλές, ενώ ο
μπαμπάς έχει πάρει ύφος άπελπισμένο.

Στό λεωφορείο ο Πετράκης προχωρεί σπρώχνοντας
τούς επιβάτες. «Ζήτα συγγνώμη!» τού φωνάζουν,
αλλ' αυτός άδιαφορεί. Στο σχολείο δεν απαντάει
στη διααζα. "Αν ή γιαγιά τού ζητήσει κάτι, τόν κά-
νει άπορόθυμο. Όταν ή μαμά τόν έπιπλήττει, σηκών-
νει τούς ώμους και στην ύπαισσία φέρεται με βιασ-
μένη, με άτακτικότητα και άσχηνα με προφορώνει,
παρ'ότι τόν τρώει. «Μη τού δίνης σημασία»,
της λέει ή μαμά για να τήν καθουρήσει «είναι
παιδί».

ΟΙ "ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ ΤΟΥ

Η Τζούντυ, με το κεφάλι προς τα κάτω, ενώ το «Στήμεν» πετάει ανάποδα.

ΤΙΣ Κυριακές, μετά από την πρωινή λειτουργία, οι κάτοικοι πότε της μιάς και πότε της άλλης επαρχιακής πόλεως της Η.Π.Α. μαζεύονται, εκπληκτικοί, στα αεροδρόμιά τους, για να παρακολουθήσουν ένα μοναδικό θέαμα: την «εναέριο επιθεώρηση» των αδελφών Κόουλ!

Το πρώτο, που αντικρύζουν, είναι ένα αεροπλάνο παλιού τύπου «Στήμεν», που πετάει πολύ χαμηλά, αλλά με εκπληκτική ταχύτητα. Η επένδυσή του με ασπρο και μπλε ύφασμα γυαλίζει, ο δυνατός κινητήρας του κάνει ένα διαβολικό θόρυβο και μια μακρινή ούρα από ασπρο καπνό ακολουθεί το αεροπλάνο, ενώ ο πιλότος του παρουσιάζει, χωρίς καμιά δυσκολία, το ένα ακροβατικό νούμερο μετά το άλλο.

Τα παλιά αεροπλάνα, που χρησιμοποιεί αυτό το σύγχρονο «εναέριο τσίρκο», πετυχαίνουν κατορθώματα, που τα αεροπλάνα του τελευταίου τύπου δε μπορούν καν να τα επιχειρήσουν, γιατί

οι πιλότοι τους δε μαθαίνουν τέτοιες ακροβατικές επιδείξεις στις σύγχρονες αεροπορικές σχολές. 'Επί πλέον, αυτοί οι τολμηροί ιπτάμενοι ακροβάτες, κάνουν να τους ζηλεύουν ακόμη κι' οι πιο επιδέξιοι συνάδελφοί τους των συνηθισμένων τσίρκων...

Ένα από τα καλύτερα, λοιπόν, θέαματα του είδους αυτού, είναι εκείνο των «Κόουλ Μπράντς».

ΔΕΝ ΕΠΑΘΑΝ ΠΟΤΕ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ!

Τα νούμερα του εναέριου αυτού «τσίρκου» ακολουθούν το ένα το άλλο με λιγυγιάδη ταχύτητα. Οι θεαταί δεν προφτάνουν καλὰ-καλὰ να καθήσουν στις θέσεις τους κι' αμέσως αρχίζουν οι επιδείξεις των πιλότων με αεροπλάνα, που περνούν σαν αστραπή πάνω από τα κεφάλια τους.

Ένας απ' αυτούς, ο κομπός Μπράντ Παρλιν, κάνει τις «βουτιές» του με τέτοια άνεση, ώστε συμβαίνει συχνά να... παίρνη ένα

Εκπληκτικές επιδείξεις των αδελφών

υπνάκο, στη θέση του, λίγα λεπτά πριν πέση στο κενό!

Ένα, λοιπόν, από τα περίφημα νούμερα του Μπράντ είναι το εξής: Ένας άλλος «δύτης» του ούρανού πέφτει από το αεροπλάνο του ένα δευτερόλεπτο πριν απ' αυτόν. Ο Μπράντ τον παρακολουθεί, έξω από το αεροπλάνο, «βουτάει» με ελεύθερη πτώση πάνω ακριβώς από τον άλλο αλεξιπτωτιστή, μαζεύει το σώμα του και ρίχνεται με φόρα κοντά του και τού παίρνει ένα ραβδί, που βαστάει αυτός στα χέρια του! Μια «ούρα» από καπνό, που βγάζει καθένας από αυτούς τους αλεξιπτωτιστές, δίνει στους θεατάς την ευκαιρία να παρακολουθήσουν κάθε κίνηση της τολμηρής αυτής επιδείξεως, που κάνει να σηκώνονται οι τρίχες του κεφαλιού τους!

Το επόμενο νούμερο εκτελείται από την ακροβάτιδα Τζούντυ Κόουλ, μητέρα τριών παιδιών! Η Τζούντυ ανεβαίνει με απάθεια στο φτερό του «Στήμεν». Δυνατά σκοινιά, που περνούν γύρω από τη στενή φόρμα της, δένονται σε μεταλλικούς χαλκάδες, στερεωμένους στην πτέρυγα του αεροπλάνου. Τα πόδια της βρίσκονται επισημασμένα σε βάσεις, που μοιάζουν μ' εκείνες, που έχουν τα πατινίστα.

Η ακροβάτιδα, κατόπιν, σηκώνεται όρθια, ανοίγει τα χέρια της σαν πουλί, που απλώνει τις φτερούγες του και το αεροπλάνο ανεβαίνει στον ουρανό. Σε λίγο, το αεροπλάνο αυτό αρχίζει τις τρέλλες του. Κάνει τις πιο τολμηρές επιδείξεις: «λουμπινγκ» και

απότομες πτώσεις, αναποδογυρίσματα και κάθετες στροφές και, τέλος, πετάει ανάποδα, με την «πλάτη» του πάνω από τα κεφάλια των θεατών, ενώ η Τζούντυ, με το κεφάλι προς τα κάτω, τους χαιρετάει, κουνώντας τα χέρια της και περνώντας με ταχύτητα 300 χιλιομέτρων την ώρα!...

Όταν τη ρώτησαν εσχάτως γιατί ρισκινούνε κάθε Κυριακή τη ζωή της, ή Τζούντυ απάντησε με αφέλεια:

— Γιατί το βρίσκω πολύ διασκεδαστικό!

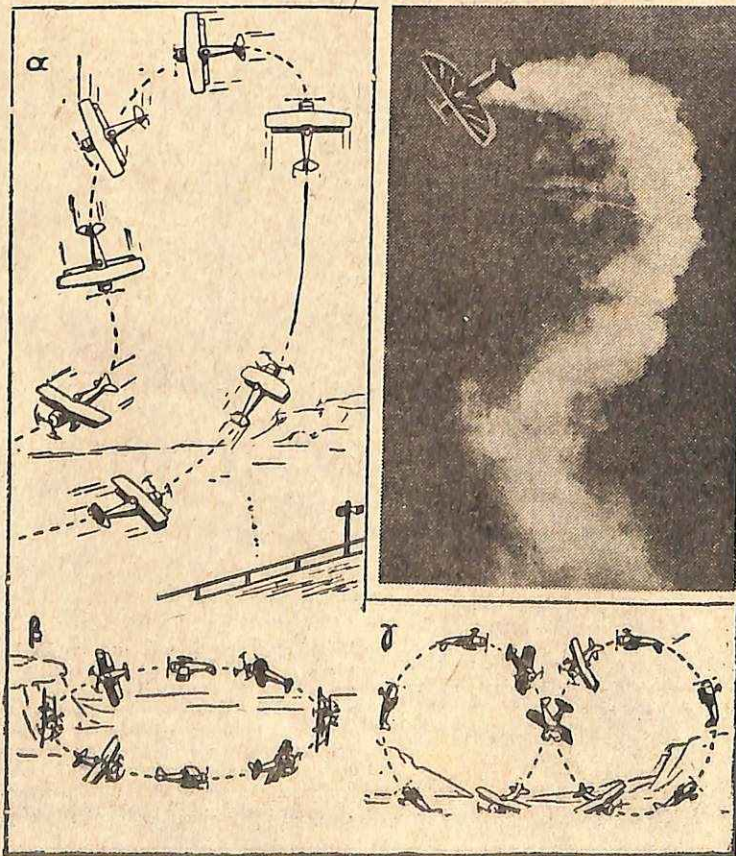
Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΟΟΥΛ

Η Τζούντυ παντρεύτηκε με το Ντουέιν Κόουλ, το «θιασάρχη», μόλις τελείωσε το Γυμνάσιο. Από τότε έχουν περάσει πάνω από 20 χρόνια κι' όμως η Τζούντυ δε δίστασε να αναλάβη το ρόλο της «ιπτάμενης ακροβάτιδος», όταν η ειδική συνεργασία τους έφυγε πριν τέσσερα χρόνια από το θάνατο.

Αλλά και τα παιδιά της Τζούντυ ανέλαβαν το καθένα τους ένα ώριμο ρόλο στις παραστάσεις.

Ο Τζών, 16 χρόνων, αναγγέλλει το κάθε νούμερο του προγράμματος. Ο Ρόλλυ, 22 χρόνων, είναι ο πιλότος του αεροπλάνου, που χρησιμοποιείται για τις πτώσεις των αλεξιπτωτιστών. Κάνει όμως κι' αυτός πότε-πότε επικίνδυνες στροφές και πτώσεις με το αεροπλάνο του.

Η Κάριν, τέλος, που είναι ένα νέα χρόνων, τριγυρίζει ανάμεσα στα αεροπλάνα—στο έδαφος—ενώ η μητέρα της κάνει τις τολμηρές επιδείξεις της με το κεφά-

Δυο επιδείξεις: α) Το αεροπλάνο ανεβαίνει σχεδόν κάθετα, όσο του χρειάζεται για να μπορέση να ελαττώση την ταχύτητά του. Ο πιλότος κατόπιν παίρνει άρσηση την πτώση του αεροπλάνου του, γυρίζει το μπροστινό μέρος του αεροπλάνου μια προς τα δεξιά και μια προς τα αριστερά, αντί να το αφήνη να πέφτη σε ίσια γραμμή. Το αεροπλάνο του πέφτει έτσι πλάγια και γυρίζει τέλος ακριβώς στο σημείο απ' όπου ξεκίνησε για το νούμερό του, πριν ανεβή στον ουρανό! β) Το αεροπλάνο πετάει σε κυκλική γραμμή ενώ συγχρόνως στροφογυρίζει γύρω από τον άξονά του. γ) Δυο «λουμπινγκ» που σηματοποιούν τον αριθμό 8. Στο πιο ψηλό σημείο του πρώτου «λουμπινγκ», ο πιλότος στροφογυρίζει προς τα έξω και αρχίζει το δεύτερο «λουμπινγκ».

ΟΥΡΑΝΟΥ.

Κόουλ στην «εναέριο επιθεώρησή» τους

λι προς τα κάτω, δεμένη στο φτερό του «Στήμεν».

Έπειτα από την Τζούντυ, ο άντρας της, Ντουέιν, παρουσιάζει τα δικά του ακροβατικά νούμερα. Στο αεροπλάνο του, τύπου «Ταίηλογκραφτ», τα φτερά έχουν «κοπή» πολύ κοντά, ο δε ειδικός κινητήρας του έχει δύναμη 100 ίππων. Οι πτώσεις του είναι τόσο τολμηρές, που προκαλούν ριγή τρόμου. Το αεροπλάνο του στροφογυρίζει στον ουρανό με λιγυγιάδη ταχύτητα, σαν παιδικό παιχνιδάκι στην άκρη ενός σπάγγου!

Συνήθως, πετάει ανάποδα, κάνοντας εξωτερικά και εσωτερικά «λουμπινγκ», που σχηματίζουν τον αριθμό 8, διαγράφει κύκλους πάνω από τους θεατές, ενώ συγχρόνως το αεροπλάνο στροφογυρίζει γύρω από τον άξονά του. Με δυο λόγια, έπαιρει με το αεροπλάνο του τέτοιες «τρέλλες», που παγώνει κυριολεκτικά το αίμα των θεατών του. Πολλές γυναίκες δεν αντέχουν σε μερικές επιδείξεις του και... κλείνουν σφιχτά τα μάτια τους, για να μην τις βλέπουν! Ακόμη και οι πιο ειδικοί αεροπόροι μένουν κατάπληκτοι από τα νούμερά του!

Ο Ντουέιν είναι ένας από τους πιο εξαιρετικούς πιλότους των Η.Π.Α. Στον πρώτο «Διεθνή διαγωνισμό εναέριας ακροβασίας», τον περασμένο χρόνο, στο Φοίνικα της Αριζόνας, κέρδισε το πρώτο βραβείο και ανακηρύχθηκε πρωταθλητής, ενώ ο γιός του Ρόλλυ ήρθε τρίτος.

Σε μια από τις επιδείξεις του, ο Ντουέιν ανέβηκε ως το απαι-

τούμενο για το νούμερό του ύψος κι' ύστερα σταμάτησε τον κινητήρα του αεροπλάνου του και έκανε όλες τις εναέριες επιδείξεις του με σδυμένη μηχανή!

Όταν προσγειώθηκε, τον ρώτησε κάποιος, γιατί είχε διπλασιάσει τις δυσκολίες και τους κινδύνους, σταματώντας τον κινητήρα. Ο Ντουέιν απάντησε τότε, γελώντας:

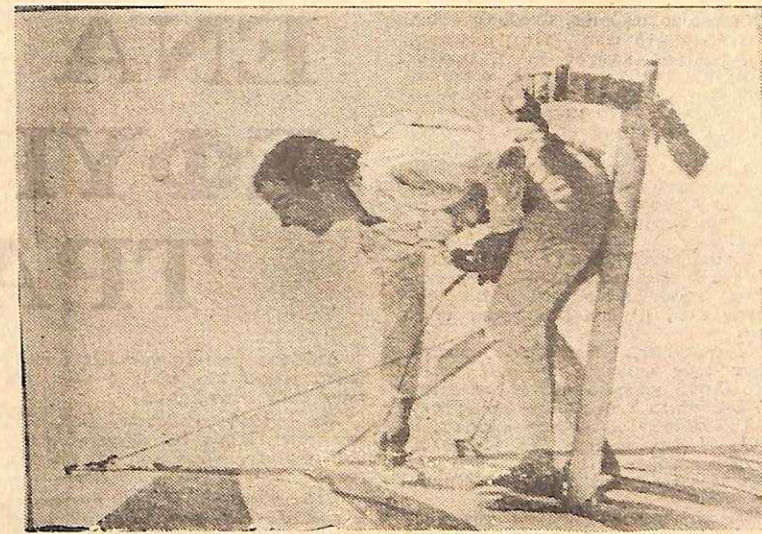
— Είχα πονοκέφαλο και δεν άντεχα στο θόρυβο, που έκανε η μηχανή!

Αυτό το «νούμερο με σδυμένη μηχανή», το εκτελεί τώρα σε κάθε «παραστάση», αυξάνοντας έτσι την αγωνία των θεατών.

Αλλά πως άρχισε αυτός ο τολμηρός άνθρωπος την καριέρα του;

Πριν από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ο Ντουέιν — όπως πολλοί άλλοι, στην περίοδο των οικονομικών «κράχ» στις Η.Π.Α. — βρέθηκε καταστραμμένος στο Φοίνικα, με ένα μισο δολάριο μονάχα στην τσέπη του! Στο αεροδρόμιο της πόλεως συνάντησε τότε κάποιον, που είχε δικό του ένα μικρό αεροπλάνο και μ' αυτό έκανε την πρώτη του πτήση!

Μετά τον πόλεμο, τέσσερα από τα αδέρφια των Κόουλ, διοργάνωσαν το πρώτο τους εναέριο θέαμα. Είχαν στην άκρη μεγάλο συναγωνισμό από άλλους παρόμοιους εθιάσους, σιγά-σιγά όμως πήραν την πρώτη θέση ανάμεσα στους «συναδέλφους» τους, κι' αυτό χάρις στην εξαιρετική επιδεξιότητά τους. Ένα από τα πρώτα νούμερά τους ήταν το εξής: Πετούσαν ανάποδα και το

Η Τζούντυ Κόουλ στερεώνει υψή της τα πόδια και το σώμα της στην επάνω πτέρυγα του «Στήμεν», που σε λίγο θα ξεκινήσει μαζί της για τις επικίνδυνες επιδείξεις της.

μεσαίο από τα τρία αεροπλάνα τους έκοβε με την «ούρα» του μια κορδέλλα, που την τεντώνουν δυο βοηθοί τους, λίγα μόνο μέτρα πάνω από το έδαφος!...

Ήρθαν όμως μέρες δύσκολες και τα δυο αδέρφια του Ντουέιν έφυγαν για να εργασθούν σε αεροπορικές εταιρείες, όπου το μέλλον τους ήταν εξασφαλισμένο. Έκείνος συνέχισε τη δουλειά, νίκησε τις δυσκολίες και είναι τώρα μια από τις πιο δημοφιλείς προσωπικότητες στις Η.Π.Α.

Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΥ»

Οι Κόουλ και οι συνεργάτες τους έχουν πάντα τη νοσταλγία των μικρών επαρχιακών πόλεων, με τα πανηγύρια τους, γιατί εκεί προτιμούν να κάνουν τις επιδείξεις τους. Εκεί μπορεί κανείς να δει τον περίφημο Μπράντ Παρλιν, «αυγουροϋπνημένο», όπως συνήθως, να πηδάει από ένα ανοιχτό αυτοκίνητο, που τρέχει με ταχύτητα στην πίστα σ' ένα αεροπλάνο και, κρεμασμένος κατόπι από μια σχοινίδα σκάλα από το αεροπλάνο αυτό, να παίρνη μια σημαία, που βρίσκεται κατά γής!...

Το φινάλε της εναέριας επιθεώρησης είναι συνήθως ένα «σέλο» του Μπίλ Άνταμς. Θεωρείται ως ο καλύτερος εναέριος ακροβάτης του κόσμου. Μόλις το «Στήμεν», που οδηγεί, απογειωθεί, αρχίζει η ανεβαίνη γρήγορα και σχεδόν κάθετα, κι' όταν φτάση σε 30 μέτρα περίπου από το έδαφος, αρχίζει τις πιο απίστευτες ακροβασίες με το αεροπλάνο του. Γράφει ότι θέλετε με καπνό στον ουρανό, σαν καλλι-

— Το φινάλε της εναέριας επιθεώρησης είναι συνήθως ένα «σέλο» του Μπίλ Άνταμς. Θεωρείται ως ο καλύτερος εναέριος ακροβάτης του κόσμου. Μόλις το «Στήμεν», που οδηγεί, απογειωθεί, αρχίζει η ανεβαίνη γρήγορα και σχεδόν κάθετα, κι' όταν φτάση σε 30 μέτρα περίπου από το έδαφος, αρχίζει τις πιο απίστευτες ακροβασίες με το αεροπλάνο του. Γράφει ότι θέλετε με καπνό στον ουρανό, σαν καλλι-

— Το φινάλε της εναέριας επιθεώρησης είναι συνήθως ένα «σέλο» του Μπίλ Άνταμς. Θεωρείται ως ο καλύτερος εναέριος ακροβάτης του κόσμου. Μόλις το «Στήμεν», που οδηγεί, απογειωθεί, αρχίζει η ανεβαίνη γρήγορα και σχεδόν κάθετα, κι' όταν φτάση σε 30 μέτρα περίπου από το έδαφος, αρχίζει τις πιο απίστευτες ακροβασίες με το αεροπλάνο του. Γράφει ότι θέλετε με καπνό στον ουρανό, σαν καλλι-

— Το φινάλε της εναέριας επιθεώρησης είναι συνήθως ένα «σέλο» του Μπίλ Άνταμς. Θεωρείται ως ο καλύτερος εναέριος ακροβάτης του κόσμου. Μόλις το «Στήμεν», που οδηγεί, απογειωθεί, αρχίζει η ανεβαίνη γρήγορα και σχεδόν κάθετα, κι' όταν φτάση σε 30 μέτρα περίπου από το έδαφος, αρχίζει τις πιο απίστευτες ακροβασίες με το αεροπλάνο του. Γράφει ότι θέλετε με καπνό στον ουρανό, σαν καλλι-

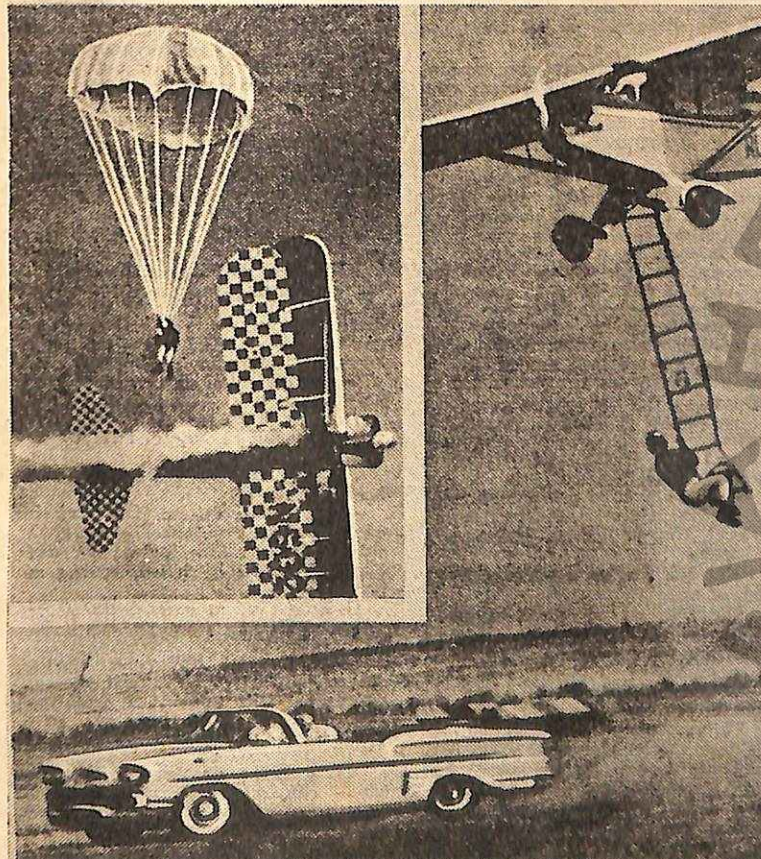
— Το φινάλε της εναέριας επιθεώρησης είναι συνήθως ένα «σέλο» του Μπίλ Άνταμς. Θεωρείται ως ο καλύτερος εναέριος ακροβάτης του κόσμου. Μόλις το «Στήμεν», που οδηγεί, απογειωθεί, αρχίζει η ανεβαίνη γρήγορα και σχεδόν κάθετα, κι' όταν φτάση σε 30 μέτρα περίπου από το έδαφος, αρχίζει τις πιο απίστευτες ακροβασίες με το αεροπλάνο του. Γράφει ότι θέλετε με καπνό στον ουρανό, σαν καλλι-

γράφος στο χαρτί, πέφτει η ανεβαίνει στον αέρα, σ' ένα ανεβοκατεβαίν με ανεκυστήρα, πετάει με το αεροπλάνο του πλάγιως ή ανάποδα, λίγα μόνο μέτρα πάνω από το έδαφος — και όλα αυτά με απίστευτη ακρίβεια και σταθερότητα.

Όπως ο Ντουέιν, έτσι και ο Μπίλ, ήταν πάντα μανιώδης αεροπόρος. Έκανε όποια δουλειά του παρουσιαζόταν, μόνο και μόνο για να μαζέψη τα χρήματα, που θα του επέτρεπαν να γίνη αυτό, που ονειρευόταν: ακροβάτης στο θέατρο των Κόουλ. Έτσι αγόρασε το περίφημο «Στήμεν» του, όταν ο ένας από τους αδελφούς Κόουλ απετραβήχτηκε από την επιχείρησή. Το αεροπλάνο του έχει ένα κινητήρα 450 ίππων, μια από τις πιο δυνατές και ασφαλείς μηχανές, που έχουν ποτέ κατασκευασθεί.

Όλα τα μέλη του θιάσου περιτριτούνται ιδιαίτερα τα αεροπλάνα τους. Έτσι δε συνέβη ως τώρα κανένα δυστύχημα! Ο Ντουέιν δήλωσε μια φορά, ότι, αν ποτέ συνέβαινε κάτι το σοβαρά δυσάρεστο, θα δίελευ για πάντα την επιχείρησή του. Γιά τ'όσο ο θιάσος δεν έχασε παρά μερικά τζάμια στο αεροπλάνο του Ντουέιν, που έσπασαν κάποτε σε μια δύσκολη επιδείξή του. Αλλά και ο Μπίλ Άνταμς αντιμετωπίζει συχνά αναποδιές. Μερικά από τα αεροδρόμια, όπου δίνουν τις «παραστάσεις» τους, βρίσκονται σε ύψομετρο 1.500 περίπου μέτρων. Όταν κάνει, λοιπόν, έσση, η πίεση του αέρος μεταβάλλεται, σ' ένα να βρίσκονταν σε ύψος 2.000 μέτρων και τα αεροπλάνα ανεβαίνουν με κάποια δυσκολία. Σ' ένα παρόμοιο αεροδρόμιο ο Μπίλ κινδύνεψε να τσακισή το αεροπλάνο του στο έδαφος και μόνο ο δυνατός κινητήρας τον έσωσε.

Ποιά όμως θα είναι τα μέλλον της εναέριας ακροβασίας; Ακροβάτες σαν τους Κόουλ και τους συνεργάτες τους, σπαιγίζουν όλο και περισσότερο. Εκτός του ότι η στρατιωτική αεροπορία δε γυμνάζει πια πιλότους-ακροβάτες σε αεροπλάνα με έλικα, τα καταλλήλα για το επάγγελμα αυτά αεροπλάνα κοστίζουν τώρα μια μικρή περιουσία — 10.000 δολάρια! Ίσως, λοιπόν, ο θάσος του Κόουλ να είναι ένα από τα τελευταία «τσίρκα» του ούρανού:

ΤΟ τραίνο σφύριξε, ακούστηκε ένα άγκομαχτό από τις μηχανές, βγήκε λίγος καπνός κι η άμαξο-στοιχία ξεκίνησε άργα, ρυθμικά, προς τον ανήφορο, που άρχισε λίγο πιο πέρα από το μικρό σταθμό.

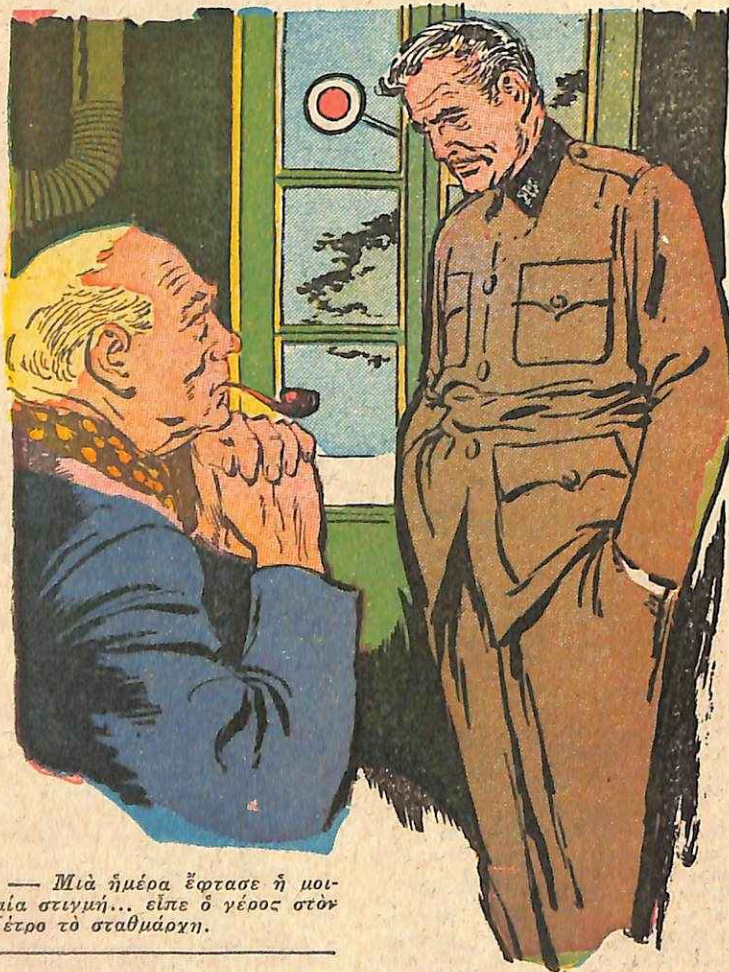
Ο σταθμάρχης κούνησε το χέρι του ανταποδίδοντας ένα χαιρετισμό, που του έστειλε ο μηχανικός του τραίνου από μακριά και προχώρησε για να κλειστή στο γραφείο του, όπου τον περίμενε μια άναμμένη σόμπα.

Σφουρίζοντας, έριξε μια ματιά σ' ένα άπομακρυσμένο παγκάκι. Ένα καλοντυμένο γεροντάκι καθόταν εκεί, μ' ένα βαλιτσάκι πλάι του.

Σταμάτησε, ξανακύτταξε, άνασή-κωσε τους ώμους του και μπήκε στο ζεστό γραφείο για να συνεχίσει το διάβασμα ενός μυθιστορήματος.

Τού άρσαν τα μυθιστορήματα, ιδίως τ' αστυνομικά. Έξ άλλου μ' αυτά περνούσε τις ώρες, που δεν είχε τί να κάνει σ' αυτό τον έρημο σταθμό.

Άερας πολλές φουσούσε την ημέρα εκείνη, ένας άερας ψυχρός.

— Μια ημέρα έφτασε η μοιραία στιγμή... είπε ο γέρος στον Πέτρο το σταθμάρχη.

Ξάπλωσε στην πολυθρόνα του, έριξε μια ματιά στον πίνακα με τα δρομολόγια, τηλεγράφησε στον έπομένο σταθμό, ότι το τραίνο πέρασε από το δικό του σταθμό και άναψε ένα τσιγάρο.

Ο νους του πήγε ξαφνικά στο γεροντάκι, που είδε καθισμένο εκεί στο παγκάκι.

Άνασήκωσε όμως και πάλι μ' άδιαφορία τους ώμους του κι έπιασε το βιβλίο.

Τί τον ενδιέφερε ο ένας και ο άλλος, που άνεβοκατέβαιναν στο σταθμό;

Δεν τον είχε δη να κατεβαίνει από το τραίνο, μά ούτε και ήταν γνώριμός του, δέκα χρόνια που ήταν σταθμάρχης σ' αυτό το χωριό.

Μά και το ντύσιμό του ήταν διαφορετικό. Τούχε φανή πολύ κομψό για την ηλικία του και για το μέρος, που έρχόταν να έπισκεφθ.

Ασφαλώς θα ήταν κανένας ξένος, που θαχε κανένα γνωστό ή κανένα συγγενή σ' αυτό το χωριό.

ΕΝΑ ΣΦΥΡΙΓΜΑ ΤΡΑΙΝΟΥ

Διάβασε μερικές γραμμές από το μυθιστόρημα και πάλι ο νους του πήγε στον κομψό γέρο.

Μά γιατί καθόταν εκεί; Τί περίμενε; Πήπως δεν ήξερε το χωριό και περίμενε νάρθουν να τον πάρουν;

Βέβαια, το χωριό ήταν πεντακάσα μέτρα μακριά από το σταθμό. Ο δρόμος δεν ήταν πολύς, άλλ' όσο

γωνιά, πλησίασε στη σόμπα, ξέστανε τα χέρια του, τάρτηψε δυνατά και κατόπιν πήγε και κάθισε σε μια καρέκλα.

— Πώς τα καταφέρντε και ζήτε μόνος, μέσα σ' αυτή την έρημιά, ρώτησε μ' ένα χαμόγελο.

— Ζήτημα συνήθειας! είπε ο Πέτρος.

Και συνέχισε: — Πρώτη φορά έρχεστε σ' αυτό το χωριό;

— Ναι!... Πρώτη φορά.

— Δε σας είδα να κατεβαίνετε από το τραίνο.

— Κατέβηκα από την άλλη μεριά. Βρήκα την πόρτα άνοιχτή...

Σώπασαν. Ο ένας κύτταζε τον άλλο και ο μόνος θόρυβος, που τάραζε τη σιωπή τους, ήταν το σφύριγμα του άερα, πάνω στα σύρματα του τηλεφώνου, έξω από το γραφείο.

Ο Πέτρος, ο σταθμάρχης, ήταν ένας γεροδεμένος άντρας καμμία σαρανταπενταριά χρόνων.

— Έχετε... κανένα γνωστό σας σ' αυτό το χωριό; ρώτησε πάλι.

Το γεροντάκι άργησε ν' άπαντήση:

— Και ναι και όχι! Ήρθα να κάνω έναν περίπατο... Έξαρτάται από το τί θα βρώ. Έσείς, έχετε καιρό, δώ στο σταθμό;

— Δέκα χρόνια, άφ' ότου πέθανε η μακαρίτισσα ή γυναίκα μου. Μετά το θάνατό της, δε μπορούσα να ζήσω πια στην Αθήνα και ζήτησα μετάθεσι σ' ένα μακρινό σταθμό. Τήν άγαπούσα τόσο πολύ! Ήμαστε τόσο ευτυχισμένοι! Πούλησα τα έπιπλα του σπιτιού μου κι' ό,τι άλλο μου θύμιζε την άγαπημένη μου Έλένη.

— Μά... συγγνώμη, παρασύρθηκα... Τί σας άπασχολώ με τις δικές μου έγνοιες;

— Και... δεν άποκτήσατε παιδιά;

— Ναι, άποκτήσαμε ένα κοριτσάκι, που της μοιάζει τόσο πολύ!...

— Και τί άπέγινε;

Ο Πέτρος άναστήναζε κι' έξακολουθησε:

— Δεν ξέρω, αν έκανα ένα σφάλμα. Μά, έτσι νομίζω πως έπρεπε να κάνω. Πούλησα και το σπίτι και τα έπιπλα, μάζεψα ένα καλό ποσό κι' έκλεισα τη μικρή έσωτερική σ' ένα σχολείο. Δεν ήθελα να υποφέρη τ' όρφανό από τη δική μου θλίψη και τη στενοχώρια. Είναι ένα άωραλο κορίτσι δεκαπέντε χρόνων και που προοδεύει στα μαθήματά του. Μιά, δυο φορές το χρόνο, που παίρνω από μια μικρή άδεια, πηγαίνω και τη βλέπω...

— Κρίμα! ψιθύρισε το γεροντάκι.

— Γιατί κρίμα; ρώτησε ξαφνικά σμένος ο Πέτρος.

— ...που πθανε ή μητέρα της.

— Ναι. Θάταν άλλοιώς τα πράγματα! είπε με κάποιο παράπονο ο Πέτρος.

Και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

— Έπειτα, σά να θυμήθηκε κάτι, σκούπισε τα δάκρυά του με την άνάποδη του χεριού του και είπε μ' ένα χαμόγελο:

— Με συγχωρήτε... Τί λέτε; Θα πίνετε ένα καφέ.

Το γεροντάκι, δεν άνήνθηκε. Ο Πέτρος έλειψε λίγη ώρα πίσω από μια πόρτα, όπου βρισκόταν το δωμάτιό του και ξαναγύρισε μ' ένα δί-σκι με δυο φλυτζάνια καφέ.

Το γεροντάκι έδωσε μια πίπα, τη γέμισε κι' άρχισε να καπνίζει. Δοκίμασε τον καφέ με μια - δυο

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

γουλές και είπε:

— Είναι ό,τι χρειάζεται... Εύχαριστώ πολύ...

Βουτηγμένος στις σκέψεις του, ο Πέτρος δεν παρατήρησε με πόση έπιμονη τον κύτταζε το γεροντάκι.

Συνήλθε όμως και σε μια στιγμή χαμογέλασε και ρώτησε πάλι:

— Δε μου είπατε, για ποιόν ήρθατε σ' αυτό το έρημο χωριό;

Το γεροντάκι τον κύτταζε, του χαμογέλασε και ψιθύρισε:

— Για σένα!

— Για μένα!

— Ναι, για σένα. Βέβαια, δε μπορείς να καταλάβεις το γιατί. Είναι μια μεγάλη ιστορία.

— Ήτιε τον καφέ του και ρούφησε δυο - τρεις φορές την πίπα του.

— Έχω έγκατασταθί στη Γαλλία, από δώ και πολλά χρόνια, είπε. Οταν άποφάσισα να φύγω από την Έλ-λάδα, ήμουν φοιτητής κι' όπως λέ-νε, ένα πλουσιόταϊδο. Είχα γνωρί-σει μια όμορφη κοπέλλα, ένα νοικο-κυροκόριτσο από φτωχή οικογένεια.

— Όπως όλοι οι νέοι, είχα κι' εγώ τους ένθουσιασμούς μου και την κο-πέλλα αυτή την έκανα μητέρα. Τό-τε μόνο συλλογίστηκα τις ευθύνες, που έπιαιρνα και για μια στιγμή τα-χασα.

— Ήμουν όμως τίμιος και ζή-τησα από τον πατέρα μου να δώση τη συγκατάθεσή του να την παντρευ-τώ. Ο πατέρας άστέσο ήταν άνέν-δοτος! Είχε τις άρχές του και τα σχέδιά του.

— Έκλαψα, παρακάλεσα, μά στο μεταξί, οι μήνες περνούσαν.

— Μια μέρα, έφτασε ή μοιραία στιγμή. Πήρα την άγαπημένη μου και την πήγα σε μια κλινική.

— Έγινε πατέρας σ' ένα κοριτσά-κι, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που ή μητέρα του όμως πέθανε από πυ-ρετό, έπειτα από τρεις μέρες...

— Φανταστήτε τώρα τη θέση μου: Ο πατέρας μου δεν ήξερε τίποτα κι' εγώ τα είχα χαμένα. Τί να κάνω; Βοήθησα χρηματικά την οικογένεια της κοπέλλας και παίρνοντας μια νύχτα, κρυφά, την κόρη μου, την έ-ριξα στο βρεφοκομείο, μ' ένα σημεί-ωμα.

— Άδάφτιστο. Να βαφτιστή Έλέ-νη. Χαρακτηριστικά άναγνωρίσεις: Σ. Τ. »

— Τής έδωσα το όνομα της μητέ-ρας της και ως χαρακτηριστικά ά-ναγνωρίσεις τα άρχικά του όνόμα-τός μου, Σωτήρης Τσαούλης.

— Πόνεσα πολύ, μά στο τέλος, πή-ρα την άπόφασί μου. Παρακάλεσα τον πατέρα μου να με στείλη για σπουδές στη Γαλλία.

— Έγινε για-τρός εκεί κι' από τότε δεν ξανα-γύρισα στην Έλλάδα, παρά πριν ά-πο έξη μήνες.

— Κανόνισα όλα τα περιουσιακά μου ζητήματα κι' άρχισα να ψάχνω για να μάθω τί άπέγινε ή κόρη μου.

— Έψαξα μόνος μου, άρχίζοντας από το βρεφοκομείο και βρήκα ότι σε ή-λικία έξη χρόνων την πήρε μια οί-κογένεια, για παιδί της, τη μεγά-λωσε, τη μόρφωσε και, τέλος, την πάντρεψε μ' ένα καλό νέο. Αυτός, λοιπόν, ο νέος είσαι εσύ, Πέτρο!

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του γέρου και οι λυγμοί έπνιγαν τον Πέτρο στο λαιμό.

— Εσύ, εσύ... ο πατέρας της Έ-λενίτσας μου!

— Ναι εγώ, Πέτρο. Όέλω να δώ την έγγονούλα μου. Έχω μεγάλη περιουσία και δεν πρέπει να υπο-φέρη από μοναξιά ο άντρας της κό-ρης μου...

Πεσμένος τώρα στην άγκαλιά του γέρου, ο Πέτρος έκλαιγε. Μά ξαφνι-κά έτρεξε έξω.

— Ένα μακρινό σφύριγμα τραίνου τον γύρισε στην πραγματικότητα, άπως ένα άλλο σφύριγμα, πριν από λίγο του είχε φέρει ξανά την ευτυ-χία.

★

Τρεις μήνες άνοώτερα σε μια Έ-παυλη της Αγίας Παρασκευής, ζού-σαν άμέριμοι ο γέρος με την έγγο-νή του κι' ο Πέτρος, που είχε πα-ραιτηθή από σταθμάρχη.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΛΑΙΝΑΖ ΠΛΕΧΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ μόδα των πλεχτών, που έπικρα-τεί στην έφετεινή χειμερινή περίοδο, έ-φτασε στο σημείο να έπηρεάση και τα λαινάξ.

Έτσι, άνάμεσα στα τόσα λαινάξ, που μάς παρουσιάζουν οι διάφορες βιομηχανίες, έλλη-νικές και ξένες, βλέπουμε και αυτά, που ά-πομιμούνται τα πλεχτά. Κι' είναι, μπορούμε να πούμε, από τις χαρακτηριστικώτερες μόδες της έφετεινής περιόδου.

Τα βλέπουμε να χρησιμοποιούνται κυρίως σε κομψά ντε-πιές, όπου ή ευθύγραμμη φό-υστα συνδυάζεται με μια ριχτή κλασσική βέσπα.

Ένας τύπος πουλόβερ, αντί άλλης μπλούζας, έρχεται να συμπληρώση το ντε-πιές. Έχει το ίδιο ύφασμα, σε διαφορετικό όμως χρώμα. Μπορούμε έτσι να πετύχουμε διάφορους συν-δυασμούς, όπως το μπλε μαρν με άσπρο, το μαύρο με κίτρινο, το πράσινο με μπλε και άλλα καθ' έξής.

Πρόκειται για ένα σύνολο έξαιρετικά μοντέρ-νο, που σας έπιφυλάσσει μια εμφάνισι ιδιαί-τερα κομψή για την καθημερινή ζωή.

Η ΚΟΡΣΕΛΕ ΓΡΑΜΜΗ

Τη γραμμή αυτή είχαμε συνθήσει να τη βλέπουμε στα φορέματα, που άκολουθούν την κοντόταλλη εμφάνισι. Νά, όμως, που μια τε-λευταία λέξι της μόδας, την εφαρμόζει και στα ντε-πιές.

Παρόμοια ντε-πιές σχηματίζουν την ευθύ-γραμμη φόυστα τους, σε ποπό, που ν' άνε-δαίνη ψηλότερα από τη μέση, με κατόληξι σε πένες.

Αυτές προσδίδουν την απαιτούμενη φόρμα. Ή φόυστα συμπληρώνεται κάτω από τη μάλ-λον κοντή βέσπα, με μια μπλούζα, που φοριέ-ται άπάνω από τη φόυστα και είναι ή ίδια κοντόταλλη, καταλήγοντας σε μια περαστή κορδέλλα, που σουρώνεται κάτω από το στή-θος και καπαλώνει σε δέσιμο.

Συχνά, σ' ένα τέτοιο σύνολο, βλέπουμε τη βέσπα να άκολουθή την κιμονό κόψι, με μα-κριά ή τρουά-κάρ μανίκια. Το άνοιγμα του λαιμού είναι στρογγυλό, χωρίς γιακά. Ένας έλαφρός τονισμός της μέσης είναι κι' αυτός κοντόταλλος.

Η ΕΒΑΖΕ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Τα ντε-πιές μάς εμφανίζονται με διάφορες μορφές. Ένας πολύ μοντέρνος συνδυασμός εί-ναι ή φόυστα-καζάκα.

Ένα μοντέλο παρουσιάζει αυτό το συνδυα-σμό σε γραμμή έβαζέ. Έχουμε δηλαδή τη φόυστα, που σχηματίζει ένα έντονο κλός. Ή καζάκα έχει κόψι κιμονό, με μακριά μανίκια, και παρουσιάζει ένα σταυρωτό διαγώνιο κλει-σίμο, σχηματίζοντας ένα μunter άνοιγμα στο λαιμό. Είναι αρκετά μακριά και άκολουθεί στη μπάσκα της την έβαζέ γραμμή της φό-υστας. Μιά ζώνη περιορίζει το φόρδος της, δέ-νοντας πλάγια ένα φύγκο.

Αυτό το σύνολο μπορεί να γίνη από μο-νόχρωμο λαινάξ ή από λαινάξ φοιταιζι και τότε θα έχετε ένα πολύ κομψό σπορτίφ ντε-πιές.

ΤΑ ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Ή ποικιλία, που παρουσιάζουν τα έφετεινά επανώφορια στην κόψι τους, είναι μεγάλη.

Σύνολο από λαινάξ σε θφανσι πλεχτού.

1) Ντε - πιές με μονόχρωμη μπλούζα. 2) Σύνολο έβαζε φούστας και καζάκας. 3) Έπανωφόρι κιμονό με νωμίτη. 4) Ριχτό επανωφόρι.

Πράτ' απ' όλα, το φάρδος τους αρχίζει από την έντελως εύθυγραμμη, με τάση μάλιστα σπενόμενος προς τα κάτω και, περνώντας από την άνετη εύθυγραμμη ή ελαφρά έβαζε, φτάνει τέλος στην έντονη έβαζε. Άνάλογα δε του ύφασματος, που θα χρησιμοποιήσουμε, στέκεται πεταχτό ή σχηματίζει μαλακά άφθονα γκιοντέ.

Άλλα πάλι επανωφόρια ακολουθούν την κόψι κιμονό, με διάφορες παραλλαγές. Αυτή ή κόψι είναι άλλοτε έντελως σκέτη και τυπική και άλλοτε σχηματίζει κάτω από το λαιμό μια όριζόντια ντεκούπ, που συνεχίζεται στα μανίκια.

Άλλοτε πάλι ή κιμονό κόψι σχηματίζει ένα φαρδύ νωμίτη, που φτάνει ως κάτω από τις μασχάρες.

Τα κλασσικά μανίκια δεν ύπερουν, βέβαια, κι' αυτά με τη γνωστή ριχτή γραμμή στους ώμους, όπως δεν ύπερει επίσης ή ραγκιόλαν γραμμή, που συνηθίζεται μάλιστα ιδιαίτερα στα επανωφόρια.

Έτσι, βλέπουμε, σ' ένα επανωφόρι, που εφαρμόζει τη μόδα του μεγάλου νωμίτη με μανίκια κιμονό, να πέφτει άνω και ριχτά.

Το κλείσιμο του στο λαιμό εμφανίζεται στρογγυλό, μ' ένα πολύ μικρό γιακαδάκι τριγύρω.

Δύο μόνο κουμπιτιά κλείνουν το επανωφόρι, το ένα κάτω από το λαιμό και το άλλο στο τέλος του νωμίτη.

Ένα άλλο μοντέλο, εμφανίζει, στις γενικές γραμμές του, την ίδια κόψι και εφαρμόζει κι' αυτό το μεγάλο νωμίτη. Η μόνη διαφορά είναι, ότι έχει μανικοκόλλησι, με ριχτούς ώμους.

Ένα τρίτο μοντέλο εφαρμόζει την όριζόντια ντεκούπ, άμέσως κάτω από το λαιμό. Η ντεκούπ αυτή συνεχίζεται κατά μήκος των μανικιών, που είναι καμωμένα σε κόψι κιμονό. Η όλη γραμμή είναι έδω έντελως εύθυγραμμη. Το κουμπιτώμα γίνεται με δύο κουμπιτιά, ενώ ο στρογγυλός λαιμός συμπληρώνεται μ' ένα γούνιο, γυριστό, στρογγυλό γιακά.

ΝΩΜΙΤΕΣ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η μόδα του νωμίτη, που αναφέραμε στα επανωφόρια, εφαρμόζεται και σε πολλά φορέματα, ιδίως σε άπλά. Σχηματίζουν το κορσάκι τους με μια όριζόντια ντεκούπ, πάνω από το στήθος. Η ντεκούπ αυτή, που κάνει γούνο στα πλάγια, περνάει κάτω από τις μασχάρες και συντελεί στο να δίδεται ή κιμονό γραμμή στα μανίκια.

Ένα τέτοιο μοντέλο μάς παρουσιάζει άκριτως αυτή την κόψι, συμπληρώνοντας το κορσάκι με μια φάσα, γύρω από το στρογγυλό άνοιγμα του λαιμού, που καταλήγει μπροστά σ' ένα δετό φιόγκο.

Η φούστα είναι έντελως εύθυγραμμη και γίνεται με τέσσερα φύλλα και με ελαφριά σουρίτσα γύρω στη μέση, ώστε ν' άπαικτά ή κάποια άνεσι ή φούστα γύρω από τους γρούς.

Δύο πλάγια ανοίγματα στο μπροστινό φύλλο σχηματίζουν δύο κρυφές τσέπες.

Το φόρεμα αυτό γίνεται από λεπτό λαινάξ, σε ζωηρό χρώμα, κι' έτσι έχετε μια πολύ κομψή και συγχρόνως άπλη εμφάνισι.

Αν όμως διαλέξετε ένα λαινάξ φανταζί, τότε, με την κόψι, που περιγράψαμε, το φό-

ρεμά σας θα πάρη μια εμφάνισι σπορτίβ. Για νά την έντείνετε, προσθέστε μερικά έξωτερικά γαζιά στο νωμίτη και στην ένωσι των φύλλων της φούστας. Ο δετός γιακάς του λαιμού θ' άντικατασταθί μ' ένα άπλο κατεβαστό γιακαδάκι.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΝΩ

Τα πάνω στα φορέματα έρχονται να χαρακτηρίσουν και αυτά μια έντονη μόδα της έφτεινής περιόδου. Θα τα δούμε τόσο σε άπλά καθημερινά φορέματα, όσο και σε φορέματα κάπως άμπιγιέ. Επίσης σε βραδινά. Στα καθημερινά φορέματα, όπως και στα φορέματα, που είναι κάπως άμπιγιέ, βλέπουμε τη μόδα αυτή να εφαρμόζεται από τη μέση και κάτω. Δηλαδή, ή έντελως εύθυγραμμη φούστα ενός φορέματος, παίρνει κάποιον άέρα μ' ένα πάνω, που μοιάζει μ' έλεύθερο φύλλο και που πέφτει στη φούστα, πιασμένο μόνο στη μέση.

Τέτοια πάνω στολίζουν πολλές έφτεινές φούστες, τότε μόνο μπροστά και τότε μπροστά και πίσω.

Έτσι, το εύθυγραμμο φόρεμα άπαικτά στο βάδισμα έναν ιδιαίτερο άέρα, με τα πάνω, που κινούνται με χάρη.

Στα λουσάτα φορέματα, αυτά τα πάνω άπαικτούν μια έντελως έξαιρετική ύπόστασι. Έδώ τα βλέπουμε να τοποθετούνται και μπροστά και πίσω, αλλά παρουσιάζουν την έξη διαφορά: Μπροστά το έλεύθερο πάνω άρχίζει, όπως και στα άπλά φορέματα, από τη μέση. Πίσω όμως άρχίζει από τους ώμους και δίνει μεγαλοπρέπεια στο σύνολο.

1) Φόρεμα με νωμίτη από μονόχρωμο λαινάξ. 2) Η ίδια κόψι σε φόρεμα φανταζί. 3) Φόρεμα με δύο πάνω στη φούστα. 4) Τουαλέτα με πάνω πίσω από τους ώμους. 5) Άπλο φόρεμα με πάνω μπροστά.

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ ΣΕ ΑΜΠΙΓΙΕ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Κοντά στα δόκλχηρα άπογευματινά φορέματα συνεχίζεται πάντα και ή μόδα των ντεπιές, που συχνά έχουν και ως τρίτο συμπλήρωμα το άνάλογο επανωφόρι.

Αυτά τα ντεπιές άποτελούνται από μονοκόμματα φορέματα, που έχουν άνετα ντεκολτέ. Δεν έχουν μανίκια και συμπληρώνονται με μια κομψή βέστα.

Ένα άλλο, ώστόσο, σκέρσο της μόδας, έρχεται να δώση μια ιδιαίτερη θέσι στη δαντέλλα. Το φόρεμα, μολονόι μονοκόμματο, εμφανίζεται με διαφορετικό ύλικό στο κορσάκι και με άλλο στη φούστα.

Η φούστα π. χ. μπορεί να γίνη εύθυγραμμη από ένα βαρύ μεταξινό, όπως άλλωστε και ή βέστα. Το κορσάκι του φορέματος γίνεται από δαντέλλα στο χρώμα του μεταξινού. Η κόψι του δαντελλένιου κορσακι είναι έφορμωπή, με το ένα ή το άλλο άνοιγμα στο λαιμό, σχηματίζοντας άνετο ντεκολτέ.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι μπλούζες δεν πρέπει ποτέ να λείπουν από τη γυναικεία γκαρνταρόμπα. Προσφέρουν τις ύπηρεσίες τους σε κάθε περίστασι, άνάλογα, φυσικά, με την εμφάνισι, το ύλικό και την κόψι.

Άπλες μπλούζες από βουάλ-ντε-λαίν άκολουθούν τη γραμμή σεμιάς και συμπληρώνουν άρσιόστα ένα καθημερινό ντεπιές. Άλλες μπλούζες, από κρέπ-σατέν ή άλλο

μεταξινό, ακολουθούν μια κόψι πιο άμπιγιέ. Μπροστά είναι σκέτες, με μικρές μόνο πέννες στη μέση, που τους δίνουν άνεσι, κλείνουν στρογγυλά στο λαιμό και έχουν ένα μικρό άνοιγμα στην πλάτη, που κλείνει με κουμπιτώμα.

Άλλες πάλι μπλούζες γίνονται από άναλαφρο ύλικό, μουσελίνα ή δαντέλλα, και έχουν μια άρκετά άμπιγιέ εμφάνισι. Τόσο οι μουσελινένιες, όσο και οι δαντελλένιες, γαρνίρονται με όμοιόμορφα βολάν σουρωτά, που κάποτε καταλήγουν σ' ένα μεγάλο γιακά σιόκιν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Τα καντριγιέ και τα σκατσέζικα λαινάξ είναι πάντα κατάλληλα για κομψά σύνολα των μικρών. Ένας συνθεστατός συνδυασμός είναι ή πλισσέδωτη φούστα, είτε με κουφοτές, είτε με πλαγιαστές πιέπες, που συμπληρώνεται με τιράντες, κάθεται μπροστά και σταυρώνεται στην πλάτη.

Μέσα από τη φούστα φοριέται ένα μονόχρωμο πουλόβερ ή μια μπλουζίτσα από βουάλ-ντε-λαίν, σε χρώμα ταιριαστό με τη φούστα. Το σύνολο αυτό συμπληρώνεται με μια ριχτή βέστα όμοιόμορφη με τη φούστα.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΒΕΣΤΕΣ

Τα σκατσέζικα ή τα καντριγιέ λαινάξ, χρη-

6) Φόρεμα με δαντελλένιο κορσάκι. 7) Φόρεμα και βέστα.

Αγορίστικο πουλόδερο σε κόκκινο ραγλάν, με κεντητά μοτίβα.

σχηματίζονται, έξ άλλου, για τα παιδάκια, σε βέστες άρκετα μακριές, που δίνουν την εντύπωση κοντού έπανωφοριού και φοριούνται με το ένα ή το άλλο φέρεμα, τη μία ή την άλλη φουστίτσα.

Οι βέστες αυτές ακολουθούν μία έντονα έδαζε ριχτή γραμμή και συμπληρώνονται συχνά στην πλάτη με μαρτεγκιά, τοποθετημένη χαμηλά.

ΟΙ ΣΦΗΚΟΦΩΛΙΕΣ

Το παιδικό αυτό γαρνιρίσμα είναι κατόλ-ληλο, όχι μόνο για φουστανάκια μικρών παι-διών, αλλά και για βέστες πιο μεγάλων. Μία

βέστα π. χ. από μονόχρωμο λαϊνά, αντί να έχη γύρω στο λαιμό ένα όποιοδήποτε άλλο τελείωμα, σπολίζεται με το γαρνιρίσμα, που σχηματίζει «σφηκοφωλιές» και συνηθέι στο να σχηματίζονται τριγύρω σουρίτσες. Με πόν ίδιο τρόπο γαρνίρονται και τα μα-νίκια.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Η πιο κατόλληλη κόψη για τα πουλόβερ των αγοριών είναι ασφαλώς η ραγλάν. Σχηματίζει μία πολύ νόστιμη γραμμή και επί πλέον συντελεί σε μία τελεία εφαρμογή, που άφινει στο παιδάκι όλη την έλευθερία των κινήσεων του.

Μία τελευταία μόδα σπολίζει τα άπλά παι-δικά πουλόβερ με κεντητά σχέδια, που είναι σχετικά με τα παιχνίδια τους.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Κι' έδω συνηθίζονται τα πλεχτά πουλόβερ ή οι βέστες, αλλά γαρνίρονται με κεντητά μο-τίβα, που, αντί να έχουν παιχνίδια, έχουν λου-λουδάκια.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΞΗ ΚΑΝΟΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Το τηλέφωνο δεν είναι παιχνίδι, αλλά μέσον επικοινωνίας. Πρέπει λοιπόν να ξέρετε να το χρη-σιμοποιήτε.

1) Νά λέτε μόνοι, τι πρέπει να πείτε, και τι-ποτα περιττό. Δεν πρέπει να διαρκέση η συδιά-λεξι σας περισσότερο από 5 λεπτά το πολύ.

2) Όταν λέτε στον άλλον «Σού τηλεφώνω για-τι έχω κέφι να φλυαρήσω», έγκληματεΐτε έναντιον της ησυχίας του.

3) Όταν παίρνετε κάποιον στο τηλέφωνο, ό-φείλετε να πείτε πρώτα τ' όνομά σας, κι' όχι να ρωτήσετε: «Μέ ποιάν μιλάω;» Έσείς ξέρετε ποιάν καλέσατε, ενώ εκείνος άγνωστ ποιάς του τηλε-φωνεί.

4) Ένώ ό άλλος σας περιγράφει λεπτομερώς ένα γεγονός ή σας εκθέτει κάποιο συλλογισμό του, μη του λέτε σε κάθε φράσι του «Ναι... ναι... ναι...». Αφίστα τον να μιλήσει και μην τον έκνευ-ρίζετε μ' αυτά τα περιττά «ναί». Αν έρρισκετε πως είναι πολύ φλύαρος, μπορείτε, όσο σας μι-λάει, να χρησιμοποιήσετε ωφέλιμα τον καιρό σας, π.χ. να διαβάσετε ένα γράμμα ή την έφημερίδα σας.

5) Αν γελαστήκατε στον άριμό και σας πο-νε «Κάνετε λάθος», μην άπαντήσετε μ' ένα μουγ-κριτό άσκακησέως, σαν να φταίη ό άλλ-ς για τη δική σας άφηρημάδα, αλλά ζητήστε του συγ-νώμη για την ένοχλησι.

6) Αν α' τός που καλέσατε δεν έρθη άμέσως και όποπτεΐσατε ότι έρρισκεται στο λουτρό ή στο τραπέζι, δεν επιτρέπεται να χάσετε την όπομιότη- σας και να κλείσετε το τηλέφωνο. Σεφθήτε τη δικαία άναγκήσι του, όταν θαρρή και δέ θα σας έρθη πιά στο άκουστικό.

1) Σύνολο φουστίτσας με τζιράντες και βέστας από καντριγιέ λαϊνά. 2) Βέστα—έπανωφό-ρι σε έδαζε γραμμή. 3) Βέστα γαρνιρισμένη με «σφηκοφωλιές».

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πώς καθαρίζονται τα γάντια

Τα γάντια από ύφασμα, νάυλον ή πικέ και τα πλεχτά, εσθιασμένα ή μάλλινα, πλένονται με χλιαρό νερό, στο όποιο θα έχετε προσθέ-σει μία μικρή δόσι άπορρυπαντικού, τρίτονται καλά, αλλά μαλακά, ιδιαίτερα στις άκρες των καρτών και όστερα ξεπλένονται με νερό κα-θορό και χλιαρό. Όλοι οι τύποι των γαντιών πλένονται καλύτερα φορεμένα στα χέρια.

Όταν θα έχετε πλύνει τα γάντια, πρέπει να τα εσθιάσετε να εσθιάσουν τη φόρμα τους, τοποθετώντας τα άναμεσα σε δύο καθαρές πε-τοέτες.

Μην ξεχνάτε ότι δεν πρέπει ποτέ να στίβετε τα γάντια, όταν θα τα πλύνετε.

Γιά να καθαρίσετε τα γάντια από σκούρο έέρμα, πρέπει να τα βυθίσετε έντελώς σε μία λεκανίστα μυσογεμισμένη με βενζίνη. Θα τα άφαιρετε εκεί μισή ώρα, σκεπάζοντας τη λε-κανίστα για να μην εξατμισή η βενζίνη. Έστερα, θα άφαιρέσετε την άκαθάριτη βενζί-να και θα την άντικαταστήσετε με άλλη κα-θαρή. Τέλος, θα τα στεγνώσετε, χωρίς να τα κρούετε. Αύτη η έργασία πρέπει να γίνεται μα-κριά από τη φωτιά.

Τοποθετήστε όστερα τα γάντια, που θα έ-χετε πλύνει με βενζίνη πάνω σ' ένα άσπρο πα-νί. Αν οι άκρες δεν έχουν καθαρίσει καλά, εσθιασμένα τις με λίγο σαπουνάκι, βουτηγμέ-νο σε καθαρή βενζίνη. Έστερα, άπλώστε τα στον άέρα (ποτέ κοντά στη φωτιά και ποτέ στον ήλιο) και πριν να φορέσει, ρίξτε στο έσωτερικό και στα χέρια σας λίγο τάλκ.

Τα τρίχινα γάντια πλένονται με νερό και λουμένιο σαπούνι. Έστερα ξεβγαίνονται με νε-ρό, στο όποιο θα έχη προστεθή μία μικρή δόσι άμμονιας (όπολογίζετε ένα κουταλάκι άμμονιας σε κάθε μισό κιλό νερό). Άφίστε τα να στεγνώσουν στη σκιά, το καλοκαίρι, και το χειμώνα μακριά από έστίες θερμότη-τος.

Γιά να καθαρίσετε τα γάντια από κατεργα-σμένο έέρμα περνάτε πάνω από τους λεκέδες ψύχα από έσोट ψωμί. Αν τα γάντια από μαύρο έέρμα έχουν σκάσει, διορθώνονται με τόν έξης τρόπο: Άνακατεύετε σ' ένα ποτάκι 5 σταγόνες λάδι έλιδας κι' ένα κουταλάκι σιλικό μελάνι. Έστερα, φορτάτε το γάντι στε-γνό και με ένα πινελάκι, βουτηγμένο στο πιό πάνω μίγμα, περνάτε έλαφρά τα σκαμίσματα και περιμένατε να στεγνώσουν.

Τα άνοιχτόχρωμα γάντια από έέρμα γκλα-σε, πλένονται με κρύο νερό, στο όποιον έχη διαλυθί σαπούνι και είδικη κρέμα για τα γάντια. Τα έσραία και έσραία γάντια από έέρμα τανόβου, πλένονται άπλά με κρύο νερό και σαπούνι και ξεπλένονται πάντα με κρύο νερό.

Γιά να εσθιάσετε το άρχικό σχήμα στα πλυμένα γάντια, πρέπει να τα φορέσετε, όσο είναι ακόμα όγυρά.

Σαπουνί από τα άπολειψάδια

Απ' τα μικρά άπολειψάδια, που μένουν συ-νήθως άχρηστα πάνω στο νεροχύτη ή μετά τη μπουγάδα, μπορείτε να φτιάξετε ένα σαπούνι για τα ρούχα ή για τα πιάντα. Ό τρόπος εί-ναι εύκολώτατος. Παίρνετε ένα άσπρο σαπυ-λένιο σαπουνάκι. Βάζετε μέσα τα άπολει-ψάδια και χρησιμοποιείτε έτσι το σαπουνάκι για το πλύσιμο, σαν να ήταν σφουγγάρι μου-σκεμένο με σαπουνάδα. Η παίρνετε μία γα-βάρα, πρήνη είτε έμαγε, ρίχνετε μέσα τα άπολειψάδια, τα βάζετε να λυώσουν σε μπαιν-μαρί, προσθέτετε μερικές σταγόνες άρωμα και γλυκερίνη, άνακατεύετε για να γίνει η μάζα όμοιογενής, την άδειάζετε σ' ένα μικρό καλού-πι και την άφινετε να κρυώση και να πήξη.

Τό νερό και τα έσπρια

Μην πετάτε το νερό, όπου μουσκάτε όλη τη νύχτα τα έσπρια πριν τα μαγειρέψετε. Μπο-ρείτε να το μεταχειριστήτε για τα άσπρό-ρουχά σας. Το έράξετε έπλησθ και το ρίχνετε σιγά-σιγά πάνω στα πλυμένα και σαπουνιμέ-να ρούχα. Θα καθαρίσουν και ό' άσπρίσουν έξαιρετικά. Τα άποτελέσματα είναι καλύτερα, όταν το νερό από είναι πρόσφατο.

Τά έρεγμένα παπούτσια

Όταν τα παπούτσια σας είναι μουσκεμένα άπ' τη έροχή, μην τα στεγνώνετε στη φωτιά, γιατί η έξοστι θα καταστρέψη το έέρμα. Τα γεμίζετε καλά με παλιές έφημερίδες, που ό' άπορροφήσουν την ύγρασι και συγχρόνως δέ ό' άφίσουν τα έέρμα να στεγνών.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΤΖΕ'Ι'Ζ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τό πρώτο πράγμα που μου χτί-πησε στο μάτι, όταν βγήκα άπ' το σταθμό του Σάιν Ραφαέλ Σίτυ, ήταν ένα ύπεροχο πλάσμα με μπι-ζιγί, με μία τεράστια ψάθα στο ξε-φάκι και με μαύρα γυαλιά μεγάλα σαν πιανάκια. Τό δέμα της ήταν λείο και χρυσωμένο άπ' τον ήλιο. Όσο για τις γοάρες της, θα μπο-ρούσαν να ζολάσουν και άγιο.

Άνέβαινε μ' όλη της την ησυχία σε μία μαύρη Κάντλακ, χω-ρίς να βιάζεται—πράγμα που επέ-τρεπε στους διαβάτες άρσενιζού φίλου τα άπολαύσουν το θέαμα... Τό ίδιο έκανα κι' εγώ.

Κάθισα στο βολάν και ζήτησε άγρόφυα τους θαιμιαστές της. Κα-θώς έφαινε, με φιλοδώρησε μ' έ-να χοροδοντιζού χαμόγελο.

Ό άγθοφόρος που κοιβαλόυσε τη βαλίτσα μου, μ' έσποφξε πονη-ρά με τόν άγκώνα.

—Από τέτοιες κοιλίες, θα χορ-τάσθ το μάτι σας στην πλά... μου είπε. Θέλετε ταξί;

—Α, ύπάχοινε πολλές σάν κι' αύτη; ρώτησα, λίγο έλαιομένο. Στόν τόπο μου, άν τυχόν παρον-σιαζότανε μία κοπέλλα έτσι... έλα-φοά ντυμένη, θα κατέληγε στο φρέσκο!

—Έδω όμως γυρίζουνε στους δρόμους. Βρισκόμαστε στο Σάιν-Ραφαέλ, όπου έπιτέρονται όλα. Μά μη σας ξεγελάνε τα φανόμε-να! Αυτές οι άλεπούδες, όσο πιο πολλά δείχνουνε, τόσο λιγώτερα δίνουνε. Τό μόνο που τις ενδιαιέ-ρει, είναι τα λεφτά... Λοιπόν, θέ-λετε ταξί;

Τού είπα πως ήθελα. Έβγαλα όστερα τό μαντίλι μου και σκού-πισα τό πρόσωπό μου.

Ήταν 11½ τό πρωί. Ό ήλιος έζαυγε.

Οι ταξιδιωτές βγαίνανε άπ' τό σταθμό, σε μία σιμαγνή μάζα, και τρέχανε μ' άνεβούνε στα ταξί και στις κοίτσες που στάθμευαν εκεί γύρω. Στέφθηκα πως, άν ό Τζακ δεν είχε σκεφθί να μου κρατήσι δωμάτιο στο ξενοδοχείο, δέ θα έ-σρα πού να μείνω, με τόσο κόσμο που είχε ή λουτρόπολι, αύτη την έ-ποχή.

Ένα ταξί προχώρησε. Ό άγθο-φόρος φώτωσε σ' αυτό τις βαλί-τσες μου.Τούδωσα ένα πομυπούνω κι' όστερα είπα στο σωφό:

— Ξενοδοχείο «Άντέλφ».

Άνέβηκα σ' αυτοκίνητο και ξε-νασκούνασε τό μέτωπό μου. Τό τα-ξί έξείνησε. Έστερα από δυό-τρία λεπτά, έπαυσε τόν νεκτικό δρό-μο που οδηγούσε στην άγοριόπολι.

Ήταν ένα φαρμό βουεβάστο με κομμά μαγαζιά, φούντες και άστυνομικούς με τροπικές στολές. Δείξα κι' άοιστερά στάθμευαν τε-ροστια αυτοκίνητα πολυτέλειας.

Εσάυρα μπροστά, για να κα-τάσω καλύτερα τις γυναίκες που περνούσαν. Όλες φορούσαν κο-στούμα της πλάς, με παντελόνια, με σορτσ, μερικες και με μπικίνι.

Κάθε τόσο, ξεγώριζα μία που άζιζε αληθινά τόν καιτό. Οι περι-σσότερες όμως ήταν χοντρούλες και όχι πολύ νέες.

Ό σωφό παρακολούθησε στόν καθέσθητή του την άσασόλησι μου.

—Πφ! Σωστό χασάπιο, με

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

κορέα για πούλημα! μου είπε κά-ποια σιγινή, με περιφρόνησι.

—Όσοσο, φαίνεται πως ύπά-χει πολύ χοίμα σ' αύτη την πόλι, παρατήρησα.

—Όχι συζήτησι! Προέτι να-σαι πολυεκατομμυριούσι, για να ζήσης στο Σάιν-Ραφαέλ! Πουθε-νά άλλου στόν κόσμο δεν είναι μα-ζεμένοι τόσο πλούσιοι! Δεν τό ξε-ρατε;

—Απάντησα ότι τό άγνοούσα κι' άνασώθηκα μ' άνησυχία άν είχα πάσει μαζί μου άσχετά λεφτά...

Γιατί ήξερα πως θάταν χαμένος κόπος να ζητήσω διανεμά άπ' τό Τζακ.

Τό ταξί άπομακούνθηκε άπ' την παρσία κι' άνέβηκε σ' ένα λούρο. Έπειτα από ένα λεπτό, άκολούθη-σε μία ήσυχη λεοφόρο με πορτο-καλιές και σταμάτησε μπροστά στο ξενοδοχείο.

Κατέβηκα από τ' αυτοκίνητο και ζήτησα την πρόσωπι. Δεν είχε καμιά πολυτέλεια. Ήταν άνοι-βός τό είδος του ξενοδοχείου που έπορε να διαλέξη ό Τζακ. Σίγου-ρα, θα είχε έξαιρετική ζουζίνα, γιατί ό φίλος μου είχε άδυναμία στην καλοφαγία.

Έβας γκούρι πήρε τις βαλίτσες μου. Έδωσα ένα δολλλάριο στο σω-φό του ταξί, άνέβηκα μερικιά σα-λοπάτια και μπήκα στο χόλλ.

Ήταν άσχετά μεγάλο, έπιλω-μένο με ψάθινες πολυθρόνες και διακοσμημένο με μερικούς καρχε-κούς φούντες μέσα σε μεγάλες γλάσσες. Δεν είχε πολυ-τέλειες, αυτό τό ξενοδοχείο, του-λάχιστον όμως φαίνονταν καθαρό.

Ό υπάλληλος της υποδοχής,

χοντρος και λίγο φαλαζός, με προσώλι και μεταξοτή γραβάτα, μου χαμογέλασε, δείχνοντας τα δοντια του.

—Έχετε κρατήσει δωμάτιο, κά-ρι; με ρώτησε.

—Τό έλπίζω. Λέγομαι Λιού Μπράντον. Σας προσοδοποίησε ό κ. Σέπε για την άφιξι μου;

—Μά βέβαια, κρισε Μπράντον! Θα σας δώσουμε ένα δωμάτιο δί-πλα στο δικό του.

Χτύπησε τό κουδούνι κι' είπε σ' ένα γκούρι:

—Πήγαυνε τόν κ. Μπράντον στο 245. Ό κ. Σέπεύ μένει στο 247. Έλπίζω να μείνετε εύχαιριστη-μένος έδω, κ. Μπράντον. Αν θε-λετε τίποτα...

—Όχι, ευχαριστώ. Είπ' έδω ό κ. Σέπεύ:

—Όχι. Βγήκε έξω, πριν από μία ώρα περίπου...

Κι' ό υπάλληλος πρόσθεσε, μ' έ-να πονηρό χαμόγελο:

—Μαζί με μία νέα κριόα. Πι-στεύω πως ηγαίνανε στην πλάς.

Δέ μου φάνηκε παράξενο αυτό. Ό Τζακ δέ σκοτινότανε στη δου-λειά, είχε δέ πάντα άδυναμία για τό όμοιο φύλο.

—Όταν γυρίση, πείστε τον πως ήθα. Θα είμαι στην κάμαρά μου.

Μάλιστα, κ. Μπράντον. Ένα άσθματικό άσπασε μ' ά-νέβασε, μαζί με τις βαλίτσες μου και με τό γκούρι, στο δεύτερο ό-ροφο.

Τό δωμάτιο 245 ήταν μικροσκο-πικό, κι' έβανε εκεί μέσα έξοστη φρεσθ. Τό κοβάτι ήταν κοινό, τό ντους έκανε νερό και τό παράθυρο δεν είχε καθόλου θεα. Έλπίζα πως, τουλάχιστον, δέ θα μου έπ-τοσαν πολλά λεφτά για νοίκι...

Όταν έμεινα μόνος, γούθηκα, τηλεφώνησα να μου στείλουν μία μπανάνα ούσις και λίγο κι' έβανα ένα γούτο. Όση ώρα κράτησε αυ-τό, ήμουν καλά, μα μόλις ξαναγί-ρισα στην κάμαρα άσχετα πάλι να ιδρώσω.

—Η διεύθυνσι σας πληροφορεί πως οι φλόγες είναι αληθινές... Έκκενώστε την αίθουσα χωρίς πανικό!...

Ήπα ένα ποτήρι ούισκι. Καί, καθώς έτοιμαζόμουν να ξαναπάω για ντους, κάποιος χτύπησε την πόρτα μου. Τούλιξα μια πετσέτα γύ-ρω άπ' τούς γοφούς μου και πήγα ν' άνοιξω.

Ένας άντρας ψηλός, χοντρος, με κόκκινο πρόσωπο—που μωρίς από μακρινά άστυνομικούς—μ' έ-σποφξε μέσα στην κάμαρα, μπήκε κι' αυτός κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

—Λέγεσθε Μπράντον; με ρώ-τησε με βαρύνη φωνή.

—Ναι. Τι τρέχει;

—Έδωγα τό πορτοφόλι του και μωδίδε την ταυτότητά του.

—Ασχαύλακας Κάντυ, της Ά-σφαλίας, μου είπε. Ξέρετε τό Τζακ Σέπεύ;

—Ένοψα μία άνατογιόλα άνησυ-χίας. Δέ θα ήταν ή πρώτη φορά που ό Τζακ θάγε ίστούρις με την άστυνομία! Πριν από έξη μήνες, είχε πανούσει με μία γροθιά του το ματι ενός άστυνομικού και τόν εί-χαν ελίσσει δέκα μέρες στη φυλα-κή. Καί, τρεις μήνες νωρίτερα, εί-χε πληροφορία 25 δολλλάρια πρόστιμο, γιατί χτύπησε ένα τροχονόμο.

Ήταν μεγάλος έχθρός της ά-στυνομίας.

—Ναι, τότε έξω, άπάντησα. Τού σιμίδανει τίποτα.

—Μάλλον... πρόφερε ό Κάντυ.

—Έβγαλε άπ' την τσέπη του μία τσιζλα, έσπασε τό γαστή της και την έβρασε στο στόμα του.

—Μπορείτε να τόν άναγνωρίσε-τε; ρώτησε.

Η λέξι αύτη μ' έκανε να τινα-χτώ, τρομαγμένος.

—Έπλαθε κανένα δυστύχημα;

—Πήθανε, είπε έξω ό Κάντυ. Ντυθήτε γούγορα. Έχω κάτο έν' αυτοκίνητο. Σας περιμένει ό ύπα-στινομός.

Τόν ζήτησα, σαν χαμένος.

—Πήθανε... μουσμούρισε. Μά πφ...

Ό Κάντυ άνασώχισε τούς ό-μους του.

—Θα σας τό πη ό ύπαστυνομός. Κάντε γούγορα! Δεν τού άρεσει να περιμένει.

Φόρεσα διαστικά ένα πουκάμισο κι' ένα πανταλόνι, χτενίστηκα και κάθησα στο κοβάτι, για να φο-ρέσω καλύτερα και παπούτσια. Τα νείσα μου τρέμανε έλαφρά.

Ό Τζακ κι' εγώ δεν ήμαστε νό-μο συνάταροι, αλλά και καλοί φί-λοι. Ήξερα πως άγαπούσε πάντα με πάθος τη ζωή κι' άπολάμβανε κάθε ώρα της, κάθε στιγμή της, πολύ καλύτερα από μένα. Άσχο-λεμόμουν τόσο να τόν φανταστώ θεαμένο.

Από τό φόρος τα παπούτσια μου, έβαλα άλλο ένα ποτήρι ούισκι. Τό ήπα άνάγκη.

—Θα πίντε κάτι μαζί μου; πρό-τεινα στόν Κάντυ.

Αίστασε, πέρασε τη γλώσσα του πάνω άπ' τα χοντροά χείλη του, πά-λεψε λίγο με τη συνείδησι του και τή νίκησε.

—Δέ λέω όχι... άπάντησε. Δέν είμαι της ύποσεσίας, αύτη την ώ-ρα...

Τού γέμισα έξέλιλο τό ποτήρι και τό άδειασε ως την τελευταία

στάλα. Τ' άφισε ύστερα, φούσκωσε τα μάγουλά του και χτύπησε το στήθος του με τις γροθιές του, σαν γοβάλας.

— Πάμε, είπε. 'Ο κύριος ύπα-
στυνόμος θυμώνει, όταν τον άφί-
νουμε να περιμένει.

Κατεβήκαμε με το άσανσέρ.
Καθώς διασχίζαμε το γάλλο, είδα
πώς ο ύπάλληλος με κτύπησε μ' ά-
νοιχτό το στόμα και με γουρλωμέ-
να μάτια. Το ίδιο κι' ο γκρουή.
Σίγουρα, θα φαντάζονταν πως με
είχε πιάσει ή άστυνομία.

Κοντά στην πόρτα, δυό γέροι
κύριοι, με άσπρα φανελλένια παν-
τελόνια, καθόνταν σε δυό ψάθινες
πολυθρόνες. Με κτύπησαν κι' εκεί-
νοι σαν περιεργο ζώο. Καθώς περ-
νούσαμε από μπροστά τους, άκου-
σα τον ένα να μονομιούζει:

— Αυτός ο ψήλος πρέπει νάνα
άστυνομικός. Κάθω με το κεφάλι μου!

— Εν' αυτόζινητο μάζε ποίμενε
άπ' έξω. 'Ο Κάντυ καθήσε στο βα-
λάν κι' εγώ δίπλα του. Ξεκινησί-
με. 'Ο Κάντυ οδηγούσε γρήγορα,
προσπαθώντας ν' άποφεύγει τους
πολυσύναστους δρόμους.

— Πού τον οδηγούσε; ρώτησα
Ξαφνικά.

— Στο Μπέν-Μπίτς, μου έξη-
γησε ο Κάντυ μασώντας την τσί-
γλα του. Τράχουν εκεί κάμποσα
παβιγιόν που νουιάζονται στους
λοιόμενους.

Άφου διάτασα λίγο, έκανα την
ερώτησι πού μου βόλκεγε τή χείλη,
άπ' όπου έβιαθα το θάνατο του
Τζάκ.

— Τι έπαθε; Συγκοπή;
'Ο Κάντυ πάτησε το κουμπί της
σειρήνας, γιατί μία Κάντλιν προ-
σπαθούσε να τον προσπεράσει. 'Ο
άλλος σωφεί έκοψε άμέσως γαύ
τητα. 'Ο Κάντυ γύρισε, τον άγοι-
κούταξε και πάτησε γαυία.

— Τον δολοφονήσανε, άπάντησε
λαζονικά.

Έμεινα άμίλητος, άκίνητος. με
τά χέρια μου σφιγμένα άνάμεσα
στά γόνατά μου. Κτύπησα άσηρη-
μένως μπροστά μου, στο κενό, κι'
άκουγα τον Κάντυ να σιγοτρανου-
δάει.

Σε πέντε λεπτά είχαμε φτάσει
στην παραλία. 'Ο Κάντυ άκολούθη-
σε το φαρόν δουλεδάτο, δίπλα
στη θάλασσα. Είδα έπτελούς μία
σειρά από παβιγιόν, άσπρα και
κόκκινα, κι' ένα μικρό χώρο για
το παρκάρισμα των αυτοκινήτων.

Κάμποσι φοινίκες σχιάζανε τή
παβιγιόν. Στην πλάς ήταν στιμέ-
νες πολύχρωμες όμπρελες.

Τέσσερα άστυνομικά αυτοκίνη-
τα στάθμευαν στην άκρη του δρό-
μου.

Κοντά στα παβιγιόν, είδα μαζε-
μένα καμιά διακοσμία άτομα, τή
περισσότερα με μαγιώ του μπά-
νιου.

Στό χώρο παρκάριατος δοι-
σκόταν ή Μπουζ που είγαμε άγο-
ράσει ο Τζάκ κι' εγώ «σε τιμή εύ-
καιρίας» και πού πληρώνανε άκόμη
τις δόσεις της.

Άνοιξαμε δρόμο άνάμεσα στάν
κόσμιο, αού με κτύπησε περίεργα.
Καθώς πλησιάζαμε στα παβιγιόν,
ο Κάντυ μου έξηγησε:

— Αυτός έζει, ο κοντός, είναι
ο ύπαστυνόμος Ράγκιν.

Έκείνος μάζε είδε και προσώθη-
σε προς το μέρος μας. Ήταν ένα
κεφάλι κοντύστες από τον Κάντυ,
σχεδόν σαρανταπεντάρες, και φο-
ρούσε ένα έλαφρό γκαζόν κοστου-
μι και μία λίγο στοαθή ορεομπι-
κα. Είχε τραγικά φυσιογνωμία, μά-
τια γαυία και φουσκωμένα, γέλια
πολύ λεπτά, μαλλιά ψαρά στούς
κροτάφους και κομμένα κοντά.

Ήταν κομψός, περιποιημένος
και σκλήρος σαν πέτρα.

— 'Ο κύριος είναι ο Λιού Μπρά-
ντον, που έξηγησε ο Κάντυ.

'Ο Ράγκιν με κτύπησε με μία
ματιά διαπεραστική. Έβγαλε ή-
στερα άπ' την τσέπη του ένα χαρτί

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΞΕΘΩΡΙΑΣΜΕΝΟ ΠΑΛΤΟ

Υπό του Εύαγγελικού 'Ιεροκλήρκους ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Στή Βόρειο 'Ιταλία, υπάρχει ή
γνωστή για το κυρτό της κωδωνο-
στάσιο πόλις της Πίζας. Έκει ύ-
πάρχει ένα νεκροταφείο. Σ' ένα από
τους τοίχους υπάρχει μία εικόνα
που παριστάνει την έχατη κρίσι.
'Ο ζωγράφος, έμπνευσθηκε από την
φαντασία του μαζί με το διάδασμα
του κε' κεφαλαίου του Εύαγγελίου
του Ματθαίου.

Η ζωγραφιά αυτή, παρίστανε την
Παναγία με τον Χριστό, καθημένους
στο κέντρο με τους δώδεκα 'Απο-
στόλους δεξιά κι' άριστερά τους
μαζί με έξι ιπταμένους στον άέρα
από πάνω τους. Δυό άλλοι — κα-
πως παράξενα ύποκείμενα — φε-
ρουν τις σάλπιγγές τους. Μάζε
άνθρώπων βγήκαν από τους τάφους
των και στέκονται, άλλοι μόνι στ'
άριστερά κι' άλλοι στα δεξιά. Άλ-
λοι πάλι δέν τή κατάφεραν να έλευ-
θερωθούν από τους τάφους των.
Τους βλέπεις μισούς μέσα στο χώ-
μα και μισούς έξω. Δεν φαίνονται
όμως σαν φαντάσματα, παρά τό με-
ρικό τους κατώθισμα από τή μητέρα
γη. Υπάρχουν πάνω τους τρεις αν-
θρώποι με ότερά. Οι δύο βαστούν
γυμνά σπαθία. Και τή κάνουν οι
φτερωτοί αούτοι άνθρωποι; Χωρίζουν
τους ανθρώπους σε δυό παρατάξεις.

Παρατηρείται μία τρομερή σύγκυ-
σις. Μερικοί πού άνηκαν στα δε-
ξιά, βρέθηκαν στ' άριστερά, κι' έ-
τσι μεταφέρονται εκεί που πρέπει
να βρίσκονται. Νά κι' ένας μοναχός
άνάμεσα σ' αούτους. Μόνος μισός
κατώθισμα να βγή από τον τάφο.

Βρίσκεται στα δεξιά. Άλλ' ένας ά-
πό τους φτερωτούς άγγέλους τον
άπτάει από τό κεφάλι και τον
σπρώχνει προς τ' άριστερά, όπου
προφανώς πρόκειται να καταταγής
με άποκλήρους τής ζωής, με τους
άμστωλούς. Σάν να έμοιάζε τον
Λούθηρο, ο μοναχός αούτος... Σκό-
πιμα βέβαια, αού ο ζωγράφος, ή-
ταν Ρωμαιοκαθολικός.

Τό βασικό δίδωγμα είναι ένα:
"Ότι θα διαιβευθόν οι άνθρωποι από
τον Θεόν στο τέλος του δρόμου τής
ζωής των κατά την έχατη κρίσι,
σε δυό τάξεις: σ' εκείνους που θα
τοποθετηθούν στα δεξιά, κι' εκεί-
νους που θα τοποθετηθούν στ' άρι-
στερά. Οι μόνι εκ δεξιών θ' άπολύ-
σονται ζωνν αιώνιων, την ζώνη του
Θεού, οι δέ εκ άριστερών, θα ρι-
φθούν εις τό πυρ, τό εξώτερο, στή
συντροφία του διαβόλου.

Ποία είναι ή βάσις τής κρίσεως;
Ποιό τό κριτήριο πού θα πάλι ο έ-
νας και πού ο άλλος; Είναι φανε-
ρό ότι ο Θεός δέν πρόκειται να μάς
κρίνει σύμφωνα με τή γνώσι μας γι'
Αυτόν, ούτε κατά την έν τή ζωή κι-
θείσαν όψημν, ή περιουσίαν, αλλά
σύμφωνα με την έκφρασι τής πίστε-
ως μας στον Χριστό με έργα στούς
συνανθρώπους μας. Δέν πρόκειται
περί άπλής φιλανθρωπίας, αλλά πε-
ρί φιλανθρωπίας πού είναι τό ά-
παύσασμα, τό αποτέλεσμα τής έν
Χριστώ πίστεως μας. Δέν μπορείς
να φέρεσαι σαν Θεός και να πι-
στεύεις σαν διαβόλος.

Δέν μάς λέγει τίποτε ο Κύριος
περί τής πίστεως ή τής απιστίας
των κρινόμενων. Τίποτε για τό
δόγμα στο όποιο άνήκουν. Και ό-
μως τό δόγμα ύπονείται. Κάμνο-
μεν ό,τι είμαστε. Δεν γινόμεστε
ό,τι κάμνουμε. Τό είναι προηγουί-
της έκφράσεως. 'Ο πίθκος δέν ύπ-
νεται άνθρωπος με την μίσην ώρι-
σμένων ανθρώπων κινήσεων.

Πρόκειται για εκείνους πού δια-
τείνονται πίστιν χωρίς να την έκ-
φράζουν σ' έργα και για εκείνους πού
έχουν και πίστι και έργα. Θάθελα
για την αναλυτική μελέτη τής σχέ-
σεως τής πίστεως και των έργων
να παραρτώμω τους άναγνώστες
μου στην τρίτομο μελέτη μου επί
τής επιστολής του 'Ιακώβου πού
παίρνει πάνω από χίλιες σελίδες.
Οι τίτλοι των τριών τόμων είναι

«Τό Έργον τής Πίστεως», «'Ο Κά-
πος τής 'Αγάπης», και «'Η Υπομέ-
νη τής 'Ελπίδος». Μπορείτε να τή
προμηθευθήτε τή βιβλία αούτα από
τον 'Εκδοτικό Όικον «'Ο Λόγος»
Έμμαν. Μπενάκη, 28 Αθήναι 142.

Σ' εκείνους πού είχαν όμολογίαν
άκολουθουμένη από πράξεις, ο Χρι-
στός θα πη, «Δεύτε - έλατε». Σε
εκείνους πού είχαν μόνον όμολογία
στόματος, θα πη, «Πορεύεσθε -
φύγετε, πηγαίνετε». Τον Παράδεισο
τόν είχαν για βέβαιο οι ύποκριται
αούτοι στο στόματος και κατέληξαν
στην κόλασι. Κι' εκείνοι πού άδору-
δα έπλησαν τις πληγές των συναν-
θρώπων των, θ' άνακαλύψουν πώς
ό,τι έκαναν, σαν να τό έκαναν για
τον Χριστόν.

Δέν είναι σπουδαίο, πόσο σύ δο-
λογοίς τον Θεόν, αλλά πόσους κά-
μνεις να Τόν δοξολογούν, χωρίς
στις πράξεις σου. Αί προσευχάι
σου, δέν άξίζουν, άν δέν κάμνεις
τους άλλους να θέλουν να προσε-
υχηθούν, γιατί βλέπουν την έκφρασι
τής αγνότητός σου. Δέν είναι ή νο-
μιζόμενη μετά του Θεού σχέσις μας
πού είναι τό σπουδαίο πράγμα, αλ-
λά οι σχέσεις πού συνάπτουν οι άλ-
λοι με τον Θεόν, χωρίς στή δικιά
μας τή ζωή.

'Ο Μαρτίνος Τούρς ήταν ένας
Ρωμικός στρατιώτης. Ήταν Χρι-
στιανός. Μία χειμωνιάτικη μέρα,
μπαινόντας σε μία πόλι, συνήντη-
σε ένα ζητιάνο, πού τον σταμάτησε για
να ζητιανεύη. 'Ο Μαρτίνος δέν εί-
χε χρήματα. 'Ο ζητιάνος τουρτούρι-
ζε από τό κρύο. Έχασε τό χρώμα
του. 'Ο Μαρτίνος του έδωσε ό,τι εί-
χε. Έβγαλε τό στρατιωτικό του
παλτό — παλαιό και ξεθωριασμένο
έως όταν, τό έκοψε στή μέση και
έδωσε τό μισό στον ζητιάνο. Έκει-
νο τό βράδυ ο Μαρτίνος άνείρεται.
Είσε στον ύπνο του τής ούρά-
νιες μονές και τους άγγέλους με
τον Χριστό στή μέση. 'Ο Χριστός
φορούσε μισό παλτό Ρωμαίου στρα-
τιώτου. Ένας από τους άγγέλους
ρώτησε τον Χριστόν: «Κύριε, γιατί
φοράς αούτό τό ξεθωριασμένο, σχι-
σμένο παλτό; Ποίος σου τό έδωσε»;
Κι' ο Χριστός απήντησε: «'Ο δου-
λος μου Μαρτίνος, μου τό έδωσε».

Άς τον μιμηθούμε.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

'Ο έπιθυμών να λάβη ένα τεύχος
με την σειράν των άρθρων «Τό
Κήρυγμα τής Κυριακής» όλο-
κλήρου του προηγουμένου μηνός ή
δωρεάν την καινήν Διαθήκην εις ά-
πλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς
μάς γράψη στην διεύθυνσι: Δημο-
σιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμ-
ματοβούρις 387, Αθήνας.

100% ΡΙΖΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ή όποιαδήποτε δερματική
τελεία. ΑΝΔΡΑΝΑ - ΨΕΥΔΟΝΥΜΑ
είμαστε άδυναμίστοι,
μοναχικοί από Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΙΩΣΗ

ΠΑΝΑΛΕΞ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΑΣΕΝΤΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΑΙ ΔΡΕΑΝ

ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΑΤΙΣ

και με τ'όδεξ.

— Έσείς τό στείλατε αούτό; με
ρώτησε.

Έβριξα μία ματιά στο χαρτί.
Ήταν τό τηλεγράφημά μου, πού
προειδοποιούσε τό Τζάκ ότι θα ροζό-
μωνα κι' εγώ στο Σαιν-Ραφαέλ.

— Ναι, εγώ, άπάντησα.

— Ήταν φίλος σας;

— Ήμαστε συνταίριοι.

'Ο Ράγκιν με κτύπησε, τρίβον-
τας τό πηγούνι του.

— Πάμε να του ρίξετε μία μα-
τιά, είπε έπιτέλους. Ύστερα θά
κουνεντιάζουμε.

Μ' έπιασε άπ' τό χέρι και με
πήγε σ' ένα άπ' τά παβιγιόν.

Αν ό άστυνομικός με πολιτικά
πουντοράνε άπ' έξω τή παράθυ-
ρα, ψάχνοντας για άποτυπώματα.

Ένας γέρος, άδύνατος, καθόταν
σ' ένα τραπέζακι, με μία μαύρη
τσάντα πάνω στα πόδια του, και
σμιπλήρωνε ένα κίτρινο έντυπο.

Μά δέν πρόσεξα κανένα άπ' αού-
τούς. Τράβηξε άμέσως τή ματιά
μου ο Τζάκ, πού κειτόταν χάμω,
κοντά σ' ένα τινάβινο-κορεβάτι.

Ήταν σμυιασμένος, σε τέτοια
στάσι σαν να προσπαθούσε να ξε-
φύγει από κάποιον, την ώρα πού
πέθανε... Φορούσε μονάχα ένα παν-
τελονάκι του μπάνιου.

Στό δεξί μου μελίγγι του ύπνοχε
μία μικρή τούφα, κόκκινη και με-
λανιασμένη. Ή σάρκα ήταν κορ-
μένη, γυαύη της. Δέν είχε τρέξει
πολύ έλαφίο αίμα. Ένα λεπτό
κόκκινο ούακι.

Τό πρόσωπό του διατηρούσε ά-
κόμα μία τρομακτική έκφρασι.

'Ο Ράγκιν, με την παγωμένη
ματιά του καρφωμένη πάντα πάνω
μου, με ρώτησε, χωρίς ν' αλλάξει
τόν τόνο τής φωνής του:

— Αούτος είναι;

— Ναι.

— Πολύ καλά.

Στόαφικε ύστερα στον καθισμέ-
νο γέρο και τον ρώτησε:

— Τελειώσατε, γιατρέ;

— Σχεδόν... 'Ο δολοφόνος έ-
χανε άρσενική τή δουλειά του, σαν
επαγγελματίας. Πιστεύω πως με-
ταχειρίσθηκε ένα όργανο μυτερό,
σαν σουβλί. Και ήξερε πού άνοι-
θως έπρεπε να χτυπήσει. Δέ χρειά-
στηκε να δάλη δύναμη. Τό θύμα έ-
μεινε στον τόπο. Τρολογίζω πώς
πέθανε, έδώ και μία ώρα.

'Ο Ράγκιν κούνησε τό κεφάλι
του.

— Όταν τελειώσετε, φροντίστε
να τον πάρουν από δω, είπε στον
ιατροδικαστή.

Ύστερα στοάφικε σε μένα και
πρόσθεσε:

— Πάμε να φύγουμε.

Βγήκε έξω στον ήλιο. Έγνεψε
στον Κάντυ να πλησιάσει.

— Πηγαίνω με τό Μπράντον
στο Ξενοδοχείο του, είπε. Θάβή
σε λίγο ο Χιούστον, με έπιστάσεις.

'Ο γιατρός λέει πως τό άλλο του
έγκληματος θά ήταν ένα σουβλί.
Βάλτε τους να ψάξουν να τό βρου-
νε. Ίσως να τό πέταξε κάποιον ο
δολοφόνος.

Κτύπησε τό χονσό ρολόι του.

— Έλάτε να με βοηθή στο γρα-
φείο στο 2½.

Μουγνεψε με τόν άκολουθήσω.
κι' άπομαζεύθηκα, διασχίζοντας τό
πλήθος σαν να μην ύπνοχε.

— Ή Μπουζ είναι δική μας.
του είπα. Τού Σέπευ και δική μου.
Τή χρησιμοποιούσε ο συνταίριος
μου, όσο έμεινε έδώ.

'Ο Ράγκιν σταμάτησε, κτύπησε
τή Μπουζ και κάλισε μ' ένα νόη-
μα ένα άπ' τους άνδρες του.

— Πέστε στον άρχιπάλακα Κά-
ντυ, ότι αούτή ή Μπουζ είναι τ' αυ-
τοκίνητο του Σέπευ. Ψάξτε το κα-
λά και πάστε τή άποτυπώματα.

Όταν τελειώσατε, πηγαίνετε
στο Ξενοδοχείο «Αντέφυ» και ά-
ρίστε τό εκεί άπ' έξω.

— Εύχαριστώ πολύ, είπα.

'Ο Ράγκιν ανέθηκε σ' ένα ά-
στυνομικό αυτοκίνητο και κάθισε
πίσω. Τόν άκολούθησα κι' εγώ.

— Ξενοδοχείο «Αντέφυ», είπε
στο σωφεί. Και μιν τρέχετε πο-
λύ. Έχουμε να κουνεντιάζουμε.

Έβγαλε ένα ποίρο, τ' άναψε,
ρούφησε τόν καπνό και τον έβγαλε
αγία-αγία άπ' τά λεπτά ρουθούνια
του.

— Άς άρχίσουμε, λοιπόν, είπε.
Ποίος είσαστε; Γιατί ήρθατε έδώ;
Θέλω να μου τή πείτε όλα, λεπτο-
μερώς. Με την ήσυχία σας, διως.
Δέ διακόμαστε.

Αναψα τσιγάρο, σκέφθηκα ένα
λεπτό κι' άρχισα ύστερα να μιλάω.
Τού έξηγησα πώς ο Σέπευ κι' ε-
γώ διατηρούσαμε στο Σαιν Φαν-
σισκο, έδώ και 5 χρόνια, ένα ιδι-
οιτικό άστυνομικό πρακτορείο, πού
πήγαινε καλά.

— Πήγα για τρεις δδομάδες
στη Ν. Τόοκν, για μία υπόθεσι, έ-
νώ ο Σέπευ άσολείτο με τό πρα-
κτορείο. Ένώ ήμουν λοιπόν εκεί,
πήρα ένα τηλεγράφημά του, πού
μου έπαινε νάβόθ τό ταχύτερο έ-
δώ, στο Σαιν Ραφαέλ. Είχε άνα-
λάβει, μου είπε, μία πολύ σπου-
δαία υπόθεσι, πού θά βγάλαμε ένα
σωρό λεφτά.

Μία κι' είχα τελειώσει λοιπόν
πιά την δουλειά μου στή Νέα
Τόοκν, πήρα άμέσως τό αεροπλά-
νο για τό Λος Άντζελες, κι' από
κει ήρθα με τό τσολινο, σημερα τό
πρωί στις 11½. Πήγα στο Ξενοδο-
χείο, όπου μου είχε κοιτάσει κά-
μαρα ο Σέπευ. Μου είπαν πώς είχε
βγή έξω. Μόλις είχα κάνει ένα
ντους, ήθελε και με έήτησε ο άρχι-
ψάλας Κάντυ... Αούτα μονάχα
έξω να σας πώ.

Δε σας καθόρισε ο συνταίριος
σας για πού να υποθέσι έπρόκειτο;

— Όχι. 'Ο Τζάκ έγραψε σπά-
νια. Φαντάζομαι πως σκέφθηκε ό-
τι θά μου έξηγουόσε καλύτερα τή
πράματα προφορικά, παρά με
άλληλογράφια.

'Ο Ράγκιν σκέφθηκε μία στιγμή
κι' ύστερα ρώτησε:

— Έχετε πάνω σας την επαγ-
γεμιατική σας άδεια;

Τουδωσα τό πορτοφόλι μου. Έ-
ξέτασε γρήγορα τό περιεχόμενό
του και μου τό επέστρεψε.

— Δέν έχετε λοιπόν ιδέα για
τον πελάτη πού μπορεί να είχε, έ-
δώ, ούτε για την υπόθεσι, πού θ'
αναλάβαινε; με ρώτησε πάλι.

— Όχι, δυστυχώς.

Μουρμούξε μία διαπεραστική μα-
τιά:

— Άν τό ξέρατε, θά μου τό
λέγατε:

— Ασφαλώς. Άφου όμως τό ά-
γνώθ, δέν ύπνοχει ζητήμα.

Έξωσε τό μάγουλό του, με τή
ματία υσούχλειστα.

— Πιστεύετε να κούτησε σημε-
ιώσεις γι' αούτη την υπόθεσι... να
έτοιμάσε καμιά άναφορά;

— Μπ, δέν τό φαντάζομαι. Δέν
τά πολυκατάφερα στο γράμμα.
Έοχαλμάσατε πάντα μαζί κι' εγώ-
α εγώ τις έκόθεσις και τις άνα-
φορές.

— 'Ο ύπαστυνόμος πέρασε τό ποί-
ρο του στην άλλη πλευρά του στο-
μάτός του.

— Γιατί πήγατε στή Ν. Τόοκν,
άφου τό γραφείο σας, βρίσκεται
στο Σαιν Φανσισκο; ρώτησε.

— Επρόκειτο για κάποιο παλιό
μας πελάτη. Ήθελε μία έξυπνότη-
τησι.

— 'Ο Σέπευ έπίσης βρισκόταν
λίγο μακριά άπ' τον τομέα του.
Λετέ ν' ανέλαβε κι' αούτος να έξυ-
πησέτη κανένα παλιό πελάτη;

— Πιθανόν... Μά δέν έξω να
έγκρασταθήνε κανείς έδώ.

— Πιστεύετε να τον σκοτώσανε,
γιατί άνακάλεσε κατι, ενώ έκανε
τήν έύναά του;

— Αίσια. Ουμώμονν πως ο ύπά-
λληλος του Ξενοδοχείου μου είχε πύ

Δεξιόχειρις
Πάρτυ
Χοροί

Κομψές τουαλέτες
Αστραφτερά κομμήματα
Έντεχνο μακιγιάζ...

Όλο δείχνουν ότι ξεδεύθηκε πολύ χρήμα ή στήν κα-
λύτερη περίπτωση ότι υπάρχει καλό γούστο.
Καλά και άποραίτητα και τή δυό, αλλά όχι άπακλει-
στικά δικά σας.

Ποιό είναι τό προσωπικό, τό άπόλυτα δικό σας, πού
δά σας ξεχωρίζει;

Η Όμορφιά σας! Κανείς δέν μπορεί να σας την
προσφέρει. Κι' άν την χάσετε, δέν είναι βολικό να την
ξαναποκτήσετε με όλα τή πλούτη του κόσμου.

Και ή βάσις τής Όμορφιάς; τό καθαρό, τό
φρέσκο δέρμα, πού έλκύει τή δλεμματα και
γοητεύει την άψη.

Τό δροσερό, νεανικό πρόσωπο, ο λετός, άλο-
βάστρινος λοιμός, τή άπαλό, λευκά χέρια τραβούν
τόν θαυμασμό άπειρες φορές περισσότερο από τό
φανταχτερό στολίδια. Και δέν χρειάζονται παρά
μόνο την δική σας φροντίδα. Φροντίδα
προσεχτική, όχι όμως κουραστική.

Νά είναι ώρα! Αούτό έπιθυμεί αούτή την
εποχή κάθε γυναίκα. Άπό την νεαρή, πού ντυ-
μπαύρεται και θέλει να καταπλήξει, ως την ώριμη,
πού την βασανίζει ή ύποψις ότι δέν την βρίσκουν
πιά έλκυστική, ότι φαίνεται ο χρόνος, πού πέ-
ρασε, έπάνω της.

Άλλά αούτή την εποχή άκρίβως τό δέρμα
ταλαιπωρείται εξαιρετικά. Άπό τή μία τό ξε-
νύχτια μέσα στην βρεαία άτμόσφαιρα του κλει-
στού χώρου. Άπό την άλλη τό έντονο μακι-
γιάζ, πού άπαιτεί ή νυχτερινή εμφάνισι.

Πώς δά τή κατορθώσει ή λεπτή, ή ευαίσθητη
γυναίκα έπιδερμίδα να βγή άθικτη άπ'
αούτον τον φαύλο κύκλο τής πολλήλης τα-
λαιπωρίας;

Μόνον ένα μέσον ύπάρχει: Η Φυλλίς!

Άς μάς έπιτραπή, λοιπόν, να δώσουμε
άρισμένες οδηγίες για την χρήση των έπι-
στημονικών προϊόντων Φυλλίς των ειδι-
κών στην συγκεκριμένη περίπτωση.

Μερικές ώρες ή και ήμέρες, άν
είναι δυνατόν, πριν από την ένδι-
αφέρουσα εμφάνισι: Μία κόουρα με
Creme Φυλλίς. Τά συστατικά τής ειδικά
διαλεμμένα και σε σύνθεσι επιστημονικά
μελετημένα δά πλουτίσαν τό άφύστω-
μένο δέρμα με άγίες χυμούς και δά τονά-
σουν τους ιστούς του.

Πριν από τό μακιγιάζ: Μία έπα-
λειψη με Neige Φυλλίς άπ' ενός δά
συσφίγει τους άνοικτούς πόρους και δέν
δά έπιτρέψει να εισχωρήσι τίποτε βλα-
βερό στο δέρμα, άπ' έτέρου δά κάνει
την έπιδερμίδα λεία και δά δώσει στο
μακιγιάζ γοητευτική λάμψη.

Στήν έπιστροφή: Ντεμακιγιά-
ρισμα με Mousse Φυλλίς. Όσο κου-
ρασμένη κι' άν είσδε, μιν τό παραλεί-
πετε. Σκεφθείτε εκείνη την στιγμή ότι
στην αύριανή συγκέντρωση μπορεί να
φορέσετε άλλη τουαλέτα, τό δέρμα σας
όμως είναι άδύνατον να τό αλλάξετε. Α-
παλλάξτε τό άμέσως από τό μακιγιάζ.

Έ

διότι ο Τζακ βγήκε μαζί με μια γυναίκα...

— Δεν ξέρω, απάντησα. Μου είπαν στο ξενοδοχείο ότι πέρασε και τον πήρε κάποια από εκεί... Ήταν γυναίκα, ο μακροχρόνιος, είχε αυτό το ελάττωμα. Μπορούσε να παρατήρησε τη δουλειά του, αν συναντούσε μια ενδιαφέρουσα μικρούλα!... Κάτι τέτοιο θα συνέβη και στην περίπτωση αυτή. Ο σύζυγος θα 'ε αναλάβει και θα εκδικηθόταν...

— Βέβαια, διότι αυτά είναι απλές υποθέσεις μου. Μα ξέρω σε τι υπηρέτησε τον δάσκαλο οι γυναίκες, ο δόξος του Τζακ!

— Ο Ράνβιν έκανε μια γκομπότσα. — Κυνήγισε και παντρεύτηκε; ονόμαζε...

— Δεν τον ένοιαζε τι ήταν... φτάνει να του άρεσαν. Μή νομίζετε πως θέλω να τον κατηγορήσω; Ήταν ο καλύτερος φίλος μου...

ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΣΚΙΤΣΑ ΣΑΝ ΑΥΤΟ

που έγινε από νεαρή μοδίστριά μας έπειτα από σύντομη σπουδή. Θα το πετύχετε χωρίς κόπο, αρκεί να το θελήσετε, με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε, όποια και αν είναι η ηλικία σας. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας χωρίς καμιάν ό. ποχρώση σας. — Αν επιθυμείτε ή αν μένετε σ' επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε εικονογραφημένο με έργο μοδίστρου μας ενα ντυτικό σχέδιο, με κάθε πληροφορία.

Προσέξτε τη χάρη και την απλότητα εκτέλεσής του σκίτσου αυτού.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ Πανεπιστημίου 10 - Τηλ. 623-880 ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΕΙΣ

ΕΙΔΙΚΑΙ Θεραπεία: ΡΥΤΙΔΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ ΠΑΧΥΔΑΡΜΕΝ ΤΡΥΧΟΠΩΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤ. ΚΑΛΛΟΝΗΣ Constant

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 ΤΗΛ 236-396

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Δέχεται καθ' έγκληση 9-3. Τα α-πογεύματα μόνον επί συνεντεύξε- Χαρλάου Τριπόλεως 113. - Τηλ. 613-610 - Οικία 710-752.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ Δέχεται Βηλαρόβ 7 (πλατ. 'Αγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) - π.μ. και 4-8 μ.μ. - Τηλ. 525-387.

— αλλά άφριζα κάποτε, βλέποντας να τα παρατάει όλα στη μέση, για να κυνηγήσει μια όμορφη γυναίκα. — Πολύ σπάνια όστόσο ένας ά-πατημένος σύζυγος μεταχειρίζεται για όλο εκδίκησης ένα σουβλί! Αυτό είναι δουλειά επαγγελματία φρονιά.

— Ίσως να ήταν επαγγελματίας φρονιάς, ο σύζυγος! Μήπως ά-ναφύεται στα δελτία σας κανείς εργαλειακά, που να συνήθισε να χρησιμοποιεί σουβλί;

— Ο Ράνβιν έγενε άρνητικά. — Δεν ξέρω κανένα τέτοιο. Σ' αυτή την πόλ, όμως υπάχουν λο-γιών-λογίων επικίνδυνος τυποί...

— Τίναξε τη στάχτη του ποίρου του και προσέθεσε:

— Μήπως μπορείτε να μάς πλη-ροποιήσετε για την υπόθεση που άπασχολούσε το συντοφά σας, τό-ωα τελευταία; Πρώτα απ' όλα, πρέπει να δειπωθεί πως η υπόθε-ση αυτή δεν έχει καμιά σχέση με το θάνατό του.

— Δεν είμαι σε θέση να σας δώσω καμιά πληροφορία... εκτός αν βοη-θήσετε σημειώσετε στην καμιά του, άπαιτησα.

— Μα έλεγα νύμματα, σαν πλανό-διος κομπογιαννίτης.

— Έπρεπε να δειπωθεί πως ο πε-λάτης του Τζακ δεν είχε την πα-ραμοχλή της δουλειάς του, που άφισσε τον Ράνβιν να έλ-ε-ση πως θα μπορούσα να μάθω τ' όνο-μά του. Ίσως να τύξε ο 'Έλλη, ή δακτυλογράφος μας, στο 'Σύν Φρανκισκό. Μα δεν ήταν τόσο βό-θαιο...

— Ο Ράνβιν έσυνψε μπροστά και έλεγε στο σωφό:

— Πατήστε γράζι τώρα. Τελε-ώσαμε την κονβέντα μας.

— Πέντε λεπτά αργότερα, τ' αυτο-κίνητο σταματούσε μπροστά στο ξενοδοχείο.

— Δέσφισα το χόλλ, μαζί με το Ράνβιν, και πλησίασαμε τον υπά-λληλο της υποδοχής, που μάς κήτα-ξε με γορλωμένα μάτια, ενώ το πορτοφύλι του τρεμούλαζε...

— Οι δυο γέροι κύριοι με το άσπρο αγγελίλιό παντελόνι είχαν τώρα στη συντοφία τους και τις γυναί-κες τους. Κάθονταν οι τέσσε-ρες άκρητοι, με τα μάτια κορφο-μένα πάνω μας και τ' αυτιά τους τεκτονίμα.

— Ο Ράνβιν ήφωσε τη φωνή του για να είναι βέβαιος πως θα τον άκούγαμε.

— Πάμε να μιλήσουμε σε μια γωνιά, όπου δεν θα μάς άνοχλουν οι άδύκοιτοι, έλεγε.

— Μα βέβαια, κύριε άστρονόμε! τρανίσε ο υπάλληλος.

— Μας άδήςσσε σ' ένα μικρό γου-αείο και ονόησε:

— Συμβάινει τίποτα;...

— Όχι, όχι, τον καθήσυχασε ο Ράνβιν. Πώς λέγεστε;

— Έντοιν Μπουόρε.

— Λοιπόν, κύριε Μπουόρε, ποιά ώρα βγήκε ο Σέπευ;

— Κατά τις 10½.

— Ήταν μαζί του μια γυναίκα;

— Ναι, 'Ηθε πρώτα και τον έζητησε, στο γραφείο. 'Ενός μού μιλούσε, βγήκε απ' το άσανσέρ ο κ. Σέπευ, την είδε και την πλησί-σε άμέσως.

— Σας είχε δώσει τ' όνομά της;

— Όχι. 'Ηθε ο κ. Σέπευ, πλν πολάβω να την ρωτήσω.

— Φαίνονταν να γνωρίζονται οι δυο τους;

— Ο Μπουόρε πέραςσε νευρικά τη γλώσσα του πάνω στα χείλη του.

— Μα ναι, βέβαια, έλεγε. 'Ο κ. Σέπευ... είχε πολύ θάρρος μα-ζί της!

— Άηλάδη; Τι έννοειτε;

— Ναι! την πλησίασε και τής έλεγε: «Καλώς την κοπούλα μου!»

— Τότε άπλωσε το χέρι του και την τσιμπήσε... στα μαλλιά!

— Κι' εκείνη, τί έκανε;

— Έέλασε. Παρατήρησα όμως πως δεν της πολάρεσε. Δεν ήταν άλλοτε τύπος που να προκάλλι για τέτοιες χειρονομίες. Φαινότανε... πως να σας το πω;... πολύ καθα-ρός πρέπει!

— Κι' όμως, ο κ. Σέπευ δε δί-στασε να της δώλη χέρι!

— Αυτό δε σημαίνει τίποτα, έ-ξήγησα στον άστρονόμε. 'Ο Τζακ δε σεβότανε κανένα. Ήταν ικανός να τσιμπήσει στα ψαχνά τη γυναί-κα ενός έπισκοπου!

— Ο Ράνβιν έάρωσε τα φρύδια του.

— Μπορείτε να μάς περιγράφε-τε αυτή την έπισκεπτή; ονόησε το Μπουόρε.

— Έξελίξε έτρωψε νευρικά τα χέ-ρια του.

— Ήταν πολύ όμορφη, μελα-χροινή και καλοφωτισμένη. Είχε μεγάλα μαύρα γυαλιά κι' ένα τερα-στίο καπέλλο. Δε μπορούσα να δω καλά το πρόσωπό της. Φορούσε έ-να πανταλόνι μπλε μαρέν, κι' έ-σ-πο σμιζιέ.

— Πόσων χρονών την κάνατε;

— Γύρω απ' τα 25... μα δεν εί-μαι σίγουρος.

— Θα μπορούσατε να την άνα-γνωρίσετε, αν την έβλεπατε;

— Ναι, είμαι βέβαιος!

— Ο Ράνβιν έδωσε το άποτοίνα-ρο του στο τασάκι του γραφείου του Μπουόρε.

— Άν δεν θα φορούα πιά τα μαύρα γυαλιά και το καπέλλο, αν είναι ξεκαθόφθη και με άσπρο φά-ρεμα, πιστεύετε ότι θα μπορούσατε να πιά να την άναγνωρίσετε;

— Ο Μπουόρε σκέφθηκε μια στι-γνή κι' άπάντησε ύστερα με κά-ποια στενοχώρια:

— Μα... ίσως όχι!

— Όποτε θ' άναγνωρίζατε, το ντύσιμό της, κι' όχι αυτή την ίδια.

— Ναι, μάλλον...

— Έτσι, δεν κερδίζουμε πολλά πράγματα. Τελος πάντων όμως...

— Τι έκανε ύστερα ο Σέπευ;

— Είπε στη ντάμα του, πως έ-πρεπε να ξεκινήσουν, γιατί ήταν άνάγκη να γιορσίσει σε δυο ώρες. Βγήκαν μαζί κι' άνέθηκαν στ' αυ-τοκίνητό του.

— Και το δικό της; Τ' άφησε έδω;

— Δεν είδα νάχη εκείνη αυτα-κίνητο. Πιστεύω πως ήθε πεζή.

— Άδωσε μου το κλειδί της κά-μαρας του Σέπευ.

— Θέλετε να είδοποιήσω το Γκρόντ, το ντέτεκτιβ του ξενοδο-χείου;

— Ο Ράνβιν έγενε «όχι».

— Δεν υπάχουν λόγος, άπάντη-σε. Δεν έγω καμιά διάθεση να δειπωθεί όλοένα άνίμεσα στα πό-δια μου και να με δυσκολέψω στη δουλειά μου.

— Ο Μπουόρε πήγε να κυττάξει για το κλειδί. Τον άκολούθησσε.

— Τέσσερες γέροι μάς κήταξαν πάλι, με γορλωμένα μάτια.

— Θα το πήρε μαζί του, φαί-νετα, το κλειδί... έλεγε ο Μπουό-ρε. Θα σας δώσω ένα αντίκλειδί.

— Πήγε και τήφερε. Τότε ο ρω-τήσε τον Ράνβιν:

— Συνέβη τίποτα στον κύριο Σέπευ;

— Οι γέροι σήψανε για ν' άκού-σουν καλύτερα, Πέβαιαν απ' την περιέργεια να μάθουνε...

— Ναι, γέννησε ένα μωρό, ά-πάντησε ο Ράνβιν μ' όλη του τη σοβαρότητα. Πιστεύω πως είναι γεγονός μοναδικό στην ιστορία... Μα δεν είμαι τόσο σίγουρος. Μην ήπτε λοιπόν δε κανένα πως το μά-θατε από μένα.

— Καί προχώρησε πρώτος προς το άσανσέρ. Οι γέροι μάς κήταξαν με το στόμα άνοιχτό...

— Μάχηκε στο άσανσέρ, κι' ο Ράνβιν πάτησε το κουμπι για το δεύτερο όροφο.

— Μήπως ο φύλακας των παβι-γίων σας έδωσε την περιγραφή αυ-

της της κοπέλλας; τον ρώτησα. — Ναι, Σ' αυτό συμφωνεί άπό-λυτα με τον Μπουόρε... Κάθε πα-θιόγιο έχει δύο καμπίλες - άποδυ-τήρια. 'Ο Σέπευ μπήκε στη μία κι' έκείνη στην άλλη. Βοήκαμε το πανταλόνι, το σμιζιέ και τα μαύρα γυαλιά της. Τα ρούχα του φύλου σας βρίσκονταν στην άλλη καμ-πίλα.

— Άνασίζησσε έπληκτος.

— Άφησε τα ρούχα της στην καμπίλα; ονόησα.

— Ναι... Αυτό μπορεί να σημαί-νει δυο πράγματα: 'Η πως ήθελε να έ-ξοφανθεί, και σκέφθηκε ότι θα το κατάφερε εύκολότερα με το μαγιό, γιατί σ' αυτή την πόλ οι περισσότερες γυναίκες κυκλοφορού-νε σχεδόν γυμνές. 'Η πως πήρε

Πάντοτε άψοχη με την καινούρια ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ

Με μια καλή Πούδρα το πρόσω-πό σας είναι πάντα όμορφο και δελουδένιο. Άλλα, πρέπει ή πού-δρα να κρατάει και να μ' έφράζ-τους πόρους του δέρματος. 'Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι άεροπονημένη, δηλαδή σε κάθε μόριο πούδρας ύπάρχουν μικρές φυσαλίδες άερος που την κά-νουν άπολύτως έλαφρά και να γίνεται ένα με το δέρμα. Έτσι, ή έπιδερμίδα σας άναάνει κονο-νικά. Το πρόσωπο μένει όλη την ήμέρα μ' ά και δελουδένιο. Δο-κιμάστε την νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ και δεινόνουσιθάτε.

— Άν είστε παιδί, ή άνεπίδεκτος ή θιαστικός ή περασμένης ηλικίας ή άρχαίος, αν δεν έχετε χρόνο, με-γάλη διάθεση για μελέτη, πολλά χρή-ματα, αλλά θέλετε να μάτε τέλεια μια ξένη γλώσσα:

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΜΕ 590 ΜΟΝΟ ΔΡΧ.

μια πλήρη σειρά του γερμανικού συ-στήματος G L O R I P H O N και θα το πετύχετε μέσα σε 90 μέρες. Σ' την έκθεσ' μας θα σας γίνει πρόδηλη επί-δειξι. Άν μένετε μακριά γράψτε μας και θα σας στείλουμε δωρεάν το κα-ταποτιστικό μας φυλλάδιο, Γεν. Άντίπεια Έλλάδος-Τουρκίας-Κύπρου, Κολοκοτρώνη 11, Άθήνα.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρρηνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μερικές ά-ποστάσεις). Δέχεται καθ' έγκληση 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. όδός Μεσο-βίου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνο 810.975.

το μπάνιο της και πως τη σκότω-σαν κι' αυτή. Έπειτα απ' το Σέ-πευ... Έγώ πιστεύω μάλλον το δεύτερο. Όστόσο, οι άνδρες μου ψάχνουνε όλη την άεροναλία.

— Την είδε κανείς να βγαίνει ά-πό το παβιγίον;

— Όχι, αλλά έξακολουθούμε να ρωτάμε όποιον βρούμε.

— Βγήκαμε απ' το άσανσέρ και προχωρήσαμε στο διάδρομο. Στα-ματήσαμε μπροστά στην πόρτα του 247. 'Ο Ράνβιν την άνοιξε με το αντίκλειδί.

— Σταματήσαμε κι' οι δυο στο κα-τόφλι, σαν άπολυθημένοι.

— Θεέ και Κύριε! μονομύφισε ο Ράνβιν.

— Άέλιγε κανείς πως είχε προάει από εκεί κυκλοφάνα;... Όλα τα σφύ-ραγμα του κομποζ κομψονταν, δο-βάγονται. Τα πράγματα του Τζακ ήταν σκοτεινά γύρω, στο πά-τωμα. 'Η πέτανη τσάντα του ήταν ξεσκισμένη και τα χαρτιά του άσπασμένα ολόγυρα.

— Άπό το έσκολιασμένο στρώμα, είχε ξεφυθί το μπαμπάκι κι' απ' το μαξιλάρι τα πούπουλα.

— Γρήγορα και συστηματικά δουλειά! διαπίστωσε ο Ράνβιν.

— Άν υπήρχε κάτι για ν' άνακαλύ-ψουμε, δεν ποζέχαμε πιά τώρα να το βρούμε... Βάδα στοίχισμα πως δε θα υπάχουν ούτε καί δακτυλί-κι άποτυπώματα... Πάμε να φυ-γούμε!

— Καί έανακλείδωσε την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Έαυλωμένος στο κρεβάτι μου, άκούω τα βαριά βήματα που πι-γαίνονόχονταν στη διαλανή κάμα-ρα, και τις όμιλλες των άνδρών που Ράνβιν που ψάχνανε για σπι-τεία.

— Ένοιωθα μοναξιά και κατάρ-πτος.

— Είχε πολλά έλαττώματα ο Τζακ, μα ποτέ ήταν εύχρηστο να δου-λεύω μαζί του. Είχαμε γνωριστεί πριν από 5 χρόνια, όταν ήμουν άκομη «είδικος έπιθεωρητής» στο γραφείο του έπαγγελέως.

— Τζακ ήταν τότε άστυνομικός οε-πόστερ στον «Κήρυκα του Σάν Φρανκισκό». Είχαμε γίνει φίλοι.

— Κι' ένα βράδυ, μπροστά σε μια μπότλια ούισκ, βόηκαμε πως εί-χαμε άρεθεί πιά να είμαστε ίσο-ταξίτιζοι, και να γιορνοίμε τους χογτροέφαλους ποστιαμένους μας που μάς κάνανε τους σπονδαίους.

— 'Η άλήθεια είναι πως διατάσαμε λίγο να εγκαταλείψουμε ένα σί-γουρο μισθό, για μια ορυζοκίνδυνη ιδιωτική έπιχειρήσι.

— Δεν διαβάτε με άλλοτε μεγάλα κεφάλια. Μα είχαμε άρεθεί έπαγγελειακή πεί-ρα και πιστεύαμε πως θα πετυχαί-ναμε.

— Τλήρασαν κάμποσα ιδιωτικά ά-στυνομικά πρακτορεία σ' αυτή την πόλ. Τα έέραμε σχεδόν όλα. Κα-νένα δεν ήταν άποηδαίο.

— Όταν είχαμε άδειάσει τη μισή μπότλια του ούισκ, ήμασσε πιά έ-τοιμοι να τα παίζουμε όλα για όλα και να βάλλουμε μπροστά τη δου-λειά.

— Άπ' την αρχή άκόμη, μάς βοή-θησε ή Τύχη. Έπειτα από ένα χρό-νο, κερδίζαμε άνετα το ψωμί μας, κι' από τότε πηγαίναμε όλο και πιο καλά.

— Άναρωτιόμουν τώρα πως θα δούλευα στο έξέχ χωρίς το συνε-ταρό μου. Έπρεπε να ψάξω για αντικαταστάτη του: Είχα τώρα άρ-γέτα λεπτά στην Τράπεζα, για ν' άποχρημώσω τη γυναίκα του Τζακ.

— Ήταν μια άνόνη κοινωνιόμαλλα, που έκανε άνυπόφορη τη ζωή στον άντρα της, κι' ήμουν σχεδόν βέ-βαιος πως θ' άρεσε άμέσως την ένο-κίαση να πείση πάνω τα κεφα-λαία που είχε δώσει όταν έ-κλήθησε.

— Άφισα ύστερα κατά μέρους αυ-

Μην κάνετε παιχνίδια μέσα στο λουτρό!

Στο Ντένβερ (Άγγλία), μια νεαρή φοιτήτρια, ή Λίντα Τζακ, ένώ βουίζονταν μέσα στο λουτρό της, έρωσε, για να πείσει, το με-γάλο δακτύλο του ενός ποδιού της μέσα στο στόμιο της καλούτσας.

— Άλλ' όταν προσπάθησε να το βγά-λει από εκεί, δεν το κατάφερε. Στο με-ταξύ, όλο το πόδι της είχε με-λανιάσει κι' οι πόνοι που άισθανό-

ταν ήταν τρομεροί. Άρχισε τότε να ορλιάζει, βύτηζος, δυο συμ-φοιτήτριές της, που ήμναν στο έ-διο σπίτι, άκουσαν τις φωνές της κι' έτρεξαν για να την βοηθήσουν.

— Άλλ' ότε κι' αυτές κατάφεραν τίποτα. Στο τέλος, άναγκάστηκαν να καλέσουν την... πινροσθετική ύπηρεσία. Οι πινροσθεστικές έκοψαν τότε το κατώτερο μέρος της κα-λούτσας και έλευθέρωσαν το πόδι της νεας.

— Άνοιξαν κατόπιν με μια λήμα το «δακτυλίδι» που ήταν σφι-γμένο γύρω στο δακτύλο της και το έλευθέρωσαν και αυτό. Άλλα τα βάσανα της νεας δεν είχαν τελειώ-σει. 'Η κυκλοφορία του αίματος εί-χε σταματήσει σχεδόν στο κατώ- μέρος του ποδιού της και χρειά-στηκε γά την πάγε σε μια κλινική, όπου οι γιατροί έπανηφεραν με ει-δικές καλές τις πράγματα στη θέα τους. Άγιο άκόμη αν παρη-τεινόταν αυτή ή κατάσταση, ίππώ-ζε κίνδυνος γάγγραινας.

— Ένοιωθα μοναξιά και κατάρ-πτος.

— Είχε πολλά έλαττώματα ο Τζακ, μα ποτέ ήταν εύχρηστο να δου-λεύω μαζί του. Είχαμε γνωριστεί πριν από 5 χρόνια, όταν ήμουν άκομη «είδικος έπιθεωρητής» στο γραφείο του έπαγγελέως.

— Τζακ ήταν τότε άστυνομικός οε-πόστερ στον «Κήρυκα του Σάν Φρανκισκό». Είχαμε γίνει φίλοι.

— Κι' ένα βράδυ, μπροστά σε μια μπότλια ούισκ, βόηκαμε πως εί-χαμε άρεθεί πιά να είμαστε ίσο-ταξίτιζοι, και να γιορνοίμε τους χογτροέφαλους ποστιαμένους μας που μάς κάνανε τους σπονδαίους.

— 'Η άλήθεια είναι πως διατάσαμε λίγο να εγκαταλείψουμε ένα σί-γουρο μισθό, για μια ορυζοκίνδυνη ιδιωτική έπιχειρήσι.

— Δεν διαβάτε με άλλοτε μεγάλα κεφάλια. Μα είχαμε άρεθεί έπαγγελειακή πεί-ρα και πιστεύαμε πως θα πετυχαί-ναμε.

— Τλήρασαν κάμποσα ιδιωτικά ά-στυνομικά πρακτορεία σ' αυτή την πόλ. Τα έέραμε σχεδόν όλα. Κα-νένα δεν ήταν άποηδαίο.

— Όταν είχαμε άδειάσει τη μισή μπότλια του ούισκ, ήμασσε πιά έ-τοιμοι να τα παίζουμε όλα για όλα και να βάλλουμε μπροστά τη δου-λειά.

— Άπ' την αρχή άκόμη, μάς βοή-θησε ή Τύχη. Έπειτα από ένα χρό-νο, κερδίζαμε άνετα το ψωμί μας, κι' από τότε πηγαίναμε όλο και πιο καλά.

— Άναρωτιόμουν τώρα πως θα δούλευα στο έξέχ χωρίς το συνε-ταρό μου. Έπρεπε να ψάξω για αντικαταστάτη του: Είχα τώρα άρ-γέτα λεπτά στην Τράπεζα, για ν' άποχρημώσω τη γυναίκα του Τζακ.

— Ήταν μια άνόνη κοινωνιόμαλλα, που έκανε άνυπόφορη τη ζωή στον άντρα της, κι' ήμουν σχεδόν βέ-βαιος πως θ' άρεσε άμέσως την ένο-κίαση να πείση πάνω τα κεφα-λαία που είχε δώσει όταν έ-κλήθησε.

— Άφισα ύστερα κατά μέρους αυ-

— Άναρωτιόμουν τώρα πως θα δούλευα στο έξέχ χωρίς το συνε-ταρό μου. Έπρεπε να ψάξω για αντικαταστάτη του: Είχα τώρα άρ-γέτα λεπτά στην Τράπεζα, για ν' άποχρημώσω τη γυναίκα του Τζακ.

— Ήταν μια άνόνη κοινωνιόμαλλα, που έκανε άνυπόφορη τη ζωή στον άντρα της, κι' ήμουν σχεδόν βέ-βαιος πως θ' άρεσε άμέσως την ένο-κίαση να πείση πάνω τα κεφα-λαία που είχε δώσει όταν έ-κλήθησε.

— Άφισα ύστερα κατά μέρους αυ-

— Άναρωτιόμουν τώρα πως θα δούλευα στο έξέχ χωρίς το συνε-ταρό μου. Έπρεπε να ψάξω για αντικαταστάτη του: Είχα τώρα άρ-γέτα λεπτά στην Τράπεζα, για ν' άποχρημώσω τη γυναίκα του Τζακ.

— Ήταν μια άνόνη κοινωνιόμαλλα, που έκανε άνυπόφορη τη ζωή στον άντρα της, κι' ήμουν σχεδόν βέ-βαιος πως θ' άρεσε άμέσως την ένο-κίαση να πείση πάνω τα κεφα-λαία που είχε δώσει όταν έ-κλήθησε.

— Άφισα ύστερα κατά μέρους αυ-

— Άναρωτιόμουν τώρα πως θα δούλευα στο έξέχ χωρίς το συνε-ταρό μου. Έπρεπε να ψάξω για αντικαταστάτη του: Είχα τώρα άρ-γέτα λεπτά στην Τράπεζα, για ν' άποχρημώσω τη γυναίκα του Τζακ.

Το καινούργιο φλέρτ της Σοράγιας

Το καινούργιο φλέρτ της Σορά-για είναι ο ήθοποιος Ούγκρ 'Ο Μπουόρε, που τον συνάντησε σ' ένα ταξίδι της στην Καλιφόρνια. Οι μεταξύ τους σχέσεις προχώρησαν σύντομα και είναι τώρα άχώριστοι.

— Έτσι, άρχισαν να κυκλοφορούν σήμες, ότι ποζέχεται να παντρευ-τούν. 'Η Σοράγια θα κατορθώσει άραγε να βοη' επί τέλους ένα σύ-ζυγο ή θα έξακολουθήσει να είναι ή αιώνια περιπλανώμενη του έρω-τα και της ζωής;

— Άναρωτιόμουν τώρα πως θα δούλευα στο έξέχ χωρίς το συνε-ταρό μου. Έπρεπε να ψάξω για αντικαταστάτη του: Είχα τώρα άρ-γέτα λεπτά στην Τράπεζα, για ν' άποχρημώσω τη γυναίκα του Τζακ.

— Ήταν μια άνόνη κοινωνιόμαλλα, που έκανε άνυπόφορη τη ζωή στον άντρα της, κι' ήμουν σχεδόν βέ-βαιος πως θ' άρεσε άμέσως την ένο-κίαση να πείση πάνω τα κεφα-λαία που είχε δώσει όταν έ-κλήθησε.

— Άφισα ύστερα κατά μέρους αυ-

— Άναρωτιόμουν τώρα πως θα δούλευα στο έξέχ χωρίς το συνε-ταρό μου.

Τι κάνετε τα παλιά πράγματα;

«ΚΑΘΕ άνοιξη και κάθε φθινόπωρο γκρεμίζονται τα χαρτονένια σπίτια, για ν' αποφευχθεί το κούραστικό καθήκον τους... Τα αυτοκίνητα είναι φτιαγμένα από μία ελαφριά πλαστική ουσία, που διαλύεται ύστερ' από 6.000 χιλιόμετρα κι' ανταλλάσσονται κάθε τρεις μήνες με καινούργια μοντέλα... Τα εργοστάσια χτίζονται με τέτοιο τρόπο, ώστε σ' εποχή έμπορικης κρίσεως τα μηχανήματα, που φτιάχνουν — πλυντήρια, ψυγεία κ.ά. — να πετιούνται αυτόματα στα παλιοσίδερα, για να μη γεμίζουν την αγορά, μία που δεν υπάρχει ζήτηση τους...».

Τέτοιες και παρόμοιες ανακοινώσεις θα γεμίζουν ασφαλώς τις στήλες των αγγελιών των εφημερίδων σ' ένα όχι και τόσο μακρινό μέλλον. Μη σ'άς φαίνεται παράξενο: 'Η γενική σπατάλη των αγαθών, που παίρνει τη μορφή υποχρέωσης για κάθε πολίτη, δεν είναι γέννημα μίας άρρωστης φαντασίας!

Ένας από τους πιο εξέχοντες κοινωνιολόγους των 'Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, ο Βάνς Πάκαρντ, περιγράφει στο βιβλίο του «Πληθώρα» τη ζωή σε μία πολιτεία του μέλλοντος. Και δεν κάνει τίποτ' άλλο, παρά να δείχνει που οδηγούν οι τάσεις της αμερικανικής και γενικά της σύγχρονης οικονομίας και σε ποιές άκραίες καταστάσεις μπορούν να φτάσουν...

Πρέπει να παράγουμε για να λειτουργήσουν οι μηχανές, για να βγούν τα έξοδα της εγκαταστάσεως, για να αυξηθούν τα κέρδη, τα ημερομίσθια, οι εργασιοδοτοί. Το σύνθημα, λοιπόν, είναι: Μεγαλύτερη παραγωγή! Και, επομένως, προσπάθεια ν' απορροφηθεί αυτή η συνεχής αύξηση της παραγωγής.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ένα αυτοκίνητο, που «δουλεύει» τέσσερα χρόνια (το ένα τέταρτο, μόνο, της «ζωής» του), δεν αξίζει παρά το ένα τρίτο της αρχικής αξίας του! Θα καταλήξει όπωσδήποτε στα παλιοσίδερα μετά από χρήση 10 χρόνων, παρ' όλο που δεν έφτασε ακόμη στο «μηχανικό γήρας».

Τέτοια αυτοκίνητα, λοιπόν, τα ρίχνουν στα «νεκροταφεία αυτοκινήτων», που βρίσκονται στα περίχωρα της πόλεως, γιατί δεν αξίζουν πια ούτε τα έξοδα της επιδιόρθώσεως.

Ο Πάκαρντ υπέλογισε ότι η μέση αμερικανική οικογένεια πετάει στα σκουπίδια κάθε χρόνο 750 κουτιά από κονσέρβες και «καταναλίσκει» 60 περίπου τόνους από διάφορα υλικά!

Σε σαράντα χρόνια οι Αμερικανοί καταβάλουν τόσους φυσικούς πόρους, τόση ενέργεια και τόσες πρώτες ύλες, όσες όλος ο υπόλοιπος κόσμος σε 4.000 χρόνια!

Στον Εύρωπα, βέβαια, όλα αυτά φαίνονται απίστευτα. Από μικρό παιδί έμαθε να μην πετάει τίποτα, για να γίνει πλούσιος. Είθε τη μητέρα του να μιλάει με σκισμένα ρούχα και να μαζεύει τους παλιούς σπαγγούς. («Κάποτε θα χρειασθούν...»).

Αυτοί οι κανόνες, όμως, δεν έχουν πιά αξία στην εποχή μας. 'Η αρχή της οικονομίας ταίριαζε σε μία εποχή, όπου τα πράγματα ήταν όλα κατασκευασμένα με το χέρι κι' επομένως σπάνιζαν. Σήμερα, όμως, όλα σχεδόν είναι μηχανοποίητα. Δεν είναι πια το ίδιο το εμπόρευμα, που κοστίζει πολύ, ούτε οι πρώτες ύλες, αλλά το εργοστάσιο, οι όλοι και πιο τελειοποιημένες μηχανικές των εγκαταστάσεων, που κάθε μέρα γίνονται και πιο ακριβείς και αυτόματες!

Είναι, λοιπόν, συμφέρον όλων η δαπάνη αυτή να μοιράζεται σε όσα το δυνατό πιο πολλά εμπόρευμα, ν' αυξάνεται δηλαδή η παραγωγή, ώστε το κάθε προϊόν της να κοστίζει όσο το δυνατό πιο λίγο.

Αλλ' όλοι οι καταναλωτές δεν είναι συγχρόνως και οικονομολόγοι, για να καταλαβαίνουν την τεχνική και οικονομική ανάγκη της συνεχούς ανανέωσης των εμπορευμάτων, που αγοράζουν. Γι' αυτό οι παραγωγοί τους παρασύρουν με δόλους και πανουργίες!

Ο μεγάλος σύμμαχος των παραγωγών είναι η μόδα, που καταδικάζει κάθε χρόνο σε «θάνατο» πλήθος από πράγματα.

Τα γυναικεία φορέματα π.χ. «γερούν», πριν από τον καιρό τους. Το στυλ, τα χρώματα, η τοποθέτηση της μέσης, που «ταξιδεύει» ανάμεσα στο στήθος και... στους γοφούς, αλλάζουν συνεχώς. Από δύο και λίγα χρόνια δέ, οι ειδικοί προσπαθούν να δημιουργήσουν μία άντρική μόδα, έξ' ίσου άσταδη, σαν τη γυναικεία!

Αλλά ακόμη και στα σημερινά αυτοκίνητα — πιο φτηνά από τα προπολεμικά και μεγαλύτερης αντοχής, αφού ένα λάστιχο, που πριν χαλούσε έπειτα από διάστημα 3.000 χιλιομέτρων, αντέχει σήμερα σε 50.000! — έγινε από τους παραγωγούς κάθε προσπάθεια ν' αυξηθεί η καταναλωσιμότητά τους. Και μία που θα ήταν παράλογο να χαλάσουν την άριστη ποιότητα, σκέφτηκαν κάτι άλλο: κάθε τόσο αλλάζει η εξωτερική τους εμφάνιση! Το ίδιο γίνεται και με τα ραδιόφωνα, τα ψυ-

Οί Εύρωπαίοι δεν έμαθαν να πετούν τα παλιά πράγματα, γιατί δύσκολα αποφασίζουν να τα θεωρήσουν «άχρηστα»

γεία, που το «μοντέλο της χρονιάς» παρουσιάζεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να φαίνεται το περυσινό μοντέλο «ντεμοντέ» και άστοχο!

Αλλ' όταν η μόδα δέ φτάνει για να δικαιολογηθεί ή σπατάλη, εφευρίσκονται για τον αγοραστή άλλα «τεχνάσματα»: Το βαζάκι με την κόλλα, όπου το πινέλλο, στερεωμένο στο βουλωμα, δέ φτάνει ως τον πάτο, το κραγιόν, για τα χείλη, που ένα μεγάλο μέρος του, χωμένο μέσα στη θήκη, είναι άχρηστο, κ.ά.

Μία στατιστική αναφέρει ότι οι αμερικανικές οικογένειες ξεδύνουν κάθε χρόνο 25 δισεκατομμύρια δολάρια (500 δολάρια η κάθε οικογένεια!), πληρώνοντας τη συσκευασία των εμπορευμάτων, που δε χρησιμοποιεί σε τίποτα!

Στη Γαλλία πάλι, πετιούνται κάθε χρόνο σχεδόν 1 εκατομμύριο τόνους σιδηρικά (κονσέρβες, άδεια σαλυνήρια κ.ά.)!

Στο ίδιο βάρος ανέρχονται επίσης στη Γαλλία τα μεταχειρισμένα εργαλεία, που πετιούνται.

Κάθε Γάλλος πετάει κάθε χρόνο 57 κιλά χαρτί και χαρτόνι, που θα μπορούσαν να χρησιμοποιούν για την κατασκευή π.χ. καινούργιας ύλης για

οικοδομές. Πρόκειται για μία νέα εφεύρεση ενός Γάλλου, που περιμένει το σχετικό δίπλωμα ευρεσιτεχνίας του.

Μεγάλη σπατάλη αποτελεί επίσης ο ακόλουθος αμερικανικός νεωτερισμός: Κάθε έτοιμο μαγειρεμένο φαγητό σε κονσέρβα, συσκευάζεται σ' ένα μεταλλικό κουτί, που περιέχει και ένα ηλεκτρικό «μάτι», για το ζέσταμα του φαγητού, εφοδιασμένο με το ειδικό σύρμα και «φίσα». Έπειτα, πετάει κανείς το άδικο κουτί της κονσέρβας... μαζί με την ηλεκτρική εγκατάστασή!...

Ας μη μας φαίνονται, όμως, παράξενες τέτοιες σπατάλες συνήθειες. Εδώ και δέκα χρόνια θα το θεωρούσαν οι Ευρωπαίοι έγκλημα να πετάσουν τις κάλτσες τους από νύχλο, όπως έκαναν οι Αμερικανίδες, όταν οι κάλτσες τους άρχιζαν να χαλάνε, έφ' όσον επιδιωχόντουσαν άκομη. Σήμερα όμως οι ντενέκεδες των σκουπιδιών είναι γεμάτοι από φορμένες κάλτσες νύχλων!...

Από τις παλιές θεωρίες της οικονομίας και του αποθρασυισμού δεν παραμένει σήμερα παρά η άρχη τους. Στην καθημερινή ζωή, όμως, λίγοι μόνο είναι εκείνοι που την εφαρμόζουν. Δύο παραδείγματα δείχνουν τη σημερινή κατάσταση στην Εύρωπη και το πνεύμα σπατάλης, που κυριαρχεί.

Ένας σωστός πόλεμος κηρύχθηκε ανάμεσα στους παραγωγούς διαφόρων προϊόντων. Οι παραδοσιακοί έμπειροι στην παλιά συσκευασία σε γυάλινες μπουτίλιες. Οι «νεωτεριστές» συσκευάζουν τα προϊόντα τους σε πλαστικές μπουτίλιες, που τις πετάει η νοικοκυρά, όταν αδειάζει.

Έτσι αποφεύγει το καθήκον της μπουτίλιας, πριν την επιστροφή και τον κόπο της επιστροφής. Αλλά και ο παραγωγός βγαίνει κερδισμένος: Πληρώνει λιγότερα για τη μεταφορά και του χρειάζεται μικρότερη θέση για να φυλάξει το εμπόρεμά του. Αλλά πόση πλαστική ύλη πηγαίνει έτσι χαμένη!

Και το άλλο παράδειγμα είναι ακόμη πιο σημαντικό: Ένας κατασκευαστής αναπτύχθηκε στη Γαλλία προτείνοντας ένα καινούργιο, πολύ φτηνό μοντέλο, που το πετάει κανείς, όταν αδειάζει ή μικρή του αποθήκη της βενζίνης. Το εξωτερικό του, όμως, ο ο μηχανισμός... είναι σε άριστη κατάσταση! 'Η επινόηση αυτή φαίνεται πραγματικά εξωφρενική, αφού ακόμη και τα περισσότερα μολύβια τύπου «μπίκ», ανανεώνονται με τα ειδικά ανταλλακτικά, που υπάρχουν στην αγορά!

Μετά όμως από λίγους μήνες ρεκλάμας, ο κατασκευαστής των «φτηνών αναπτύχσεων» κέρδισε τη μάχη!

Οι εργοστασιάρχες του προσεχούς μέλλοντος θα βρίσκονται μπροστά σ' ένα πραγματικό δίλημμα: Με τις ραγδαίες τεχνικές προόδους να καινούργιο και καλύτερο μοντέλο αντικαθιστά γρήγορα το παλιό, το «ξεπερασμένο». Το εμπόρευμα τους είναι καταδικασμένο σε σύντομη ζωή. Είναι, λοιπόν, ανήθικο να το φτιάχνουν θαλαμιακά ελαττωματικό; 'Η μήπως είναι καλύτερα και από άποψης ήθικου συμφέροντος, να περιορίσει κανείς την άνετικιστική του; Βέβαια, για τη μηχανή ενός αυτοκινήτου, όπου κάθε ελάττωμα της ικανότητας άνωχης παρουσιάζει τον κίνδυνο του δυστυχήματος, το πρόβλημα αυτό δεν υφίσταται. Αλλ' υπάρχουν άλλα εξαρτήματα, που μπορούσαν να παρουσιάσουν ακίνδυνα πολύ γρήγορα σημεία φθοράς: Έκείνα, που είναι από χρώμιο, που θ' άρχισουν να σκουριάζουν σύντομα, τα καθίσματα από ευαίσθητη ύλη, που θα φθείρονται σ' ένα χρόνο, τα εύθραυστα πλαστικά πόμολα, που θα σπάζουν με το παραμικρό τράνταγμα, όλα αυτά θα ήταν... ένθαρρυντικά για τον πελάτη ν' αλλάξει γρήγορα το αυτοκίνητό του μ' ένα καινούργιο.

Ο κύκλος κλείνει έτσι! 'Η παραγωγή σε μεγάλη ποσότητα είχε ως πρώτο ευεργετικό αποτέλεσμα, να γίνει το εμπόρευμα καλύτερο και φτηνότερο. Έπειτα επωφελήθηκε από άδερμένα τεχνάσματα, όπως η μόδα, για να διατηρή την καταναλωσιμότητα σε πάντα μεγαλύτερο αριθμό. Τώρα ήρθε η στιγμή, όπου η καταναλωσιμότητα έπιδίδεται τους νόμους της στους κατασκευαστές εμπορευμάτων και τους υποχρεώνει να φτιάχνουν όλο και περισσότερο πολυδάπανα, αλλά κατά βάθος άχρηστα, φτηνά πράγματα, π.χ. τα διάφορα υλικά για τη συσκευασία μαζί με το πραγματικά για την πώληση προσιμμένο εμπόρευμα!

Το πρόβλημα είναι πολύ σοβαρό! Επιτρέπεται να επικρατήσει ο άδερμένος πλούσιος χωρίς μία οικονομία, που ένθαρρυνει τη σπατάλη, τη στιγμή που τόσες άλλες βρίσκονται ακόμη σ' ένα μεσαιωνικό στάδιο της εξέλιξής τους; Το ζήτημα δεν είναι να καταπολεμήσει κανείς την παραγωγή σε μεγάλη κλίμακα και τη γενική άφθονια που επιφέρει, αλλά να κάνει κάθε προσπάθεια για την πραγματοποίησή της ισορροπίας. 'Η εκπαιδεύει, η δημόσια ύγεια και η ψυχολογία πρέπει ν' απορροφήσουν επίσης ένα μέρος από τις «παραγωγικές» δυνάμεις.

Τα άγαθα του κρύου

Μέσα στο βαρύ χειμώνα

ΕΝΑΣ γνωστός Αμερικανός αστρονόμος, ο Ουίλλιαμ Τρέις, σ' ένα πρόβλημα άθροιστο του, που δημιούργησε σ' ένα επιστημονικό περιοδικό, γίνεται υπέρμαχος και α-πολογητής του κρύου. Οι λόγοι, που χρησιμοποιεί, για να υποστηρίξει την άποψή του, φαίνονται άδικο-τα σοβαροί και αξιοπρόσεκτοι.

«Καταροίμαστε όλοι, γράφει, το κρύο. Ωστόσο δεν έχουμε δίμο. Το μεγαλύτερο κρύο στις εύκρατες χώρες δεν υπερβαίνει τους 15 βαθμούς κάτω από το μηδέν, αν έ-ξαιρέσουμε το φετεινό. που έφτασε στη Γιουγκοσλαβία 33ο, στη Γιούρα 20ο, στην 'Ιταλία 25ο (για πρώτη φορά από εδώ και 100 χρόνια) κάτω από το μηδέν. Έχω την ιδέα, λοιπόν, ότι το κρύο συκοφαντείται πολύ και ότι αντίθετα έ-ξυι αντίθετα έξυμνούνται τα ευεργε-τήματα της ζέστης και της ήμισ-χης θερμότητας, της πηγής κάθε ζωής, όπως τη λένε.

»Αν όμως εξετάσουμε τα πρ-άγματα κατά βάθος, θα δούμε ότι το κρύο διατηρεί τη ζωή και όχι η ζέστη. Είναι εξαιρετικό ότι δεν υπάρχουν άντα, που μπορούν να ύ-παρξουν θερμοκρασία 200 βαθμών πάνω από το μηδέν — μία θερμο-κρασία σχετικά πολύ μικρή, αφού βρέθηκαν άντρία με θερμοκρασία 40.000 βαθμών πάνω από το μη-δέν! «Αν ο ήλιος έξη τόσους ή-μουν από τους ποιητές μας, είναι γιατί... θα είχαμε πολύ μικρά τον! «Αν ήμασταν σ' άποστασι — δέ λέω λιγότερο — δέκα εκατομμυ-ρίων χιλιομέτρων, τότε δε θα μ-πορούσαμε να ζήσουμε ούτε ένα δ-άχον ευγνωμοσύνης, για τα δώρα του ήλιου, αφού τα δάχρυά μας θα γίνονταν ατμό και έμεις οι ή-διοι θα γινάμασε στάχνη.

»Το κρύο, αντίθετα, όσο δυνατό κι' αν είναι, δεν αφανίζει τη ζωή. Ο έπιστολος της Τούρ Γοργό-ριος, αναφέρει ότι κατά το έτος 547, ο χειμώνας ήταν τόσο άορς στη Γαλατία, ώστε «τα πουλιά έ-πρωταν κάτω και λιάνονταν με τα χέρια, χωρίς να χρειαστεί βοήθη».

»Η πληροφορία αυτή είναι συγκινητική, βέβαια, μ' όλη και τόσο... ακριβής, τουλάχιστον κατά την αντίληψή μου. Είναι, έ-ξ' άλλων, άπολύτως βέβαιο, ότι το δυνατό κρύο αναστέλλει άλτώς τη λειτου-ργία της ζωής και θυβίζει τα ζώα σ' ένα λήθαργο, κατά τη διάρ-κεια του οποίου διατηρούν για ά-κετο χρονικό διάστημα την ικανό-τητα ν' αναζωογονηθούν. Τελευ-τήτα ν' αναζωογονηθούν. Τελευ-τήτα, μάλιστα, έγιναν και σχετικά πειράματα σε βατόρους και ψά-ρια μ' ευνοϊκά αποτελέσματα. Δεν είναι μάλιστα άπίθανο στο άνω-τερο μέλλον τα πειράματα αυτά να εφαρμόζονται και στους άνθρώ-πους. Και έτσι, όσοι από μας δεν μένουν εύχαριστημένοι από την πα-ρούσα ζωή, θα μπαίνουν μέσα στο ειδικό τους ημεροί και θα παρα-καλούν τους άημέρους τους, που θα προσέχουν τη φύλαξή του, να έ-α-οεστηθούν να τους ζωντανίσουν ύ-στερα από...

»Ο λαός όμως γνωρίζει περίε-ρμα τα προτερήματα του κρύου, και πιστεύει ότι το μεγάλο κρύο «ζω-τανεύει» τον άνθρωπο. Και μάλιστα η λέξη δροσερότης δεν είναι συνό-γηση των λέξεων νεύοις και καλ-λονη! «Αν δεν κατορθώθηκε άκόμη η διατήρηση ζωντανών όργανισμών με το κρύο, η διατήρησή μ' αυτό των ζώων, των ψαριών και των τροφίμων απέδωσε θαυμάσια άπο-τελέσματα. «Ας μην καταροίμαστε, λοιπόν, το χειμώνα και αν μην τον άδικούμε χωρίς λόγο».

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Κόστα Κρίντες δίπλωσε, με άργες κινήσεις, την εφημερί-δα που είχε διαβάσει, κι' άκούμ-πησε ύστερα στο πρεβάζι του ά-νοιχτο παραθύρου του.

Η νύχτα ήταν άραια και ήσυ-χη... όπως όταν είχε στραγγαλι-σει τη γριά Σαγέντα. Γιατί, παρ' όλα όσα έγραφε η εφημερίδα, α-ύ-τος ήταν ο δολοφόνος της. Την εί-χε φιώσει και την είχε κρεμά-σει άπ' το ταβάνι, μ' ένα μακρύ λουρί.

Η άστυνομία είχε συμφέρει πως δεν ήταν αίτια του έγκλη-ματος ή κλοπή, έφ' όσον το θύμα είχε άκόμα κρεμασμένο στο λαι-μό του το σασκουλάκι με τις οί-κονομίες του. Είχαν συλληφθεί διάφοροι ως ύποπτοι, αλλά δεν είχαν βρεθεί καθόλου ένδοχαιρι-κά στοιχεία εναντίον τους. Έτσι, η άστυνομία τους άφησε έλευθε-ρους και συνέχισε τις έρευνές της.

Αφ' ότου είχε γίνει οικότρο-φος της Σαγέντα, ο Κρίντες έ-πεφτε να κοιμηθεί κάθε βράδυ τα-χτικά στις 10, για να βρίσκεται το πρωί νωρίς στη δουλειά του — ήταν άποδοκάριος του σιδη-ροδρομικού σταθμού.

Τη νύχτα του έγκληματος, ό-πως πάντα, είχε ταραξει τον ύ-πνο του διπλανό του νοικάρη με το ήχηρο ροχαλτό του, που περ-νούσε μέσα άπ' το λεπτό μεσό-τοιχο των δυο δωματίων.

Ο Κρίντες το ήξερε πως ρο-χαλίζει. Γιατί, κάθε πρωί, του πα-ροπνιόντανε γι' αυτό ο διπλάνος του, που κοιμόταν έλαφρά.

Για να πνίξη την τρομαγμένη φωνή της, ο Κρίντες την είχε φιώσει γρήγορα - γρήγορα με μία πετσέτα.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΦΙΑΛΤΕΣ

Τη νύχτα εκείνη, λοιπόν, την ώρα που έγκληματος, άκούγονταν συνεχώς το ροχαλτό του. Το εί-χαν βεβαιώσει αξιόπιστοι μάρτυ-ρες.

Έτσι, δεν τον ένώχλησε κα-θόλου η άστυνομία...

Χαμογέλασε τώρα με ίκανο-ποίησι, στη σκέψη του άλλου, που είχε επινοήσει. Στις άρες της άργιας του, είχε φτιάξει ένα μικροσκοπικό μηχανήμα, που κοουδίζονταν και λειτουργούσε σε ρολόι. Κάθε τρία δευτερόλεπτα, ένα ελατήριο έξυμε μία σανίδα, παράγοντας έτσι ένα ήχο όμοιο με κανονικό ροχαλτό.

Το βράδυ του έγκληματος, ο Κρίντες είχε κουρδίσει το μηχανή-μα, είχε κλειδώσει την πόρτα του, όπως πάντα, άλλ' είχε μεί-νει έξω άπ' το δωμάτιό του. Έ-πειτα είχε άνοίξει άθόρυβα την πόρτα της σπιτονοικοκυράς του, που έμεινε συνήθως ξεκλειδωτή.

Η γριά είχε ζυμώσει τότε. Για να πνίξη την τρομαγμένη φωνή της, ο Κρίντες την είχε φιώσει γρήγορα-γρήγορα με μία πε-τσέτα.

Ύστερα, αφού βεβαιώθηκε πως δεν είχε αντίληφθει τίποτα κανείς άπ' τους άλλους νοικάρηδες, ά-ποτελείωσε το έργο του...

Ξαναγύρισε έπειτα άθόρυβα στην κάμαρά του. Άφησε να «ρο-χαλίζει» άκόμα λίγο το μηχανή-μα του... Άργότερα, το κατά-στρεψε, πέταξε στο δρόμο τα συ-ντρίμια του κι' έπεσε να κοιμηθεί.

Τα υπόλοιπα δεν τον ένδιαφέ-ρωνε πιά. 'Η άνακαλωσιμότη των πτώ-ματος, οι φωνές των γειτόνων, ή έρευνα της άστυνομίας, όλα τον είχαν άξίως άδιάφορο...

Ήταν οικότροφος της γριάς.

εδώ κι' ένα χρόνο. Ένα χρόνο προετοίμαζε την έκδική του. «Όταν είχε φτάσει εκεί, με τη μικρή βαλίτσα του, η Σαγέντα δεν τον είχε άναγνωρίσει, γιατί ήταν πολύ γερασμένος. Είχαν πε-ράσει άλλωστε δέκα χρόνια, από τότε που είχε φύγει άπ' τη μι-κρή πολιτεία, μετά το θάνατο της πολυαγαπημένης του, της κό-ρης της Σαγέντα. 'Η δυστυχισμέ-νη νέα γυναίκα είχε πεθάνει από μια άκατονώσστη άρρώστια, που της είχε μεταδώσει ο γέρος, τον όποιο την είχε άναγκάσει η μητέ-ρά της να παντρευτεί.

Ο Κρίντες ήταν ένα παιδί όρ-φάνο, έγκαταλελειμένο. Είχε με-γαλώσει και άνατραφή όλομώ-νος με την τιμία έσογασία του. Είχε άγαπήσει με πάθος τη Γέργκα. Την είχε ζητήσει άπ' τη μητέρα της. Έκείνη όμως τον εί-χε δώσει, με προσλητικό τρόπο, Μερικές βδομάδες άργότερα, η κοπέλλα υποχρεώθηκε να παντρευ-τεί ένα γέρο, φίλαγορο και διε-φορμένο. Τη νύχτα του γάμου, του γάμου της, κόλλησε άπ' αυ-τόν μία βαιρεία άρρώστια.

Έπειτα είχε άπλωδη σιωπή άπόλυτη. 'Η ψυχή του Κρίντες είχε ήρπαιθεί έπιτέλους. Είχε ά-παλλαγεί άπ' το συνεχές έρεβόλι της νεκρής, που φώναζε και ζη-τούσε έκδίκησι.

Ήθελε να πιστεύει πως η ζωή του ήταν άραιότερη τώρα. Μά το πίστευε άληθινά... Όχι! 'Η εί-κόνα της κρεμασμένης βρισκόταν διορκώς μπροστά στα μάτια του. Και, ξαφνικά, μία φοιχτή ιδέα πέρασε άπό το μυαλό του: Ένας καινούργιος έφιάλης — ο έφιάλης της γριάς που σκότωσε — θα τον κυνηγούσε και θα τον τυραν-νούσε σ' όλη του τη ζωή...

Τ' άλλο πρωί, τον βρήκαν κρε-μασμένο, στην κάμαρά του.

Χ. ΧΑΡΛΕΜ

Απομακρύνθηκε τώρα άπ' το παράθυρο.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΧΗΝΑ

ΜΙΑ φορά ήταν ένας γεωργός, που είχε τρεις γιους. Τον πιο μικρό τον έλεγαν «Κουτούτσι». Όλοι νόμιζαν ότι δεν ήταν και τόσο έξυπνος και γι' αυτό τον κορόιδευαν κάθε τόσο και του έδιναν πάντα ό,τι περίσσειε, ενώ τα αδέρφια του είχαν μεγάλες περιποιήσεις από τους γονείς τους.

Μιά μέρα, ο πατέρας είπε στο μεγάλο γιό να πάει στο δάσος να κόψει ξύλα για το σπίτι.

Η μητέρα τότε του έτοιμασε ένα ωραίο γλυκό για να μην πενιάσει στη δουλειά του και του έδωσε και μια μπιταλία καλό κρασί, για να πιει.

Στο δάσος ο νέος αυτός συνάντησε ένα γεροντάκι με μακριά άσπρα γένια.

— Πεινάω και δίψαω, του είπε εκείνος. Σε παρακαλώ, παλληκάρη μου, δός μου λίγο από το γλυκό κι' απ' το κρασί σου!

— Δεν είμαστε καλά! του απάντησε ο μεγάλος γιός. Και τί θα φάω και τί θα πω εγώ μετά; Για φύγε από κοντά μου, παλιόγερε!

Και τράβηξε το δρόμο του.

Στο πρώτο, όμως, δέντρο, που δοκίμασε να κόψει, γλύστρησε το πελέκι του και τον χτύπησε με όρμη στο πόδι.

— Έσπασε τότε τις φωλιές από τον πόνο και γύρισε κουτσάινοντας στο σπίτι.

— Θα πάω εγώ να φέρω ξύλα, είπε ο δεύτερος γιός.

Πάλι του έδωσε η μητέρα του ένα ωραίο γλυκό και μια μπιταλία κρασί για το δρόμο.

Κι' ο δεύτερος γιός, όταν συνάντησε το γέρο στο δάσος και εκείνος του ζήτησε λίγο από το γλυκό και από το κρασί του, απάντησε κι' αυτός σαν το μεγάλο του αδέρφο:

— Και τί θα περιστέλλω; Για μένα, αν σου δώσω ξύλα, τι μου ζητάς; Για φύγε από μπροστά μου και άφησε με να κάνω τη δουλειά μου!

Μα μόλις άρχισε να κόβει μερικά κλαδιά από ένα δέντρο, το πελέκι του πήγε στραβά και τον χτύπησε στο χέρι.

— Έσπασε, λοιπόν, τις φωλιές από τον πόνο και γύρισε κι' αυτός κατακαμένος στο σπίτι.

— Θα πάω εγώ να φέρω ξύλα! είπε τότε ο Κουτούτσιος.

Οι γονείς του του είπαν:

— Άφου τα ξέφυκα αδέρφια σου δεν το κατάφεραν, πώς θα τα καταφέρεις εσύ, που είσαι κουτούτσιος;

Μα μια που έπεμπε, η μητέρα του έδωσε ένα ξερό ψωμί και μια μπιταλία με σκέτο νερό, γιατί σκέφτηκε ότι με το ξερό ψωμί και το νερό θα πεινούσε γρήγορα και θα γύριζε πίσω, πριν χτυπήσει κι' αυτός κανένα χέρι ή κανένα πόδι.

Ο Κουτούτσιος, όταν έφτασε στο δάσος και συνάντησε το γέρο, που του ζήτησε πάλι λίγο φαγητό και κάτι να πιει, του είπε:

— Έχω μόνο ξερό ψωμί και σκέτο νερό. Αν θέλεις, έλα να φάμε και να πιούμε μαζί!...

Τι παράξενο! Μόλις άνοιξε το μπουζάλκι του για να βγάλει το ψωμί και το νερό, είδε ότι το ψωμί είχε γίνει ένα ωραίο γλυκό και το νερό ένα θαμναίο παλιό κρασί!

Τότε κάθισαν οι δύο τους κι' έφαγαν και ήπιαν με την καρδιά τους. Και όταν τελείωσαν και την τελευταία μπουκιά και ήπιαν την τελευταία γουλιά, ο γέρος είπε στον Κουτούτσι, χαμογελώντας ευγενικά:

— Σ' ευχαριστώ για όλα, παλληκάρη μου. Είσαι καλός και πανόψυχος. Γι' αυτό θα σου χαρίσω μια καλή τύχη. Κόψε εκείνο το στραβό δέντρο και θα βρεις κάτι στη ρίζα του...

Και έγινε αφαντός.

Ο Κουτούτσιος έκανε αυτό που του είπε ο γέρος. Και πραγματικά, μόλις έπαισε κάτω το δέντρο, είδε να λάμπει κάτι στις ρίζες του. Κι' όταν πήγε κοντά τους, βρήκε μια χήνα, που τα φτερά της ήταν δολοφύρα!

Την πήρε, λοιπόν, στα χέρια του και βγήκε χαρούμενος από το δάσος.

Όταν έφτασε σ' ένα χάνι, ακούμπησε τη χήνα μια στιγμή σ' ένα γωνιά, έκασε σ' ένα τροπέκι και ζήτησε να φάει κάτι.

— Μπα! Για να δούμε τι παράξενο πουλί είναι αυτό, που λάμπει σαν χρυσάφι, σκέφτηκε η μεγάλη κόρη του χανιτζή.

Πήγε αμέσως κοντά στη χήνα και προσπάθησε να της βγάλει ένα από τα χρυσά φτερά της. Μά όταν θέλησε να τραβήξει το χέρι της, είδε πως ήταν κολλημένο και πως, όσο τραβούσε, τόσο κολλούσε πιο πολύ!

Είπε τη χήνα κατόπιν η δεύτερη αδελφή της και σκέφτηκε:

— Γιατί να μην πάρω κι' εγώ ένα χρυσό φτερό από τη χήνα; Ποιος θα το καταλάβει; Μόλις όμως πηλίκωσε και άγγιξε την αδελφή

— Έχω μόνο ξερό ψωμί και σκέτο νερό μαζί μου, είπε στο γέρο ο Κουτούτσιος.

της, κολλήσε και εκείνη.

Η τρίτη κόρη του χανιτζή θέλησε κι' εκείνη να πάρει ένα φτερό. Είπε ότι ο Κουτούτσιος είχε το νου του στο φαγητό του και πήγε κοντά στη χήνα. Μά όταν κατάλαβαν ότι σκοπό της, οι δύο αδελφές της φώναξαν:

— Φύγε, μην πλησιάζεις! Μείνε εκεί που είσαι! — Γιατί να μην πάω κι' εγώ κοντά τους; σκέφτηκε εκείνη. Μήπως με ζηλεύουν οι αδελφές μου και δε θέλουν να πάρω κι' εγώ ένα χρυσό φτερό;

Κι' έτρεξε να προλάβει κι' εκείνη. Μά μόλις άγγιξε την αδελφή της, για να την προσπεράσει, κολλήσε δίπλα της και δε μπορούσε να ξεκολλήσει. Έτσι οι τρεις αδελφές πέρασαν όλη τη νύχτα κοντά στη χρυσή χήνα.

Το άλλο πρωί ο Κουτούτσιος ξεκίνησε για το

ταξίδι του, για να βρει την καλή του τύχη, όπως του είχε υποσχεθεί ο καλοκαρδής γέρος.

Πήρε, λοιπόν, τη χήνα στα χέρια του, χαίρεται το χανιτζή κι' έφυγε, χωρίς να ισαχή για τις τρεις αδελφές, που έτρεχαν πίσω του, γιατί ήταν κολλημένες ή μία στην άλλη και ή πιο μεγάλη στη χήνα. Οι άνθρωποι στο δρόμο, που τους συναντούσαν, φώναζαν στα κορίτσια:

— Δε ντρέπεστε, κοτάμ κοπέλλες, να παίρνετε από πίσω ένα παλληκάρη;

Ο παπουτζίς του χανιτζή, κρατώντας ένα παπούτσι στο χέρι, που έτοιμαζόταν να το μπουλω-σεί, θέλησε να τραβήξει την τελευταία αδελφή. Μά το χέρι του κολλήσε πάνω στο δικό της και άρχισε κι' αυτός να τρέχει μαζί της.

Ο ράφτης τότε, που βατούσε ένα μισοραμμένο σακκάκι στα χέρια, φώναξε στον παπουτζί:

— Τρελλάθηκες και κυνηγάς τις κοπέλλες του χανιτζή;

Κι' άρπαξε τον παπουτζί από το χέρι. Άμέ-σως όμως κολλήσε κι' αυτός στο χέρι του και δεν ξεκολλούσε μ' ό,τι κι' αν έκανε.

Το ράφτη ακολούθησε ο δάσκαλος, το δάσκαλο ο καντηλανάφτης και τον καντηλανάφτη καμνία δεκαριά παιδιά του σχολείου.

Πίσω τους, τέλος, έτρεχαν δύο χωριάτες, που είχαν πάει να ελευθερώσουν τα παιδιά κι' είχαν κολλήσει κι' αυτοί και έτσι η ούρα, που ακολου-θούσε τον Κουτούτσι με τη χρυσή χήνα, όλο και μεγάλωνε.

Σ' ένα λιτό έρτασαν μπροστά από το παλάτι.

Ο βασιλιάς είχε μια κόρη, που ήταν πάντα μελαγχολική και που δεν είχε γελήσει ποτέ στη ζωή της. Ό,τι κι' αν έκαναν οι αυλικοί, όσα άστεια κι' αν έλεγαν ο γελοιοποιός του βασιλιά — εκείνη έμεινε ανέλαστη και όλο ανασταίριζε.

Τότε, στην απελπισία του, ο βασιλιάς φώναξε: — Όποιος θα κάνει τη βασιλοπούλα να γελάσει, θα γίνει ο γαμπρός μου! Θα του δώσω το μισό μου βασίλειο και αργότερα θα γίνει βασιλιάς.

Εκείνη τη στιγμή περνούσε ο Κουτούτσιος με τη χήνα και την ακολουθία του κάτω από τα πα-ραθύρα του παλατιού. Εκείνοι, που ήταν κολλη-μένοι στην ούρα έκαναν μεγάλη φασαρία, καθώς ο ένας μάλωνε με τον άλλον!

Ο παπουτζίς τα είχε με τις τρεις αδελφές, ο ράφτης πάλι με τον παπουτζί, ο δάσκαλος όμως με το ράφτη, ο καντηλανάφτης με το δά-σκαλο και οι δύο χωριάτες τα έβαζαν με όλους και φώναζαν ότι είχαν δουλειά να κάνουν στα χωράφια τους και δεν είχαν καιρό για χάσιμο.

Ο Κουτούτσιος όμως προχωρούσε αδιάφορος για να πάει να βρει την καλή του τύχη. Μά φα-νεται ότι δεν ήταν και τόσο κακό, όπως νόμιζαν πάντα οι άλλοι, γιατί μόλις έφτασε από έναν περα-στικό ότι όποιος θα έκανε τη βασιλοπούλα να γε-λάσει, θα γινόταν άντρας της, παρουσιάστηκε στην πόρτα του παλατιού και ζήτησε να τη δει.

Κι' όταν εκείνη αντίκρισε τον Κουτούτσι με τη χρυσή χήνα και τα κορίτσια, τους άνδρες και τα παιδιά, άρχισε να γελάει τόσο δυνατά, που α-κουγόταν σ' όλο το παλάτι.

Γέλασε η βασιλοπούλα! φώναξαν χαρούμενοι οι αυλικοί. Ποιος είναι άραγε ο τυχερός, που την έκανε να γελάσει;

Και μαζεύτηκαν όλοι τους στη μεγάλη αίθουσα, όπου η βασιλοπούλα τώρα καθόταν σ' ένα χρυσό θρόνο και γελούσε μ' όλη την καρδιά της.

Τότε της είπε ο Κουτούτσιος:

— Βασιλοπούλα, γέλασες επί τέλους και κατά-λασες τώρα τι όμορφα που περνάει κανείς, όταν είναι χαρούμενος. Εγώ όμως, το φτωχό χωριά-τοπούλο, πως θα γίνω άντρας σου και αργότερα βασιλιάς; Δεν ξέρω τίποτ' άλλο, εκτός από τις απλές δουλειές, που έμαθα στο χωριό μου!

Μη στενοχωριέσαι, του είπε ο γεροντάκος με τα μακριά άσπρα γένια, που παρουσιάστηκε ξα-φάνικα μπροστά τους. Εγώ θα σε μάθω και κα-λούς τρόπους και σοφά πράγματα για να γίνεις αργότερα ένας καλός βασιλιάς. Ήσουν ευγι-κός και πονετικός, όταν σου ζήτησα να φάω και να πιω και γι' αυτό θα σε άντεμιψω, όπως σου αξίζει. Κάθε φορά, που δεν θα ξέρεις τι να κά-νεις, πήγαινε στη χρυσή χήνα, χάρδευε τρεις φο-ρές τα χρυσά φτερά της και άμεσως θα έχεις αυτό, που ζητάς!

Κι' ο καλοκαρδής γέρος έγινε πάλι αφαντός.

Μπα, είπε εκείνη τη στιγμή η μεγάλη αδελ-φή, για κυτάξτε!... Είμαι έλαιοβερη!

Κούνησε τα χέρια της χαρούμενη και άρχισε να τρέχει γρήγορα στο χωριό της. Και πίσω την ακολουθούσαν κι' όλοι οι άλλοι, ελευθέρωνι πιά.

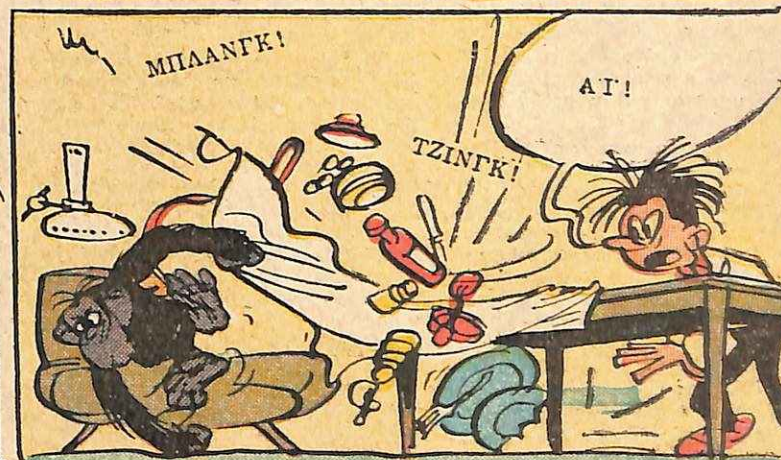
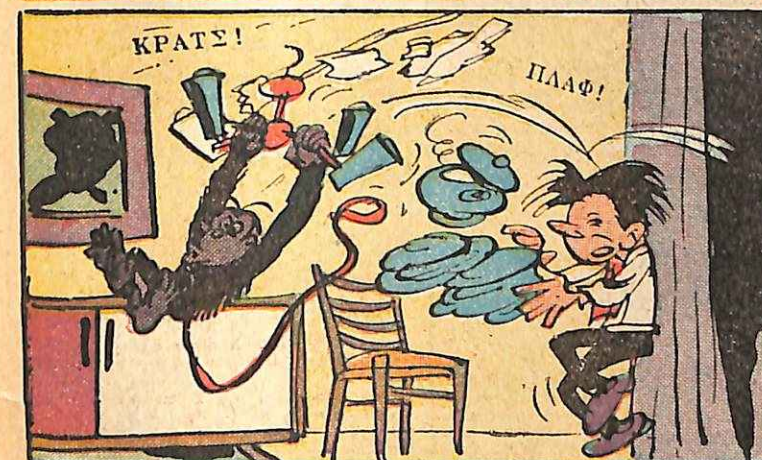
Στο παλάτι, τώρα, τα πράγματα έγιναν ακρι-θώς όπως είχε ο καλοκαρδής γέρος από το δά-σος. Η χρυσή χήνα βοήθησε τον Κουτούτσι σ' όλες τις δύσκολες στιγμές της ζωής του κι' έτσι έζησε ευτυχισμένος με τη βασιλοπούλα, που έχασε το μελαγχολικό ύψος της και έγινε δίπλα του ή πιο χαρούμενη βασιλίσσα του κόσμου!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Γιατί πρέπει να κάνω σήμερα ακόμη μια ώρα πρόβα, μαμά; Τσακώθηκες μήπως με τις γεγονάτισες;

74

Ο ΡΙΩΣ ΚΑΙ Ο ΧΙΜΠΑΤΖΗΣ

75

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΩΧ

Ο Ροβέρτος Κώχ.

ΠΛΑΙ' στη μεγαλοφυΐα του Πα-
στερ διακρίνουμε μία άλλη
έξχουσα, επίσημη, η μεγαλο-
φυΐα, του Ροβέρτου Κώχ.

Ο Γερμανός μικροβιολόγος Ρο-
βέρτος Κώχ γεννήθηκε το 1843
στο Κλάουσντολ του Άννο-
βερου.

Από μικρή ηλικία έδειχνε έξει-
ρετική κλίση για τις φυσικές επί-
σημες κι έτσι, όταν τελείωσε τις
γυμνασιακές σπουδές του, γράφτη
κε το 1862 στην Ιατρική, στο
Πανεπιστήμιο της Γοτtingης.

Ενών, λοιπόν, βρισκόταν ακόμη
στο τέταρτο χρόνο των σπουδών
του διορίστηκε βοηθός στο Παθολο-
γικό μουσείο και πήρε το βρα-
βείο της Ακαδημίας.

Όταν αποφοίτησε από το Πα-
νεπιστήμιο, έλαβε τον τίτλο του
διδάκτορος και διορίστηκε επίμε-
λητής στο κρατικό νοσοκομείο του
Ομβούργου.

Ο Ροβέρτος Κώχ άρχισε να
ασκή το επάγγελμα του γιατρού
από το 1866 και σ' αυτό ανέδει-
χθηκε ως ένας από τους μεγαλύ-
τερους ευεργέτας της ανθρωπότη-
τας.

Ο Κώχ, το 1872 διορίστηκε
νομάρχη στο Βολστάιν.

Τότε άκριβως άρχισε τις μικρο-
βιολογικές του έρευνες, που έκα-
ναν τ' όνομά του διάσημο.

Ο μεγάλος Παστέρ, πριν από
λίγα χρόνια, είχε πη: «Ο άνθρω-
πος έχει την δυνατότητα και υπο-
ρεί να εξαφανιστεί από την επιφά-
νεια της γης όλες τις μεταδοτικές
ασθένειες».

Ο Ροβέρτος Κώχ ίδρυσε ένα

δικό του πλήρες εργαστήριο, αγό-
ρασε ένα μικροσκόπιο και άρχισε
τις έρευνες του.

Αφιερώθηκε στη σπουδή των
λοιμωδών νόσων και στην αρχή
ασχολήθηκε με τη νόσο του σπλη-
νάνθρακος κι έπεταιχε ν' ανακαλύ-
ψει τα αίτια της.

Ο διάσημος Γερμανός βοτανολό-
γος Φερνάνδος Κόν χαρακτήρι-
σε την ανακάλυψη αυτή του Κώχ
ως μία από τις πιο σημαντικές
και δημοσίευσε τα πορίσματα των
ερευνών του σ' ένα περιοδικό, που
έβγαζε με τον τίτλο «Συμβολές
στην παθολογία των φυτών».

Επειτα απ' αυτή την εργασία,
ο Κώχ διορίστηκε μέλος του Ύ-
γειονομικού Συμβουλίου του Βερο-
λίνου και καθηγητής της Ιατρικής
Σχολής.

Η φήμη του ως καλού γιατρού
άρχισε να διαδίδεται παντού. Μη-
τέρες με άρρωστα παιδιά πήγαι-
ναν κλαίγοντας για να τον συμ-
βουλευθούν και να ζητήσουν την
βοήθειά του.

Την εποχή εκείνη ο «άνθραξ»
ήταν μία άρρώστια, που αποδε-
κάτιζε τα πρόβατα και τις αγελά-
δες. Κι' αυτός όπως είδαμε παρα-
πάνω ήταν ο στόχος της έρευνάς
του.

Τις βραδινές ώρες έπαιρνε αίμα
πό άρρωστα ζώα, το έβαζε στο

μικροσκόπιο και το εξέταζε. Ή
νύχτα με την γαλήνη της έδινε
στον Κώχ την ήρεμία που ζητούσε.

Έτσι κατόρθωσε να χρωματίσει
πρώτα το μικρόβιο του άνθρακος,
να καθορίσει τους όρους της ζωής
τους και να δώσει οδηγίες, ώστε
τα ζώα που φορούσαν από άνθρα-
κα να καίγονται.

Με τον τρόπο αυτόν έδωσε στον
άνθρωπο το πρώτο όπλο για την
καταπολέμηση των μικροβίων.

Το 1880 διορίστηκε δημοτικός
γιατρός του Μπρεσλάου.

Ήρθε το 1882. Ο χρόνος αυ-
τός ήταν σωτήριος για την ανθρω-
πότητα.

Το 1882 ο Ροβέρτος Κώχ κα-
τορθώνει ν' απομονώσει το δακίλ-
λο της φυματίωσης, ύστερα από
πολλά γενούχια πάνω στο μικρο-
σκόπιο, και ν' ανακοινώσει την ανα-
κάλυψή του στην Ιατρική Έταιρία
του Βερολίνου.

Έτσι πληροφορούσε όλο τον
κόσμο ότι η άρρώστια αυτή εί-
ναι μεταδοτική.

Η ανακοίνωση αυτή ήταν για
την ανθρωπότητα μία μεγάλη ευ-
εργασία, γιατί η φυματίωση μά-
στιζε χιλιάδες ανθρώπους, που δεν
ήξεραν από τί πέθαιναν.

Το 1883 ο Κώχ στάλθηκε στην
Αίγυπτο και στις Ίνδies, που
τις μάστιζε η τρομερή ασθένεια
της χολέρας.

Εκεί ο Κώχ κατάφερε ν' απο-
μονώσει το μικρόβιο και ν' ανακα-
λύψει την έστια της άρρώστιας.

Το 1890 ο Κώχ ανέγγειλε πώς
βρήκε κάποιο φάρμακο έναντιον
της φυματίωσης, τη «φυματίνη».

Η φυματίνη όμως δεν ήταν θερα-
πευτικό μέσο, αλλά διαγνωστικό.

Το 1901 στο συνέδριο φυματο-
λογίας, που έγινε στο Λονδίνο, ο
Κώχ υπεστήριξε ότι η φυματίωση
των ανθρώπων ήταν διαφορετική
από την φυματίωση των ζώων κι
ότι ύγιεις άνθρωποι μπορούσαν να
ποιούν γάλα ή να φάνε το κρέας
ζώων, που είχαν φυματίωση, χωρίς
να παθαίνουν τίποτα, ενώ αντίθε-
τα, άνθρωποι με φυματίωση ήταν
κίνδυνος για έναν άλλον υγιή, σ'ό-
ν όποιο μπορούσε να μεταδώσει την
άρρώστια του.

Το 1903 κάλεσαν τον Κώχ στη
Νότιο Αφρική να δώσει τα φώτα
του για διάφορες ασθένειες ζώων.
Κι' όταν ξαναγύρισε στην πατρί-
δα του, εξέλεξε μέλος της Ακα-
δημίας Έπιστημών του Βερολίνου.

Το 1905 ο Κώχ τιμήθηκε με το
βραβείο Νόμπελ. Και το 1910 πέ-
θανε στο Μπάντεν—Μπάντεν από
μία ασθένεια, που έρευνούσε

Χιοῦμορ

— Πόσες ήπειρους έχει η γη,
παιδί μου;
— Έξη, κύριε!
— Έξη; Για πές τις να τις ά-
κούσουμε;
— Είναι η Εύρώπη, η Άσία, η
Αφρική, η Αμερική, η Ωκεανία
καί... η Ήπειρος, που έχει πρωτεύ-
ουσα τα Γιάννενα!

Π έ τ ρ ο ς: Δέ μου λές, μαμα,
είναι πολύ κακό πράγμα να θυμώνη
κανείς;
Μ α μ ά: Πολύ κακό! Μόνο οι
κακοί άνθρωποι θυμώνουν.
Π έ τ ρ ο ς: Έσύ, όμως, μαμά,
είσαι καλή, δεν είν' έτσι;
Μ α μ ά: Γιατί ρωτάς;
Π έ τ ρ ο ς: Γιατί δε θα θυμά-
σθς, αν σου πώ ότι έσπασα το
τζαμί!

— Ποιοί είναι, Τάκη, οι πιο μι-
κροί μήνες του χρόνου;
— Οι μήνες των διακοπών.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Άνω — κάτω σταυρόλεξο

Οριζοντίως:
1) ΦΑΝΤΟΜΑΣ — ΠΑΡΑΤΑ. 2)
ΑΝΟΣΙΟΝ — ΠΑΚΑΡ. 3) ΡΑΜΙ —
ΡΟΚΑΝΕΣ — ΜΙ. 4) ΙΑΗ — ΚΕ.
ΜΑΛ — ΔΕΚ. 5) ΟΑ — ΑΣΤΟΝ —
ΛΕΝΑ. 6) ΝΤΑ-Υ-Κ — ΣΑΜΟΣ —
ΚΑΝ. 7) ΑΣ ΣΑΛ — ΠΑΜΑΤΕΡΟ.
8) ΠΑΡΑΧΑΡΕΙΣ. 9) ΜΠΡΙ-
ΣΤΟΛ — ΣΑΤΟΣ. 10) ΑΙΑ — ΙΕ.
ΡΩΝ — ΝΟΣΟΣ. 11) ΡΟΔΑ —
ΝΙΣΟΣ — ΒΑ. 12) ΑΤΙ — ΚΙ.
ΜΑΣ — ΣΑΧ. 13) ΝΟ — ΑΡΜΟ-
ΣΙΣ — ΕΙΡΑ. 14) ΑΝΤΙΣ — ΚΩ.
ΝΙΚΟΝ. 15) ΑΝΑΝΑΣ — ΚΑΝΑ.
ΡΙΝΙ.

Καθέτως:
1) ΦΑΡΙΟΝ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ. 2)
ΑΝΑΛΑΤΑ — ΠΙΟΤΟ. 3) ΝΟΜΗ —
ΑΣΠΡΑΔΙ — ΑΑ. 4) ΤΣΙ — ΦΥ.
ΣΑΙ — ΑΝΗ. 5) ΟΙ — ΚΑΡΣΙ —
ΑΡΤΑ. 6) ΜΟΡΕΑ — ΜΑΤΕΝ —
ΜΙΣ. 7) ΑΝΟΜΟΣ — ΧΟΡΙΚΟΣ. 8)
ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ. 9) ΠΑΛΟ-
ΜΑΡ — ΝΟΜΙΚΑ. 10) ΠΑΝ — ΝΟ-
ΜΑΣ — ΣΑΞΩΝ. 11) ΑΚΕΛ —
ΣΑΞΩΝ — ΝΑ. 12) ΡΑΣ — ΤΙ-
ΤΟΣ — ΕΙΡ. 13) ΑΡ — ΔΕΜΕ-
ΣΟΣ — ΣΙΚΙ. 14) ΜΕΝΑΡ —
ΣΟΒΑΡΟΝ. 15) ΑΝΙΚΑΝΟΣ —
ΣΑΧΑΝΙ.

Φίλμ και άριθμοά

1) «Το έγκλημα του έσπρες 13». 2)
«Ο άμαρτωλός κύκλος των 12». 3)
«Ο Τζεφρυ Λούις και τα 32 κορί-
τσια». 4) «2 άφύριστοι έχθροί». 5)
«ΟΙ 7 πύλες της κόλασης». 6) «ΟΙ
3 λοχία». 7) «Το σπίτι των 3 κορί-
τσιων». 8) «Γκαρσόνιερα για 4». 9)
«3 έβδομες ζωής». 10) «Τα 2 χα-
μινιά». 11) «Ο όρκος των 4». 12)
«2 γίγαντες συγκρούονται». 13) «Ο
λίπτης με τα 100 πρόσωπα». 14)
«Ο 7ος Ένορκος».

Άριθμητικά προβλήματα

1) Το 27 (27 Χ 3 = 81 + 22 =
103.
2) 9 Χ 1 + 2 = 11;
6 Χ 3 + 4 = 22;
8 Χ 5 - 7 = 33

Επαναφέρετε την τάξη

Η κανονική σειρά στη δεύτερη
στήλη (άριστερά) είναι η ακόλουθη:
1) Φύτο. 2) Πτηνό. 3) Πλοίαριο.
4) Ψάρι. 5) Θαλάσσια γελόνη. 6)
Πιθηκ. 7) Άστερισμός. 8) Αρά-
χνη. 9) Έντομο. 10) Όρνετο.

Ίσάριθμα σχέδια σε δύο
διασταυρούμενες σειρές

Το πλοίο, που διασταυρώνεται στη
σειρά 3—8, επαναλαμβάνεται τρεις
φορές και στις δύο αυτές σειρές.

Η λύσις του υπ' αριθ.
940 σταυρολέξου

Οριζοντίως:
1) ΑΣΗΜΟΣ — ΘΑΛΕΙΣ. 2)
ΑΝΑΛΥΣΙΣ — ΑΝΙΩ. 3) ΡΕ — Ε.
ΛΟΣ — ΑΚΜΩΝ — ΟΡ. 4) ΚΡΑ-
ΤΟΣ — ΜΑΧΑΙ — ΑΙΡΩ. 5) ΤΑ-
ΓΟΣ — ΚΑΛΑΡΑ — ΣΑΜ. 6)
ΟΝΟΣ — ΚΑΤΑΡΑ — ΑΠΑΤΗ. 7)
ΣΟΝ — ΤΕΡΑΤΑ — ΑΤΑΛΑ. 8)
ΣΑΜΑΡΕΙΑ — ΑΝΙΣΑ. 9) ΩΡΑΙΑ —
ΑΠΟΡΑ. 10) ΑΡΑΙΑ — ΑΔΑΜΑ.
ΣΤΑ. 11) ΟΝΟΜΑ — ΣΤΟΛΟΙ —
ΟΡΑ. 12) ΤΡΟΙΑ — ΑΛΛΑΟΣ —
ΑΣΑΝ. 13) ΡΑΣ — ΣΕΡΙΦΟΣ —
ΑΔΟΣΑ. 14) ΩΜΑΙ — ΝΟΜΑΣ —
ΙΚΑΝΟΣ. 15) ΓΑ — ΑΡΕΝΑ —
ΑΔΑΜ — ΣΣ. 16) ΑΜΟΚ — ΝΙΑ-
ΓΑΡΑΣ. 17) ΑΠΑΣΑΙ — ΑΝΩ.
ΣΙΣ.

Καθέτως:

1) ΑΡΚΤΟΣ — ΤΡΩΓΩ. 2) Ε.
ΡΑΝΟΣ — ΟΡΑΜΑ. 3) ΑΓΟΝΑ —
ΑΝΟΣΑ — ΑΠ. 4) ΑΝΕΤΟΣ —
ΜΩΡΟΙ — ΙΑΜΑ. 5) ΣΑΛΟΣ —
ΤΑΡΑΜΑΣ — ΡΟΣ. 6) ΗΛΟΣ —
ΚΕΡΑΙΑ — ΕΝΕΚΑ. 7) ΜΥΣ —
ΠΑΡΕΙΑ — ΑΡΟΝ. 8) ΟΣ — ΜΑ-
ΤΑΙΑ — ΣΛΙΜΑΝ. 9) ΣΙ — ΑΛΑ-
ΤΑ — ΑΤΑΦΑ — ΙΑ. 10) ΣΑΧΑΡΑ —
ΑΔΟΛΟΣ — ΑΓ. 11) ΚΑΜΑ — Α-
ΠΑΛΟΣ — ΑΓΩ. 12) ΑΛΙΑ — Α-
ΝΟΜΟΣ — ΙΔΑΣ. 13) ΑΝΩ —
ΣΑΤΙΡΑΙ — ΑΚΑΡΠΙ. 14) ΣΙΝΑ —
ΠΑΣΑΣ — ΑΔΑΜΑΣ. 15) ΙΩ —
ΣΙΛΑΑ — ΤΟΣΟΝ. 16) ΟΡΑ-
ΤΑ — ΑΡΑΕΟΣ. 17) ΒΡΩΜΗ —
ΑΝΑΣΣΑ.

Ο Ροκίδης του «Αιγάλεω».

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΟΚΙΔΗΣ

Ο μικρός του «Αιγάλεω»

Η περιοχή του Αιγάλεω είναι πο-
δοσφαιρική, ή όπως λένε στην
άθλητική ορολογία, είναι μία συ-
νοικία «ποδοσφαιρομανών». Ο λό-
γος είναι άλλος. Και στο παρελ-
θον και τώρα, αναδεικνύει παίκτες
μεγάλης αξίας. Ο Μαρόνισης, ο
Σάββας Παπάογλου, ο Χ. και Σ.
Σερραφίδης, ο Παπαποστόλου και
άλλοι, προήλθαν από την περιοχή
αυτή. Και φυσικά, πριν αγωνισθούν
σε μεγάλους συλλόγους, έπαιξαν
στον «Α. Ο. Αιγάλεω», το συλλο-
γο της γειτονιάς.

Ο «Α. Ο. Αιγάλεω» δεν έχει ά-
νάγκη ν' αγοράσει παίκτες απ' άλ-
λού. Παράγει μόνος του και μάλι-
στα τροφοδοτεί και αρκετά άθη-
ναϊκά και περιαίτια σωματεία. Εί-
ναι ένα μεγάλο φυτώριο ταλέντων.
Το τελευταίο του ταλέντο είναι ο
Γιώργος Ροκίδης. Ξεπετάχτηκε ξα-
φνικά, γι' αυτό και το όνομά του
δεν έφθασε ακόμη πολύ ψηλά. Ω-
στός τά... πόδια του δείχνουν ότι
το ποδοσφαιρικό του ανάστημα θα
προκαλέσει έντύπωσι.

Είναι πολύ νεαρός ακόμη. Γεν-
νήθηκε το 1945 στο Αιγάλεω και
σε ηλικία 13 χρονών, δηλαδή το
1958, πήρε το πρώτο «βαπτισμα»
με το ποδόσφαιρο. Άντι να παίξη,
όπως γίνεται συνήθως, σε μία έ-
νεξαστητη ομάδα, πήγε κατ' ευ-
θείαν στον Α. Ο. «Αιγάλεω». Προ-
βιητής ήταν τότε ο κ. Τσαντίης,
που διέκρινε άμέσως το ταλέντο
του. Τον τοποθέτησε έξω δεξιά
στην ομάδα των «Ταυκό». Μετά,
όταν προσελήθη προπονητής ο κ.
Μάγειρας, πέρασε στη θέση του
σέντερ φού—τροφοδοτή.

— Έμωθα πολλά, μάς είπε ο ι-
διος, από τον κ. Μάγειρα και μπο-
ρώ να σάς πώ ότι τότε κατάλαβα
την κάποια αξία, που είχα. Πιο
τυχρός, όμως, στάθηκα όταν ά-
νέλαβε προπονητής ο κ. Χο. Ριμ-
πας. Για μένα δεν είναι μόνο έ-
νας καλός δάσκαλος, αλλά και ο
άνθρωπος, που με τράβηξε από την
απάθεια και μ' έκανε πασιγνώστο.
Από την γ' ομάδα μ' έβαλε κατ'
ευθείαν στην πρώτη.

Με πολλή συγκίνηση θυμάται το
πρώτο του παιχνίδι στην πρώτη ό-
μάδα του Α. Ο. «Αιγάλεω»:
— Ήταν ο τέτατος αγώνας του
εφετινίου πρωταθλήματος και παί-

Αθλητικά παραβκήνια

Ήμας με τον «Έθνικό» Πειραιώς.
Οι άλλοι συμπαικτες μου δεν ήθε-
λαν να με βάλη. Με θεωρούσαν πολ-
ύ μικρό. Αλλά ο κ. Ριμπας επέ-
μενε, γιατί πίστευε στην αξία μου.
Έτσι, σε ηλικία 17 χρονών, φόρε-
σα για πρώτη φορά τη φανέλλα
του συλλόγου μου. Νομίζω ότι έ-
παιξα καλά. Χάσαμε από τον «Ε-

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΥΣΤΕΡΑ από τη διαμάχη, που
κατέληξε στη γνωστή προσφυ-
γή, ο Γεν. Γραμματέας Αθλητισμού
κ. Πετραλιάς και ο πρόεδρος της
ΕΠΟ κ. Αθ. Μέρμηγκας συναντή-
θηκαν και άντλήσαν άπόψεις έ-

δαιτητή: «Τι σφύρας, ρε χασάπη;»
Αναμένεται ότι οι κροσάλες
θα διαμαρτυρηθούν.

— Ο Νεστορίδης έγινε μπαμπάς
δεύτερου γιου. Λέγεται, μάλιστα,
ότι άρχιζε κιάλας να... διαπραγμα-
τεύεται και την έγγραφη του σε
διαφόρους συλλόγους!

— Η παραίτησι του κ. Δ. Ξη-
ρευκάκη φαίνεται ότι είναι όριστι-
κή. Έτσι ο ΣΕΓΑΣ θα χάσει ένα
πολύτιμο στέλεχος, που επί χρόνια
υπηρετούσε τον άθλητισμό.

— Ο Τουμπέλης, που άνοιξε κα-
θαρτήριο στην όδο Πατησίων, δε-
χεται άρκετη πελατεία... πράσινης
προελεύσεως. Μόνο που τα τρεχα-
ματα του μαγαζιού τον έφεραν σε
κατάσταση ανεπιθύμη... εξήλ-
θε της α' ομάδας του «Παναθηναί-
κου».

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Το Συμβούλιο Αθλητισμού χο-
ρήγησε στην ΕΟΑ το ποσό των 2.
000.000 για την προολυμπιακή
προετοιμασία των άθλητών, που
πρόκειται να λάβουν μέρος στην
Ολυμπιάδα του Τόκιο (1964).
Επίσης χορήγησε 500.000 στον
Ορειβατικό Σύνδεσμο και διάφο-
ρα άλλα ποσά σ' έθνικα γυμναστή-
ρια, καθώς και στα σωματεία των
Πατρών που έπασαν ζημιές από τις
τελευταίες πλημμύρες.

ΜΑΤΑΙΩΘΗΚΕ

Ο αγώνας των έθνικων ομάδων
Νέων Ελλάδας—Γαλλίας ματαιώ-
θηκε, προς το παρόν, λόγω τεχνικών
δυσκολιών της γαλλικής ομάδας.
Στο μεταξύ η ΕΠΟ καταβάλλει
προσπάθειες για ένα μάτς Νέων
Ελλάδας—Πορτογαλίας.

ΚΑΙ ΣΤΗ ΡΕΒΑΝΣ

Όπως αναμενόταν, η ομάδα
μπάσκετ μπάλ του «Παναθηναϊκού»
έχασε και στη ρεβάνς από την «Ε-
θνα» Μαδρίτης κι' έτσι αποκλείστη-
κε από το Κύπελλο Εύρώπης. Η
αθλητική ομάδα ήττήθηκε στο δεύ-
τερο μάτς με 90—60 (32—27), ενώ
στο πρώτο, που έγινε στην Αθήνα
με 97—73.

ΤΟ ΒΟΛΛΕ-Υ ΜΠΩΛ

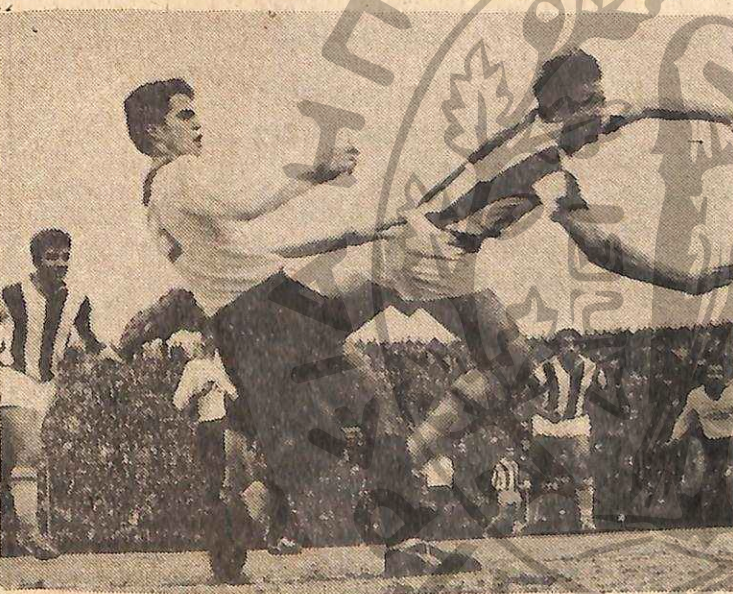
Η έθνικη ομάδα βόλλεϋ μπώλ
θα λάθει μέρος στο διεθνές τουρ-
νοά βόλλεϋ μπώλ, που θα γίνει
τον προάφι Αύγουστο στην Κων-
σταντινούπολη.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΩΝΟΥΣ

Κλείστηκε όριστική συμφωνία για
ένα ποδοσφαιρικό μάτς ανδρών με-
ταξύ των ομάδων Ελλάδας και Πο-
λωνίας, το Μάιο του 1964 στην
Αθήνα.

ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗ

ΟΙ ποδοσφαιριστές δεν είναι
διαπαιδαγωγημένοι κατά τέ-
τοιο τρόπο, έτσι ώστε να δείχνουν
ότι είναι άθλητες. Τα σωματεία
έχουν παραμελήσει έντελως αυ-
τόν το τομέα. Το μόνο, που τα
ένδιαφέρει —είναι η μεγίστη δυ-
νατή απόδοσι κάθε παίκτη και η
κατακτησι της νίκης, πολλές φο-
ρές μάλιστα και με όχι ορθοδόξα
μέσα! Γι' αυτό βλέπουμε συχνά
στά γήπεδα συμπλοκές παικτών,
κλωτσιές, γροθιές, άκούμε χυ-
δαίες εκφράσεις και παριστάμεθα
μάρτυρες επιθέσεων ποδοσφαιρι-
στών κατά φιλάθλων και αντι-
στροφών! Η ασυτηρότητα φαί-
νεται ότι δε μπορεί να προκαλέσει
καταστροφικά αποτελέσματα. Οι
σημειωτοί παίκτες έχουν πάρει τον
κατήφορο... Μήπως, όμως, μπορεί
ν' άρχισι κάποιοι διαπαιδαγωγη-
τοι ποδοσφαιριστές να μείνι, που δεν
έχουν ακόμη παρασφύρη; Κάτι
πρέπει να αποφασίσουν σχετικά οι
αφροδίοι.

Από τον αγώνα «Ολυμπιακού»—ΠΑΟΚ 3—2: Ο Άν. Παπά-
ογλου κυντά κεφαλή ενώ ο Μαρκός προσπαθεί να τον έμποδισι.
Στο βάθος οι Πολυχρονίου, Σιδέρης, Χασιώτης.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, απάντησε ταχυδρομικώς στις: Σοφία Νικόγλου, Θεσσαλονίκη, Λίλιαν Αναγνωστοπούλου, Πάτρας και Πόπη Πατέρα, Χίον.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Δημήτριον Γιαννακόπουλον, Ιωάννη Νικολαΐδην, Πάγον Θεοχάρην, Λέλα Νικολάου και Εύτηρον Ιωαννίδου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Αδελφή Αποστολίδου και η Μαίρη Παπαδοπούλου, POSTE RESTANTE, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Δύο φίλες, η Γιοβάννα Πετρούδου (17 χρόνων) και η Ροζάνα Νικολαΐδου, Γεωργίου Κοιτού No 21, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό την συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άκης Νεοκλέους (16 χρόνων), και ο Α. Νικολάου (17 χρόνων), Τράπεζα Κύπρου Co Μουσίου, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο Άνδρεας Περούδου, Πλατεών 1, Βρωσσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Μενέλαος Νιζολάου, Πάγον Ζώδια, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Κύπρο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Λάκης Ζωδιατής, Πολυκατοικίες Ένταρσον 13, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και από όλο τον κόσμο με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρεας Παπαμιζαήλ, Χρυσή Άκτις Γαλήνη, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—24 χρόνων. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο Παναγιώτης Κωνσταντίνου, Καλόν Χωρίον Κλήρου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Α. Κ. Χριστοφίδης, Γαλήνη, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Εδουάρδ Βασιλειάδου, Κυβερνητικόν Τυπογραφείον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιάς καλής και σταθερής φίλης.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Τ. ΠΡΟΤΟΡΑΠΠΑΣ S/T PELINAION Co ORION SHIPPING TRADING Co INC 29 BROADWAY NEW YORK 6, N.Y., USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 30 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί όσες γράφουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μιά φωτογραφία τους.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ SPANOS, S/S THEODORA, Co LEMOS BROS. LTD, BURT COURT HOUSE BURY COURT, LON-

DON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό και το εσωτερικό, κατά προτίμηση από την Αμερική, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προσφέρει.

Ο V. MAKERILLARIDES S/T ATLANTIC UNIVERSE, Co C.F. Co INC NIHON OPORTI NAKA—KU P.O. BOX 93, YOKOHAMA, JAPAN, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μιά νέα από την Ελλάδα ή από το εξωτερικό, με σκοπό, ό,τι ήθελε προσφέρει.

Ο Ν. ΑΛΥΑΝΟΣ, ο G. ΖΕΡΒΟΣ και ο C. ΠΑΤΕΡΑΣ, S/S GORMORANT, Co GOULANDRIS BROS, 61 ST. MARY AXE E.C. 3, ENGLAND, ζητούν

Μόνο η PASSAP
σας προσφέρει
6 διαφορετικούς
τύπους πλεκτο-
μηχανών, Όλες
χωρίς βαρίδια.

- PASSAP AUTOMATIC-1 Δρχ. 3.950
- PASSAP AUTOMATIC-2 Δρχ. 5.750
- PASSAP P-12 Δρχ. 6.800
- PASSAP DUOMATIC-1 Δρχ. 9.900
- PASSAP DUOMATIC-4 Δρχ. 11.800
- PASSAP DUOMATIC-5 Δρχ. 12.600

Η PASSAP με τη μεγάλη ποικιλία των μηχανών της, σας προσφέρει γά μισά για να εγχείσετε το εισόδημά σας εύκολα, γρήγορα, άνετα.

ΠΛΕΞΙΜΟ ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΔΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΠΛΕΞΙΜΟ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ!

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

PASSAP

ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15 • ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΕΦΝΑΤΙΑ 150

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 300
Εξαμηνίος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 7
» Δρχ. 20
» Δρχ. 1000
» Δρχ. 1000
» Δρχ. 90
» Δρχ. 90

Ειδικάματα Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επιταγής και Εξωτερικού δια τραπεζικής τραπεζικής προς το περιοδικό «ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ» Δράγα, τσάντου 4. (Πλατεία Κλαυδίου), Αθήνα.

Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νομόν
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΑΙΤΗΣ
Εκδοτική: Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διηγήτης και υπεύθυνος τυπογραφείου
ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΓΟΥΝΤΑΣ
Ναΐδων 24, Πάλατιον Φελλών

ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα, κατά προτίμηση από τον Πειραιά. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Ο S. MASTROPANAYIOTIS και ο T.H. ALEXANDER, S/S NAVIGATOR, Co TRANSMAR AGENCY Co 26 BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., U.S.A., ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—24 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική και ισπανική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελεν επαχολούθησει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ, S/S SIKROS ORION SHIPPING AND TRADING Co 29 BROADWAY NEW YORK 6, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 16—21 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Δύο φίλοι ναυτικοί, ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ και ο Α. ΝΑΣΙΟΣ, S/T OLYMPIC TORCH Co OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 15—19 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε προσφέρει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο S. ΚΡΕΝΑΣ S/T WORLD SEA, CHARITY Co (NIARCHOS), LONDON 41/43 PARK ST, LONDON W.1, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μιά νέα, ηλικίας 18—22 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αμερική, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προσφέρει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΔΙΜΗΤΡΙΑΔΟΥ και η ΦΟΥΛΑ ΧΡΗΣΤΟΜΟΥ, AGA HAMAM TORNACI BASI SOK, No 69/1, ISTANBUL, TURKITE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—20 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τρεις φίλες, η ΛΟΛΙΤΑ, η ΜΕΛΙΝΑ και η ΕΛΕΝΙΤΣΑ RUC HERMOUPOLIS IBRAHIMIEH ALEXANDRIE RAMBLEY, EGYPT, UAR, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Η ΙΒΙ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ (17 χρόνων), C/HANGIR HATTAR SOKAK HATAY AP, No 56/3 ISTANBUL, TURKITE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες

φωμένους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η LINDA VASILADI, OROLSEK SOK No 129, 1 ANBUL, TURKITE, ζητεί αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19—24 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Η KIKI DALI (16 χρόνων), M ALBASI KILIC ASLAN SOKAK No 27/2 ISTANBUL, TURKITE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους μορφωμένους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Η RIKI και η LINDA GOUNI, FERIKOT SAVAS SOK, 4/4 ISTANBUL, TURKITE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένους νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—35 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελεν επαχολούθησει. Φωτογραφία εφόσον δεχτεί.

Η ΙΡΟ STEFANOU, ISTANBUL, TURKITE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους ύψους, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελεν επαχολούθησει.

Η Ε.Κ. και η Α.Κ., BETOGLU ATAMAN SOK, No 2, ISTANBUL, TURKITE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες από το εξωτερικό, ηλικίας άνω των 40 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο ΤΕΛΙΣ CASTELAKIS, POSTE RESTANTE, ISMAILIA, EGYPT, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—18 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ν. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, TRATTFELDERSTR. No 40, GRAZ XVI, AUSTRIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προσφέρει.

Ο ΗΟΥΡΜΟΥΖΙΣ ΓΙΜΟΥΛΑΚΙΣ, BAYLAN PASTANE-SI TERSANE CAD, No 1, GALATA, KARAKOY ISTANBUL, TURKITE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων με αποκλειστικό σκοπό το γάμο.

Ο S. ΝΙΚΟΛΑΟΥ (18 χρόνων), BEYOGLU HAMAL-BASI SAMANCI ALI SOK, No 7/5 ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15—18 χρόνων, από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό την συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Α. Ζ. Μ. Μ. Χ. Α. Λ. Ο. Π. Ο. Λ. Ο. Σ. Παπασταύρου No 50, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, και το εσωτερικό, με σκοπό την συνάντη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Γ. Π. Α. Α. Ο. Ν. Ο. Η. Σ. Π. Ο. Λ. Ο. Σ. 17, Τρίκαλα, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Αμερική ή την Αυστραλία με σκοπό την συνάντη μιάς καλής και σταθερής γνωριμίας.

Ο Α. Τ. Σ. Ι. Α. Μ. Α. Σ. Σ. Α. Λ. Μ. Ι. Ν. Ο. Σ. 6, Κοζάνη, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική, γερμανική και αγγλική γλώσσα.

Τώρα τον χειμώνα...

Το λεπτό και εύαισθητο δέρμα σας, όσο και αν είναι νεανικό, όσο και αν διατηρή την φυσική του άντοχη στο δυνατό κρύο και τις καιρικές μεταλλάξεις, δεν πρέπει ποτέ να μένει άδοξη ή άπροστατευτο.

Αν θέλετε λοιπόν και σεξ να μην παραπονιέστε ποτέ για λειχήνες ή ακασιμάτα, να μην πάθετε ποτέ αφυδάτωση της επιδερμίδος σας (ξηροδερμία) πρόδρομο των ρυτίδων, μεταχειριστείτε την Νέα Λάστινγκ Λανολίνη Μελπάν, την μόνη ανεγνωρισμένη κρέμα για τις δερτικές της προστατευτικές και επανορθωτικές ιδιότητες.

Η Νέα Λάστινγκ Λανολίνη Μελπάν, ως κρέμα διπλής ωφελείας (προστατευτική-επανορθωτική) εισχωρεί βαθειά στο δέρμα, αναπλάθει τους χαλαρωμένους ή άσθενείς ιστούς και ρυθμίζει την ισορροπία των εκκρίσεων. Γι' αυτό, δέρμα περιποιημένο με Λανολίνη Μελπάν, είναι πάντοτε ξεκούραστο, απαλό, νεανικό.

Εξ άλλου το γαλάκτωμα Ντεμακίγιαν Μελπάν είναι το απαραίτητο καλλυντικό, για κάθε γυναίκα. Κάνει ένα τέλειο επιστημονικό καθάρισμό διευκολύνοντας την πλήρη διαπνοή του δέρματος που είναι απαραίτητος για την αναζωογόνησή του.

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΜΕΛΠΑΝ ΔΙΝΟΥΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΖΩΝΤΑΝΙΑ

LANOLINE
melpan
time

"ΕΓΩ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ!"

Ο Δουρέλι Μπουσι, δήμαρχος του Κρεβακούρου, ενώ δίνει το χρυσό μετάλλιο αξίας για τον άγωνα του εναντίον του φασισμού. Αυτός διάταξε την εκτέλεση της Μαργαρίτας Ριτσιότι.

ΤΑ χωριά που είναι σπαρμένα στην κοιλάδα της Βαλσέσσας, στην Ιταλία, έμοιαζαν σαν άκατοικητα. Έκείνο το μαρτιάτικο απόγευμα, καθώς τα έδερε άνεμπητα ο άνεμος, που κατέβαινε από τα γύρω βουνά. Η νεαρή γυναίκα, που περπατούσε με βιαστικό βήμα στο δρόμο, που οδηγούσε σ' ένα απ' αυτά τα χωριά, το Κρεβακούρο, στάθηκε για να πάρη ανάσα και να ταυχτεί καλύτερα στο παλτό της. Ύστερα, ξανάρχισε να περπατάει με βήμα ακόμη πιο βιαστικό, τρέμοντας από το κρύο. Είχε ξεχάσει ότι έκανε τόσο κρύο σ' εκείνα τα μέρη, ακόμη και στις άρχες του Μαρτίου. Όταν είχε φύγει, ήταν ακόμη κοριτσάκι και τώρα ξαναγύριζε σαστή γυναίκα: μελαγχρινή, όμορφη, κομψή. Γύριζε για να σκοτώσει έναν άνθρωπο!...

Είχε κατεβή από το τραίνο στη Μποργκολέσια, πέντε χιλιόμετρα πιο μακριά από το χωριό, αλλά δεν περίμενε το λεωφορείο για το Κρεβακούρο. Το λεωφορείο θ' άργουσε κι' εκείνη βιάζονταν να φύγει... Καθώς προχωρούσε, τα μεγάλα μαύρα μάτια της με το γλυκό βλέμα έλαμπαν από μια παράξενη, παγερή αποφασιστικότητα. Κάθε τόσο τα χείλη της μισάνοιγαν για να φιμώσουν, σά μέσα σ' εφιάλτη! — Πρέπει να τον σκοτώσω!... —

Ο ήλιος έγερνε στη δύση του, όταν η "Άλφα" έφτασε σε μία στροφή, απ' όπου μπορούσε ν' αντικρύσει το Κρεβακούρο. Κοντοστάθηκε για μία στιγμή κι' ένα ανατρίχιασμα, που αυτή τη φορά δεν προερχόταν από το κρύο, αλλά από τις τραγικές αναμνήσεις της, συντάραξε το λεπτό κορμί της. Το βλέμα της, με την παγερή λάμψη, που φαινόταν απίστευτη σ' εκείνα τα γυναικεία μάτια, στο νεκροταφείο του χωριού. "Εκεί βρισκόταν η νεκρή μητέρα της, που τη σκότωσαν πριν δώδεκα χρόνια. "Ενώ «έκείνος», ο Δουρέλι Μπουσι, ο δολοφόνος της, ο άνθρωπος, που είχε διατάξει την εκτέλεσή της, ήταν ακόμη ζωντανός. Είχε γίνει δήμαρχος του χω-

ριού και είχε τιμηθεί με μετάλλιο ανδρείας ανάμεσα στα χειροκροτήματα του κόσμου, που είχε λογοκινήσει τα παλιά γεγονότα. Μα αυτή κι, δεν είχε ξεχάσει... —

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ 1944...

Εκείνη τη μακρινή ημέρα, στο Κρεβακούρο δεν έκανε κρύο, αλλά φοβερή ζέση. Ήταν 14 Ιουλίου του 1944, μα η Άλφα νόμιζε πως δεν είχαν περάσει παρά μόνο λίγες ώρες από τότε.

Η μητέρα της την είχε δυπνήσει πολύ νωρίς και την είχε στείλει στη βεία της, που θα της δινε λίγα χόρτα. Τα χόρτα εκείνα, θ' αποτελούσαν το μοναδικό τους φαγητό, για όλη την ημέρα. Ήταν πόλεμος και έπρεπε ν' αρκεστούν σ' αυτά. Η Άλφα και η μητέρα της ζούσαν μόνες. Ο πατέρας της Άλφα ήταν στρατιώτης στην Ελλάδα και ο θύνα του αναφερόταν ανάμεσα στους «εξανασηθέντες».

Ο αδελφός της, ο Ιταλό, βρισκόταν στη Γερμανία, όπου είχε πάει να εργαστεί, κοντά σ' ένα βόλο του.

Όταν εκείνο το πρωί η "Άλφα" γύρισε στο σπίτι, η μητέρα της δεν ήταν πια μόνη, όπως την είχε αφήσει. Μαζί της ήταν και τρεις άντρες, που φορούσαν κάτι παράξενες στολές, που έμοιαζαν με στρατιωτικές. Η "Άλφα" ένιωθε ένα κακό

προαίσθημα και έτρεξε κοντά στη μητέρα της. — Δε μπορώ να έρθω μαζί σας, έλεγε η μητέρα της εκείνη τη στιγμή. Πώς μπορώ ν' αφήσω μόνη την κορούλα μου; —

«ΜΑΝΑ. ΠΑΜΕ ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ»

— Πάρε μαζί σου και τη μικρή: είπε ο ένας από τους τρεις άντρες. Ο αρχηγός θέλει να σε ρωτήσει κάτι κι' ύστερα θα ξαναγυρίσετε στο σπίτι!...

Οι τρεις εκείνοι νέοι ήταν άντρες και ανήκαν στην ομάδα του «Τζεμιστό». Αυτό ήταν το «πολεμικό» όνομα κάποιου Μορανίνο, που μάλιστα κατηγορήθηκε για πολλά εγκλήματα και αναγκάστηκε να κατέφυγε πίσω από το παραπέτασμα, ταφύνη από το παρτέρι, για να σωθί από τη δικαιοσύνη.

Η Μαργαρίτα Ριτσιότι — όπως έλεγαν τη μητέρα της — κατάλαβε ότι δε μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Ήταν φανερό ότι είχαν πάει να διαταγί και την οδηγούσαν, έστω και με τη βία, μπροστά στον αρχηγό τους, τον Δουρέλι Μπουσι. Έτσι, σηκώθηκε και τους ακολούθησε φαινομενικά ήσυχη, κρατώντας σφιχτά μέσα στο δικό της, το χερσάκι της μικρής Άλφα.

Σε λίγο, όμως, βλέποντας ότι οι συνοδοί της έπαιρναν ένα έξοχικό δρομάκι, τολμήσε ν' αντιδράσει. — Μα δεν πηγαίνουμε στο δημαρχείο; ρώτησε. Ο Μπουσι δεν είναι εκεί; —

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Σε λίγο, όταν η Μαργαρίτα κατάλαβε ότι οι άνθρωποι εκείνοι την οδηγούσαν, προς το νεκροταφείο, σταμάτησε τρομαγμένη. — Έγώ προς τα εκεί δεν πηγαίνω!... δήλωσε με φωνή πνιγμένη από άγνωση.

— Όχι, είναι κάπου αλλού, της απάντησε άδριαστα ένας από τους τρεις άντρες.

Η μικρή "Άλφα", σά να προαισθανόταν κι' εκείνη το φοβερό κίνδυνο, γαντζώθηκε από τη φούστα της μητέρας της και άρχισε να φωνάζει, κλαίνοντας: —

Μαμά, πάμε πίσω στο σπίτι μας! Πάμε στο σπίτι μας!...

Μα οι τρεις άντρες έσπρωξαν τη μητέρα και την κόρη στο απόμερο δρομάκι και σε λίγο έφτασαν μπροστά σ' ένα έρημο σταύλο. Εκεί, περιμέναν κι' άλλοι άντρες, ντυμένοι με όμοιες στολές. "Ανάμεσα τους βρισκόταν ο Δουρέλι Μπουσι.

Όταν είδε τη Μαργαρίτα, ο Μπουσι προχώρησε προς το μέρος της, ενώ στα μάτια του αστραφτε μια λάμψη μίσους. Στάθηκε για λίγο σιωπηλός μπροστά της κι' όταν μίλησε, τα χείλη του δεν πρόφεραν μία ερώτηση, όπως περίμενε η Μαργαρίτα, αλλά μία τρομερή απόφαση: — Μαργαρίτα, ετοιμάσου να πεθάνεις, έφτασε η ώρα σου!...

Εκείνη έγινε κατάχλωμη και μία βραχνή κραυγή τρόμου ξέφυγε από τα χείλη της: —

Μα γιατί; φώναξε απελπισμένα. Γιατί; —

— Εσείς οι Ριτσιότι είσατε όλοι φασίστες και εγκληματίες! Πρέπει να πληρώσετε! είπε ψυχρά ο Μπουσι. (Ριτσιότι ήταν το πατρικό όνομα της μητέρας της. Τον άντρα της, τον πατέρα της Άλφα τον έλεγαν Τζιουμπέλλι).

Η "Άλφα" τα είχε ακούσει όλα αυτά με μάτια ορθάνοιχτα από τρόμο και φόβο.

— Λυπήθηκε την κορούλα μου! φώναξε η Μαργαρίτα, σφίγγοντας την "Άλφα" κοντά της. Δεν έκανα τίποτα! Δεν έκανα ποτέ κακό σε κανένα!...

Η μικρή άρχισε να κλαίει, φωνάζοντας πάλι: —

Μαμά, πάμε στο σπίτι μας! Πάμε στο σπίτι μας!...

Ο Μπουσι στράφηκε τότε στον πιο νέο από τους τρεις άντρες, που είχαν πάει να πάρουν τη Μαργαρίτα Ριτσιότι από το σπίτι της. —

Εμπρός! του φώναξε. Πάρε τη μικρή και κάνε όπως σου είπα!...

Εκείνος προχώρησε, έπιασε την "Άλφα" από τις μασχάλες και την απομάκρυνε βίαια από τη μητέρα της. Η Μαργαρίτα, έμεινε για μία στιγμή με τα χέρια άπλωμένα προς την κόρη της, φωνάζοντας με σπαργαμό το όνομά της. Ήταν φανερό ότι είχε κάνει τη φοβερή σκέψη, ότι ο Μπουσι είχε σκοπό να σκοτώσει και την κόρη της.

Και η μικρή "Άλφα", φώναξε απελπισμένα τη μητέρα της, καθώς ο νεαρός αντάρτης την τραβούσε μακριά. —

Μην κάνεις έτσι, της έλεγε εκείνος. Τώρα ο Μπουσι θ' ανακρίνη τη μαμά σου και ύστερα θα γυρίσει μαζί στο σπίτι!...

Μα η "Άλφα", με μάτια ορθάνοιχτα από τρόμο κι' ενώ η μικρή καρδιά της πήγαινε να σπάσει, είδε τους άλλους άντρες να σπρώχνουν απότομα τη μητέρα της προς τον τοίχο. Είδε τη μητέρα της να κάνει μία τελευταία απελπισμένη προσπάθεια, για να ξεφύγει. Ύστερα, δεν την ξαναείδε πια, γιατί μία στραφή του δρόμου έκρυψε από τα παιδικά μάτια της τη φοβερή σκηνή.

Ακούσε όμως την τελευταία απελπισμένη κραυγή της και ύστερα τη δολοφονική ριπή του όπλου πολυβόλου!...

Πολλές φορές, έφευγε από το σπίτι κι' έτρεχε στο νεκροταφείο. Τότε, ριχνόνταν πάνω στον τάφο της μητέρας της, έκλαιγε με λυγμούς και όρκιζόταν, ότι κάποτε θα έπαιρνε εκδίκηση!...

Κάποια μέρα, συνάντησε ο Μπουσι στο δρόμο. Ήταν δεν ήταν δεκαετίων χρόνων. Τό μισός τότε πλημμύρισε την καρδιά της. Τον πλησίασε τρέχοντας, σκότωσε

Πολλές φορές, έφευγε από το σπίτι κι' έτρεχε στο νεκροταφείο. Τότε, ριχνόνταν πάνω στον τάφο της μητέρας της, έκλαιγε με λυγμούς και όρκιζόταν, ότι κάποτε θα έπαιρνε εκδίκηση!...

Κάποια μέρα, συνάντησε ο Μπουσι στο δρόμο. Ήταν δεν ήταν δεκαετίων χρόνων. Τό μισός τότε πλημμύρισε την καρδιά της. Τον πλησίασε τρέχοντας, σκότωσε

Πολλές φορές, έφευγε από το σπίτι κι' έτρεχε στο νεκροταφείο. Τότε, ριχνόνταν πάνω στον τάφο της μητέρας της, έκλαιγε με λυγμούς και όρκιζόταν, ότι κάποτε θα έπαιρνε εκδίκηση!...

Κάποια μέρα, συνάντησε ο Μπουσι στο δρόμο. Ήταν δεν ήταν δεκαετίων χρόνων. Τό μισός τότε πλημμύρισε την καρδιά της. Τον πλησίασε τρέχοντας, σκότωσε

Πολλές φορές, έφευγε από το σπίτι κι' έτρεχε στο νεκροταφείο. Τότε, ριχνόνταν πάνω στον τάφο της μητέρας της, έκλαιγε με λυγμούς και όρκιζόταν, ότι κάποτε θα έπαιρνε εκδίκηση!...

Κάποια μέρα, συνάντησε ο Μπουσι στο δρόμο. Ήταν δεν ήταν δεκαετίων χρόνων. Τό μισός τότε πλημμύρισε την καρδιά της. Τον πλησίασε τρέχοντας, σκότωσε

εφιαλτική τραγωδία και το έγκλημα της "Ιταλίδος" Άλφα Τζιουμπέλλι

αγιάτρευτο τραύμα στη ψυχή της που είχε ωριμάσει μέσα της την θυμία να εκδικηθεί.

Λίγο πριν να φτάσει στο Δημαρχείο, έβγαλε από την τσάντα της μπράουνινγκ, που είχε πάρει μαζί της και τόκρυψε στη μεγάλη τσέπη του παλτού της. Με το δεξί της χέρι κρατούσε τη λαβή του όπλου. Ήταν ήρεμη, ψυχρή, αποφασιστική. Τηλε στο Δημαρχείο και ρώτησε υπάλληλο, που παρουσιάστηκε μπροστά της, με φωνή δολοφονική και φυσική: —

Ο δήμαρχος είν' εδώ; —

Όχι, απάντησε εκείνη. Έχει ήδη από άκοητη ώρα.

Μα είναι ανάγκη να τον δω άμεσα, είπε η "Άλφα", το ίδιο ήρεμη πάντα. Μήπως ξέρετε πού μπορώ να τον βρω; —

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

Αυτήν την ώρα βρίσκεται συβώς στο Αττάλιο, στο σπίτι της κυρίας Παρολίνι, όπου μένει ως ιδιοκτήτης, είπε η υπάλληλος. Ξέρετε, το Αττάλιο είναι δυο χιλιόμετρα από δω και αυτή την ώρα, με τέτοιο κρύο... Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα να γυρίσετε αύριο να τον βρείτε εδώ!...

μπροστά του και του φώναξε: —

Μία μέρα θα σε σκοτώσω! Ο Μπουσι είχε γελάσει με τη φοβέρα εκείνης της μικρούλας.

ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΜΗΤΕΡΑ

Στο μεταξύ, γύρισε από τη Γερμανία ο αδελφός της, ο "Ιταλό", και τα δυο παιδιά έφυγαν από το Κρεβακούρο. Δύο χρόνια αργότερα, το 1949, σε ηλικία μόλις δεκαπέντε χρόνων, η "Άλφα" παντρεύτηκε το Ρίτσο Μπεζαντόνα, που ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος απ' αυτή. Ήταν ένας γάμος από έρωτα και η "Άλφα" πίστευε στην αρχή, ότι κοντά στο Ρίνο θα κατώρθωνε να ξεχάσει.

Ύστερ από το γάμο τους, η "Άλφα" έζησε με τη μοναδική ελπίδα, ότι θα αποκτήσουν ένα παιδί. "Αν είχε γεννηθεί εκείνο το παιδί, ίσως σήμερα ο δήμαρχος του Κρεβακούρου να ήταν ακόμη ζωντανός. Μα κάποιος γυναικολόγος εξήγησε στην "Άλφα", ότι η αιτία για τη στειρότητά της δεν ήταν οργανική, αλλά ψυχολογική. Της είχε ζητήσει να του διηγήσει την περασμένη ζωή της και, όταν εκείνη τού μίλησε για την τραγική ανάμνηση της εκτέλεσής της μητέρας της, ο γυναικολόγος της είπε με πεποίθηση: —

Νά, ακριβώς σ' αυτό βρίσκεται η αιτία της στειρότητάς σας. Σε πολλές γυναίκες έχει συμβεί να μη μπορούν ν' αποκτήσουν παιδιά, εξ αιτίας ενός μεγάλου ψυχολογικού τραύματος!...

Μ' άλλα λόγια, ο Μπουσι, βλέποντας να σκοτώσουν τη μητέρα της, είχε αφαιρέσει απ' αυτή τη δυνατότητα να γίνει με τη σειρά της μητέρα. "Ενώ «έκείνη» είχε τιμές, μετάλλια, αξιώματα, εκείνη δε θα μπορούσε να βρή την ευτυχία μέσα στο σπίτι της.

Έφτασε στο Αττάλιο και ρώτησε πού βρισκόταν το σπίτι της κυρίας Παρολίνι. Της το έδειξαν. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο σπίτι με άψιδη είσοδο. Ξεκαλούθουσε να νοιώσει ήσυχια και ψυχρή.

Η γυναίκα, που της άνοιξε σε λίγο την πόρτα, δε μπόρεσε να υπομείνει τις προθέσεις της

Ο ΚΑΗΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ο ΡΟΜΠΕΡ και η Λίζα θα ήταν το πιο ευτυχισμένο αντρόγυνο, στη μικρή εκείνη πολιτεία, αν είχαν αποκτήσει παιδί από το γάμο τους. Ο Θεός, όμως, δεν τους χάρισε την ευτυχία αυτή.

Η Λίζα ένοιωσε τον έαυτο της μειωμένο, όταν έδλεπε το Ρομπέρ να σταματάει στο δρόμο το πρώτο παιδάκι, που συναντούσαν, να το αρπάζει στην αγκαλιά του και να το φιλάει στα μάγουλα και στα μαλλιά με πατρική στοργή.

— Γιατί να μην πάρουμε ένα παιδί από το ορφανοτροφείο, να το μεγαλώσουμε σ'α να ήταν δικό μας;... Αυτό της το είχε πη τόσες φορές, και σε τόσο τόσο παρακλητικό, ώστε η Λίζα αποφάσισε στο τέλος να ικανοποιήσει τη φλογερή επιθυμία του. Έκανε, εξ'άλλου, τη σκέψη ότι ένα παιδί θα κρατούσε το Ρομπέρ στο σπίτι. Ναί, μονάχα ένα παιδί θ'απεμάκρυνε τον κίνδυνο να μπλέξει ο άνδρας της με καμιά άλλη, αφού δεν εφίρκε στο σπίτι του τη ζευγαριά, το οικογενειακό περιβάλλον που λαχταρούσε τόσο πολύ.

Η αδελφή Μαρκέλλα, η προϊστάμενη του ορφανοτροφείου, τους παρουσίασε δυο αγοράκια, όταν έμαθε το σκοπό της επισκέψεώς τους. Το ένα ήταν πέντε χρόνων, μελαγχρόνιο και κατασαρμαλλίον. Το άλλο, μόλις τριών, με κάτασπρη επιδερμίδα και δόλοσθα μεταξένια μαλλιά, σαν του Ρομπέρ.

Εκείνο, όμως, που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση στη Λίζα ήταν πως είχε και τα ίδια γκριζοπράσινα μαλλιά με τον άντρα της.

— Τον βγάλαμε Ζωζό, Ζοζό, έσηγησης η προϊστάμενη. Ο πατέρας του, κάποιος από την "Αρλή, έφυγε ξαφνικά για την "Αμερική, χωρίς να ξέρη ότι άφινε σ'ένδιαφέρουσα κατάσταση τη φίλη του, υπάλληλο σ'ένα γυναικείο κομμωτήριο.

— Και τί απέγινε η μητέρα; ζήτησε να μάθ η Λίζα.

— Πέθανε από γέννα της, η δυστυχισμένη. Μα ο πατέρας του παιδιού της έφυγε πραγματικά για την "Αμερική ή άλλαξε τόπο διαμονής για ν'απαλλάξη από μια ανεπιθύμητη πατρότητα; Δέ μπορούσε να το εξακριβώσω αυτό...

Ο Ρομπέρ, ένθουσιασμένος έπειδη βρήκε ένα αγοράκι που, κατά συμππωση, του έμοιαζε τόσο πολύ αποφάσισε να το πάρουν.

Ο Ζοζό ήταν πολύ χαριτωμένο αγοράκι. Οι βετοί γονείς του δεν ήξεραν τί να κάνουν για να τον ευχαριστήσουν. Δεν περνούσε μέρα, που να μην του πάρη ο Ρομπέρ κάτι. Ένα αρκουδάκι είχε κυριολεκτικά ξετρελλάνει το μικρό. Το βράδυ, το έπαιρνε στο κρεβάτι του και κοιμόταν αγκαλιά μαζί του.

Η Λίζα πάλι φρόντιζε να είναι πάντα καθαρός και καλοντυμένος. Όταν τον έπαιρνε μαζί της περίπατο, έκανε σ'όλους εντύπωση η ομοιότητα του μικρού με τον Ρομπέρ.

— Ούτε πραγματικός του γιούς να ήταν! της έλεγαν.

Την ευτυχία, όμως, αυτή τη σκίασε ένα ανώνυμο γράμμα, που έλαβε η Λίζα ένα πρωί. Κάποιος την πληροφόρησε ότι ο Ζοζό ήταν έδωγμο παιδί του Ρομπέρ από μια κομμώτρια, που τη γνώρισε, όταν δούλευε κι'αυτός στην Αρλή. Και σκηνώθηκε την κωμωδία της υιοθεσίας, εξασπώντας την ανύποπτη γυναίκα του, για να εγκαταστήση το νόθο στο σπίτι του και να το νομιμοποιήσει!...

Η Λίζα πίστεψε τη φοβερή αυτή κατηγορία. Συμψήκωσε πως ο άντρας της είχε πη ότι, πριν γνωριστούν, δούλεψε για λίγο στην

Αρλή. Αυτό, πιθανόν να ήταν συμπωσι. Γενικός, όμως, αναμφισβήτητο ήταν η μεγάλη ομοιότητα του μικρού με το «βετό» πατέρα του.

Όταν ο Ρομπέρ γύρισε το μεσημέρι στο σπίτι, του έκανε μία φοβερή σκηνή.

— Άν μου έλεγες την αλήθεια, ίσως σέ συγχωρούσα! του είπε μεταξυ άλλων. Έσύ, όμως, θέλησες να με γελάσεις! Δέ μπορώ να ξαναδώ στα μάτια μου το νόθο σου!...

Τού κάκου ο Ρομπέρ διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας πως η ανώνυμη επιστολή ήταν μία συκοφαντία! Η Λίζα δεν ήθελε ν'ακούση τίποτα.

— Άρχισε ν'αδιαφορή για το μικρό. — Γιατί η μαμά με κυττάζει έτσι; ρωτούσε κάπου-κάπου εκείνος, τρομαγμένος από τα βλήματα, που του έριχνε.

— Φύγε! συλλαχέ τότε η Λίζα.

Η ζωή είχε γίνει πιά αφόρητη για τη μικρή αυτή οικογένεια, που τη ζήλευαν άλλοτε για την ευτυχία της.

Ένα πρωί, όταν ξύπνησε η Λίζα, δεν είδε τον άντρα της δίπλα της. Κάποιο προαίσθημα την έκανε

να πεταχτή και να τρέξη στο κρεβάτι του Ζοζό. Ήταν αδειανό! Έλειπε και το βελουδένιο αρκουδάκι του, το πιο αγαπημένο του παινιδί.

Η Λίζα κατάλαβε άμέσως τι είχε γίνει: Ο Ρομπέρ πήρε το μικρό και το ξαναπήγε στο ορφανοτροφείο. Απεραντή χαρά την πλημμύρισε με τη σκέψη ότι ο άντρας της, αγαπούσε πιο πολύ αυτήν από το παιδί του. Μα όταν αναλογίστηκε πως είχε χάσει τα τρυφερά χάρδια του μικρού, πως δέ θα ξανάκουγε να τη φωνάζει «μαμά», την έπιασαν δυνατά αναφυλήττα.

— Συγχώρεσέ με! είπε, κλαίγοντας, στο Ρομπέρ, μόλις εκείνος γύρισε σπίτι, σοδάρος και μελαγχολικός.

Της χάιδεψε, αμίλητος, τα μαλλιά, σ'α να τη συγχωρούσε. Μα, ηταν φανερό ότι κάτι είχε σπάσει μέσα του.

Πέρασαν τρείς μήνες.

Ένα μεσημέρι — ο Ρομπέρ δεν είχε γυρίσει ακόμα στο σπίτι — η Λίζα έλαβε ειδοποίηση από την προ-

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ισταμένη του ορφανοτροφείου, που είχε μάθει στο μεταξύ για ποιά λόγο της ξανάστειλαν πίσω το Ζοζό, πως ήταν ανάγκη να τη δει άμέσως, να της ανακοινώση κάτι το σοβαρό!

Ο μικρός είχε πατέρα κάποιον Ζύλ Παρρό, που έφυγε πραγματικά για την "Αμερική. Έκανε λεφτά, αφού δούλεψε σκληρά, γυρνώντας από πολιτεία σέ πολιτεία... Και μονάχα πριν από λίγους μήνες είχε πληροφορηθή, συμπτωματικά, πως ήταν πατέρας ενός παιδιού... Με τη διαφορά ότι βρισκότανε τότε σέ ανατόριο, τακτισμένος από την τραχεία δουλειά. Πρόλαβε, πριν κλείση τα μάτια του, να κάνει διαθήκη, για ν'αφίση στο γιού του — σ'όνομα της μητέρας του — όλη του την περιουσία.

Όλα αυτά, απέδεικνυον από επιστολές του Παρρό, από επίσημα έγγραφα και πράξεις.

— Δεν ξέρω τί θα κάνετε τώρα, προσέθεσε η αδελφή Μαρκέλλα, τελειώνοντας την ιστορία της. Όταν ο σύζυγός σας μου έφερε πίσω το Ζοζό, μου έξηγηση γιατί το έκανε αυτό. Η αδικαιολόγητη ζήλεια σας τον ανάγκασε να χάση ένα παιδάκι, που το αγαπούσε πολύ, χωρίς να είναι δικό του, όπως θα βεβαιώκατε κι'εσείς.

— Καί... δέ μπορούμε να το αναπαύουμε; ρώτησε με αγωνία η Λίζα.

— Κανονικά, μόλις μου ήρθε πίσω ο μικρός, έπρεπε ν'ακυρώσω την υιοθεσία του από εσάς. Μα, δεν το έκανα... γιατί οι πληροφορίες που είχα ήταν ότι αγαπήσατε πραγματικά το Ζοζό. Κάτι μου έλεγε ότι, μία μέρα, θα μετανουούσατε για τη σκληρή και άδικη απόφασί σας...

— Οστε... μπορώ να τον πάρω; φώναξε η Λίζα με μάτια δακρυσμένα από χαρά.

— Μάλιστα... Και μην ξεχνάτε πως ο γιός σας έχει μία μικρή περιουσία...

Όταν ο Ρομπέρ γύρισε σπίτι, δεν πήγε άμέσως στην τραπεζαρία. Πέρασε πρώτα από ένα μικρό δωμάτιο, που του χρησίμευε για γραφείο, να πάρη κάτι χαρτιά της δουλειάς του.

Ενώ έψαχνε στα συρτάρια, άκουσε ξαφνικά μία φωνή πίσω του:

— Μπαμπά, μου έπτε η μαμά να σου πω πως θα κρύωθ η σούπα...

Γύρισε κι'έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς, βλέποντας το Ζοζό, που του απλώνε τα χέρια. Στο ανοίγμα της πόρτας στεκόταν η Λίζα. Ήταν ώχρη, αλλά μ'έκφρασι ευτυχίας, στο πρόσωπο. Τα μάτια της ζητούσαν συγγνώμη από τον άντρα της.

Πώς... πως έγινε το θαύμα αυτό; τη ρώτησε σέ λίγο, αφού χόρτασε το Ζοζό με φίλια στα μάγουλα και στα μαλλιά.

Η Λίζα του έξηγηση τότε πως είχε βρεθ ο πραγματικός πατέρας του Ζοζό.

— Άδικα σέ υποπτεύθηκα, αγάπη μου! πρόσθεσε κοκκινίζοντας. Σέ παρακαλώ να τ'α ξεχάσουμε όλα και ν'αφοσιωθούμε μονάχα στο Ζοζό μας... Ξέρεις και κάτι άλλο: Ο μικρός είναι πλούσιος...

— Δέ μου χρειάζονται τα λεφτά αυτά! φώναξε ο Ρομπέρ, όταν έμαθε και την άλλη απίστευτη είδηση. Μπορώ, με την εργασία μου, να συντηρήσω το παιδί μας. Την κληρονομία του μακαρίτη την αφήνω στο ορφανοτροφείο...

Τη στιγμή εκείνη, η Λίζα ένοιωσε κάποιον να την τραβάει από το φουστάνι. Ήταν ο Ζοζό. Απορροφημένος από τη συζήτή τους, τον είχαν ξεχάσει. Έκείνος, όμως, χωρίς να υποπτεύεται τί δράμα είχε δημιουργήσει, λογάριζε μονάχα την πείνα του.

— Δέ μου είπες, μαμά, να πω του μπαμπά πως η σούπα θα κρύωθ;

ΖΕΡΑΡ ΓΚΑΡΛΕ

— Μπαμπά, μου είπε η μαμά να σου πω πως θα κρυώσει η σούπα...

ΤΟ ΑΣΤΡΑ

και τό μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 14 — 20 Φεβρουαρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μειώνεται η εύνοια της τύχης και απαιτείται γι' αυτό στην εργασία μεγαλύτερη προσοχή και διπλωματία. ★ Μη στραφείτε προς ένα τομέα που δεν γνωρίζετε καλά. Θα χάσετε πολύτιμο χρόνο και πολλά χρήματα.	★ Αν είσθε άγamos και δεν έχετε κανένα αισθηματικό δεσμό θα κάπνισ τις ημέρες αυτές μία γνωριμία, που θα σας άνογκαση ν' αναθεωρήσετε τις άποφάσεις σας και ν' αλλάξετε γνώμη, για το άλλο φύλο. ★ Χαρούμενη Κυριακή.	★ Υγεία καλή. Τα δόντια σας μόνο άπαιτούν περισσότερες φροντίδες και η κατάστασή τους καθιστά άπαραίτητη μία επίσκεψη στον δοντογιατρό. ★ Εποφύγετε έτσι πόνους και δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Τυχερό το 9.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Εύκαιρία να εύρνετε τον κύκλο των γνωριμιών και να έρθετε πρόσωπα πρόσωπα να σας βοηθήσουν στην πραγματοποίηση τουλμπτου σας σχεδίου. ★ Μη χάνετε καμμία εύκαιρία να πλουτίσετε τις γνώσεις σας.	★ Νοιώθετε ευτυχισμένος, χωρίς στην τρυφερότητα που σας δείχνει αγαπημένο πρόσωπο. ★ Κάποιο γέρος θα σκιάσει εν τοιούτοις την ευτυχία σας κατά το τέλος της περιόδου. Φροντίστε να το διαλύσετε, κάνοντας το πρώτο έθιμα.	★ Το σικώτι παρουσιάζει μεγάλη εύασθησία. Προσέξτε το ιδιαίτερος και άποφύγετε, δι μπορεί να το έρεβισι, έχοντας ύπνι ότι είναι καλύτερα να προλαμάνη κανείς ένα κακό παρά να το θεραπεύη. ★ Τυχερό το 5.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Εύχάριστη περίοδος από επαγγελματικής πλευράς. ★ Μπορείτε να διαστήτε στις υποσχέσεις, που θα σας δώσουν. Πρέπει όμως ν' ακολουθήσετε και τις συμβουλές, που σας δίνει πρόσωπο με πείρα. ★ Περιορίστε τ'α έξοδά σας.	★ Κάποιο περιστατικό, εύχάριστο ή δυσάρεστο, θα διαταράξη την αισθηματική σας γαλήνη. ★ Πάρτε την άποφασι να μη ξεχωρίζετε τη ζήλεια σας, γιατί θα προκαλέσει άνωμαλίες στις σχέσεις με το άλλο φύλο.	★ Εύασθησία στους πνεύμονες επιβάλει αύξηση των προφυλάξεων κατά του ψύχους και των άλλαγών θερμοκρασίας. Μη νύνεστε ούτε πολύ βαριά ούτε όμως και ελαφρά. ★ Μία άλλαγή άέρος θα σας ώφεληση πολύ.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Υπάρχει κίνδυνος, μερικά άπρόβλεπτα έμποδια, που θα παρουσιαστούν να σας ώθησουν στην άποάρρυνσι. Πρέπει όμως ν' αντιδράσετε και να επιμηνετε, με πεποίθησι ότι θα θριαμβήσετε. ★ Καταπολεμήστε την άρηρημάδα.	★ Είναι πολύ πιθανόν αγαπημένο πρόσωπο να σας συμπεριφερθή τις ημέρες αυτές με κάποια ψυχρότητα. Φροντίστε με διακριτικότητα να μάθετε τ'α αίτια και περιβάλλετε το με περισσότερη τρυφερότητα από συνήθως.	★ Οι άστροικές έπιρροές δημιουργούν μία κατάσπαι άσπαθείας, για την υγεία σας. ★ Μειώστε τις προσπάθειες, για να επιτρέψετε στον οργανισμό ν' αντιδράση καλύτερα κατά των κινδύνων, που τον άπειλούν. ★ Τυχερό το 8.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Προσέξτε το κάθε τι, που θα πητε και την κάθε σας χειρονομία. Υπάρχει κίνδυνος να πληγωστέ πρόσωπο, που θα μπορούσε στο μέλλον να σας προσφέρη πολύτιμη βοήθεια. ★ Μη χάνετε το θάρρος σας.	★ "Ο "Αρης, ο έχθρικός σας πλανήτης, θα δημιουργήση μία άνωμαλiah κατάσπαι στον αισθηματικό τομέα. Μπορείτε όμως μ' ένα επίδεξιο χειρισμό ν' άπομακρύνετε κάθε κίνδυνο. ★ Ένα φίλι θα βάλη τέρμα σέ διαφωνίες.	★ Προσέξτε την καρδιά. Άποφύγετε το τρέξιμο, τις μεγάλες προσπάθειες και τις ζήλορες συγκινήσεις. Μη χάνετε καμμία εύκαιρία να ξεκουραστήτε και αύξήσετε τις ώρες ύπνου. ★ Άγοράστε λαχείο την Τετάρτη 20.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θα συναντήσετε οικονομικής φύσεως δυσχέρειες, που δεν πρέπει όμως να σας άποθαρρύνουν και να σας κάνουν ν' ανακόψετε τις προσπάθειες. ★ Κίνδυνος να παρεξηγηστέ τις προθέσεις πρόσωπου, που θέλει να σας βοηθήση.	★ Εύνοϊκές άστροϊκές έπιρροές κάνουν την αισθηματική ζωή ήρεμη και χαρούμενη. ★ Μη διατάζετε ν' άποκαλύψετε σέ αγαπημένο πρόσωπο ζήτημα, που σας άποσπασεί. Μπορεί να σας διεκδικήση σημαντικά στην έπιλυσί του.	★ Η υγεία σας εκτίθεται καιά τις ημέρες αυτές σέ διάφορους κινδύνους. Φροντίστε λοιπόν να μη κάνετε τίποτα, που θα μπορούσε να έξασθενήση τον οργανισμό και άποφύγετε τις επίσκεψεις σέ άρρώστους. ★ Τυχερό το 2.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Σας παρουσιάζεται εύκαιρία να έκμεταλλευτήτε τις ικανότητές σας και να δείξετε τ'α αξίες. Μη την χάσετε. ★ Μη αναλαμβάνετε υποχρώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. Θα σας θάλουν σέ δύσκολη οικονομική θέση.	★ Χάρι και γοητεία θα παίξουν και πάλι σπουδαίο ρόλο και θα σας βοηθήσουν να σημειώσετε νέες κατακτήσεις. ★ Υπάρχει όμως και κίνδυνος να στενοχωρηστέ αγαπημένο πρόσωπο με τις φιλελεύθερες τάσεις, που επιδεικνύετε.	★ Τρώτε άργά, σέ ώρισμένες πάντα άρες και μέσα σέ ήρεμη άτμόσφαιρα, για ν' άποφύγετε στομαχικές διαταραχές. ★ Η περίοδος είναι κατάλληλη, για να καταπολεμήστε τα παράσιτα των έντερων αν φυσικά έχετε.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Προβάλλετε σέ διάφορες ένέργειες, χωρίς να υπολογίζετε και τις συνέπειες, που μπορούν να έχουν στο προσέχες μέλλον. ★ Επιβάλλεται σύνεσις, γιατί διαφορετικά μακροχρόνιες προσπάθειες κινδυνεύουν να πάνε χαμένες.	★ Εύχάριστη περίοδος, ιδίως, για εσάς, έξερουν να είναι πάντα γελαστοί και άνοικτοκαρδοί. Τόσο οι φιλικές όσο και οι αισθηματικές σχέσεις τους έξασφαλίζουν χαρά και αίσιοδοξία. ★ Πρόγραμμα, που έρχεται από μακριά.	★ Οι ένω πέν 36 χρόνων να παρακολουθήσουν την πείση τους. ★ Άποφύγετε να έργάζεστε κατά από πωός ή από άποταρή φάση. Αν η άρασι παρουσιάζη την παραμικρή άνωμαλία συμβουλευθήτε ένα όφθαλμίατρο.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μία ιδέα σας θ' άποδώση πολλά χρήματα αν έθέσαι έρθετε το άπαιτούμενο θάρρος για να τη θάλετε σ' έφαρμονή. ★ Μη δίνετε σημασία στα σχόλια, που άκούονται γύρω σας και στις φήμες, που κυκλοφορούν.	★ Μόνο μικροπαρεξηγήσεις άπειλούν να διαταράξουν τις αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Θα καταπτρώσετε μαζί με αγαπημένο πρόσωπο σχέδια, που δέ θα δυσκολυνηστέ να πραγματοποιήσετε. ★ Εύχάριστη έκπληξη την Κυριακή 17.	★ Άποφύγετε την άκησία και κάνετε συχνούς περιπάτους στον καθαρόν άέρα καθώς και λίγη γυμναστική κάθε πρωί. ★ Μη καταβάλλετε προσπάθειες, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. ★ Τυχερό σας πετράδι το ρουμπίνι.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θα παρουσιασθή κάποιος σοδάρος κίνδυνος στην εργασία. Θα τον άποφύγετε όμως τελικά χάρις σ' ένα έξυπνο χειρισμό. ★ Συζητήσι με σημαντικό πρόσωπο, που θα έμπρεσση αισθητά το επαγγελματικό σας μέλλον.	★ Τά σχέδιά σας, όσον άφορα τις σχέσεις με έτερόφυλο πρόσωπο, που γνωρίζετε προσφάτως, δέ θα έξελιχθούν όπωσ το έπιμένετε. ★ Ένεργήστε με διπλωματία, για να επιτύχετε το σκοπό σας. ★ Δείξετε τρυφερότητα.	★ Προσέξτε το ντύσιμο, για ν' άποφύγετε ένα κρυολόγημα, που θα παρουσιάσει δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Ζεάλες, που πρέπει μέλλον ν' άποδοσούν σέ μία κακή μάσπη και πείη των τροφών. ★ Το 4 σας φέρνει τύχη.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Νέα προβλήματα θα σας άποσπολίσουν κατά τις ημέρες αυτές. Δέ θα δυσκολυνηστέ πάντως να έρθετε μία σωστή λύσι και να προχωρήσετε στην πραγματοποίηση των άρχικών σας σχεδίων. ★ Ένδιαφέρουσες πληροφορίες.	★ Άγαπημένο πρόσωπο θα σας στενοχωρήση με τη συμπεριφορά του. Φροντίστε να έξακαρδύσετε τα πραγματικά αίτια της άπεναντι σας στάσεώς του και άποφύγετε τις έκπληξεις σέ στιγμές έκνευρισμού. ★ Ένεργήστε με φρόνησι.	★ Προφυλάξτε τα νεφρά σας από το κρύο και άποφύγετε τ'α ενονημενισάδη. ★ Περιορίστε την κατανάλωσι άλκατος, για ν' άποφύγετε πόνους στις άρθρώσεις. ★ Το άπένεμα του Σαδάτου εύνοϊκό για τυχερά παγινίδια.
 ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Βασισήστε μόνο στον έαυτό σας, για ν' αντιμτωπήσετε τις διάφορες δυσχέρειες, που θα έχουν έτελως παροδισή χαρακτήρα. ★ Ένα πρόσωπο θα άποδείξησθ άξίος της έμπιστοσύνης σας. ★ Κίνδυνος να σας κλέψουν.	★ Δείχνετε άδιαφορία, για πρόσωπο, που σας πολιορκεί κι' όμως θα μετασχηματιστέ όταν το δίτε, πληγωμένο από την περιφρόνησί σας, ν' άπομακρύνεται από κοντά σας. ★ Άνοητος δέ θα σας άφήση τότε ν' αλλάξετε τακτική.	★ Χάρις στον άφθονο ύπνο, που έξασφαλίζεται στον οργανισμό, η υγεία θα λύνεται σταθερά και έξαφανίζονται οι πόδοι, που σας βασανίζουν. ★ Έγχετε πάντοτε ύπνι ότι το ήθικό έμπρεάζει την υγεία σας. ★ Τυχερό το 9.

— Είναι το τραγούδι που μας άρεσει, το πα-
ραδέχομαι! Άλλά δεν μ' άρεσαν καθόλου
κώστα, τα λόγια που μουνιευρίζεις!...